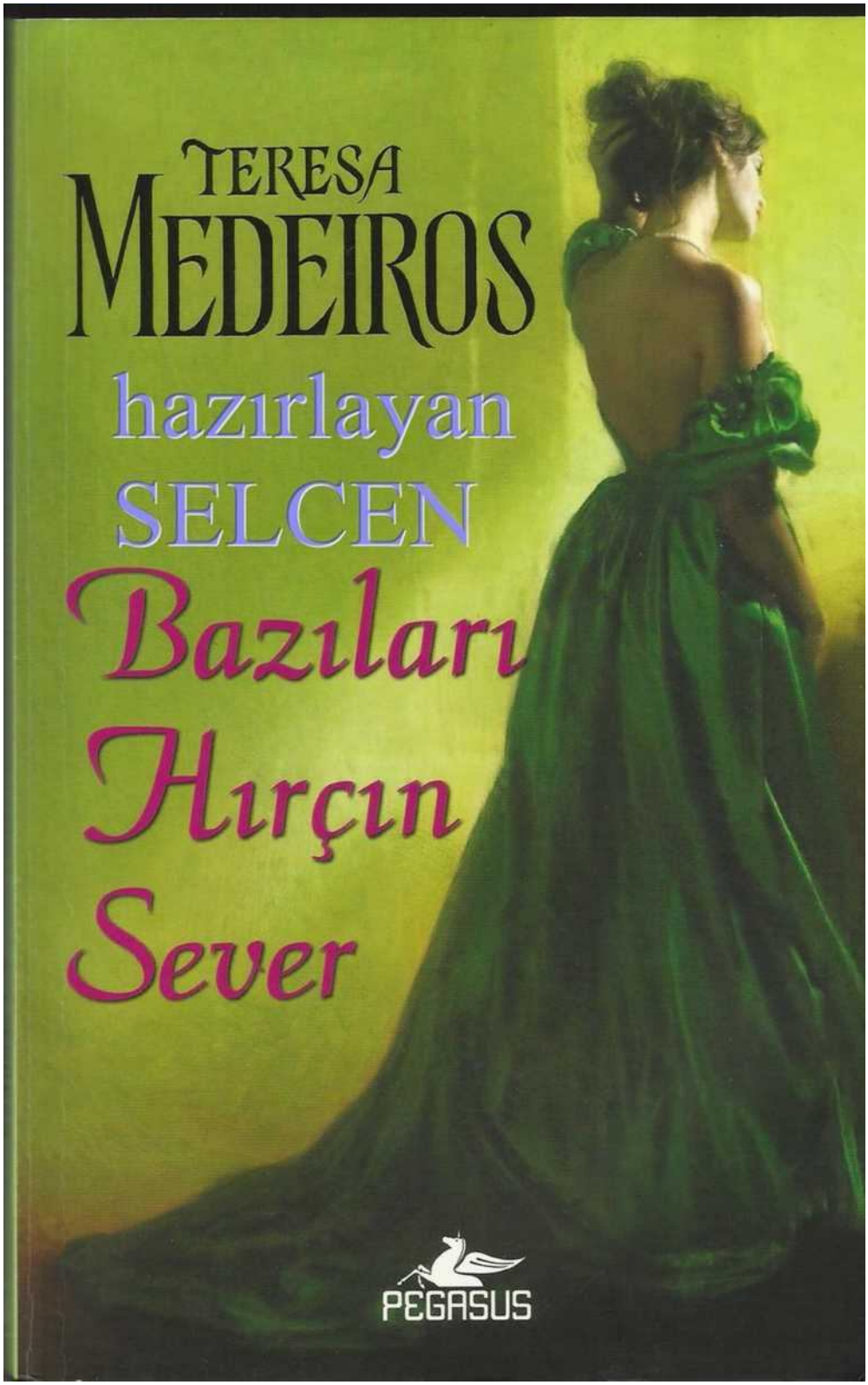

TERESA
MEDEIROS
hazırlayan
SELCEN
Bazıları
Hırçın
Sever
PEGASUS

BİRİNCİ BÖLÜM

Kuzey İskoçya 1814

"Bir erkeğe ihtiyacım var" Pamela Darby bu sözleri, sanki yırtılan eteğini onarmak için bir parça dantelli kumaşa ya da hazırlayacağı akşam yemeği için taze turpa ihtiyacı olduğunu söyler gibi bir edayla söylemişti.

Arabanın karşı koltuğunda oturan üvey kız kardeşi Sophie, incelediği La Belle Assemlée dergisinin yıpranmış olan baskısının ardından ona doğru baktı. Derginin tarihi iki sezon öncesine aitti ama bu, Sophie'nin parlak sayfaları iç geçirerek seyretmesine ve genç kadınların yanaklarını nasıl daha dolgun göstereceklerine dair tavsiyeleri ezberlemesine engel değildi.

Pamela, "Benim ihtiyacım... Bizim ihtiyacımız," diye düzeltti. "Yalnızca herhangi bir adam da değil, beyninden çok kasları gelişmiş, kapı gibi bir İskoç delikanlısı." Sesini yükselterek öyle pürüzlü çıkarmayı başardı ki, Muhteşem Prens Charlie duysa onunla gurur duyardı. "İki kurnaz hatun tarafından kolayca yönetilecek bir delikanlı."

Sophie, kaşlarını bilmiş bir şekilde kaldırarak, "Ve sanırım o hatunlar da biz olacağız?" demeye cüret etti. Arabacı, yol denilemeyecek kadar bozuk, taşlı patikada ilerlerken, genç kız yıpranmış minderlerin üzerinde hoplayıp duruyordu. "Peki, bu yakışıklı sersemi nasıl bulacağımız konusundaki önerin nedir? Arabacıya bir sonraki kasabada durmasını söyleyip ilan mı asalım?"

Uzun süredir yollarda olmanın etkisiyle, kız kardeşinin saçmalamaya başladığını düşünen Pamela, alt dudağını ısırdı. "Hımm... Fena fikir değil. İlanı hiç düşünmemiştim. Üzerinde aynen şöyle yazsa nasıl olur, 'ARANIYOR: Kendini uzun süredir kayıp mirasın sahibi Dük olarak tanıtan, kalın kafalı, kalın boyunlu bir İskoç erkeği aranıyor' Belki geçtiğimiz her köyün pazar meydanına bir tane asabiliriz."

'Tıpkı son geçtiğimiz köyde gördüğümüz ve buralardaki yollan keserek yolcuları soyan ve masum kadınlara tecavüz eden, başına ödül konulmuş tehlikeli haydutla ilgili bir uyarı gibi mi?"

Sophie'nin alaycı sözleri Pamela'yı hayallerinden sıyırıp gerçeğin soğukluğuyla yüzleştirdi. O ilanı gayet iyi hatırlıyordu. Keskin hatlı çenesi, gözlerinde acımasız bir ifade olan, eli silahlı, maskeli bir adamın acemice çizilmiş bir resmi de ilanın bir parçasıydı. Parmağını adamın sağ yanağındaki gamzenin üzerinde gezdirmekten kendini alamamıştı. Onu, istediği şeyi parasını ödeyerek almak yerine, hem Tanrı'nın buyruğuna karşı gelmeye hem de yasaları çiğnemeye neyin ittiğini düşünmeden edemiyordu. Panel, haydudun o çelik gibi bakışlarından ne kadar etkilendiğinin anlaşılmasını istemediği için Suphi yaklaştığı zaman alelacele

dönerek ilandan uzaklaşmıştı.

O bakışları anımsadığında, beline doğru hafif bir ürperti yayıldı. İki kadının yalnız başına bu vahşi ve engebeli arazide seyahat etmesinin, ayıplanmaktan başka şeylerin de hedefi olabileceğinin oldukça farkındaydı. Ama bu, Edinburgh'ta toplu taşıma arabasından indikten sonra kiraladıkları arabayı korumak üzere, atlı bir uşak tutmanın ya da yanlarına bir hizmetçi almanın daha güvenilir olacağı anlamına da gelmezdi. Hayatlarını ve namustandı tamamen yaşlı arabacıya ve onun eski tüfeğine teslim etmişlerdi.

Kendini gülümsemek için zorladı. "Duyduğum kadarıyla, Kuzey İskoçya'nın barbarla kadınlardan çok koyunların ırzına geçme eğilimindeymiş." Elini çantasının üzerinde gezdirerek içindeki küçük ipekli cüzdanından güç almaya çalıştı.

Başparmağını saçının bir buklesinde dolaştıran Suphi iç geçirdi. "Bunca yolu bir hiç uğruna kastetmemize hâlâ inanamıyorum. Yaşlı kadının Strathspey'de olduğunu duydun. Kadına göre, dükün vârisi otuz yıl önce daha bebekken ölmüş. Ne o ne de annesi, Kuzey İskoçya'daki ilk kışlarını bile görememişler."

Panel, "Bunun nedenini gayet iyi anlayabiliyorum," diye mırıldandı ellerini manşonunun içine doğru daldırırken. Havanın bir önceki aydan daha da soğuyacağının farkında olan genç kadın, Suphiye'den daha fazla umutsuzluğa düşüyordu. Tanrı'nın terk ettiği bu ıssız ülkenin havası güneşli olsa da rüzgârın bir kırbaç gibi insanın içine işlediği başka yerlerin havasından daha soğuktu. Dindiğini düşündüğünüz yağmurun ve şemsiyenizi tam kapattığınız bir anda buz gibi damlalınla üzerinize şakır şakır yağmasının hissettirdiğinden de soğuk olurdu. Rutubetin kemiklerinize işlediği ve bir daha asla ısınmayacağınızı hissettiğiniz zamanlardan daha soğuk olurdu.

"Neden ödül hakkındaki her şeyi unutup evimize dönmüyoruz?" diye öneride bulundu Suphi.

"Doğrusu bu akıllıca bir plan... Eğer hâlâ bir evimiz olsaydı tabii."

Suphiye'nin açık mavi gözlerindeki ışıltı, kederli bir buğuyla kaplandığında, Panel sesindeki sert tonlamadan dolayı pişmanlık duydu. Altı ay öncesine kadar, Durur Lale'deki Kraliyet Tiyatrosu, her ikisinin de şimdiye dek bildiği tek gerçek evleri olmuştu, ikisi de sahne arkasında doğmuş ve aktris olan anneleri tarafından "çok iyi yapıtlar" olarak telaffuz edilmişlerdi. Ancak, annelerinin ölmesine neden olan ve hemen yanındaki pansiyonda uyuyor olmasalar onları da öldürecek olan o trajik yangında, moloz ve kül yığınına dönen tiyatro artık yoktu. Tanıdık olduğu acı ve

kederin sancısı, Pala'nın boğazını sıkıyordu. Tek tesellisi, annelerinin dillere destan güzelliğini ya da bunun hayranları üzerindeki büyüleyici etkisini uzun süre yaşatmak istememiş olmasıydı.

O güzellik, üvey kardeşinin ışıldayan buklelerinde yaşıyordu. Modern kesimli kısa saçlarının bukleleri, Aşk Tanrı'sının eseri olan dudakları. An ve kalkık burnuyla Suphiye'nin kalp şeklindeki yüzüne mükemmel bir çerçeve oluşturuyordu. Opera dansçıları kendi aralarında, annelerini hem çekici hem de büyüleyici bulmuş olan Suphiye'nin babasının varlıklı bir Fransız kontu olduğunu fısıldarlardı. Annelerine gönlünü kaptıran adam, daha ona evlenme teklif edemeden Fransa'ya döndüğünde kellesini kaybetmişti.

Panel kendi babasının iri yarı bir İngiliz yabanisi olduğundan emindi. Saçlarının ve kahverengi gözlerinin sıradanlığı başka türlü nasıl açıklanabilirdi ki?

Pala'nın oval yüzündeki hatlar düzgündü ama pek akılda kalmazdı ve yanaklarındaki dolgunluk hoş görünse de ülkesi Yorkshire'daki sütçü kızları andırıyordu. Erkeklerin gözlerini okşamaya ve onları cezbetmeye yetecek ölçüde yuvarlak hatları vardı. Ancak rivayetlere göre annelerinin tutkulu bir âşığının yaptığı gibi, aşkını kanıtlamak isteyen bir adamın Londra Köprüsü'nden kendini Tamer'in soğuk sularına atmasına sebep olacak kadar bir özelliği de yoktu.

Suphi titrediğini gizlemek için sivri çenesini dikleştirdiği zaman, Panel dikkat etmeden konuştuğu için pişman olmuştu. "Dükün ödülünün son umudumuz olmadığını biliyorsun. İkimiz için de bir şey yapmak benim elimde. Vikont 'un teklifi hâlâ geçerli."

Panel kaşlarını çattı. "Bu abartılı bir gotik melodramı değil. Başımın üstündeki çatıyı kaybetmemek için kız kardeşimin namusunu açık artırmaya çıkarmaya hiç niyetim yok."

Suphi, Galik soyundan geldiğini doğrulayan zariflikteki omuzlarını silkti. "Bu kadar geri kafalı olmana gerek yok. Anneciğimiz toplumun geleneklerinden bağımsız bir hayat seçmişti. Ben neden yapmayayım?"

"Annem daima sahnedeydi. Kendini aşk için sattı, para için değil."

Suphi "Bir kadının ikisine de sahip olması bu kadar imkânsız mı?" diye sordu efkârla.

"Ah, Vikont'un kollarında bir sezon boyunca bunlara sahip olabilirsin. Cazibenden sıkılıp daha genç bir opera dansçısına delicesine âşık olana ve seni bir başka arkadaşına vermeye karar verene kadar." Panel aralarındaki mesafeyi kapatarak uzandı ve Suphiye'nin saçından çıkan inatçı bir bukleyi

kulağının arkasına attı. "Acımasız davranmaya çalışmıyorum tatlım ama bu metreslikten fahişeliğe doğru giden kısa bir yoldur. Filet Caddesi'nde eteklerini indiren, senden daha güzel ve hatta çok daha genç olan kızlar gördüm. Daha on dokuzuncu yaş gününü görmeden, frengiden ölmene dayanamam."

"Ancak Vikont bana taptığı konusunda yemin ediyor! Hem de on beş yaşımdayken Pygmalion Korosu'nda beni gördüğünden beri başka hiçbir şeyi, hiç kimseyi düşünemez olmuş."

"Karısı dâhil," dedi Panel kuru bir sesle.

Bu hatırlatma Suphiye'nin yüzünü düşürmüştü.

Panel onun eldivenli elini sıktı. "O alçak herifi kafana takma. Eğer Dükün ödülünü alamazsak, bir kez daha sahneye çıkmayı deneriz."

Suphiye'nin zarif burun delikleri somurtunca gerildi. "Sonra da açlıktan ölmek üzere bir kanalizasyon tüneline gönderiliriz."

Kardeşi hüzünle başını dergiye çevirirken, Panel derin bir iç geçirerek derisi yıpranmış minderlerin üzerine yaslandı. Anneleri ne yazık ki güzel olduğu kadar becerikli değildi. Avukatları ondan neredeyse bir kuruş bile kalmadığını söylediğinde, Panel ve Suphi, kısmetlerini tek bildikleri yol olan sahnede aramışlardı. Ancak sahneye adım atma girişimleri zaferle başlayıp bir felaketle son bulmuştu.

Suphiye'nin masum güzelliği, seyircileri büyülemiş ve sahneye ilk çıktığı anda, hepsinin yutkunmalarına neden olmuştu. Ancak ağzını açtığı ilk anda dilinin sürçmesi ve ezberlediği replikleri bir odun gibi telaffuz etmesi, onu odasına kilitleyip bir daha sahneye çıkmaması yönünde bir eleştiri gelmesine neden olmuştu. Meşhur ve zengin olmaya dair tüm hayalleri, tepelerine yağan çürük meyveler ve yuhalamalar içinde yok olup gitmişti. O gece eşyalarını toplayıp onları yuhalayan kalabalıktan kaçmak zorunda kalmışlardı.

O günden beri de kaçıyorlardı. Eğer Londra'ya dönmeden önce cüzdanlarını doldurmak için bir yol bulamazlarsa, bir sonraki durakları tiyatro değil, düşkünler evi olacaktı.

Panel arabanın penceresinden kasvetli alacakaranlığa doğru baktı. Durum Suphiye'nin sandığından daha kötüydü. Ancak kardeşinin bu çirkin gerçekle yüzleşmesine dayanamazdı. Bulutlar âdeta genç kadının korkularının hayaletleri gibi dağların uzak tepeleri üzerinde sürükleniyordu. Onlarla tek başına yüzleşmenin verdiği yorgunluğa bir de arabanın beşik gibi sallanması ve ağırlaşan göz kapaklan eklenince, rahatsız bir uykuya daldı.

Panel daha önce birçok tiyatro gösterisinde duyduğu sesle uyandı. Bu

ses, silah sesini takip eden, sert bir haykırıştı. "Kalk ve teslim ol!"

"Sahne ışıklarını hatırlıyor musun, Suphi?" diye mırıldandı gözlerini açmadan. "Kötü adamlar mağlup edildikten sonra perdeleri indirmeyi unutma."

Minderlere gömülüp rüyalarına geri dönecekken, omzunu kavrayan sert bir pençe onu şiddetle sarstı. "Panel! *Panel uyan!* Haydutların saldırısına uğradık!"

Panel'nın gözleri birden açılıverince kardeşinin çılgın bakışlarıyla karşılaştı.

Araba artık sallanmıyordu, büyük bir sarsılmayla durmuştu. Atlardan birinin huzursuzca kişnemesinden sonra ortalık uğursuz bir sessizliğe boğulmuştu. Panel uyurken karanlık iyice çökmüş ve arabanın camları gecenin kadifemsi karanlığıyla perdelenmişti.

Panik duygusuyla nefesini tuttu. Ya arabacı hayatlarını ve namuslarını teslim etmek için güvenilecek birisi değilse? Ya da sıska göğsünü delen bir kurşunla yolun ortasına yığılıp kalmışsa?

Dehşetini geçiştirerek bir parmağını dudaklarına doğru götürdü, sonra da Suphiye'nin elini sıkıca kavradı. Birbirlerine sokuldular ve nefeslerini tutarak etrafı dinlediler.

Sessizlik dalga gibi yükselerek yoğunlaşmıştı. Sonunda arabanın etrafından gelen düzenli ayak sesleriyle sessizlik bölündü. Belki de bu sadece onlara her şeyin yolunda olduğunu söylemeye gelen arabacının ayak sesleridir, diye dua etti Panel. Tüfeğin patlama sesinin ve insanın kanını donduran çığlığın, sağduyu yerine heyecanlarına yenik düşen kasaba delikanlılarının yaptığı bir şaka olmasına da dua ediyordu.

Ancak temkinli ayak sesleri, bu iyi niyetli düşüncesiyle dalga geçer gibiydi. Böyle bir yolda, herhangi bir taşa çarpmadan rahat yürüyebilmek deneyim gerektirirdi. Ve bu yeteneğini geliştirmiş olan herkes, cüzdanı için bir adamın boğazını rahatlıkla kesebilir ve gecenin karanlığında yatak odasına kolayca süzüldüğü bir kadının ağzını kapatıp ona istediği her şeyi yapabilirdi.

Yaklaşan amansız ayak seslerinden kaçış yolu olmadığından, Panel son bir kez daha güven vermek için Suphie'nin elini sıktı, sonra da elini çekerek çantasının içine kaydırdı. Parmaklarının titremesi, çantanın içindeki nesnenin katı yoğunluğunu kavradığında durmuştu.

Ayak sesleri kesilmiş ve yerini, insanın kanını donduran bir sessizliğe terk etmişti.

Boşta kalan koluyla Suphiye'yi arkasına doğru çeken Panel, arabanın

kapısının ardına kadar açılmasını ve içeriye uzanacak insafsız kolların saçlarından hızla onu çekmesini bekledi.

Arabanın kapısı yavaşça kendiliğinden açıldı. Saldırgandan bir işaret yoktu. Ortada, onları ürküterek yutkunmalarına sebep olan karanlığın sessiz çığlığından başka hiçbir işaret yoktu.

Karanlığın içinden tehditkâr bir ses yükseldi. "İçeride olduğunuzu biliyorum. Soluğunuzu duyabiliyorum. Ellerinizi kaldırıp arabadan çıkın, yoksa sizi cehenneme gönderirim."

Panel yırtıcı bir hayvanın pençesine düşmüş yavru kuş gibi titreyen Suphiye'nin baskısını arkasında hissedebiliyordu. Kız kardeşinin korkusu, çenesinin gerilerek sırtının dikleşmesine neden olmuştu. Bu meçhul haydut, onun hayatını ve namusunu çalabilirdi ama başka birisinin yardımına gerek duymadan kolaylıkla kaybedebildiği tek şey vardı, o da kontrolüydü.

Arkasından etekliğine çılgın gibi yapışmış olan Suphiye'yi göz ardı ederek öne doğru atıldı ve kendini arabadan dışarı attı.

Pelerininin eteğine takılarak tökezledi ama hemen dengesini sağladı ve kaymış başlığını öfkeyle çekiştirerek düzeltti. "Beyefendi, diyalogunuzu kim yazıyor, Tanrı aşkına? Bu kadar abuk sabuk saçmalandığını hiç duymamıştım. 'Ayağa kalk ve teslim ol' ya da 'Ellerinizi kaldırıp arabadan çıkın, yoksa sizi cehenneme gönderirim' Hey, bu performansla Drury Lane'de sahne alamazsınız! Daha birinci yarıyı tamamlayamadan, perdeleri o kalın kafanızın üzerine indiriverirler. Bu kadar berbat bir konuşma yapmazsanız, çok daha ikna edici bir kötü adam olabileceğinizi hiç düşündünüz mü?"

Kulaklarındaki öfke uğultusu dindiğinde, Pamela meçhul gölge ile ayaklarının neredeyse birbirlerine değecek kadar yakın durduğunu fark etti. Adam, ondan otuz santim kadar uzundu. Omuzlarının devasa genişliği, ay ışığının ona ulaşmasını engelliyordu.

Adamın sessizliği, başlı başına bir silahtı ve genç kadının yüreğini yerinden zıplatacak ölçüde etkilemişti ki, adam nihayet konuştu. "Hangisini tercih ederdiniz, küçük hanım? önce sizi cehenneme gönderip sonra saçmalamamı mı? Korkarım ki ortada alkışlayacak bir seyirci olmayınca, bu da pek ikna edici olmayacaktır."

Alaycı gülüşü, bir çuval bezi gibi kaba olduğu kadar kadife gibi yumuşacıktı. Bu sanki, genç kadının titreyen tenine temas eden bir gül ve onun dikeni gibiydi.

Pamela onun dikkatini, Sophie'den ve arabanın kapısından

uzaklaştırmak için yana doğru kaydı. Ancak adam ağırlığını diğer tarafına verince, aydan süzülen ışık elinde sallanan tabancayı parlatmış ve genç kadın bu hareketi yaptığına pişman olmuştu. Adam, tabancayı sanki onunla doğmuş gibi tutuyordu.

Zavallı arabacıyı hatırladığında bayağı geç olmuştu. Bakışlarını arabanın önüne doğru çevirdiğinde, korktuğu gibi onun orada öylece yattığını gördü. Ağzından dehşet dolu bir çığlık kopuverdi. Eteğini toplayarak bilinçsizce ona doğru bir adım attı.

Haydut onun önüne geçti. Sessizliği, başka bir adamın bağırmasından daha tehditkârdı. "ölmedi. Birazdan ayaklanır. Sadece baş ağrısı ve tavernada arkadaşlarıyla bira içerken onlara anlatacak bir hikâyesinden başka bir şeyi yok."

Arabacı, sanki adamın sözlerini doğrular gibi zayıf bir inlemeyle kımıldandı. Pamela gözlerini arabacının kutusuna çevirdi. Tüfeği kılıfının içinde duruyordu. Belli ki çıkarmaya bile fırsat bulamamıştı.

Rahatlamanın verdiği cesaretle saldırgana ters ters baktı. "Ne kadar iyi bir meslek seçmişsiniz, beyefendi! Yaşlı bir adama saldırmak ve yardıma muhtaç bir kadını ürkütmek..."

Adam ona doğru bir adım attığında o kadar yaklaşmışta ki, genç kadın onun vücudunun gömleğinden süzülen sıcaklığını hissedebiliyordu. "Çok korkmuş görünmüyorsunuz, küçük hanım. Yardıma muhtaç gibi bir haliniz de yok."

Aslında dehşete düşmüştü. Ancak korkusunu burnunu hoşnutsuz bir şekilde çekerek gizledi. "Sadece, daha önce hiçbir zorbaya katlanmak zorunda kalmadım."

"Peki, bu 'mesleği' seçme nedenim sizce nedir?" Sesindeki alaycı ton, genç kadının ensesindeki ince tüylerin ürpermesine neden oldu. "Ya acımasız kaderim yüzünden mecbur kalmışsam?"

"Kaderimizi istediğimiz yöne çekmek bizim elimizde. Beyefendi de olsak, hanımefendi de..."

"Ve siz de bir hanımefendi misiniz?"

Adamın kibarca onu iğnelemek için seçtiği kelime, beklenmedik bir şekilde hedefini bulmuştu. Annesinin ölümünden sonra, kadınların bir varlığa ya da bir erkeğin korumasına sahip olmadan, bu dünyanın insafına kalmış olduğunu kavraması uzun sürmemişti. Tek yapabildiği, oturup tüm seçeneklerinin hayalleriyle birlikte birer birer yok oluşunu izlemek olmuştu.

Annesi hayattayken bile, Pamela onun değişken tavırlarına ve daha hassas olan kardeşinin istek ve ihtiyaçlarına katlanmak zorunda kalmıştı. Annesinin defalarca kırılan kalbini onaran ve bir süre sonra sevgilileri ortadan kaybolduğunda ailesi sokaklara düşmesin diye tutumlu davranıp planlar yapan hep o olmuştu.

"Şu anda değil" diye kabul etti. "Ama elinde silahı olan da ben değilim"

"Peki ya silahınız olsaydı? Size zorba damgasını vuran ilk kadına ya da erkeğe teslim eder miydiniz? Belki de ben kendi seçimimi, uzun zaman önce tngilizler İskoçlara ait servetleri sahiplenerek hâzinelerini ve göbeklerini büyütürken, yalın ayak kalıp aç gezmek istemediğime karar verdiğim zaman yapmışımdır."

"Ancak adaleti getirmeden önce, bunun sadece zamana bağlı bir şey olduğunu pekâlâ anlamış olmanız gerekir."

"İngiliz'in biri, bir İskoç'un arazisini ve şerefini çaldığında, bu Tanrı'nın verdiği bir hak olarak görülür. Ancak bir İskoç, İngiliz'in cüzdanını ele geçirdiği zaman, o aşağılık bir soyguncu olarak suçlanır." Haydudun homurtusu, karanlığı yırtar gibiydi. "Adalet bunun neresinde?"

Pamela ellerini arka arkaya birbirine vurarak alkışladı. "Bravo! Sizin hakkınızda yanılmışım. Tutkunuz konuşmanıza içtenlik kattı. Eğer silahınız kalbime doğrultulmuş olmasaydı, cüzdanımı almamak konusundaki asil çabanız için sizi kutlayabilirdim."

Adam silahını yavaşça indirerek Pamela'yı şaşırttı. İşin garibi, bu tavrı onu daha az tehditkâr yapmamıştı. Genç kadının kalbi daha hızlı çarpmaya başladı. Belki de onu çıplak elleriyle boğarak aşağılık bir şekilde cezalandırmaya karar vermişti.

Pamela onun gözlerini göremiyordu ama teninde gezinen bakışlarını bir dokunuş kadar güçlü bir şekilde hissedebiliyordu. İskoçlara yapılan zulüm hakkındaki güzel konuşmasına bakınca, genç kadın onun İskoç eteği giymesini ve pınl pınl bir kılıç taşımasını ya da yanında gaydası olmasını beklemişti. Ancak gecenin karanlığı kadar koyu gömleği, daracık pantolonu ve çizmeleriyle tamamen siyahlara bürünmüş olan adam neredeyse seçilmiyordu.

Geriye doğru bir adım atmayı denedi, sonra bir adım daha attı. Adam her hareketini gölgelercesine onu takip ediyordu. Genç kadın, yaptıkları bu tehlikeli dansı, kendi çıkarına çevireceği bir yol bulma endişesiyle gerilemeye devam etti. Eğer onun dikkatini arabanın kapısından başka yere yönlendirirse, belki Sophie aklını kullanır ve yardım bulmak üzere kaçardı.

Ya da hayatını kurtarmak üzere...

Pamela omzunun üzerinden taşlı patikayı çevreleyen, Kale- donya'ya özgü çam ağaçlarının muhteşem dallarına baktı. Adamı uzaklaştırabileceği tek yol orasıydı. Sophie'nin kaçması için tek şansı vardı.

Sırtından vurulabileceğini bile bile hızla koştu.

Henüz birkaç adım atmıştı ki, haydut onu belinden yakaladı ve kabaca sarsarak kendine doğru çevirdi. Genç kadının ayağı bir taşa takılınca, adamın geniş ve kaslı göğsüne gömüldü. Saçlarını gözlerinden çekti ve başını geriye atarak ona ters ters baktı; öfkesi bir kez daha korkusunun önüne geçmişti.

Ay ışığı ilk defa tam olarak adamın yüzüne yansımıştı.

Pamela donakaldı, kaçmaya dair tüm planlarını unutuverdi.

Yüzünün yarısını örten siyah deri maskesi, ay gibi parlayan gümüş grisi gözlerini ortada bırakmıştı. Pamela, adamın büyüleyici koyu kirpiklerini sayabilecek kadar ona yakındı. Sert hatlı burnu, barlardaki kavgalara katılmaktan çekinmediğini kanıtlar gibi biraz yamuktu.

Genç kadını bir koluyla zaptetmek için zorlanmasa da, adam güçlükle soluk alıyordu ve sanki ikisinin de göremediği bir düşmanla savaşıyor gibi çenesi kasılmıştı.

Çenesi sertti ve sağ yanağında alışılmadık derinlikte bir gamzesi vardı. O anda dudakları incecik bir çizgi şeklinde gerilmiş olsa da, gülümsediği zaman gamzesinin kadınlar üzerinde büyüleyici bir etki bırakacağını tahmin etmek Pamela için hiç zor olmamıştı.

Genç kadının nefesi kesilmişti. Kasabadaki ilana baktığı an gibi, bu çekim gücüne karşı kendini çok zayıf hissetti. Bazıları o kabaca çizilmiş resmin bir düzine adamdan herhangi birisi olabileceğini iddia edebilirdi ama Pamela onu her yerde tanırdı.

Genç kadın titrek elini kaldırıp parmak uçlarını yavaşça yanağında gezdirirken, adam granitten oyulmuş bir heykel gibi kaskatı durdu. Afişe dokunmak soğuk bir histi. Ancak şimdi, yanağının sıcaklığını ve bir günlük sakalının sertliğini hissedebiliyordu.

Adamın içine çektiği keskin soluğu rahatlıkla duyulabiliyordu.

Utangaç bakışlarını adamın gözlerine doğru kaldırırken, "Kasabadaki ilanı gördüm," diye itiraf etti. "Eğer sizi yakalarlarsa, asmaya niyetleri olduğu kesin."

"O halde, uğrunda asılmaya değecek kadar kıymetli bir şey çalmamın tam zamanıdır," diye cevap verdiğinde, genç kadın onun boğuk sesininin

etkisini ayak parmaklarının ucuna kadar hissetmişti.

"Örneğin..." diye fısıldadı.

Adam bakışlarını dudaklarına doğru kaydırdığında, genç kadının korktuğu kadar özlemini de çektiği cevabı vermiş oldu.

Genç kadının bileğini sıkan elini gevşetirken, nasırlı başparmağıyla titreşen nabzını okşadı. Adam gözlerini kapayarak ona doğru yaklaştırdığında, dudakları artık sert değil, yumuşak ve insanı davet edercesine sıcacıktı. Dudakları dudaklarında, bilinçli bir duyarlılıkla dolaşırken, hissettirdikleri zor kullanmasından çok daha etkili olmuştu.

Pamela, sahne üzerindeki öpüşme sanatına aşinaydı. Aslında, tahrik olmadan tutkunun seyircilere nasıl aktarılacağını biliyordu. Bu sadece kalplerin ve ruhların duygu ortaklığı olmadan, dudakların birbirine derli toplu ve kuru kuruya, ustalıkla sürtünmesiydi.

Bu nedenle, haydut ipeksi sıcak dilini dudaklarının çevresinde cesurca gezdirince, şok olmuştu. Bu öpüş derli toplu ve kuru kuru değildi. Genç kadını çıldırtacak şekilde etkileyici öpüşleriyle ve daha derinlere girebilmek için dudaklarını zorlayan diliyle Pamela'yı tadıyor, ona sataşıyor ve onu tahrik ediyordu. Adam yeni kesilmiş çam yaprağı ve odun dumanı gibi kokuyordu. Dudaklarında ise viski ve tehlikenin tadı vardı.

Genç kadın onun tutsağı olmadığını fark ettiğinde artık çok geç kalmıştı. Pamela, adamın bileklerini ne zaman serbest bıraktığını ve iki elini onun kaslı göğsüne ne zaman götürdüğünü anımsamıyordu. Adamın kalp atışlarını, sanki kendi kalbinden geliyormuş gibi avuçlarında hissediyordu.

Adam sözlerinin aksine, henüz asılmak için bir suç işlemiş sayılmazdı. Sonuçta bu öpücüğü Pamela'dan çalmamıştı, genç kadın özgür iradesiyle dudaklarını ona sunmuştu. Hem öylesine büyük bir şevkle ve cömertlikle sunmuştu ki yeryüzündeki hiçbir mahkeme bu adamı suçlu bulmaya cüret edemezdi.

Adam parmaklarını genç kadının buklelerinin arasında dolaştırarak, başlığın kadife kurdelesinden aşağı doğru asılı kalana dek geriye itti ve dudaklarının üzerinde özgürce dolaşabilmek için başım geriye doğru eğdi.

Pamela o anda her şeyi unutuvermişti. Ay ışığının altında bir haydutla öpüşmenin çılgınlığı ve keyfi, ona Sophie'yi, dükün vârisini bulmak için ölümcül arayışlarına dair her şeyi ve yıkıntıdan geriye, sadece birkaç şilinlerinin kaldığını unutturmuştu.

Ta ki kulağındaki hoş mırıltıyı delip geçen tiz çığlığı duyup, uçan pembe bir cisim adamın kafasına inene kadar...

İKİNCİ BÖLÜM

Connor Kincaid, yirmi dokuz yıllık hayatı boyunca iki kez vurulmuştu, üç kez bıçaklanmıştı ve bir keresinde de az kalsın, yangındaki tazyikli sudan boğulma tehlikesi geçirmişti. Beceriksiz bir asma teşebbüsü sonrası ölmekten kurtulmayı başarmış ve sayısını bilmediği birçok kavgada burnunu ve kaburgalarını kırmıştı. Fakat elindeki şemsiyeyle çığlık çığlığa hücum eden bir Amazon tarafından hiç saldırıya uğramamıştı.

Kollarındaki kadının sarhoş eden tadı onu sağır, dilsiz ve kör etmeseydi, saldırıya uğraması onda bu denli afallatıcı bir etki bırakmazdı. Nasırlı parmaklarına dolanmış bukleler, onu ipeksi bir ağın tuzağına düşürmüştü. Genç kadının kesik soluğu, sadece onun duyabileceği bir şarkı gibiydi. Göğsüne baskı yapan eller, içindeki tüm masumiyeti alarak, kendi açlığını tatmin etme dürtüsü oluşturuyordu. Kafasına pembe, fırfırlı bir cismin vurulmasıyla gerçeğe dönmeden önce, genç kadını ormana taşıyarak, kara yosunlarının üzerine yatırıp istediğini yapmaya sadece bir öpüşlük süresi kalmıştı.

Saldırganın elinde şemsiye yerine bir tabanca olmuş olsaydı, aynı rahatlıkla pekâlâ onu sırtından vurmuş olabilirdi. Dikkatsiz bir aptal gibi davrandığı için bunu hak etmemiş de sayılmazdı. Kaderin ne kadar acımasız olabileceğini öğreneli uzun zaman olmuştu.

Darağacından kurtulup, yalnızca bir öpücük uğruna vurulmuş olmak da kaderin bir başka cilvesinden başka bir şey olmazdı.

"Çek ellerini kardeşimin üzerinden, adi herif!" diye çığlık atan saldırgan, zarif kolunu indirip kaldırarak eğreti silahıyla kafasına vurmaya devam ediyordu.

Connor geriye döndü ve bir kolunu kaldırarak üzerine gelen darbeleri engellemeye çalıştı. Şemsiye tüylerle bezendiğinden, sanki bir grup susamış pembe serçe tarafından saldırıya uğramış gibiydi.

Genç kız elindekini Connor'ın sağ kulağına doğru indirirken, genç adam kükreyerek bir küfür savurdu ve içgüdüsel bir hareketle diğer elindeki tabancayı kaldırdı.

Kız geriye doğru tökezlediğinde, şemsiyesini hâlâ sıkı sıkıya tutuyordu. Genç adam henüz aklını toparlayamamışken, öpüştüğü kadın arkasından bir ok misali fırlayarak saldırgan kızla arasına girdiğinde, tabancası bir kez daha *onun* kalbini hedef almıştı. Göz alıcı, kehribar rengi gözleri cesaretinden hiçbir şey kaybetmemiş olsa da, genç kadının vücudu tir tir titriyordu.

Önündeki iki kadının korkudan sinmiş görüntüsü, Connor'ın

öfkesinin daha da artmasına sebep oldu. Kadınlara zarar vermekten hiç hoşlanmazdı. Ancak mücevherler ve kürkler içinde olan iki Ingiliz kadınının bu yollarda herhangi bir koruma olmadan seyahat ettiğini duyunca, durumun cazibesine karşı koyamamışta. Onları soyup yollarına devam etmelerine izin vermeyi planlarken gönlü rahattı. Ne de olsa, Connor'ın aldıklarını tekrar yerine koymaları için varlıklı babalannı, kocalarını ya da sevgililerini ikna edebilirlerdi. Ancak daha birkaç dakika önce almayı düşündüğü şey, asla yerine konulamazdı.

Onu bir haydut durumuna düşüren kadına içerlemiş gibi bir süre öylece baktı, sonra da tabancasını ağır hareketlerle indirerek pantolonun beline soktu.

"Çek ellerini kardeşimin üzerinden, adi herif?" diye kızın sözlerini tekrarladı. "Saçma sapan konuştuğum için beni azarlayana bak!" Parmağıyla genç kadının omzunun arkasını işaret ederek, onu gözetleyen küçük sarışını gösterdi. Kızın kantaron çiçeği maviliğindeki gözleri fal taşı gibi açılmıştı. *"Onun* diyalogunu yazan kim?"

İki kadın da herhangi bir tepki veremeden, Connor usulca yaklaşarak şemsiyeyi sarışının elinden kaptı. Dizine vurduğu şemsiye iki parçaya bölünmüştü. Genç adam kırık parçaları ormana doğru fırlatırken, genç kızın yüzü, sanki en sevdiği oyuncağının kafasını koparmış gibi üzgün bir hal almıştı.

Genç adamı aynı sitemkâr bakışlarla süzen keskin dilli ve bal dudaklı, esmer kadın, genç kızın omuzlarını nazikçe tuttu. "Nasıl bu kadar aptal olabildin, Sophie? İkimizi de öldürtebilirdin."

"özür dilerim, Pamela," diye karşılık veren kız, havalı bumunu Connor'ı göstererek kıvırdı. "Ancak orada öylece durup barbarın birinin ablama tecavüz etmesine izin veremezdim”

Sophie'nin bu sözleri, Pamela'nın kirpiklerinin ardından söz konusu olan barbara kaçamak bir bakış atmasına neden oldu. Adam kollarını göğsünde kavuşturmuş, onları izliyordu. İşin garibi, kızgın bakışları ve asık suratlı ifadesi onu *çok daha* çekici kılıyordu. Genç kadın sadece öpmesine izin vermekle kalmayıp bir de ona karşılık verdiği için, tecavüze yeltenmekle suçlanması biraz güçtü. Eğer adam onu ormana doğru sürükleyip istediğini yapsa, Pamela'nın kendisinden başka suçlayacağı birisi olmazdı.

Pamela, korkuyla utanç karışımı lanet bir duygunun esiri olmuştu. Konu erkekler olduğunda, kendini dizginleyebildiği için hep gurur duymuştu. Annesinin güzel yüze ve kaslı omuzlara karşı zaafı ona geçmişse

ne olacaktı?

"Beni korumak için hayatını ve şemsiyeni tehlikeye atmana gerek yoktu. Hiçbir şekilde tehdit altında değildim" diye yalan söylerken, gözlerini güçlükle adamdan kaçırdı.

Sophie gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Şey, bana birçok Kuzey Iskoçyalı'nın kadınlardan çok koyunlarına tecavüz ettiğini söylediğini biliyo..."

Pamela eliyle kardeşinin ağzına kapadı. "Beni yanlış anlamış olmalısın. Ben sadece, onların koyun gibi daha... Uysal kadınları tercih ettiklerini söyledim."

İskoç adama doğru huzursuzca kaçamak bir bakış daha attı. Adamın gözleri eğlendiğini ele vermese de, genç kadın gamzesinin çukurlaştığına yemin edebilirdi.

"Ben sadece senin kaçabilmen için onun dikkatini dağıtmaya çalışıyordum," dedi Sophie'ye, onu serbest bırakıp çetin bir ifadeyle hayduda dönmeden önce. "Beyefendi sizi temin ederim ki, yabancıları öpmek gibi bir alışkanlığım yok. Ya da haydutları" diye ekledi sonradan aklına gelmiş gibi.

Adamın yüzündeki sert ifade hiç değişmedi. "Ah, size inanıyorum, küçük hanım."

Pamela'nın kaşları çatıldı, öpüşmeyi alışkanlık haline getirmediğini o nereden bilecekti ki? Bu çok kötü öpüştüğü için miydi? Karşı koymaması genç adamı gizliden gizliye ürkütmüş müydü? Dilinin ipeksi sıcaklığıyla dudaklarını aralamaya çalıştığı zaman, acaba dudaklarını sımsıkı kapatması mı gerekiyordu?

Tamamen yerle bir olmadan, itibarını korumaya kararlı bir şekilde, "Sanırım resmî bir tanışma için biraz geç oldu ama ismim Pamela Darby ve kız kardeşim Sophie," dedi.

Yıllarca annelerinin sahnedeki rolüne yardımcı olmanın verdiği rahatlıkla, Sophie öne doğru bir adım attı ve kusursuz bir reverans yaptı. Doğrulurken parlak san buklelerini geriye atarak, altın rengi kirpiklerini art arda kırpıştırdı. Sophie bu konuda tıpkı annesine benziyordu. Bir erkek gördüğünde, bu boğaz kesen bir haydut bile olsa, kendine çekidüzen vermeden edemiyordu. Küçücük bir çocukken bile, tiyatrodaki en ünlü aktörden, en alt kadroya kadar tüm erkekleri, o küçük pembe tombul parmağında oynatırdı.

Pamela derin bir iç geçirerek, haydudun kız kardeşinin büyüsüne yenik düşmesini bekledi. Çünkü bu büyü, en zorlu bir adamı bile esir alırdı.

Pamela tüm işaretleri biliyordu; dizlerin bağı çözülmesi, hülyalı bakışlar ve tuhaf dil sürçmeleri. Bir erkek Sophie'nin güzelliğinin etkisine kapıldığı zaman, Pamela geri planda kalacağını bilir ve herhangi bir resim kadar bile dikkatleri üzerine çekmezdi.

Haydut, kız kardeşinin olduğu tarafa güç bela bakınca, genç kadını şaşırtmıştı. Parlayan gözlerini Pamela'dan ayırmadan, iri cüssesinden beklenmeyecek bir nezaketle ikisini de selamladı. "Sizinle ve sevimli kız kardeşinizle tanıştığıma memnun oldum, Bayan Darby. Ben de yükünüzü hafiflettikten sonra sizi serbest bırakarak yoluna devam edecek olan adamım."

Sanki haydudun burada bulunma nedeninin çirkin tarafını hatırlatır gibi, arabacı inleyerek yolun kenarına ağır aksak oturdu. Yarılan kaşından kan sızıyordu. Haydut gözlerini kırpmadan, belindeki tabancasını çıkardı ve namlusunu ona doğru yöneltti. Kır saçlı yaşlı adam, ellerini hemen havaya kaldırdı.

"Ve bayanlarla işim bitene kadar onlara göz kulak olacağınız için size de minnettar kalacağım," dedi haydut.

Adamın, oynadıkları küçük dramanın bir seyircisi olduğunun hepsi de farkındaydı. Yoksa komedi mi demeliydi? Pamela kolunu gevşeterek, belinde hâlâ asılı duran çantasının eteğinin kıvrımlarına doğru kaymasını sağladı.

Haydudun arabacıyı bir bakışıyla dize getirmesi, Pamela'nın düşüncelerini tuhaf bir biçimde felsefe yapmaya itti.

Bir insanın yazgısını gerçekte kim belirliyordu? Bu her zaman doğuştan belirlenmek zorunda mıydı? Kaderin değişken bir çarkı mı vardı? İnsanın bu dünyadaki lanetli kaderini değiştirecek bir şansı var mıydı ve bu mümkün müydü?

Sophie'nin afallamış bakışlarını yakalayıncaya kadar, Pamela dudaklarının düşünceli bir gülümsemeyle kıvrıldığının farkında bile değildi. Genç kadın, elini ağzına kapadı ve haydut tabancasını yerine koyup belinden bir çuval çıkararak ona doğru geldiğinde, dehşete düşmüş gibi görünmeye çalıştı.

"Neden kürk etolünüzden başlamıyoruz, küçük hanım?" dedi elini ona doğru uzatırken.

Pamela boynundaki etolü gönülsüzce çıkarıp gece rüzgârının keskin soğuğuyla ürpererek adama verdi. Haydut ellerini kürkün üzerinde gezdirirken, gözlerinde tamahkâr bir ışıltı vardı. Ancak kürkün sonuna doğru geldiğinde, parmaklarına bir yığın tüy yapışmıştı.

"Kahrolası, bu da neyin nesi?" diye sordu elindeki şeye iğrenerek bakarken. "Fare mi?"

Pamela burnunu çekti. 'Tabii ki değil. Birinci sınıf bir Hertfordshire sincabı olduğunu bilmenizi isterim."

Adam kaşlarını çatmayı sürdürerek etolü silkeledi. Tüyler, Pamela'nın burnu da dâhil olmak üzere her yere uçuşuverdi. Genç kadın aksırmasını engellemeye çalışmadı.

Tüyleri dökülmüş nesneyi en yakın çalılıklann üzerine fırlatan adam homurdanarak, "Bir de şu yakut küpelere bakalım, olur mu?" dedi.

"Israr ediyorsanız," diye karşılık veren genç kadın zarif kulak-lanndan çıkardığı küpelerini ona uzattı. Adamın avucunda duran değerli taş, sanki taze bir kandamlası gibi parlıyordu.

Onları inceleyen adamın gözlerindeki hoşnut ifade yavaş yavaş kayboldu. Bakışlarını genç kıza yöneltti. "Bunlar sahte, değil mi? Değersiz bir taş parçasından başka bir şey değil."

Genç kadın omuzlarını silkti. "Sanırım bu mümkün. Ahlaksız mücevher satıcıları tecrübesiz müşterilerini nasıl kandıracaklarını iyi bilirler."

Haydut pelerininin yakasını süsleyen elmas broş için genç kadının yardımını beklemedi. Aralarındaki mesafeyi bir adımda katederek, kumaşı düz tutmak için elini yakasına sokarak çevik parmaklarıyla broşun iğnesini hünerle çıkardı. Adamın ılık parmakları hassas boynunda dolaştığında genç kadın ürperdi. Adam ganimetini alıp geri adım atarken, bakışlarının karşılaşması genç kadının kalbinin düzensiz bir şekilde atmasına neden olmuştu.

Genç adam broşa bakmak için zamanını boşa harcamadı. Ağzına götürerek dişledi ve iğrenmiş gibi broşu bir kenara savurdu. "Kardeşiniz ve siz nasıl tehlikeli bir oyun oynuyorsunuz, Bayan Darby?"

"Kazanmaya kararlı olduğumuz bir oyun," diye karşılık verdi, bir elini ağır hareketlerle çantasına doğru götürerek.

Kısılmış gözlerle onu bir süre süzdü ve sonra elini kaldırdı. “Bana iç çamaşırınızı verin."

Pamela'nın eli buz gibi oldu. Ardında duran Sophie'nin nefesini tuttuğunu duydu.

"Anlamadım, nasıl?" diye soran Pamela ona şüpheyle baktı.

Tiyatroda geçirdikleri yıllar boyunca, kadın giysileri giymek ve pandomimlerde kadın rollerine bürünmekten hoşlanan bir aktörle karşılaşmıştı. Ancak kapı gibi sağlam duran bu Kuzey İskoçyalı'nın, farbalı ve kurdeleli kıyafetler içinde sahneye atlayıp söyleyecek tarzda birisi olmadığı kesindi.

"Beni duydunuz, küçük hanım. İç çamaşırlarınızı çıkarın ve bana verin."

Genç kadın onu ayıplarcasına süzdü. "Bu kadar romantik bir talebi nasıl reddedebilirim? Böylesine tatlı bir dile sahip olunca, eminim size hiçbir kadın karşı koyamıyordur."

Yanağındaki gamze bu defa şüphe götürmez bir şekilde belirginleşmişti. "Ah, onları çıkarmak için başka hünerlerim de var ama bunları göstermemi istediğinizi sanmam." Gözlerini Sophie'ye çevirdi. "En azından şu anda."

Öfkeyle dişlerini gıcırdatan Pamela sırtını ona döndüğünde, arabacının yumruk yaptığı ellerinin hâlâ havada olduğunu ve aval aval baktığını gördü. Diliyle dişi arasında homurdanarak ağaçların olduğu tarafa gitti ve eteklerini topladı. Hırsızı, jartiyerini ya da ayak bileğini bir anlığına bakmaktan mahrum etmeye kararlıydı. Yakınındaki ağaca yaslandı ve bir sağ ayağı bir sol ayağı üzerinde zıplayarak bir süre çabaladıktan sonra çamaşırlarını çıkardı.

Dönerek hayduda fırlattı. "İşte! Umarım mutlu olmuşsundur seni iğrenç, kaba herif!"

Adam atılanları tek eliyle rahatça kaparken, artık gülümsemesini gizleme zahmetinde bulunmamıştı. "Ben de bana olan sevginizin azalmış olmasından korkuyordum."

Genç kadın gözlerini ondan kaçırdı, yanaklarına ateş basmıştı. Pelerini, etekliğini ve çorapları hâlâ üzerinde olmasına rağmen kendini fena halde korumasız hissediyordu. Gece rüzgârı, sanki kasıtlı olarak dondurucu soğuğuyla eteklerinin içine süzülüp kaskatı kesilmiş bacaklarının arasından üflüyordu.

Hayduda doğru somurtkan bir ifadeyle baktı. En azından annesi gibi Fransız ipeğinden saçma sapan şeyler giymemişti. Sağlam İngiliz yününden olan kullanışlı iç çamaşırları da tıpkı onun gibi sade ve gösterişsizdi.

Adamın, çamaşırları diğer çaldıklarından daha fazla incelediğini gören Pamela'nın öfkesi merakına yenik düşmüştü. "Kahrolası ne yapıyorsun?"

"Kadın milleti gözleri ve dudaklarıyla bin farklı şekilde yalan söyleyebilir ama iç çamaşırlarıyla asla." Elleri yeni tamir edilmiş dikişinde dolaştırdıktan sonra, yıpranmış kumaşına ulaştı. Nihayet bakışlarını genç kadına yönelttiğinde, gözleri şüphe ve hor görme ifadesiyle koyulaşmıştı. "Hey, siz *fakirsiniz*, değil mi?"

Pamela ürkmüştü. Adam o kelimeyi, ıssız bir yerde çaresiz iki kadına saldırmaktan çok daha kötüymüş gibi, çok iğrenç bir suçlama yapıyormuşçasına telaffuz etmişti.

Öfkeli kalabalık tarafından çürük domates ve patates yağmuruna tutulmuş olmasıyla gururunun ezilmiş olduğu düşünülebilirdi. Ancak adamın ayıplayan bakışlarıyla karşılaştığında, sırtının dikleştiğini ve başının yukarı kalktığını hissetti.

"Kardeşim ve ben, annemizin ölümünden sonra zor duruma düştük ama bu muhtaç olduğumuz anlamına gelmez."

"Ah, öyle mi?" Genç kadının çamaşırlarını buruşturarak çalılıkların üzerine attı ve sonra ona doğru yürümeye başladı. Pamela da aynı ritimle geri geri gidiyordu. "O halde neden ölü hayvanların postunu giyiyor ve sahte mücevherler takıyorsunuz? Neden paçavradan biraz daha iyice olan iç çamaşırlarınız birçok kez tamir edilmiş?" Haydut, Pamela'nın sırtı ağaca yaslanıp daha fazla gidecek yeri kalmayana ve onun erkeksi kokusunu hissetmeden soluk alamayacağı bir mesafeye kadar yakınlaştı. "Ve sizi koruması için yanınızda olan bu yaşlı adamla neden bu yollarda seyahat ediyorsunuz?"

"Eh!.." Arabacı karşı çıkar gibi homurdandı.

"Şişşt!" Pamela ve haydut birbirlerine dik dik bakarken aynı anda bağırdılar.

Ardından arabacı sinerek suratını astı.

Haydut uzanarak genç kadının dağılmış saçlarını kulağının arkasına attı. Sesi yumuşamış sonra da kadife gibi olmuştu. “İki tatlı küçük bayanın yanında onları koruyacak bir erkek olmadan, buralarda başına neler gelebileceği hakkında bir fikriniz var mı?"

Pamela bunun bir uyarı mı, yoksa bir tehdit mi olduğuna karar vermeye çalışırken Sophie araya girdi. “Terbiyesiz bir haydut tarafından yakalanıp iç çamaşırları çalınabilir mi acaba?"

Adam onun sözlerini umursamadı. Tüm dikkati Pamela'da yoğunlaşmıştı. "Neden zengin gibi görünmeye çalışıyorsunuz, küçük hanım?"

Pamela öfkesinin tekrar alevlendiğini hissedebiliyordu. "Çünkü insanlar mal varlığınız olduğuna inanırlarsa size daha iyi davranır. Daha

nazik ve yardımsever olurlar ve size sanki gümüşleri çalıverecekmişsiniz gibi bakmazlar. Giysilerinizin eski püskü ya da başlığınızın üç sezon önceki modadan kalma olmasıyla alay etmezler. Hayatı boyunca bir gün bile namusuyla para kazanmayan bir adam tarafından küçük görülmeyi ya da acınmayı belki de çok umursamamamız gerek."

"Ah, bir keresinde namusumla para kazanmayı denedim," diye karşılık verdi adam kaskatı bir yüzle. "Ancak üşümeme, aç kalmama aldırış etmeden bana verdikleri kuruşluklarla yaşayamayacağımı bir günde öğrendim. Dolayısıyla müsaadenizle bazı koca göbekli İngiliz derebeylerinden istediğimi alayım."

Pamela kabul etmekte pek gönüllü olmasa da, adamın meydan okuyan sözleri, gözlerindeki acımasız pırıltıyla birlikte kanını kaynatmıştı. Şu anda yaptıklan neredeyse *soylu* bir davranış gibi görünmeyle başlamıştı.

Elini çantasının içine daldırdı. Aklını başına toplamaya veya sinirlerini harap etmeye fırsat tanımadan, çantasındaki sedef kakmalı küçük tabancayı çıkardı ve adamın göğsüne dayayarak silahın horozunu başparmağıyla geriye doğru çekti. "İskoçların hakları ve ingilizlerin zorbalığıyla ilgili bir diğer iç parçalayıcı konuşmanızı bölmekten nefret ediyorum ama korkarım şu andan itibaren ben müsaadenizi isteyeceğim."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Arabacı Pamela'nın elindeki tabancayı görünce tiz bir sesle bağırmaya başladı. "Hey, hepiniz mart kedileri gibi çıldırmışsınız. Hem de hepiniz!" Hiçbirisi ona karşılık veremeden birden ayağa kalktı ve

arabasına, tüfeğine, atlarına ve müşterilerine bir kez bile dönüp bakmadan, düşe kalka tepeden aşağı inerek onları terk etti.

"Eğer silahınızı kalbime doğrultmamış olsaydınız, küçük hanım, onunla aynı fikri paylaşırdım," dedi Connor, tuttuğu tabancayla kendine güveni gelen genç kadına bakarak.

Zarif boyutuna ve sedef kaplamasına bakıldığında, tabanca adamın göğsünde bir delik açarak hayatını sonlandıracak kapasitesi olan bir silahtan çok, bir ziynet eşyasına benziyordu.

"Pamela, Tanrı aşkına ne yapıyorsun?" diye kardeşini sorgularken, arabacıdan bile daha şaşkın görünüyordu. "Aklını mı yitirdin?"

"Sus, Sophie. Ben ne yaptığımı gayet iyi biliyorum."

Connor başıyla elindeki silahı işaret etti. Genç kadının elinin titrememesi dikkatini çekmekle birlikte onda kendini huzursuz hissettiren bir saygı da uyandırmıştı. "O zaman sanırım bu boyutta bir silahın sadece bir mermisi olduğunu da biliyorsundur."

Genç kadın ona tatlılıkla gülümsedi. "Bu vuruş mesafesinde zaten ihtiyacım olan tek şey de bu. Neden biraz nezaket gösterip silahınızı bana vermiyorsunuz?"

Genç adam en az onun kadar tatlı bir ifadeyle gülüşüne karşılık verdi. "Eğer silahımı istiyorsanız gelip almak zorunda kalacaksınız."

Genç kadının yüzündeki gülümseme geçti. Dikkatle ona bakarak önünde bağladığı kaslı kollarına değecek kadar yakınına geldi. İyice yaklaşarak kendini dağılmış saçlarının arasından ona bakmaya zorladı. Kızıl kahverengi gür saçlarını topladığı tokadan kurtulan birkaç bukle yüzünü çevrelemişti.

Genç kadın, minyatürü andıran ovallikteki yüzü, zarif burnu, dolgun dudakları ve yanaklarıyla oldukça sıradan bir güzelliğe sahipti. Ancak gözleri... Kavisli kaşlarının altında kehribar taşı gibi parlayan gözlerinde, zekâ ve espri anlayışının pırıltısı vardı... ve ifadesinde insanı baştan çıkaran bir haylazlığın izleri gizliydi.

Dikkat çekici gözleri genç adamınkilere kenetlenmiş bir vaziyette, belindeki silahına doğru uzandı. Elinin üst kısmı adamın belinin içine soktuğu gömleğinin gergin kıvrımlarına dokununca, genç kadın bir an kararsız kalarak duraksadı. Adam devam etmesi konusunda ona meydan okurcasına tek kaşını kaldırmıştı. Genç kadın o kadar yakınındaydı ki, Connor onun saçlarından yayılan büyüleyici leylak kokusunu alabiliyordu.

"Dikkatli olun, küçük hanım," diye mırıldandı. "Şu anda ufaklığın

harekete geçmesini istemeyiz, değil mi?"

Genç kadın diğer elini tabancasının sert yüzeyinde gezdirip yavaşça pantolonun içinden çıkarırken, Connor karnının altındaki kasların bu temasa tepki vererek kasıldığını hissetti.

Genç kadın ağır hareketlerle ondan uzaklaştı Connor, onun tabancasının namlusunu yere indirerek büyük bir özenle kırmızı pelerininin içine yerleştirmesini ilgiyle inceledi.

"Peki ya şimdi küçük hanım" diye takıldı. "İç çamaşırımı da verecek miyim?"

"Hayır ama maskenizi çıkarırsanız memnun olacağım."

Connor, yüzünde eğlendiğine dair tüm izlerin yok olduğunu hissedebiliyordu. "Peki ya, size bugüne kadar hiçbir kurbanımın beni maskesiz görmediğini ve görenin ise bunu anlatacak kadar yaşamadığını söyleseydim..."

Genç kadın afallayarak baktı. Ancak bu kısa sürdü. Çenesini dikleştirerek soğuk bir sesle, "Ben de sizi, yine sıkıcı bir konuşma yapmakla suçlardım," dedi.

Connor genç kadının bakışlarına karşılık vererek uzunca bir süre gözlerini ona dikti, sonra ellerini sabırsız hareketlerle başının arkasına götürerek, yüzünün yarısını örten maskenin bağcıklarını çözdü. Deri parçası yere düştüğünde, yüzü ay ışığının ve genç kadının arzu dolu bakışlarının hedefi oluvermişti.

Kendini buna mecbur hisseden genç kadın, bu kez daha yakınına sokuldu. Connor, silahını hâlâ ona doğrultmuş bir vaziyette olan genç kızın dikkatle kendini incelemesi yüzünden dimdik duruyordu.

Sophie de daha yakına gelmişti ama onun dehşetle bakan gözleri, adamda değil ablasının üzerine yoğunlaşmıştı. "Ne düşündüğünü biliyorum Pamela ve ciddi *olamazsın.* Bu adam bir barbardan bile beter. Hey, bu adam asla yapmaz ki!"

"Neyi yapmaktan bahsediyorsun?" diye atıldı Connor.

"Bundan emin misin, Sophie?" Gözleri yeni bir heyecan dalgasıyla parlamış, dolgun pembe dudakları hafifçe aralanmıştı. "Ona bir bak! O yaşlara yakın olmalı. Geniş omuzları var. Vahşi ama yine soylu bir alnı var. Sakalı onu kibirli gösteriyor. Hatta inkâr edilemez derece bir idareci edası var."

"Boynunda halat izi var" diye karşılık verdi, Sophie. "Çentikli ön dişler. Saçları aylardır kesilmemiş ve muhtemelen taranmamış bile. Uygarlıktan yoksun davranışları var." Yün pelerinini omuzlarına sıkıca

sardı, ürpermişti. "Eğer yanılmıyorsam, biraz önce ikimizi de öldürmekle tehdit etti”

Connor kaşlarını çatarak dilini ön dişlerindeki çentikte dolaştırdı, dişlerini bu hale getiren o kötü gece aklına gelmişti, iki kadının meziyetlerini ya da eksik yönlerini önünde konuşması alışkın olduğu bir durum değildi. Kendini, bir keresinde Kral James'in misafirlerini eğlendirmek için Stirling Kalesi'nde sergilediği Afrika aslanları gibi hissetmeye başlamıştı.

"Hayal gücünü kullanmalısın, Sophie," dedi Pamela. "Sonuçta uygarlıktan nasibini almamış birisini, bir beyefendiden ayıran nedir ki? Modaya uygun kesimli ceketi ve pantolonu mu? Ya da çene hatlarının düzgün olması mı?" Pamela rüzgârın saçlarını darmadağınık ettiği Connor'a eleştiri dolu gözlerle baktı. "Yeni taranmış saçlarının yakasının üzerine düşmesi daha mı akıllıca olurdu?" Uzandı, parmak uçlarını adamın çenesindeki is lekesinde dolaştırdı. "Hey, banyoda bir güzel yıkansa, White'daki ya da Boodle'daki herhangi bir züppeden daha muhteşem görüneceğine bahse girerim."

"Bu işe gönüllü müsün, küçük hanım? Eğer öyleyse, silahımı bana iade edebilirsin. Sizinle gönüllü olarak gelirim."

Pamela, adamın münasebetsizliğine sertçe karşılık vermek yerine, ona tatlılıkla gülümsedi.

Sophie, "Başında ödül var," diye hatırlatma yaptı. "Onu iskoçya dışına çıkarmayı nasıl başaracaksın?"

"Onu duydun. Maskesiz hiç kimse görmediğine göre onu tanıyan yok."

"Maskesiz görenlerin öldüğünü söylemişti," dedi Sophie kasvetli bir şekilde.

Connor duyduklarına inanmakta güçlük çekiyordu. "Siz iki küçük hanım beni kaçırmayı mı planlıyorsunuz?"

Pamela başıyla onaylarken oldukça sevimli görünüyordu. "Korkarım öyle. En azından şimdilik. Önerimizi size açıkladığım zaman, Londra'ya kadar bize eşlik etmekten mutluluk duyacaksınız”

Connor duydukları karşısında bir kahkaha kopardı. On yılı aşkın bir süredir kanunun pençesinden yakayı kurtarmayı başarmışken, şimdi iki kafasız İngiliz kadın tarafından kaçırılmak üzereydi. Ve bunun tek nedeni, ay ışığının altındaki bir öpücüğe karşı koyamamasıydı.

Pamela, "Sophie, arabacının çantasından ip getir," diye buyurdu.

Sophie'nin çocuksu yüzü hâlâ bu durumu onaylamıyormuş gibi görünse de, sendeleyerek ablasının dediğini yaptı.

Connor başını uyarırcasına salladı. "Burada durup onun gibi bir ufaklığın beni bağlamasına izin vereceğimi sanıyorsan..."

"Saçmalama," dedi Pamela ciddiyetle. "O silahı tutacak. Seni ben bağlayacağım."

Pamela kardeşinden ipi alıp elindeki hassas silahı ona teslim ederken, hareketleri kıvrak ve becerikliydi.

Connor homurdandı. "Bu küçük hanım ıslak kıyafetlerini bile çıkaramıyor. Tetiği çekecek gücü olduğundan şüpheliyim"

"Bunu göze almaktan başka şansım yok," diye yanıt verdi Pamela elindeki iple adamın arkasına geçerek. "Siz kumar oynamayacağınız sürece, öyle. Ancak Sophie daima bir kedi reflekslerine sahip olmuştur. Bu nedenle, sizin yerinizde olsam ani hareketlerden kaçınırdım."

Genç kadın küçücük ama kararlı elleriyle onu bileklerinden bağlarken, "Eğer içime Tanrı'nın korkusunu salmak istiyorsan, neden sadece şemsiyesini vermiyorsun?" diye homurdandı Connor.

İpi gergin bir şekilde düğümleyen Pamela, kardeşinin elindeki küçük tabancayı geri aldı ve adamın kaburgalarına doğru bastırdı. Hafifçe ittirerek onu yürümeye zorladı. Ama birkaç adım sonrasında ilk bocalayan kişi kendisi olmuştu. Onu esir almayı başardığı ortadaydı ama onunla ne yapacağı konusunda emin değildi. Connor'ın bu konuda birkaç önerisi vardı ama hiçbirinin ensesinde patlayacak bir silah olmadığı kesindi.

Rüzgâr soluğunu ağaçların arasından üfleyip yağmur kokusunu da beraberinde getirdiğinde, genç kadın kendini ona bakmaya zorlarken huzursuzluğu her halinden belliydi. "Arabacının yetkililerle birlikte buraya gelmesi uzun sürmez. Bu yakınlarda geceyi geçirebileceğimiz bir yer var mı? Kulübe ya da barınak gibi bir yer."

Bu güzel talihine inanamayan Connor, başını öne eğerek gülümsemesini saçlarıyla gizlemeye çalıştı. Belki de kader o kadar acımasız değildi.

"Öyle bir yer biliyor olabilirim. Ancak her şeyinizi yanınıza almak zorunda kalacaksınız. Ağaçların orada bekleyen atım seni ve kardeşini taşıyacak kadar iridir."

"Peki ya, sen ne yapacaksın?" diye sordu Pamela.

"Çok uzak değil, ben yürüyebilirim."

"Yürür müsün? Yoksa koşar mısın?" Genç kadın kısık gözlerle onu süzerken tehditkâr görünmeye çalıştı. "Seni sırtından vurmak zorunda kalmak beni hiç hoşnut etmez doğrusu."

"Neden koşmak isteyeyim ki? Bu şekilde paketlenmişken, beni de yanınızda götürmenizden başka ne dileyebilirim ki?"

Genç kadının yanaklarının kızarması, Connor'ı tatminkâr bir heyecan dalgasına sürüklemişti. "Ben öyle düşünmüyorum," dedi Pamela usulca. "Kardeşime de söylediğim gibi, siz Kuzey İskoçyalıların, kadınlarının kuzu gibi yumuşak başlı olmasını tercih ettiğini duydum."

Genç adam ona doğru uzandı, fısıldarken dudakları Pamela'nın kulağına tehlikeli bir biçimde yaklaşmıştı. "Yanlış duymuşsun”

Öyle görünüyordu ki bir İskoç için *çok uzak değil* cümlesi, "eğer soğuktan donmazsak alacakaranlık çökünceye kadar ulaşırız" ile *iri at* tanımlaması da, "küçük bir ejderha boyutlarındaki bir yaratık"Ia eş anlamlıydı. Sophie'yle birlikte onu taşıyan bu devasa, simsiyah yaratığın birden kanatlanıp burnundan ateş püskürttüğünü görse hiç şaşırmazdı. At her ne kadar ağır adımlarla ilerliyor olsa da, Pamela onun en yakın uçurumdan kendilerini fırlatmak için sabırla sahibinin bir işaretini bekliyor olmasından korkuyordu.

Bitkin düşen Sophie, Pamela'nın arkasında uyuyakalmış, hatta horlamaya bile başlamıştı. Neyse ki at, arabadan kurtardıkları iki küçük sandığı taşıyacak büyüklükteydi. Sandıklarda geriye kalan eşyaları vardı. Kuzey iskoçyalı'nın yardımı olmadan, sandıkları atın iki yanına bağlamaları kolay bir iş değildi ama sonunda başarmışlardı.

Ödüllü aktör John Kemble'in Kraliyet Opera Evi'nin sahnesine gerçek atları hatta ara sıra filleri getirmeye gücü yetse de, Pamela'nın atlarla ilgili önceki deneyimi sadece bununla sınırlı kalmıştı. Büyüklüğü tehlikeli oluşu ve önceden kestirilemeyen davranışları nedeniyle bu hayvan, tıpkı onları ormanın derinliklerine doğru götüren ve her adımında onları medeniyetten uzaklaştıran sahibine benziyordu.

Genç kadın adamın geniş sırtına bakarken kaşları çatıldı. Uzun meşakkkatli yolculuklarının onları vahşi ve kayalık bir diyara götürüyor olmasına rağmen, adam sanki Hyde Park'ta keyifli bir öğlen yürüyüşü yapıyormuş gibiydi. Sıradan yürüyüş tarzına bakılırsa, bütün bir gece boyunca terini silmeden yürüyebilir ve hatta elleri arkada bağlı olduğu halde atını bile idare edebilir bir haldeydi, dik yamacı tırmanırlarken Pamela kıymetli hayatını kaybetme korkusuyla, atın yelelerine sıkıca sarıldığında bile, adam korkusuzca çaldığı ıslığa ara verme gereği duymamıştı. Esen rüzgâr neşeli melodiyi genç kadının kulaklarına taşıyordu. "Tanrı aşkına, bu melodi de neyin nesi?" diye en sonunda bağırdı

onu susturmayı umarak

"Bakire ile Haydut denilen kısacık bir şarkı," diye karşılık verdi.

Genç kadın burnundan soluyordu. "İnsanlarınızın suratsız yaradılışlarına ve dramatik aşk hikâyelerine duydukları yakınlığa bakılırsa ölümsüz aşklarını birbirlerine itiraf ettikten sonra, bunun kanlı ve iğrenç bir sonla noktalandığından eminim."

'Tam tersi. Haydut onun arzu dolu bir kadın olduğunu ve kendisine karşı koyamayacağını kanıtlamak üzere bakireyi yatağına atmak için baştan çıkarır." Omzunun üzerinden genç kadına doğru çapkın bir gülümsemeyle baktı. "Adam onun bekâretini çalar, kadın da adamın kalbini."

Pamela sert rüzgârın etkisiyle zaten kızarmış olan yanaklarının daha da kızarmış olmasını adamın fark edemeyeceği için şükrediyordu. Genç adam hem yürümeye hem de neşeyle ıslık çalmaya devam etti. Islığı daha canlı bir tonla çıkmaya başlamıştı.

Genç kadın gidecekleri yere ulaşabileceklerine dair tüm umutlarını yitirmek üzereyken, ağaçlar seyrekleşmeye ve rüzgâr da daha hızlı esmeye başlamışta. Dallarıyla onları koruyan çamların arasından, otlarla kaplı sığ bir alana çıkıverdiler.

Rüzgârın ürkütücü soluğunun ciğerlerini acıtması ve önüne serilmiş beklenmedik manzara karşısında, Pamela nefesini tuttu. Hayalinde bile canlandırmayacağı böylesine bir manzaranın gerçek dünyada olduğuna inanabilmek için tüm hayatını feda etmeye razıydı.

Karşılarında denizin içinden dışarı yükselen bir kale duruyordu. Kendi taş adasının üzerinde göğe doğru yükselen, güçlü bir pagan tanrısının heykeli gibi. Yağmur bulutlarının arasından süzülen ay ışığı, kulelerini ve duvarlarını gümüşsü bir ışıkla yıkıyordu. Genç kadın gözlerini kırpıştırarak muhteşem manzaraya bakarken, Sophie gibi kendisinin de bir şekilde uykuya dalıp rüya görüyor olmasından şüphe etti.

Ancak tenindeki tüylerin diken diken oluşu ve havadaki deniz kokusu bunun bir rüya olduğunu yalanlıyordu. Rüzgârın uğultusuyla birlikte, onları kaleyi çevreleyen çentikli yamaca doğru savuran gök gürültüsünü duyması uzun sürmedi.

Pamela, haydudun onları yıkık dökük bir barakaya ya da belki yolculukları boyunca gördükleri terk edilmiş bir çiftçi kulübesine götürmesini bekliyordu. Kesinlikle ve kesinlikle beklemediği şey... *bu.*

Sophie irkilerek uyandı. Geldikleri yerin manzarası karşısında uğultusu tiz bir soluğa dönüşmüştü. "Ah, Tanrım!" diye fısıldadı. Belki de o

gerçekten bir hırsız değil de bir çeşit kraldır."

"Saçmalama," diye karşılık verdi Pamela. "İskoçya'nın iki asırdır kendi kralı var. Kral George bizim olduğu gibi buranın da hükümdarı."

Sesindeki saygı dolu tonlama hiç değişmeden, "O zaman belki prenstir. Hırsız prens," diye öne sürdü Sophie.

Krallara layık kalitedeki sakalından hiç bahsetmemiş olmayı dileyen Pamela, sıkıntıyla bakışlarını kaleden çevirip ev sahiplerine yöneltti.

Genç adam dizginlerinden çekerek atı öne doğru yürüttüğünde, Pamela kaleye bağlanan ve çayırdan ibaret daracık yolu ilk kez gördü. Çok aşağılarda, rüzgârın savurduğu dalgalar yamaçtaki kayalara çarparak köpüklü girdaplar oluşturuyordu.

Sophie inleyerek Pamela'nın bileğini tuttu ve yüzünü genç kadının sırtına gömdü. "Ulaştığımız zaman haber ver. Tabii ulaşırsak..." Rüzgarın kuvvetine ve oturdukları eğerin yüksekliğine bakıldığında Pamela da ölümün eşiğinde olmaktan aynı derecede korkuyor olmalıydı. Ancak onları taşıyan hayvan, tıpkı sahibi gibi tereddütsüz adımlarla, kıvrak bir şekilde yürümeye başlamıştı.

Kaleye giden yolu yarılamışlarken, gökyüzünden buz gibi yağmur damlaları dökülmeye başladı. Pamela saçlarını örtmek üzere başlığını takarken yağmur damlaları onları taşıyan bulutlarla birlikte yok oluverdi ve yerini buz gibi soğuk bir fırtınaya bıraktı. Pamela daha önce yaptığı gibi değişen hava şartlarına lanet okumak yerine, tabiatın güzelliği karşısında içi neşeyle dolmuş bir halde, başını arkasına doğru atıp şen bir kahkaha attı. Sanki ejderhanın kanatlan üzerinde, bir peri masalının içine doğru sürükleniyorlardı.

Ayın önünden geçen bir bulut haydudu gölgede bırakınca, genç kadının gülüşü yavaşça kayboldu. Rehberlerinin bir prens mi yoksa bir canavar mı olduğu hâlâ soru işaretiydi.

Kale ile kara arasındaki kanyon, doğal bir hendek oluşturarak ne insanlara ne de onların top atışlarına geçit vermeyecek cinstendi. Ancak bir zamanlar kalenin nöbetçi kulesi olan yerin altından geçerlerken, Pamela bu hendeğin işlevini yerine getirememiş olduğunu gördü.

Haydut atını kalenin büyük avlusunda durdurdu. Biraz önce manzarayı hoş gösteren ay ışığı, şimdi yıpranmış duvarlarda ve taş yığınlarının üzerinde gezinirken oldukça acımasız ve hoyrat davranıyordu. Sonuçta, *Kral Lear* oyununun boyalı perde arkasından daha gerçek olmayan, peri masalının kalesi sadece bir göz yanılmasından ibaretti. Bir zamanlar hükümdarlığın en değerli yeri olan doğu yakasının yıkıntılarına

bakan Pamela'nın göğsüne kederli bir acı saplandı.

Bu derece çürümüş ve yıpranmış olmasına rağmen, melankolik güzelliği yadsınamazdı. Bazı odalar ve kuleler hâlâ sağlam olsa da, kaledeki şapelden geriye sadece gölgesi ile parçalanmış kireç taşına kazılı haçı koruyan, denize bakan duvarı kalmıştı. Dışarıda kalan tüm duvarları yosun kaplamış ve çentikli kenarlarını yeşil bir örtüyle perdeleyerek daha yumuşak bir görünüm vermişti.

Bir zamanlar çan kulesine ait olması gereken geniş pencere, duvarın tepesine inşa edilmişti. Pamela uzun zaman önce ölmüş insanları zamanında ibadete ya da savaşa davet eden çanın sesini neredeyse duyabiliyordu.

Çivit mavisi gökyüzünün ve duvarın arkasından görünen denizin sonsuz derinliği, sanki dünyanın bir ucuna ulaştıklarını hissettiriyordu.

"Burası neresi?" diye soran genç kadın sesini saygıyla alçaltmış olduğunun farkında değildi.

Haydudun ses tonu, bulundukları yerin maneviyatına ve oradaki ruhların anısına duyduğu saygıyı ifade ediyordu. "Burası yüz elli yıl önce MacFarlane Klanı'nın Cromvelin güçlerine karşı son savaşını verdiği yer. Kaleyi, düşmanlarına teslim etmek yerine, silahlarını doldurup gaydalarıyla veda marşını çalarak kendileri havaya uçurmuşlar."

Pamela çevresindeki yıkıntılara bakarken, mahvolmuş hayalleri düşünüp bu trajediye ağlamak istedi. "Sen de bir MacFarlane misin? Onlar senin halkın mıydı?"

Ayın önüne geçen bulut, adamın yüzünü gölgelemişti. "Korkarım büyükbabam Angus, MacFarlane'ların cesaretinden ve vicdanından yoksun birisiydi. Culloden'da, halkımızı otuz İngiliz gümüşü karşılığında sattı."

Pamela önleyemediği bir ürpertinin etkisinde kaldı. *İngiliz* kelimesinin hiç bu denli soğuk bir ses tonuyla söylendiğini duymamıştı. Topuklarını atın sağrısına vurup özgürlüğe doğru şahlanmayı düşünemeden bulutlar aralandı ve haydudun tedbirli bir ifadeyle ona baktığını ortaya çıkardı.

"İşte, geldik" dedi. "Bir yuvanın sağlayacağı tüm konfor var burada. İnmeniz için yardım ederdim ama..." Omuzlarını silkerek ellerinin bağlı oluşunu ima etti.

Pamela bir bacağını atın boynundan geçirerek, "Sorun değil. Biz hallederiz" dedi ve yere doğru kaydı.

Haydut bedeniyle ona destek olmasaydı bu kayma poposunun üzerine düşmekle sonlanabilirdi. Genç kadın ne kadar uzun süredir

yolculuk yaptıklarını ya da böyle bir egzersize ne denli uzak olduğunu hesaba katmamıştı. Adamın gömleğini yakaladığında, bacak kaslan pelte gibi titriyordu. Titrek ellerinin altındaki adamın kaya gibi sert göğsü, genç kadına arabanın arka tarafında onu dudaklarından öptüğü büyüleyici dakikaları hatırlattı.

'Teşekkür ederim," diye mırıldandı gözlerini yere indirerek. Soluğunun kesilmesini az kalsın yere düşecek olmasına yorarak, ellerini çabucak adamın gömleğinden çekiverdi. Adamdan uzaklaştığında, sert esen rüzgâr saçlarını gözlerinin önüne doğru uçurdu. "Siz İskoçların çok sağlam ve sıhhatli olduğuna şüphe yok. Öyle olmasaydınız bu iklimde asla hayatta kalamazdınız."

"Bir parça İskoç viskisini mideye indirdikten sonra, bu sana da Tanrı'nın çenene üflediği sıcak soluğu gibi gelecektir."

Onu da aynı utanca maruz bırakmak istemeyen Pamela, kollarını Sophie'ye doğru kaldırdığında, adam yorgun gözlerle onu izliyordu.

Sophie güvenle ayaklarının üzerine bastığında, Pamela pelerinin içinden küçük tabancasını çıkardı ve tekrar kontrolü ele alma umuduyla adama doğrulttu. Adamın silahı atın eğerindeki çantada duruyordu. "Bize yolu gösterme onurunu bahşedin, bayım."

"O onur bana ait, küçük hanım," diye kelimeleri uzata uzata karşılık verirken, alaycı bir reverans yaparak karanlığın içine doğru yürüdü.

Adamı takip ederlerken, Sophie genç kadının elini tutarak fısıldadı. "Korkunç bir hata yapmadığımızdan emin misin?"

"Hayır," diye fısıltıyla karşılık veren Pamela'nın, çalkantılı denize doğru giden yeşil yolda adamı takip ederlerken her adımda cesareti biraz daha kırılıyordu.

Genç kadın başta adamın onları yamacın kenarına götüreceğini sanmıştı. Ama son anda adam yönünü değiştirerek onları taş kemerin altındaki korkulukları olmayan ve aşağı inen merdivenlere doğru götürdü.

"Adımlarınıza dikkat edin," diye uyardı adam. "Düşerseniz İKİNİZİ tutamam."

Pamela suçluluk duygusuyla, adamın kendini de tutamayacağını düşündü. Ancak adam, kasvetli karanlığın içinde kaybolurken Adımları tıpkı ormandaki gibi kendinden emin ve rahattı. Onu takıp etmeden önce Sophie'yle huzursuzca bakıştılar. Rüzgârın uğultusu kısa bir süre sonra yok oldu. Yerin dibine doğru inerlerken, duvarlardan damlayan su ve kendi soluk sesleriyle sarmalanmışlardı.

Pamela aşağıdan gelen gümüş rengi zayıf ışığı fark ettiğinde,

sütunlarının sanki onları cehennemin kucağına götürdüğünden endişe etmeye başladı. Haydut duraksayarak onların kendisine yetişmesi için bekledi.

Adam başıyla duvarın içine gömülmüş meşe kapıyı işaret etti, “kapıyı açma inceliğini gösterir misiniz?"

Pamela soğuktan buz gibi olmuş parmaklarını kapının demir koluna yaklaştırarak kapıyı itti. Kapı onları içeriye davet edercesine kolaylıkla açıldı.

Genç kadın içeriden yayılan sıcaklığın ve ışığın cazibesine karşı koyamayarak haydudu sıyırarak içeriye girdi. Oda genç kadının korktuğu gibi bir fare yuvası değil, kalenin bir zamanlar var olan mahzeniydi. Karşı duvardaki taş şöminede ateş yanıyordu.

Pamela rahatlamayl a iç geçirdi. Uzun ve alçak tavanlı oda sadece sıcak ve kuru değil, aynı zamanda ferah ve konforluydu.

Öyleydi ta ki bir düzine tüfeğin namlusunun onlara çevrilerek tetiklerinin çekilme sesinin aynı anda havada yankılanışına kadar...

Odanın, karanlık köşelerinden bir bir ortaya çıkan silahlı adamların gözleri, arzuyla parlarken ağızlarının suyu akmıştı.

İçlerindeki en cüsseli olan adam, tek kulağına gümüş bir halka takmış ve güneş yanığı bağrını açıkta bırakan deri bir yelek giymişti. Pamela ve Şophie'yi baştan ayağı keyifle süzmesi, Pamela'nın korkudan kanının donmasına neden olmuştu.

Adamın etli dudakları sırıtmasıyla aralandığında, şömineden yansıyan ışık adamın ön dişlerini parlattı. "Hey Connor, bize bu akşam ne getirdin?" diye rehberlerine sordu. ''Fahişe mi yoksa gelin mi?

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

“Hiçbiri," diye karşılık veren Connor bileklerini bağlayan ipi, sanki

ipekten yapılmış gibi rahatlıkla silkeleyerek attı ve doğruca Pamela'nın elindeki silahı aldı. "Eğer bu gece için fahişe ya da gelin istiyorsanız, onu kendiniz bulmak zorundasınız”

Pamela inanamıyormuş gibi yutkundu. Adam tabancayı beline sokarken, bir parmağını genç kızın çenesine dokundurdu. "Kendinizi suçlamayın, küçük hanım. Aynı hüneri bir zamanlar daragacından kurtulmak için de göstermiştim ama celladın attığı düğüm sizinkinden çok daha iyiydi."

Pamela kekelemeye başladı. Kaçırdıkları adamın, onları tuzağın içine getirerek aptal yerine koymasına ne kadar öfkelendiğini söyleyemezdi ama tam bir aptaldı. "Hey, sen... seni..."

"Hain mi?” Adamlardan birisi yardım etti.

"Yoksa serseri mi?" diye önerdi diğeri.

"Lanet olası adi, pislik..."

"bu kadar yeter," diye bağırdı Connor. "Genç hanımların beni aşşağılamak için sizin iğrenç yardımlarınıza ihtiyaç duyduklarını sanmıyorum."

Pamela ağzını sımsıkı kapatarak kollarını göğsünde kavuşturdu. "Haklı. Nefesinizi tüketmeye hiç gerek yok. Onu tanımlayacak derecede kötü bir aşağılama sözcüğü yok."

Cam gibi gözlerle arzu dolu bir şekilde onu ve kardeşini süzen genç adam, neşeyle kıkırdarken yüzünü çevreleyen bakır rengi saç örgüleri sallanıyordu. "Ah, esprili birisine benziyor, değil mi? Esprili hatunları severim. Onunla bir saat yalnız kalmak için sana bir küp viski ve bir torba sigara veririm."

Pamela içgüdüsel olarak Connor'a yanaştı, tanıdığı şeytanı, yan yan bakan bu deve tercih ederdi.

Connor burnundan soluyordu. "Peki, kalan elli beş dakika boyunca ne yapmayı planlıyorsun, Brodie?" Diğer adamlar hep bir ağızdan gürültüyle kahkahalara boğuldular. "Hepiniz dilinizi ağzınıza ve tabancalarınızı pantolonunuza sokarsanız memnun olacağım. Küçük hanım bana ait."

Cesur talebi adamları susturduğu gibi Pamela'nın da tüylerini diken diken etmişti. Gülüşmeler ve silahlar birer bire ortadan kayboldu.

"Peki ya, küçük kıza ne olacak?" diye sordu Brodie. Sesi, iri cüssesi ve kollarının üst kısmındaki geniş kaslarına bakıldığında komik kaçacak ölçüde çocuksu çıkmıştı. "Ellerin arkanda bağlıyken bile ikisini de idare

edebileceğinden bir kuşkum yok ama bu kadar açgözlü olmaya gerek yok, değil mi?"

Connor'ın yüzünün sakin bir hal alışından, Pamela onun gerçekten bu ahmağın önerisini dikkate aldığını sanarak korktu. Ellerini pençe gibi kıvırdı, kız kardeşine parmağını uzatan ilk adama saldırmak için bütünüyle hazırdı. Bu adam Connor da olsa fark etmezdi. Özellikle Connor olsa...

"Brodie, yapmanı istediğim şey," dedi en sonunda, *"küçük kızı* yandaki odaya alman ve ona bir fincan sıcak çay ikram etmendir. İçine birkaç damla da viski koy ki içi ısınsın." Brodie'nin ifadesinin birden aydınladığını görünce, fırtına grisi gözlerini uyarır gibi dikti. "Küçük hanım bir Ieydidir ve ona bu şekilde davranılmasını dilerim"

Brodie'nin yüzü asıldı. Connor uzanarak Sophie'yi öne doğru çekti Genç kız inatla olduğu yerde durdu ve kocaman açılmış gözleriyle Pamela'ya endişeli bir şekilde baktı. Güzel yüzü balmumuyla yapılmış gibi solgundu.

Connor, "Hiçbir zarar görmeyecek" diye Pamela'nın kulağına mırıldandı. Sesi tehlikeli bir biçimde yakından gelmişti. "Sözüme güvenebilirsin."

Pamela'nın ona inanmak konusunda neden bu kadar hevesli olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, özellikle de bu adam aynı sözü Pamela için vermediği halde.

Sophie'nin iyiliği için, yüzüne rahat bir gülümseme yerleştirdi çalıştı. "O haklı, tatlım. Kemiklerine kadar donmuş olmalısın, neden bu beyefendiyle gidip bir fincan çay içmiyorsun?"

Sophie, "Peki ya sen?.." diye sorarken endişeyle Connor'ı süzdü.

Pamela nefesini tutarak adamın onun da bir leydi olduğunu ve böylesine güzel yaratılmış bir varlığın ona göre muamele görmesi gerektiğini söylemesini bekledi.

Adam taştan sessizliğini koruyunca da, bu sessizliği doldurmak için kendini sesli bir kahkaha atmaya zorladı. "Sen o güzel kafanı benim için yorma. Bu bana ve Bay..." Adama meraklı gözlerle baktı.

"Kincaid," diye ekledi Connor.

"Bana ve Bay Kincaid'a özel bir iş görüşmesi yapmak için fırsat olacak"

Adamlardan birisi yanındakini dürterek herkesin duyabileceği bir

biçimde fısıldadı. "Connor'la yaptığı *iş görüşmesi* sonrasında, hatun iki hafta boyunca çarpık bacaklarla yürüyecek"

Arkadaşı onaylar gibi başını salladı. "Evet, bazılarının dediği gibi, zaten ölü bir adamı asamayacağına karar veren cellat, onu serbest bırakmış."

Adamlardan bazıları güldüğünde, Pamela başını öne eğdi ve umutsuzca yerin yarılıp onu içine almasını diledi.

Connor'ın taviz vermeyen ters bir işaretiyle, Brodie bir adım öne çıkarak iri kolunu Sophie'ye doğru uzattı. Onu böyle gören, sanki genç kıza Mayfair'deki özel bir balo için eşlik ettiğini sanırdı.

Sophie elini kalın kolunun üzerine nazikçe koyarken, "Ee, evli misiniz, küçük hanım?" diye sordu adam. Genç kız korku dolu gözlerle adama bakmaya devam ederken başını sallayınca, gülümseyen adamın altın dişi şöminedeki ateşten yansıyan ışıkla ona göz kırpmıştı. "Peki, evlenmek ister misiniz?"

Pamela üzülerek içini çekti. Sırf genç kızın ilk evlenme teklifini bu kulağı halkalı ve kolunun üst kısmında yılan dövmesi olan azgın haydut yapsın diye mi onu vikontun şehvet dolu önerisinden kurtarmıştı?

Connor'ın sert bakışı diğerlerinin odayı terk etmesine yetmişti. Girdikleri gibi çizmeleriyle taşlan döverek odayı terk ederlerken, dişlerinin arasından söylenseler de, arabacının yaptığı kadar bile kafa tutmaya pek niyetli görünmüyorlardı. Bu adamın isteklerini diğerlerine yaptırmak için silah zoru kullanmasına gerek duymadığı ortadaydı.

Pamela tereddütle, bunun kendi akıbeti için pek de iyi bir alamet olmadığını düşündü.

Connor, genç kadının onu daha önce bağlamış olduğu urganı eline aldığında ise bu akıbetin hayırlı olmadığı kesinleşmişti. Adam ona doğru yürürken, Pamela kaçma girişiminin ikisini de güç duruma düşüreceğini bildiğinden olduğu yerde durdu. Adam, eğer uysal davranmazsa kırabileceğine dair uyarır gibi, kolunun üst kısmını sıkıca kavrayıp onu şöminenin yanındaki sandalyeye doğru yönlendirirken, Pamela kütük gibi kaskatı kesilmişti.

Bir an önce tüm ağırbaşlılığıyla ayakta dururken, bir an sonra sandalyenin üzerine amiyane bir pof sesiyle oturtulmuştu. Adam, ateşten yansıyan ışığın etkisiyle daha da iri yarı görünüyordu. Genç kadın meydan okuyan bakışlarını ona yöneltmek için geriye doğru kaykılmak zorunda kaldı.

Adam hünerli elleriyle oynayarak, urganın bir ucunu yumruğunun

etrafına sararken diğer ucunu da öbür elinde tutup kısık gözlerle genç kadını inceliyordu. Pamela korkudan boğazına düğümlenen, yumruyu yutkunarak adamın elindeki urganla bileklerini bağlamasını bekledi. Aslında boğazına sarması daha muhtemeldi. Ancak adam urganı şömineye fırlattığında şaşkınlığını gizleyemedi.

Buna gerçekten ihtiyacımız olduğunu sanmıyorum, sen ne dersin diye sorarken sesi sanki bir çocukla konuşur gibi nazik çıkmıştı. Pamela tuttuğu soluğunu titrek bir şekilde bıraktı. Onun haklı olduğunun farkındaydı. Üstün fiziğine ve gücüne bakılırsa, Pamela son nefesine kadar savaşsa bile, yine de onun insafına kalacağı ortadaydı.

"Özellikle de elimde bu olduktan sonra," diye ekledi pantolonunun cebinden sedef kakmalı tabancayı çıkarırken.

Adam silahı ateşin ışığına doğru tuttuğunda, Pamela gözlerini silahtan alamamıştı. Ya da adamdan...

Adam parlayan silaha hayranlıkla baktı. "Sizin gibi tatlı birisinin böyle ölümcül bir aleti taşımasına inanmak oldukça güç, değilmi?”

Pamela çığlık atmamak için kendini güçlükle tuttu. Haydut onu sandalyeye bağlamış olsaydı, kendini bundan daha fazla çaresiz hissedemezdi.

Daha yakına gelerek genç kadını bedeninin gölgesiyle kapladı. Tabancanın soğuk namlusu şakağına dokununca, genç kadın yüksek sesle yutkundu.

Silahın namlusunu genç kadının yanağından çenesine doğru gezdiren adamın sesi boğuktu. "Güzel olduğu kadar, tehlikeli de. Tıpkı sahibi gibi”

Namlu genç kadının hayal bile edemeyeceği bir yumuşaklıkla, titrek dudaklarını okşayarak usulca boynunun hassas çukuruna doğru süzüldü. Pamela gözlerini kapatınca çeliğin temasının içini ısıttığını hissetti.

Silah pelerininin kıvrımlarında dolaşıp göğsünün üzerinde yoluna devam ederken, genç kadının gözleri birden açılıverdi. Namlunun ucu şimdi göğsünün yumuşak kabarıklığının üzerinde, pırpır eden kalbinin tam üzerinde durmuştu.

Connor genç kızın gözlerinin içine bakıyordu.

Ve o anda tetiği çekiverdi. Namlunun ağzından bir tüy demeti fışkırdı ve aynı anda içinde gizlenmiş müzik kutusu devreye girerek tıngır tıngır

çalmaya başladı. Pamela irkilerek boğuk bir çığlık attı. Adamın bu iğrenç oyunu sinirini bozmuştu.

Connor geriye çekilerek silahın namlusuna doğru üflediğinde tüyler uçuştu. Gri gözleri şeytansı bir gülücükle parlıyordu.

Kalbi hâlâ göğsünden çıkacakmış gibi atan Pamela, ona dik dik baktı. "Ne kadar zamandır biliyordun?"

"Bana kendi silahımı doğrulttuğunda ne kadar tedirgin olduğunu görünce, bunun bir oyuncaktan başka bir şey olmadığı konusunda şüphelenmeye başladım"

"Peki ya yanılsaydın?"

Adam omuzlarını silkti. "Bu konuşmayı yapamazdık, öyle değil mi?" Kendini tutamayarak, onu çok seven bir amcanın asık suratlı yeğeninin gönlünü almak ve güldürebilmek için yaptığı gibi silahın namlusundaki tüylerle genç kadının çenesinin altını gıdıkladı.

Onun bu küstah tavrına çok kızan Pamela, ani bir hamleyle elindeki silaha vurdu. Silah odanın bir köşesine uçarak duvara çarptığında, çalan melodi akortsuz bir vızıltıyla sustu.

"Madem silahın sahte olduğunu biliyordun, o zaman neden esir alınmana müsaade ettin?"

Haydut gülümsedi. "Kız kardeşinle birlikte bana tecavüz etmeniz konusunda hâlâ bir umudum vardı da ondan."

Adamın gamzelerinin tekrar meydana çıkması, genç kadını daha da huysuz yapmıştı. "Neden? Gözde koyunun seni terk mi etti?"

Gamzeler yok oldu. Kaslı kollarını göğsünde kavuşturan adam konuştu. "Ahh, sadece gönüllü bir kadın bulamazsak hayvan tercih ederiz.." Beklemeden, "Ya da gönülsüz..." diye söze atılan Pamela, kelimeler ağzından dökülür dökülmez pişman olmuştu.

Şöminede yanan odun kümesi yıkılarak etrafa kıvılcımlar saçana dek birbirlerine öfkeyle baktılar. Gözlerini ilk kaçıran Pamela olmuştu

Nihayet konuştuğunda sesi zayıf çıksa da sakindi. "Kardeşimi rahat bırak. Benim aptallığım yüzünden cezalandırılmayı hak etmiyor Onun güvende olduğunu görürsem, seninle kavga etmem. Ben... ben…" diye yutkundu ve gözlerini kapadı. "Seni ne memnun ederse onu yaparım."

Connor, Pamela'nın başka yöne çevirdiği yüzünü süzerken, uçsuz bucaksız hayal gücü genç kadın ne yaparsa yapsın memnun olacağını söylüyordu. Genç kadının yüzü hafifçe kızarmıştı. Onun bir ingiliz gülünün goncası olması, burası gibi taşlı ve yabani topraklarda açmayacağı anlamına gelmezdi. Ve kendisi de, onun narin yapraklarını ve hassas gururunu yumruğuyla ezmek üzere buradaydı. Bu farkındalılık onun daha güçlü ve yenilmez hissetmesini sağlamalıydı. Ancak bunun yerine, kendini kirli ve tehlikeli hissediyordu. Tıpkı elinde solmasını izlemek için bir çiçeği koparan bir adam gibi...

"Doğrusu, bu çok asil bir teklif, küçük hanım. Ayrıca oldukça da baştan çıkarıcı. Ancak ne kardeşin olan kuzucuğu ne de seni yan odadaki kurtlara teslim etmeye hiç niyetim yok."

Genç kadının cesaretini koruyarak gözlerinin ta içine bakacak kadar sinirlerine hâkim olmasına, hayran olmamak elde değildi. "Peki ya, bu odadaki kurda ne olacak?"

Bu odadaki kurt yıllarını zevklerini çalıntı paralarla tatmin etmek zorunda kalarak harcadığı için bir parça şefkate dayanılmaz bir açlık duyuyordu.

Gözlerindeki açlığı görmesinden çekinen Connor, bir dizinin üzerine çökerek genç kadının minik çizmesinin bağcıklarını çözmeye başladı.

Pamela korsanına, "Ne yapıyorsun?" diye sorarken onun cevap vermesinden yarı korkar bir haldeydi.

Ancak genç adam dilini tuttu ve Pamela'nın tek yapabildiği, onun çizmesini çıkararak bir kenara koymasını izlemek oldu. Genç kadının ayağını kaslı bacağının üzerine koyduğunda, ateşten yansıyan ışık, kahverengi saçlarındaki bal rengi haleleri parlatıyordu.

Genç kadının çorapları iç çamaşırlarından daha beter bir durumdaydı. İpek çorabın yırtık ucundan çıkmış minik başparmağı hile utançtan kıpkırmızı olmuştu.

Adam diğer çizmesini de çıkardıktan sonra zarif ayak bileğini ellerinin arasına alınca, Pamela'nın yanakları da aynı derecede kıpkırmızı oluverdi. Dokunmak bir yana, erkeklerin ayak bileğini görmesi bile uygun değildi. Bu nedenle, opera dansçılarını ağızlarının suyu akarak izlemek için tiyatroya gelmeye bayılırlardı.

Connor kıvrak hareketlerle masaj yapmaya başlayıncaya kadar, Pamela ayaklarının ne kadar üşümüş ve hissiz olduğunun farkında bile

değildi. Adamın temasından yayılan sıcaklık, yıpranmış çorabından süzülerek ayaklarını ısıtıyordu. Adam başparmağıyla ayağının tabanına bastırdığında, Pamela inlememek için alt dudağını ısırdı.

Genç adam ona doğru kaçamak bir bakış fırlatırken, dudaklarında bilmiş bir gülümseme vardı. "Siz ingilizler asla Kuzey İskoçya'nın tehlikelerini göze almazsınız," derken diğer ayağına da aynı karşı konulamaz işkenceyi yapmaya başlamıştı. "Ayağınızın sadece üşüdüğünü sanırsınız ama buna bir de ıslak oluşu eklenince, farkına bile varamadan bir ayağınızı ya da ikisini de kaybedebilirsiniz."

Pamela sandalyesine gömülerek vücudundaki gerilimin adamın hünerli ellerinde kayboluşuna odaklandı. Başparmağıyla tabanını öylesine baştan çıkarıcı bir şekilde ovmaya devam ederse, ayağını kaybetmekten daha büyük bir tehlikeyle karşı karşıya kalacaktı.

Dalmış gözleri birden açılıverdi. Sıçrayarak doğrulduğunda bir kukla gibi katıydı. Yine olmuştu işte. Tıpkı annesi gibi, çekim gücüne yenik düşmüştü.

Ayağını adamın elinden hızla çekerek eteğinin altına soktu. "Bir kurda yem etmektense iki ayağımı da kaybetmeyi tercih ederim." Pamela'nın endişeyle somurtmasına gülen Connor, sandalyenin çevresinde dolaşmaya başladı. "Ve ben de koyun postuna bürünmüş bir kurt olmaktansa gerçek bir kurt olarak damgalanmayı tercih ederim. Özellikle de sahte kürk giymiş, sahte mücevherler takmış ve sahte silah taşıyan birisi gibi. Sizinle ilgili gerçek olan bir şey var mı, Bayan Pamela Darby?" Uzanarak genç kadının saçındaki bir bukleyi parmaklarına doladığında saçlarının ne kadar yumuşak olduğunu fark etti. Genç kadına bu kadar yakınken öpüşüne karşılık veren dudaklarının ne kadar sıcak olduğunu unutabilmeyi diliyordu. "Yoksa ismin de mi sahte?"

'Tabii ki doğru! Annemiz Marianne Darby meşhur bir tiyatro sanatçısıydı. Belki de adını duymuşsundur?"

Genç kadının bakışları o kadar umutsuzdu ki, Connor iğneleyici bir cevap vermekten kaçındı ve onun yerine, "Korkarım, uzun zamandır tiyatroya gidecek pek fırsatım olmadı. Annenin ölmüş olduğunu söylemiştin ama ya, Bay Darby nerelerde? Neden sizi bir tavan arasına ya da bir manastıra... belki de bir sığınma evine kapatmadı?"

"Bay Darby diye birisi yok," dedi genç kadın. "Eğer annemin babasından bahsediyorsan, o daha annem bir bebekken ölmüş."

Genç kadının duygudan yoksun bir şekilde yaptığı itiraf, Connor'a bir

zamanlar sahip olduğu ve çok sevdiği anne ile babasını hatırlatmaktan başka bir şey yapmamıştı, "öyleyse, annenizin ölümünden sonra Kuzey İskoçya'ya gelip önünüze ilk çıkan adamı kaçırmayı planladınız."

"Bize yanaşan kişinin siz olduğunu hatırlatırım, beyefendi," diye kızgınlıkla homurdandı. "Buraya bir adamı aramak için geldik, bir haydudu değil. Ve herhangi bir adamı değil, büyük bir mirasa konan birisini."

Connor ikinci sandalyeyi genç kadının önüne çekerek üstüne çöktü. Pamela *şimdi* onun dikkatini üzerine çekmişti. "Ne kadar büyük?"

"Babası İngiltere'nin en varlıklı asilzadelerinden biriydi. Ve en güçlülerinden biri. Warrick Dükü'nün idaresinde bir düzineden fazla hizmetli, bir filo ticaret gemisi var ve Parlamento üyelerinin çoğunu parmağında oynatır." Konuyu canlandırmak ister gibi parmağını Adamın burnuna doğru salladı. "Ancak ne parası ne de gücü, her şeyden çok istediği şeyi, neredeyse otuz yıldır kayıp olan oğlunu geri getirmeye yetmedi."

Connor kaşlarını çattı. "Oğlana ne olmuş? Kaçmış mı? Fidye için mi kaçırılmış?"

"Hiçbiri. Belli ki dük gençliğinde biraz sorumsuzmuş. Birçok şımarık kadın, kocaları gönül eğlendirirken bunu görmezlikten gelir ama onun düşesi öyle yapmamış." Pamela'nın kehribar rengi gözleri hayranlıkla parladı. "Bir baloda kocasını yataklarında metresiyle yakaladıktan sonra, yeni doğmuş bebeğini alarak kaçmış."

Connor'ın sesinde kuşku vardı. "Dük otuz yıldır oğlunu mu arıyormuş?"

"Umudunu uzun zaman önce yitirdiğini sanıyorum ama son zamanlarda yeniden aramaya başlamış."

"Bunca zaman sonra neden şimdi?"

"Çünkü ölüyor," dedi Pamela açıkça. "Sağlığı yıllardır kötüye gidiyordu ve dedikodulara bakılırsa birkaç hafta ya da aylık ömrü kalmış. Onu ödül vermek için harekete geçirenin de bu olduğu kanısındayım."

"ödül mü?" Connor sandalyesini genç kadınınkine biraz daha yaklaştırdı. Şu sıralar onun başı için de oldukça büyük bir miktarda ödül vardı. Bir adamın başı için ödül konulmasının onun bir değeri olduğu anlamına gelmediğini de biliyordu.

Pamela sandalyesinden öne doğru uzandığında, gözleri heyecanla parlıyordu. "Dük, oğlunun hâlâ yaşadığına dair bir kanıt getiren kişiye on bin pound vermeyi teklif ediyor."

Connor hafifçe ıslık çaldı. "Söz konusu bu kadar büyük bir meblağ ise,

oğlanı sadece sen ve kız kardeşin aramıyordur diye düşünüyorum."

"Bu doğru olabilir ama onu doğru yerde arayan sadece biziz."

"Bundan nasıl emin olabilirsin ki?"

Genç kadın onu incelemek üzere başını yana doğru eğdi. "Senin gibi bir adama güven duymak için aptal olmam gerek, öyle değil mi?"

"Hayır," dedi ciddiyetle. "Bana güvenebilirsin."

Genç kadın onu bir süre daha inceledikten sonra başını salladı. "Doğruları nasıl öğrendiğimizin şu an bir önemi olduğunu sanmıyorum."

Konuşmaya büyük miras ve ödül kelimeleri dâhil olduğundan beri Connor'ın merakının en üst seviyeye ulaştığını sanmıştı. Ancak yanılıyordu. Pamela elini pelerinin içine sokarak kabarık göğüslerinin aralığına doğru kaydırırken, vücudunun diğer kısımlarının da aynı büyüye kapıldığını hissederek oturduğu yerde doğruldu. Tam da ona şehvet dolu yardımını esirgemeyeceğini söylemek üzereyken, genç kadın yılların etkisiyle sararmış bir kâğıt parçasını ortaya çıkardı.

Genç kadın kâğıdı büyük bir özenle dizlerinin üzerine koydu. "Neredeyse otuz yıldır herkes düşesin bebeğini de alarak Fransa'ya kaçtığını sanıyor. Bu nedenle de araştırmaların merkezi orası oldu." Düzgün kesilmiş tırnağıyla kâğıda hafifçe vurdu. "Ancak bu aksini söylüyor."

“Bu nedir?"

"Düşesin kaçmadan bir gece önce yazdığı bir mektup. Mektup, çok kıymetli çocukluk arkadaşı olan, itibarını zedelemeyi göze alamadiği için sosyeteye tanıştıramayacağı ama her zaman en güvenilir sırdaşı olduğu kadına, Marianne Darby'ye yazılmıştı."

Parmakları nazikçe, bir zamanlar mektubu meraklı gözlerden korumuş olan kırık balmumu mührün üzerinde gezinirken, Pamela'nın kehribar rengi gözleri buğulandı. "Bu düşesin Fransa'ya giden gemiye binmeye hiç niyeti olmadığını kanıtlayan tek doküman. Anneme, kocasını kasıtlı olarak yanıltmak için Fransa biletini aldığını ve bu arada annesinin babasıyla birlikte barınacağı bir yer aramayı planladığını söylemiş. Büyükbabası bir zamanlar Kuzey İskoçya'nın tepelerinde güçlü bir toprak sahibiymiş, ama..."

Connor, "...her şeyini İngilizler almış," diye genç kadının sözlerini

tamamladı. Aynı sonla biten birçok hikâye vardı. Kendisininki de bunlardan biriydi. Başıyla mektubu işaret etti. "Buna nasıl ulaştınız Annen öldükten sonra eşyalarının arasından mı çıktı?"

Pamela'nın yüzü asıldı. “Tüm eşyaları ölümüne neden olan yangında yok oldu. Ölümünden sonra mektubu bize avukatı verdi." Pamela'nın dudakları hüzünlü bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ne yazık ki, bize bıraktığı tek şey bu mektup."

"Annen bu asil leydiden başka bir mektup almadı mı? Büyükbabasının evine güvenle ulaştıklarına dair bir not da mı almadı?"

"O zamandan beri ondan hiçbir haber yok." Pamela başını üzüntüyle salladı. "Ancak şimdi nedenini biliyoruz. Sophie'yle niratspey'de bulduğumuz yaşlı kadına göre, çok uzağa gitmeyi başaramamışlar. O yıl kış çok zorlu geçmiş ve Balquhidder yakınlarında bir yerde bebeğiyle birlikte hummadan ölmüşler."

İkisi de bir süre sessiz kaldı.

Connor, "Oğlunun başına ne geldiğinin kanıtı da Dük'ü aynı ölçüde tatmin etmez mi?" diye en sonunda sordu. "Zavallı adam, aramasına gerek kalmadığını bilerek en azından huzur içinde ölebilir."

Pamela somurtkan gözlerle onu süzdü. "Elçinin başına gelenlerle ilgili atasözünü hiç duydun mu? Dük'ün oldukça ürkütücü bir şöhreti var. Dolayısıyla eğer ona kötü havadisi verirsek, korkarım bizi Newgate'e tıktıracaktır ve öyle olursa bir daha asla gün yüzü göremeyiz. Düşesin mektubunu elinde tutarak sandalyesinden kalktı ve birkaç adım uzaklaştıktan sonra genç adama döndü. "Bu nedenle, ona tam olarak aradığı şeyi vermenin belki de çok daha merhametli ve çok daha kazançlı bir yol olduğunu düşündüm."

Genç kadının ifadesi o kadar iyimser ve sevimliydi ki, Connor sormadan edemedi. "Peki, bu kim olacak?"

Genç kadın, tıpkı bir âşığın cilvesiyle ona gülümsedi. "Hey, tabii ki sen olacaksın!"

BEŞİNCİ BÖLÜM

Connor ayağa fırladığında, söylediklerini doğru dürüst algılayacağı bir süre boyunca ondan uzak durmanın akıllıca olduğunu düşünen Pamela, bir adım geriye kaçtı.

Genç adam onu suçlarcasına süzdü. "Oyunun bu mu, küçük hanım? Beni bir sahtekâr olarak göstereceksin, böylece gerçekler ortaya çıkınca değerli sen, kız kardeşinle birlikte ödülü alıp ortadan kaybolurken, Newgate'de çürüyen ben olacağım." Parmaklarını yüzüne dökülen darmadağınık olmuş saçlarının arasından gerdi. "Fırsatım varken seni vurmalıymışım meğer!"

Pamela huzursuzca bir adım daha geriledi, ne mutlu ki etrafta ateşli silah kalmamıştı. En azından gerçek bir silah yoktu. "Bay Kincaid, şu anda duygusal davranmaya gerek yok ya da silahlara. Bu zararsız bir sahtekârlık olacak, ölmek üzere olan bir adamın hayallerini gerçekleştirmiş olacağız!"

Connor başını sallarken, nefret ve hayranlık duymak arasında bocaladığı belliydi. "Bir de *bana* acımasız derler! Kalbinde buz kütlesi taşıyor olmalısın. Tabii eğer bir kalbin varsa."

Vicdanı kabul etmek istediğinden bile fazla sızlayan Pamela, mektubu ona doğru salladı. "Aynı adamın, karısı alt katta misafirleri ağırlarken, yatağına başka bir kadın aldığını da bilmenizi isterim. Ayrıca karısı bu ilişkisiyle ilgili bir skandal çıkarmaya cüret ederse, çocuğunu ona bir daha asla göstermeyeceği konusunda tehdit eden de aynı adam. Bana göre, bu alçak adama hak ettiğinden çok daha büyük bir iyilik yapmış olacağız."

"Sen ne yapardın?"

"Pardon?"

"Kocanı yatağında sevgilisiyle bulsan ne yapardın? Çocuğunu alıp kaçar mıydın?"

"Muhtemelen," diye homurdanarak yanıtladı. "Tabii o alçağı beş para etmez kalbinden vurduktan sonra."

Connor bir kahkaha patlatarak genç kadını şaşırttı. Pamela, genç adamın gülüşünün bir kadının kalbinde tahribat yaratacağını tahmin etmişti ancak gür kahkahasındaki sıcacık tonlama bunun çok daha tehlikeli olabileceğinin bir kanıtıydı. Özellikle de çok sık kahkaha atmayan bir adamın bu kadar yürekten gülmesi genç kadında şüphe uyandırmıştı.

"Kana susamışlık size yakıştı, Bayan Darby. Yanaklarınızı pembeleştirdi ve gözlerinizi ışıl ışıl yaptı." Connor sandalyesini ters çevirerek ata biner gibi oturdu, sonrada kahverengi tüylerle kaplı kaslı kollarını meydana çıkaracak şekilde gömleğinin kollarını sıvadı. Kollarını sandalyenin deri kaplı üst kısmına koyarken, Pamela ona bön bön bakmamak için kendisiyle savaş verdi. "Bana neden ihtiyacın var ki? Eğer annen ünlü bir oyuncuysa, tiyatroda hâlâ arkadaşların vardır. Neden hemen Londra'ya dönüp onlardan birini bu sahte oyunun için tutmuyorsun?"

Pamela kaşlarını çatarak başını salladı. "Oyuncular açgözlü ve çok hırslı olur. Onlara güvenemezsin."

Connor'ın, "Haydutların aksine," diyen sesi alaycıydı.

"Hırsızların arasında da onurlu olan yok mudur?"

Genç adam homurdandı. "Benim rastladığım hırsızlar arasında yok. Birçoğu bir şişe viski ya da kullanılmış bir çift çizme için büyükannelerinin boğazını keser."

"Buna sen de dâhil misin?"

"Benim büyükannem yok. Söyle bana, küçük hanım, bu kaçık planından ne elde etmeyi umuyorsun?"

Genç kadın ellerini göğsünün üzerinde kavuşturarak, sevecen bir edayla ona gülümsedi. "Ölmek üzere olan bir adamı uzun zamandır kayıp olan oğlu sandığı adamla bir araya getirmenin mutluluğunu elde edeceğim."

Connor tek kaşını kaldırarak, genç kadının daha inandırıcı bir yalan söylemesini bekledi.

Pamela derin bir soluk alırken, yüzündeki gülümsemenin kaybolduğunu hissediyordu. Adamın bakışları çok keskindi. Sırrını bu adamdan saklamak için annesinden öğrendiği tüm oyunculuk hilelerini kullanması gerekecekti. "Sadece ödülü istiyor olmam düşülemeyecek bir şey mi? Kardeşimi gördünüz, Bay Kincaid. Böyle güzel baştan çıkarıcı, genç birisinin sorumluluğunu almanın ne kadar güç olduğunu tahmin edeceğinizden eminim."

"Oldukça güzel sayılır sanırım, tabii bu tipten hoşlananlar için." Gözleri kasıtlı bir biçimde, cesurca genç kadının dolgun göğüslerinde dolaştı. "Ben her zaman biraz olsun etine dolgun kadınları tercih etmişimdir."

Pamela bu küstahlığından dolayı onu azarlaması gerektiğini

bilmesine rağmen, sözleri onu heyecanlandırmış ve garip bir şekilde memnun etmişti. Bu hissini gizlediğini umarak, şömineye doğru Birkaç adım attı ve "Eğer Sophie'ye kol kanat gerecek bir babası veya amcası olsaydı, onun güzelliği bir nimet olurdu. Ancak bu bizim durumumuzda, bir lanetten başka bir şey değil. Hâlihazırda evli bir vikont onun namusuna göz dikti bile. Eğer Londra'ya orayı terk ettiğimizden daha fakir ve yardıma muhtaç bir şekilde geri dönersek, korkarım ki daha alçakça yollara başvuracaktır."

"Onu senin için öldürmemi ister miydin?"

Pamela sıçrayarak başını ona doğru çevirdiğinde genç adamın sakin bakan gri gözleriyle karşılaştı. Kahkaha atabilirdi ancak onun bu sözleri bir jest yapmak için söylediğinden tam olarak emin değildi.

Boğazını temizledi. "Buna ihtiyaç olmayacağını umuyorum. Kazanacağımız ödülle Sophie'ye saygın bir koca bulmak için bir çeyiz hazırlayabilirim, bir asilzade olmaz tabii ama en azından mesleği olan genç bir adam olabilir. Ya da belki bir yedek subayın veya bir rahibin oğlu."

"Peki ya, sen ne yapacaksın? Kardeşini dindar bir papazın yatağına güvenle attıktan sonra sana ne olacak?"

Connor'ın cüretkâr bir şekilde bu soruyu sorması genç kadını rahatsız etmişti. "Bunu gerçekten hiç düşünmedim. Sanırım paranın geri kalanıyla şehirden uzak bir yerde ya da deniz kenarında küçük bir kulübe alabilirim."

"Ne yapmak için? Çörek pişirip kedi beslemek için mi? Senin gibi birisi için bu biraz sıkıcı bir hayat olmaz mı? Özellikle de haydutları kaçırmak ve zengin bir adamın mirasına konmak için hile yapma konusunda uzmanlaştıktan sonra." Hafif bir gülümsemeyle dudağının bir kenarı kıvrıldı. "Sabıka dolu bir hayatın, sana daha çok yakıştığını kabul etmelisin."

Genç kadın buz gibi gözlerle onu süzdü.

"Gerçekten neyin peşindesin, küçük hanım?" Başını bir yana doğru eğerek kısık gözlerle onu süzdü. "Bende, kendine ait olmayan bir şeyi kendisininmiş gibi gösterecek birisi olduğun konusunda intiba bırakmadın."

"Baksana, Bay Kincaid," dedi usulca, "haksız kazancın ne kadar çekici olduğunu herkesten çok senin anlaman gerek."

"Unuttuğun bir şey var, Bayan Darby. Yaşamak için yalan söylemek,

çalmak ve hile yapmak zorunda olan bir adam, karşısındakinin yalan söylediğini kolayca anlar."

Pamela yutkundu, genç adamın içten bakışları doğruyu daha fazla gizlemesini imkânsız kılıyordu. Çenesini dikleştirerek adamın bakışlarına aynı şekilde karşılık verdi ve "Kesinlikle haklısınız. Gerçekte bir hırsız değilim, sadece böyle olması gerekiyor. Kardeşimi korumak için o paraya çok ihtiyacım var ve bununla birlikte, annemi öldüren o canavarın peşindeyim."

ALTINCI BÖLÜM

Tüm engeller artık yıkılmıştı ve kelimeler Pamela'nın ağzından bir bir dökülüyordu. "Sophie bilmiyor. *Bilemez.* Bu onun kalbini yaralayacaktır. Ancak annemin ölümü bir kaza değildi. Birisi onu öldüren yangını çıkarttı. Ve yıllardır annemin isteği üzerine mektubu koruyan avukat, onu bize verdiğinde nedenini anladım. Çünkü..."

Cornor, "... birisi mektubu yok etmek istedi ve mektupta yazılanları bilen kim varsa onu da" diye onun sözlerini tamamladı. Dük'ün vârisinin bulunmasını asla istemeyen birisi." Onun ve kız kardeşinin de yangın sırasında tiyatroda olabileceğini hayal eden genç adam kaşlarını çattı. "Bunu öğrendiğinde neden hemen yasal yollara başvurmadın?"

"Ben bir aktristin gayrimeşru kızıyım, Bay Kincaid. Ne yapmalıydım? En yakın polis karakoluna gidip Dük'ün hane halkından birini annemi diri diri yakmakla mı suçlayacaktım? Yüzüme gülüp apar topar Newgate'e tıkarlardı! Ya da Bedlam'a!"

"Bu yüzden, durumu kendi başına halletmeye karar verdin." Genç kadın başını salladı. "Bu adamın foyasını ortaya çıkarıp *saklanıp* gizlendiği yerden çıkarmanın en iyi yolu, uzun zamandır kayıp olan oğlunu Dük'ün kapısına getirmek değil mi?"

Connor başını sallarken, kuşku ve hayranlık duygulan arasında gidip geliyordu. "Bu kurnazca bir plan, küçük hanım. Eğer Dük'ün oğlu uzun zaman önce ölmemiş de kayıp olmuş olsaydı işe de yarayabilirdi."

"İşle bu yüzden onu yeniden diriltmek için yardımına ihtiyacım var."

Pamela eklem yerleri bembeyaz olmuş yumruklannın arasında annesinin mektubunu buruştururken bakışları hem kızgın hem de yalvarır gibiydi. Bir kadın ona bu şekilde bakmayalı uzun zaman olmuştu.

Neredeyse yaşamı boyunca...

Connor'ın sesi düşündüğünden de kaba çıkmıştı. "En son duy-duğumda, sadece bir adam ölüleri diriltebileceğini iddia ediyordu. Ve kanunun ellerinde sonu hiç iyi bitmedi." Başını pişmanlıkla salladı. "Annen için gerçekten çok üzgünüm, küçük hanım ancak hizmetlerim satılık değildir. Sana yardım edemem."

Pamela'nın dudaklan gerildi. "Bana yardım etmeyeceksen, neden kendine etmiyorsun? Kazandığınla ne yapacağını hiç düşündün mü?"

"Neyi? Bir kez daha cellatla yüz yüze gelmeyi mi? Bu defa kaçışımın da mümkün olmayacağı bir yolu mu?"

Pamela ona doğnı bir adım attı, sonra bir adım daha attığında genç adam oturduğu yerde dikleşti. Sesi yumuşamış ve Connor'ın daha önce hiç tanık olmadığı, baştan çıkarıcı bir tonlamayla hipnotize edercesine boğuk çıkmıştı. "Hayallerinin bile ötesindeki para ve güce ne dersin? Bir daha asla yüzüne kapanmayacak kapıya, asilzadelerle dolu konuk odalarında ve kralların saraylarında ağırlanmaya ne dersin? Peki ya görüşlerini yüksek sesle söyleyebilmeyi ve karşılaştığın herkes tarafından kabul görmesine ne dersin? Saygınlık, hayranlık ve..." Onun kendine dokunabileceği bir mesafeye kadar yaklaşma cesareti göstererek kulağına uzanıp fısıldadı, "hoşlandığın kadınların ilgisini kazanabilirsin."

Connor birden ayağa fırlayarak genç kadını bileğinden kavradı. Pamela ondan uzaklaşmaya çalışsa da Connor kolunu bükerek onu göğsüne doğru sertçe çekti. Sadece birkaç saniye önce onu cesurca etkilemeye çalışan dolgun dudakları, şimdi birkaç santim ötesinde titrer bir haldeydi.

Genç kadının gözlerini süzerken, uzun kirpiklerinin ne kadar gür ve koyu olduğunun ilk kez farkına varmıştı. "Görünüşe göre, beni kafese kapatmaya çalışıyorsun, küçük hanım. Altın kaplama bir kafes ama unutmayın, kafeslerin hepsi aynıdır. Eğer sonum bu dağlarda bir darağacında sallanarak ölmek dahi olsa özgür olmayı tercih edeceğim."

Tehlike arz eden bir süre boyunca, bakışları genç kadının dudaklarında gezindi, sonra bileğini bırakarak arkasına döndü.

Burnuna sinen baştan çıkarıcı leylak kokusundan kurtulmak için temiz hava almaya ihtiyacı vardı. Genç adam kapıya doğru yürürken, "Kazanacağın bir şey daha var," dedi Pamela.

Connor ne yavaşladı ne de arkasına baktı. "Peki neymiş?"

"İntikam."

Connor durdu ve usulca topuklarının üzerinde geri dönerek genç kadına baktı.

Pamela bu kez akıllıca davranarak aralarındaki mesafeyi korudu. "İngilizlerin halkınıza nasıl zulmettiğine dair coşkulu konuşmalarını unuttuğumu sanıyor olamazsın. Bu rolü oynamayı kabul edersen hâlâ bir hırsız olacaksın. Yani tıpkı Yakup Peygamberin İshak'a yaptığı gibi, bir İngiliz'in doğuştan gelen haklarını çalmış olacaksın. Bu senin düşmanına karşı yaptığın en büyük oyun olacak."

Connor kısık gözlerinin arasından genç kadını inceledi. Ne kadar

güzel ve akıllı olsa da o da düşmanlarından birisiydi.

Genç kadın ona, eli bir damla kana bulaşmadan sürdürebileceği bir hayatı olmasını öneriyordu. Anne ve babasını öldüren o acımasız, adi kırmızı üniformalılardan ve yerlerine gelen zengin toprak sahiplerinden öcünü almak için bir yol gösteriyordu. Ayrıca hâlâ, her zaman en iyi yaptığı şeyi yapıyor olacaktı; İngilizleri soymak...

Zamanı daralıyordu. Daha iyi bir hayat uğruna, atalarından kalan toprakları ve halkını ardında bırakalı neredeyse altı yıl olmuştu. Ancak tek yaptığı, kendini canilerin ve kanun kaçaklarının olduğu daha kötü bir çetenin içinde bulmaktı. Altı aydır, huzursuz uykusundan onu boğarak öldürmek isteyen görünmez bir urganla savaşarak uyanıyordu. Hak ettiği sonunun gelmesiyle öldüğü zaman, hâlâ onu önemseyen birisi olsa bile, asla bulanamayacağı, nerede olduğu belli belirsiz bir mezara gömülmesi an meselesiydi.

Ağır ağır Pamela'ya doğru yaklaştı. "Sıkı bir pazarlık yaptınız, Bayan Darby. Damarlarınızda birkaç damla da olsa İskoç kanı dolaşmadığına emin misiniz?"

Pamela, "Bildiğim kadarıyla hayır, Bay Kincaid," diye yanıt verdi, başını geriye atarak kendini adamın gözlerinin içine bakmaya zorladı.

Genç adam onun zekâsına olduğu kadar, cesaretine de hayranlık duydu. Oradan kaçmaktan başka bir şey istemiyormuş gibi görünmesine rağmen, genç adam yanaklarını nasırlı ellerinin arasına aldığında olduğu yerde durdu. "Eğer bana vadettiğiniz bu krallığın vârisi olacaksam, küçük hanım, bana lordum diye hitap etmeye başlasanız iyi edersiniz."

Pamela sırtını duvara vermiş bir halde uyuyan Sophie'yi izliyordu. Çentikli duvarların arasından süzülen cılız ay ışığı kardeşinin bir meleği andıran yüzünde dans ediyordu. Dudaklarının arasından o meleksi ifadesine ters düşen bir horultu çıkıverince, Pamela buruk bir şekilde gülümsedi. Sophie doğduğunda daha yedi yaşındaydı ve annesi sahnedeki son selamlarını vererek hayranlarının üzerine attığı gülleri toplarken, pembe yanaklı bebeğin beşiğini nasıl salladığını hâlâ hatırlıyordu.

Pamela omuzlarındaki battaniyeye sımsıkı sarılarak başını duvara yasladı ve birkaç saniyeliğine gözlerini kapadı. Vücudu yorgunluktan sızlamaya başlamıştı. Her ne kadar Sophie'nin yanındaki mindere kıvrılmaya can atsa da, kardeşini aşağıdaki mahzende eğlenen bir grup haydut karşısında korumasız bırakmaya hiç niyeti yoktu.

Başının göğsüne doğru düştüğünü hissettiğinde hemen gözlerini

açtı ve silkindi. Bir zamanlar buranın şehvetli lord ve leydilerin yatak odası olmuş olabileceğini düşünerek etrafındaki tozlu kulelere bakındı. Derme çatma bir masa ve sandalye haricinde odanın döşemesinden geriye, bir yığın dağılmış parça kalmıştı. Duvarların ardından gelen garip sesler, genç kadına kulenin tek sakinlerinin o ve kardeşi olmadığını hatırlatır gibiydi.

Belki de masumca uyuyamamasının bir açıklaması vardı. Artık dükü dolandırmak için Connor'ı da ikna ettiğine göre, kendisi de bir hırsızdan farklı değildi. Derin bir nefes aldı, vicdanıyla bir sorunu olmayan Sophie'yi kıskanıyordu. Her zaman kardeşini korumak için kendini cehennemin ateşine atacağına yemin ederdi ama bu kez alevlerin ayaklarında dans ettiğini hissediyordu.

Göz kapakları tekrar ağırlaşıp kapanmaya başladığında, kapının ardından belli belirsiz bir ses duydu. Sıçrayarak birden bire kendine geldi. Tetikte olmasının davetsiz misafirine karşı yaradığını düşünerek birden ayağa kalkınca, omuzlarını saran battaniye yere düştü.

Bir silah bulmak için çevresini araştırdı ama tek bulabildiği, derme çatma yatağın kıymıklı bacağından başkası değildi. Tahtayı eline alarak kontrol ettiğinde ümitsizce yüzünü ekşitti. Oyuncak bir silah bile bundan daha fazla güven vericiydi.

Sophie'nin hâlâ uyuduğundan emin olmak için ona doğru bir bakış atarak kapıya doğru yürüdü. Kilitli olursa şaşırmayacaktı, böylece anahtar kimdeyse onun insafına kalmış olacaklardı. Ancak demir kulpu yokladığında kapı aralandı.

Gözünü aralığa doğru yaklaştırdı.

Connor Kincaid kucağında silahıyla, merdivenin en üst basamağında duran ahşap bir iskemleye oturmuş ve uzun bacaklarını koridoru kapatacak şekilde uzatmıştı. Gözleri kapalıydı ancak bu rahat halini yalanlar gibi gergin görünen kasları, onun uykudayken bile hafife alınmayacak bir adam olduğunu kanıtlıyordu.

Pamela'nın aklına gelen ilk şey onun kendisine güvenmemesiydi. Genç kadının anlaşmalarından vazgeçip kaçmaya çalışacağını düşünmüş olmalıydı.

Ancak daha sonra, adamın silahının onların olduğu kuleye değil, merdivenlere doğru yöneltilmiş olduğunu fark etti. Connor onları tutsak etmemişti. Onları koruyordu.

Pamela bu keşfinden dolayı hayrete düşerek yavaşça kapıyı kapattı. Connor kardeşine bir kötülük gelmeyeceği konusunda ona söz vermişti ve başka bir şey yapmasa da bununla sözünün eri bir adam olduğunu kanıtlamış oluyordu.

Kısa bir süreliğine koruma vazifesine geri dönmeyi düşündü ancak kocaman bir esnemenin etkisi altına girince, Sophie'nin üzerinde uyuduğu minderler daha da davetkâr görünmeye başlamıştı Bir an tereddüt etti, sonra da sessizce yürüyerek kardeşinin yanına kıvrıldı. Derin ve rahat bir uykuya dalmadan önce, Sophie'nin açılan omuzlarını battaniyeyle sardı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Geleceğin Warrick Dükü sandalyesine yaslanmış, şüpheyle Pamela'nın elindeki keskin usturaya bakıyordu. "Elindeki usturayla boynuma bir santim bile yaklaşmana izin vereceğimi sanıyorsan, bunu bir kez daha düşünmeni tavsiye ederim" Boyun kaslarındaki belli belirsiz ip izini ovuşturdu. "Yakında boynumu cellada teslim etmek zorunda kalacağım"

"Eğer seyahatimiz öncesinde seni tıraş etmeme izin vermezsen öyle olacak," diye karşılık verdi Pamela. "Eğer kaba saba bir galli gibi değil de bir Dük'ün oğlu gibi görünürsen, İskoçya'dan dışarıya çıkmamız daha kolay olacaktır."

Genç adam alnına düşen karışık saçlarının arasından dik dik Pamela'yı süzerken, aklından daha çok cinayete kurban gidecek bir insana benzediğini geçiriyordu.

Sophie'yle birlikte geceyi geçirdikleri kulenin çatlak taşları arasına süzülen güneş ışınları, havadaki toz zerreciklerini altın rengi hüzmeye çeviriyordu. Ne yazık ki aynı güneş ışınları elindeki keskin usturayı da parlatıyordu. Eğer o elini sabit tutabilseydi connor a güven verebileceğini sanıyordu. Ancak genç adamın çatık kaşları en hünerli berberi bile tedirgin edebilirdi.

Connor, "Neden yeni aileme kurtlar tarafından büyütüldüğümü söylemiyorsun?" derken elini sert çenesinde gezdirdi. Pamela'nın çenesine dokunmasından bu yana ancak bir gün geçmesine rağmen kirli sakalları uzamıştı. "O zaman daha sevimli ve kıllı olmamı bekleyeceklerdir"

Genç kadın, Connor kaşlarını çatarken, "Mizacına bakacak olursak senin porsuklar tarafından yetiştirildiğini söyleyebilirim. Kuduz porsuklar" diye sevimli bir şekilde ekledi. Genç kadın tıraş fırçasını, derme çatma masanın üzerindeki kırık seramik kâsenin içine daldırdı ve sabunla köpürttü. Belki de genç adamın yüzü tıraş köpüğüyle kaplanırsa daha az ürkütücü görünürdü.

Heyecanını bastırmaya çalışarak bir elinde tıraş kâsesi ve fırçası, diğerinde de usturayla ona doğru yaklaştı. Ellerini sabit tutmaya o kadar çok odaklanmıştı ki maalesef ayağına dikkat edemedi. Ayağının ucu kırık parke taşına takıldı ve dengesini yitirerek Connor'a doğru tökezledi.

Daha biraz önce ayaklarının üzerinde duruyorken şimdi adamın kucağındaydı. Genç Connor, ustura tam âdem elmasına değmek üzereyken

genç kadının elini yakalayıverdi.

Pamela'yı endişeyle süzerek titreyen elindeki usturayı dikkatle aldı. "Kendi tıraşımı yapabileceğimden eminim, teşekkür ederim. Kahvaltıdan önce boynumun kesilmesinden nefret ederim. Tat alma duygum mahvolabilir”

Genç adamın kucağı oldukça sıcaktı. Oldukça da davetkâr... Pamela sahibinin kendisini okşamasına can atan bir kedi misali, kendini onun göğsüne bastırmak gibi garip bir hisse kapılmıştı. Pamela, genç adamın eliyle kalçasına yaptığı baskıdan, zor kullanmaya teşebbüs edeceğini düşünerek endişe etti. İnsanın içine işleyen gri gözlerindeki ifade, genç kadının hayatını sahneye koyan bir baş aktrist gibi hissetmesine neden olmuştu. Anneleri bu role kendini kaptırdıktan sonra, ne kadar baştan çıkarıcı ve tehlikeli bir duygu olduğunu hatırlayabiliyordu.

Sendeleyerek dogrulurken, dikkatli bakışlarını tasa yöneltti.

"Neden şikâyet ettiğini anlamıyorum. Tıraş suyundan bir damla bile dökmemişim."

Genç adam tası onun elinden alarak sandalyesini duvara asılmış kırık dökük aynanın olduğu yöne doğru çevirdi. "İngilizler'in bizi topraklarımızdan kovmak için neden kırmızı üniformalıları gönderdiklerini anlamıyorum." Tıraş suyunun olduğu tası bacaklarının arasına yerleştirdi ve çenesini fırçalamaya başladı. "Seni bir usturayla ve kardeşini de şemsiyeyle silahlandırsalardı, bir tek mermi bile kullanmadan bizi işgal edebilirlerdi."

Pamela masanın karşısına doğru uzanarak onun aynadaki yansımasını inceledi.

"Neden İngilizler'den bu kadar nefret ediyorsun?"

“Bir İskoç'un İngilizler'den nefret etmesi için bir sebebe ihtiyacı mı var?"

"Hayır. Ancak senin bir nedenin olduğuna inanıyorum."

Genç kadına doğru kısa bir bakış fırlattığında, gözleri güneş ışığında gümüş gibi parladı. Ustura onun elinde, Pamela'da olduğundan çok daha az ürkütücü görünüyordu. Sorusunu hiçe sayan adam, aynadaki yansımasına kaşlarını çatarak baktı. "Ya şu Warrick denen adamla hiçbir benzerliğim yoksa?"

"Bu da planımın güzel tarafı. Onun neye benzediğini kimse bilmiyor

Ortadan kaybolduğunda sadece birkaç haftalıktı. Kel kafası yeni doğan her bebekte olduğu gibi soluk mavi gözleri vardı. Ayrıcabu tamamen bir illüzyon işi. Tiyatroda büyümenin bana öğrettiği bir şey var. O da; insanların inanmak istedikleri şeyleri gördüğü ve görmek istediklerine inandıklarıdır.

Connor usturayı yanağından aşağı kaydırınca temizlenen sakalının altındaki güneş yanığı teni ortaya çıkıverdi. 'peki, yeni adım ne olacak?"

Pamela doğruldu. "Bundan böyle Eddywhistle Markisi ve geleceğin Warrick Dükü, Percy Ambrose Bartholomew Reginald Cecil Smythe olarak tanınacaksın."

Pamela onun gözünün bu denli etkileyici isim ve unvandan korkmasını beklemişti. Benzinin nefretle solmasını beklemiyordu doğrusu. "Percy mi? Bir dükün adı, zavallı bir delikanlı adı olan *Percy* mi? Hey, bu serseri hakkında haklıydın! Karısı onu vurmalıydı. Eğer beni Percy diye çağıran olursa, onu vururum!"

Genç kadın derin bir nefes aldı. "Bunun pek olumlu bir intiba bırakacağını sanmıyorum. Dinî isim, asilzadeler arasında nadiren kullanılır. Akranların muhtemelen Warrick diye hitap edeceklerdir ve senden aşağıdakiler de sadece 'lordum' diyeceklerdir."

"Sen bunlardan hangisi olacaksın?" diye sordu genç adam.

Bir an bile tereddüt etmeden, "Her zaman olduğu gibi senin üstün olacağım," diye cevap verdi.

Genç adam homurdanarak, "O halde belki bana bunca yıldır nerede olduğumu söyleyebilirsin?" dedi.

Pamela, "Anladığım kadarıyla," diyerek masayı itip genç adamın arkasına doğru yürüdü, "Düşes hummaya yakalandığında ve büyükbabasının evine sığınacak kadar yaşamayacağını fark ettiğinde, seni bir sepete koyarak iyi huylu yaşlı bir tüccar ile kısır karısının evinin kapısına bıraktı."

Connor'ın sesi ince bir alayla titredi. "Sanırım o günden beri de dükkâna göz kulak oluyorum."

Pamela geriye dönerek genç adamın kaslı omuzlarına baktı. Dükkânda çalışan birisinden çok, Gentleman Jackson'm boks klübünde çalışan fedailere benzeyen bir adamla daha önce hiç karşılaşmamıştı.

"Sanmıyorum" dedi onun sözlerine karşı çıkar gibi. "Merhametli çift öldükten sonra, kendi başına kaldın ve hayatını kendin belirlemeye karar

verdin. Seni bulduğumda..." başparmağını büzüşmüş ağzının üzerine koyarak uygun bir meslek düşündü.

"Bahtsız yolcuları iç çamaşırlarına kadar soyuyor muydum?" diye ona yardımcı oldu.

Genç kadın burnunu dikerek ona tersçe baktı. "Ah tabii ya, neden gidip Dük'e senin aslında gecelerin hırsız prensi, yolların korkulu rüyası ve Kuzey lskoçya'nın baş belası olan Connor Kincaid olduğunu söylemiyoruz?"

"Masum kadınların yağmacısı demeyi unuttun."

Genç adam bu sözleri sarf ederken, burnunun altındaki bıyığı temizleyerek bir parça tıraş köpüğünü öpülesi bir biçimde bırakmış olduğu anı seçmeseydi, Pamela onun şaka yaptığını söyleyebilirdi.

Nefes kesen bir an boyunca yapabildiği tek şey, öylece baka kalmak olmuştu.

“Eğer gerçekten onları Dük'ün vârisi olduğuma inandırsak bile, anneni öldüren haydudun beni de öldürmeye çalışacağının herhalde farkındasındır."

Pamela ellerini kavuşturarak bakışlarını ona yöneltti. "Evet, farkındayım! Bu büyüleyici, öyle değil mi?"

Aynadaki yansıması tek kaşını kaldırarak Pamela'ya baktı.

Kadın aceleyle açıklama yaptı. "O alçağı iş üzerinde yakalamanın daha iyi bir yolu var mı?"

“*Yemeğime* zehir koyması ya da uykuda boğazımı kesmesi gibi mi?"

Genç kadın onun sesindeki alaycılığı duymazdan geldi. "Komik olma. Eğer katil yakalanmak istemiyorsa ikna edici bir kaza planlamak zorunda. Biz de bunu yapmasını beklediğimize göre, onu adalete teslim etmek için bir hayli zamanımız olacak. Eğer şüpheli bir durumla karşılaşırsan bana haber vermen yeterli olacak, ben de otoriteleri harekete geçireceğim."

"Beni öldürmeden *önce."*

"öyle olmasını umuyorum," dedi neşeyle. "Her şey bir tarafa, senin en az onun kadar tehlikeli olmanı beklemiyor. Hatta *daha* teh-

likeli." Connor'ın aynadaki yansımasından gözlerini kısarak kendine baktığını görünce sözlerini düzeltti. "Ayrıca onun ortaya çıkmasını beklerken, sen de sosyetede nasıl bir centilmen olunacağını öğrenebilirsin. Dük mutlaka eğitimini tamamlamanı isteyecektir. Hey bir düşünsene, okumayı bile öğrenebilirsin!"

Connor aynadan ona doğru gizemli bir bakış daha attı. "Doğru."

"Büyük olasılıkla eskrim ve dans hocası tutacaktır."

Connor birden ayağa kalktı. "Kılıç oyunları tamam, küçük hanım ancak farbalalı giysiler ve tayt giyerek balolarda dans etme konusunu hiç açma."

Genç kadın ellerini onun omuzlarına koyarak sandalyesine oturması için nazikçe itti. "Korkmayın, bayım. Taytların modası geçeli birkaç sezon oldu."

Ellerinin o kaslı omuzlarda gereğinden fazla durduğunu fark eden Pamela, alelacele çekerek arkasına sakladı. "Hayatının büyük bir bölümünü İskoçların arasında geçirmiş olmasına rağmen, Dük damarlarındaki asil İngiliz kanının belirtilerini taşıdığına inanacak kadar kibirli davranacaktır Muhtemelen devam etmeli ve şeyini indirmeyi durdurmak için çabalamalısın."

“Hangi lanet konudan bahsettiğini anlamıyorum, küçük hanım.”

Pamela onu aydınlatmak üzere ağzını açmıştı ki genç adam bir başka ustura darbesiyle gamzesini gözler önüne serdi. Pamela, burnunu havaya doğru kaldırarak ciddi bir ifadeyle konuştu. "Erkekler arasında dil ne kadar kaba olursa olsun, bir beyefendi bir hanımefendinin olduğu ortamda asla küfür etmez."

"Bu muydu yani?" Genç kadının bakışlarını yakaladığında, Connor'ın sesi o kadar derin ve yumuşak çıkmıştı ki Pamela'nın tüyleri ürperdi. "O zaman dilimi tutmak için benden yardımını esirgemeyeceğine güvenmek zorundayım."

O dilin dudakları üzerinde gezinerek yoluna devam edebilmek için onları nasıl araladığını hatırlayan genç kadının belinden aşağı doğru bir sıcaklık yayıldı. Gözlerini onunkilerden kaçırırken son derece aptalca bir söz yumurtladı “zevkle”

Sesine ani bir canlılık geldi. "Sanırım seni Londra'da hâlâ aranan bir adam olduğun konusunda uyarmalıyım. Yakında korktuğun celladın

değil, düşesin olmak için can atan azimli bir genç kızlar ordusu olacak. Eminim ilgileri senin genç, güçlü kuvvetli ve..." sanki onun güçlü fiziksel özellikleri hiç ilgisini çekmiyormuş gibi omuzlarını silkerek sözlerine devam etti, "idare edecek kadar yakışıklı birisi olduğunu gördüklerinde daha da artacak."

Connor, "Bunu fark etmen ne kadar hoş," dedi duygusuz bir sesle "o halde bu bahsettiğin istekliler, senin bana söz verdiğin *istekli, kadınlar* mı?" diye sordu genç adam.

"Korkarım, hayır." Pamela üzgün bir ifadeyle başını salladı. "kendini hiç evlenmemiş, genç bir kadınla uygunsuz bir vaziyette bulursan onunla evlenmek zorunda kalırsın."

"O halde kendimi, sadece evli genç kadınlarla uygunsuz vaziyetlerde bulmaya iznim var, öyle mi?"

"Ah, hayır!" diye bağırdı. "Bu da olmayacak. Kıskanç bir koca seni düelloya davet edecektir. İkimizi de böyle bir işe karıştırırsan korkunç bir skandala neden olabilirsin."

Genç adam derin bir nefes aldı. "Yani verdiğin sözün aksine, bekâr bir dükten çok, inzivaya çekilmiş bir rahip gibi bir yaşam sürmeliyim."

"Ah, erkeklerin dikkatini üzerine çekmek isteyen, ahlak duygusundan yoksun kadınlar hep olacaktır. Sosyeteyle düşüp kalkan kadınlar, şehvetli dullar..." sanki havaya dayanılmaz bir parfüm sıkılmış gibi burnunu kıvırdı, "fahişeler."

"Ah, evet fahişeler." Özlem dolu bir gülümsemeyle dudakları kıvrıldı. "Bir keresinde, dolgun vücutlu, Fransız bir hizmetçinin olduğu arabayı soymuştum. Kadından mücevherlerini istediğimde, kendini silahımın önüne atıp mücevherleri yerine onu almam için bana yalvarmıştı." Gülümsemesi şeytansı bir ifadeyle derinleşti. "Hatırladığım kadarıyla bir hayli ısrarcıydı."

Pamela'nın dudakları sanki başka birisine aitmiş gibi tuhaf bir şekilde gerilmişti. "Onunla uzlaşmanın seni çok memnun ettiğinden hiç kuşkum yok."

"Korkarım ki, küçük hanımı hayal kırıklığına uğrattım." Usturanın sert yüzeyi çenesinde süzülürken gülümsemesi kaybolmuştu. "Zevkler uçar gider. Altın ise sonsuza dek kalır."

"Peki ya, aşk," diye yumuşak bir ses tonuyla sordu. Duygu dolu

kelimeler dudaklarından süzülür süzülmez pişman olmuştu. "Onun da sonsuz olması gerekmez mi?"

"Aşk aptallara, şairlere ve zenginlere mahsus bir lükstür. Yoksul bir adam, bir tas sıcak yemek ve çizmelerinin tabanına atılan bir çift pençeyi buna tercih eder."

"Peki ya, annen ve baban? Onlar birbirine âşık mıydı?"

Çelik gibi bakışları, ona bu adamla yüz yüze gelmenin silahın namlusuyla yüzleşmekten daha yoğun bir his olduğunu hatırlatıyordu. "Evet ama sonsuza kadar sürmedi. Kırmızı üniformalılar onları öldürünceye kadar devam etti."

Kardeşinin merdivenlerdeki ayak sesini duyan Pamela rahatladı. Sophie, "Kostüm buldum, Pamela!" diye bağırarak odaya uçar gibi girdi. Bal rengi bukleleri hoplayıp zıplıyordu. "Çorapların için jartiyer bulamadım, bu nedenle benimkilerden bir çift ödünç veriyorum."

Belli ki Brodie hâlihazırda kardeşinin kuyruğu oluvermişti. İri kıyım kanun kaçağı, kucak dolusu giysileri taşırken Sophie'nin dizinin dibinden ayrılmayan bir fino köpeği gibiydi.

"Kostüm mü?" Connor huzursuz bir şekilde tekrarlarken, ayağa kalkarak elindeki usturayı ve tıraş tasını masaya fırlattı.

Başıyla siyah takımı işaret eden Pamela, "Sophie'yi sandıktan sana giyecek daha uygun bir şeyler getirmesi için gönderdim. Görünen o ki buna ihtiyaç var," diye ekledi. Genç adamın yanağında ve çenesinde kalan tıraş köpüğünü silmek için gömleğini kullanırken Pamela onun tıraşlı yüzünün etkisinde kalmadan önce, genç adamın perçemi yüzüne döküldü. "Dük'ün vârisinin hangi ekonomik şartlarda yaşadığı hakkında bir fikrimiz yoktu, bu nedenle kostümü Sophie'nin son performansını sahnelediği tiyatrodan ödünç aldık**."** *En son performansı,* diye düşündü Pamela üzüntüyle.

Sophie, Brodie'nin kucağındaki giysi yığının üzerindeki gömleği aldı ve önüne doğru kaldırdı. "Bunu Taming of Shrevv oyunundaki Petruchio giymişti. Gösterişli, değil mi?"

Brodie, kurdele ve farbayla süslenmiş yaka ve manşetleriyle oldukça gösterişli olan gömleğe bakarak kıs kıs güldü. "Hey, küçük hanım, Connor bunun içinde o kadar yakışıklı olacak ki ben bile büyüsüne kapılabilirim."

Puslu ufuk çizgisinin üzerinde yükselen gökkuşağı gözlerinin önüne

serilmişti. Camdan süzülen güneş ışınlarına rağmen, büyüleyici renk cümbüşünün ardında bir yerlerde hâlâ yağmur yağıyordu. Ardındaki gökyüzünün koyuluğu, gökkuşağının renklerini daha da canlı gösteriyordu. Genç kadın gökkuşağını izlerken hemen solunda, en az onun kadar olağanüstü olan bir diğer gökkuşağı beliriverdi. Genç kadın, yaşamı boyunca İskoçya'da her sabah böylesine nefes kesici bir manzaraya uyanan insanın, Londra'nın kurum yüklü gri bulutlarla kaplı gökyüzünün altında bir daha gerçekten mutlu olabileceğinden ilk kez şüphe etti.

Merdivenin başında bir ayak sesi duydu, geri döndü ve Connor'a tüm bunların çok büyük bir hata olduğunu söylemeye kendini hazırladı. Sophie'yle birlikte Londra'ya dönerek onun yardımı olmadan kendi mücadelelerini vereceklerini söyleyecekti.

Bir soluk sesi duydu. Eğer Sophie'nin yüzündeki şaşkınlık ifadesini görmeseydi, bu sesin kendisine ait olduğuna yemin edebilirdi.

Connor kapının eşiğinde duruyordu. Vücudunu saran pantolon, yerini yumuşak yünden yapılmış yeşil ve siyah renkli İskoç eteğine bırakmıştı. Dizleri çıplaktı ama ekose çorapları kaslı baldırlarını sararak gümüş tokalı, bir çift cilalı siyah ayakkabının içinde gözden kayboluyordu, ön tarafı farba ve dantellerle bezenmiş krem rengi gömleği, çenesinin erkeksi çizgilerini daha da ön plana çıkarıyordu. Bir omuzunun üzerine attığı ve eteğiyle aynı kumaştan olan şalı bakır bir broşla göğsüne tutturulmuştu.

Saçlarını yüzünü meydana çıkaracak biçimde siyah kadife bir kumaşla ensesinde atkuyruğu şeklinde toplamıştı. Odaya süzülen güneş ışınları, saçlarındaki açık renkli ışıltıları saf altın rengine dönüştürüyordu. Yüzünü maskeleyen sakal ve bıyıkları olmayınca, güneş yüzünün tüm detaylannı dikkat çekici bir biçimde meydana çıkarmıştı. Ona mükemmel tanımının yakıştırılmasma tek engel; çatık kaşları ve burnundaki hafif kemeriydi. Bir dük gibi görünmüyordu, daha çok bir prens gibi görünüyordu.

Annesi ve Sophie'yle yan yana geldiği zamanlar Pamela kendisini sık sık, tüylerini parlatan tavus kuşlarının yanındaki kılıksız bir çalıkuşu gibi hissederdi. Şimdiyse daha çok, bir doğanın büyüleyici pençesine düşüp bir lokmada yutulma tehlikesi altında oladan bir fındık faresi gibi hissediyordu.

Brodie hafif bir ıslık çaldı. "İkinci kez karşımızda ve sanırım yakışıklı Prens Charlie'nin ruhu geldi!"

"Sahneye çıkmayı hiç düşündünüz mü, bayım?" diye soran Sophie, Connor'a bakarken ipeksi kirpiklerini kırpıştırmadan edemedi. "Hey, *Makbet'i* mükemmel oynardınız!"

Pamela ona doğru ilerleyince diğer ikisi bir adım geride kaldı, karşısına gelince ona dokunmaktan kendini alıkoyamayarak Connor'a bağlı olan şalın bir köşesini tuttu. "Bu giysileri nereden buldun?"

"İskoç Lordu gibi davranmaktan hoşlanan, kibirli bir İngiliz'in sırtından aldım. Arazisindeki tüm kiracı İskoç çiftçilerini kovarak yerlerini koyunlarla değiştirdi." Connor'ın şeytansı gamzesi tekrar belirdi. "Bir öğleyin üzerinde İskoç eteği ve şalıyla, fundalıklarda gezintiye çıktığında, güzel koyun sürüsü yerine beni onu bekler vaziyette buldu."

Pamela kalbinin yerinden fırlayacağını sandı. "Yani onu öldürdün," dedi sıkılmış bir ses tonuyla ve sanki kurbanın kanı üzerinde duruyormuş gibi tuttuğu kumaşı bırakıverdi.

"Savunmasızdı, bu nedenle cüzdanını istedim ve soyunmasını emrettim. Onu son gördüğümde çıplak bir vaziyette ve İskoç geldiğine, geçmişime, geleceğime lanet okuyarak tepeden aşağı yuvarlanıyordu." Genç adam kıkırdadı. "Dikenleri... şeyinden çıkarmak, uşağının günlerini almıştır herhalde."

Pamela boğazını temizleyerek kocaman açılmış gözlerle bakan kız kardeşine doğru uyarı dolu bir bakış fırlattı.

Brodie'nin gözlerini devirmesiyle, Connor, "...ayaklarından" diye bilinçli bir şekilde sözlerini tamamladı, Pamela da başını sallayarak onayladı.

Güneş gömleğine yansıyınca dantelinin kıvrımlarında bir şeyi parladı. Pamela merak içinde uzanarak dantelin arasında duran uzun, zarif bir zincirin ucunda sallanan altın madalyonu çıkardı.

Güzel ziyneti ışığa doğru kaldırdı. "Bu da senin kibirli İngiliz'e mi ait?"

Connor madalyonu onun elinden alırken dokunuşu nazik ancak kararlıydı. "Hayır."

Yumuşak bir tonlamayla sarf ettiği bu kelime, neredeyse azarlarmış gibi bir his uyandırmıştı. Connor, genç kadınınkiler dâhil olmak üzere, onu süzen gözlerden uzak tutmak için madalyonu gömleğinin içine attı.

Pamela inanılmaz derecede utandığını hissederek bakışlarını yere indirdi. Madalyon kanunsuz yoldan elde edilen bir ganimet değil, onun bir zamanlar ve belki de hâlâ sevdiği bir kadından kalan duygusal bir hatıra olmalıydı. Yoksa neden kalbinin üzerinde taşıyacaktı ki?

"O halde, Londra'ya ne zaman gideceğiz?" diye sordu Brodie

"Biz mi?" Connor, Pamela ve Sophie koro halinde aynı anda sordular.

Brodie, "Evet," diye karşılık verdi ve masumca gözlerini kır pıştırarak onlara baktı. "Bizim Connor kadar güzel bir beyefendinin yanında, kendini ona adamış bir uşağı olmadan seyahat etmesini bekleyemezsiniz herhalde, değil mi?"

Pamela karşı çıkmak üzere ağzını açmıştı ki Connor onu kolundan yakalayarak baş başa konuşabilecekleri sahanlığa doğru götürdü.

"Evin içinde bir müttefikim olmasının bana bir zararı olmaz," dedi sesini alçaltarak. "Güvenebileceğim birisi."

"Peki, neden *onu* alacaksın?" Pamela sıkılı dişlerinin arasından fısıldadı.

"Brodie iyi kalplidir." Connor çatık kaşlarla kolunun üst kısmındaki ejderha dövmesini Sophie'ye gösteren arkadaşına baktı. “Aklı küçücüktür ama kalbi temizdir. Bir kavgada sırtımı rahatça dönecek kadar ona güvenirim."

Brodie'nin geniş göğsüne ve iri kıyım kollarına bakan Pamela derin bir nefes aldı. "Eğer ısrar ediyorsan, onu da yanımızda götürebiliriz. Ancak asla eflatun yeleğe sığamayacak ve kardeşimle evlenmesine izin vermeye de hiç niyetim yok!"

Connor’ın "Bu konuda endişelenme," diye genç kadını teskin eden ifadesi oldukça ciddiydi. "Londra'da olduğu süre boyunca gelin kaçırmak için çok şansı olacak."

Genç kadının ağzı açık kaldı. "Ancak buna izin veremeyiz, yani…” Gözlerini genç adamın gözlerine çevirince, muzipçe bir ışığın yanıp söndüğünü gördü. "Hey, seni utanmaz..."

Kalenin kulakları sağır eden bir patlamayla sarsılması, Pamela'nın genç adamın kollarına sığınmasına neden olmuştu.

“Bu da neydi?" diye soluyan Pamela, genç adamın şalının yuvarlak kıvrımlarını kavramıştı.

Connor ona doğru bakarken yüzü o kadar zalim görünüyordu ki bu kötüye işaret sayan Pamela sırtından aşağı buz gibi bir soğuk suyun yayıldığını hissetti. "Yanılmıyorsam, kırmızı üniformalılar sizi kurtarmaya gelmiş olmalılar."

Connor, "Kadınları mahzene götür," diye bağırdı, Pamela'yı ve Brodie'nin iri kolları arasındaki Sophie'yi göstererek.

Döndü ve aptallığına küfrederek döner merdivenlerden uçarcasına indi. Kadınları kaçakçıların ve hırsızların inine getirdiğinde, bunların olacağını düşünmeliydi. Yerel otoriteler harabelere baskın yapmak için aylardır bir bahane arıyordu ve nihayet kırmızı ünüformalıların topları ve tüfekleriyle gelerek öfkelerini kusmaları için fırsatı onlara kendisi vermişti.

İkinci patlamayla sarsılan kulenin camlarındaki paslı demir parmaklıklar sallandı. Connor bir basamağı kaçırınca duvara çarptı, bir küfür savurarak parmaklarını sızlayan omuzuna bastırdı. Brodie kadınları güvenli bir yere götürünceye kadar, bu uyarı toplarından biri kuleyi tepelerine yıkmadan önce onları durdurmalıydı.

sendeleyerek avluya çıktığında ortalıkta hiç kimsenin olmamasına şaşırmadı. Burayı sığınak olarak kullanan kanun kaçakları, tehlikenin kokusunu aldıkları ilk anda, tıpkı fareler gibi kalenin altındaki dehlizlere girerek sallarına binebilmek için deniz suyunun yükselmesini bekleyeceklerdi. Gece bastırdığında, burası bir kez daha gece kuşlarına ve hayaletlere ait olacaktı.

Eğer kadınlar kulede mahsur kalmış olmasalardı, Connor da diğerleriyle birlikte ortadan kaybolurdu. Sislerin ardına saklanır ve kanunun onu bulamayacağı bir yere doğru yelken açardı.

Kale kapısının yıkıntılarının altından köprüye bağlanan çim alana çıktığında birisi, "Silahını at!" diye bağırdı.

Köprünün diğer tarafındaki çayırlıkta bir tabur kırmızı üniformalı kümelenmişti. Kocaman topun ağzından yükselen duman, sabah vakti masmavi olan gökyüzünü kirletiyordu. Topçu asker tekrar ateş etmeye hazırlanırken komutanına emir bekler gibi baktıktan sonra elindeki meşaleyi bir su kovasına daldırdı.

Connor, bu mesafeden bile çömelmiş bir halde duran, kısa kesimli, çelik grisi saçları olan adamı tanımıştı. Dudaklarının alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldığını hissetti. Albay Alexander Munroc, vatan hainlerinin en kötüsüydü. İskoç olarak doğmuş ancak orduda güç ve

ayrıcalıklı rütbe edinmek uğruna ruhunu İngilizlere satmıştı. Yerli soyluların kuklasından başka bir şey değildi. O ve taburu, günlerini zavallı kiracı çiftçileri, atalarının asırlar boyu çalıştıkları topraklardan sürmekle ve gecelerini de hizmet ettikleri kişilerin evinde bir kahraman gibi ağırlanarak geçirirlerdi.

Munroe bağırarak bir emir verdi. Askerler tüfeklerini omuzlarına kaldırarak Connor'a nişan aldılar.

Munroe ona bağırmadan önce uçurum kenarına doğru yürüdü. "Bu iğrenç yeri ve sizi, öteki dünyaya göndermek üzere havaya uçurmadan önce, ellerinizi kaldırın bayım!"

Gözlerini deviren Connor, ihtiyatla dediğini yerine getirirken, albayın sözlerini duysa Pamela'nın ne düşüneceğini merak etti.

Munroe güçlü kuvvetli bir grup adamını yanına alıp köprüyü geçerken, genç adam sabırla bekledi. Tüfeklerini doğrultmuş olma larına rağmen, Connor birkaç askerin aşağıda çalkalanıp duran *de* nize doğru huzursuzca baktığını gördü.

Onlar köprüyü geçer geçmez Connor, "Size de günaydın, Albay Bu ziyaretinizi neye borçluyuz?" diye bağırdı.

Connor'a birkaç adım kala duran Munroe'nun adamları çevreyi kuşatıverdiler. "İki kadını arıyorum."

Connor hoş bir şekilde gülümsedi. "Hepimiz aramıyor muyuz hatta çoğumuz bir tanesine bile razı."

Askerlerden bazıları kıkırdadı ancak komutanlarının ters bir bakışıyla neşeleri sönüp gidiverdi.

"Neden hâlâ arıyor olduğunu çok iyi anlıyorum" diye ekledi Connor başıyla köprünün diğer ucundaki topu işaret etti. "Kur yapma tekniğin, beklenenin çok ötesinde."

Adamlardan birisi boğazını temizleyerek dersini almış bir halde gözlerini yere indirdi.

Munroe'nun gri renkli gür kaşları çatılarak birleşti. "Münasebetsiz girişimlerinize ayıracak vaktim yok, bayım. Dün gece Strilinshire yolunda iki kadın kiralık arabalarından kaçırılmış. İki *İngiliz* kadın," diye eklerken iki İskoç kadını kaçırılsa umurunda olmayacağı belirtir gibiydi. 'Tanıkların anlattıklarına göre, onları tamamen size benzeyen bir adam kaçırmış." Elini kan kırmızısı mantosunun içine sokarak rulo halinde sarılmış bir kâğıt çıkardı. Parşömen kâğıdı Kinin kıvrak bir hamlesiyle açtığında,

Invemess'ten Orkbeys'e kadar her yerde dükkânlara asılmış olan ilan gözler önüne serildi. “Tanıkların ifadesi tam da *bu* adamı işaret ediyor."

"Hımm... Yakışıklı herifmiş, sizce de öyle değil mi?" Connor parşömene yakından bakarak kabaca çizilmiş taslağın benzerliğini inceledi. “Yüzünün büyük bölümü maskeyle kapanmış olduğu için bir şey söylemek biraz zor olabilir." Connor başıyla Munroe'nun solunda duran, kendisiyle aynı boylarda olan, geniş omuzlu ve güçlü çene yapısına sahip iri yarı bir askeri işaret etti. "O da dâhil."

Asker kıpkırmızı kesildi ve kekelemeye başladı. "Şey... Aa... albayım, ben asla..”

"Kes sesini!" diye gürledi Munroe. "Teğmenin dün geceyi iki masum kadını kaçırıp tecavüz ederek geçireceğinden kesinlikle şüphe ederim."

Askerin yüzü kızarınca Connor güldü. "İki masum kadın mı? Gururumun okşanmadığını söyleyemem, Albay ancak bana sahip olduğumdan çok daha fazla güç atfediyor olabilirsiniz." Ellerini indirmeye başladı. Munroe'nun adamları gerildi ve parmakları tüfeğin tetiğine gitti. Connor ellerini omuzlarının seviyesinde tuttu. "Bu kadar korkmanıza gerek yok. Sizin ve adamlarınızın gördüğü gibi sadece yalnız değil, aynı zamanda silahsızım da."

Munroe'nun şüpheyle *öksürmesi* onun bu konuda ne düşündüğünü ele veriyordu. İkisi de onun ölçülerinde bir adamın asla silahsız sayılamayacağının farkındaydı. Albay, "Yakalayın onu!" diye emrederek geriye doğru bir adım attı, böylece emrindeki adamlar onun kirli işini yapabileceklerdi.

Yarım düzine asker tüfeklerini indirdi ve çevresini sararak kol larını haşin bir şekilde arkasında tuttuklarında, annesinin katilini bulmak ve Dük'ün vereceği ödülü almak konusunda kendisine yardım edemeyeceğini fark edince Pamela'nın ne kadar üzüleceğini düşünen Connor derin bir pişmanlık duydu. Onu darağacına götürürlerken, genç kadın ardından ağlar mı, yoksa diğer ingilizlerin arasına katılıp çimenler üzerinde şemsiyesiyle piknik yaparken asılmasını mı seyreder diye merak etti.

Askerlerden birisi bileklerine demir kelepçeyi takarken birden zincir yere düşüverdi. Connor sıçrayarak başını kaldırdı ve adamların ağızları açık bir halde büyülenmiş gibi kalenin kapısına baktıklarını gördü.

Dikkatlerinin dağılmasını fırsat bilerek onların baktığı tarafa doğru

döndü.

Onun da ağzı açık kalmıştı. Pamela ve Sophie, şu sıralarda mahsen de güven içinde İngiliz askerlerinin onları kurtarmasını bekliyor olmalıydı. Ancak buradaydılar, minik başlıkları ve rüzgârda ıslanan yeşil ve mavi etekleriyle kol kola girmiş bir vaziyette enli yolda yürürlerken birbirlerine çok yakın arkadaş olan iki ingiliz kadını gibi görünüyorlardı. Tek eksikleri, ellerinde fırıl fırıl dönen şemsiyeydi.

Topun menziline doğru yürüdüklerinde, Connor ellerini yumruk yaptı. "Ellerimi kaldırdığım zaman Brodie..." diye usulca homurdandı.

Munroe'nun da kafası bir o kadar kanşmış görünüyordu. Connor'a dönerek dik dik baktı. "Tüm bunların anlamı nedir, bayım?"

Pamela, Sophie 'den ayrılarak Connor'ın olduğu taraftaki askerlere doğru yürümeye başlayınca endişeyle onu izleyen genç adam, “bir şey anladıysam, lanet olsun," diye mırıldandı.

Askerler büyülenmiş gibi onu süzerken, Sophie onların bakışlarını kirpiklerini mahzun bir edayla indirip ağırbaşlı bir gülümsemeyle karşıladı. Pamela ise ayak parmakları üzerinde yükselerek Connor'ın yanağına bir öpücük kondurduğunda, dudakları yumuşak ve ılıktı. "Merhaba, hayatım. Bana misafirlerimizin geleceğini söylememiştin." Minik elini genç adamın kıvrık koluna koyarken, ışıl ışıl gözlerle Munroe ve adamlarına baktı. "Bu güzel nisan sabahı siz de mi harabeleri gezmeye geldiniz?"

Connor genç kadını süzdü, onu bir keresinde sadece güzel bulmuş olduğuna inanamıyordu. Parlak kehribar rengi gözleriyle ve dolgun dudaklarındaki yaramaz gülüşüyle kesinlikle büyüleyiciydi. Ve büyülenmiş gibiydi.

"Eğer harabeleri gezmeye gelseler, yanlarında toplarını da getirmezlerdi, değil mi?" diye nazikçe vurguladı.

Pamela uzaktaki topu görebilmek için gözlerini güneşten koruyup eliyle gölgeledi. "Bir tür tatbikat falan mı yapıyorlar? Pikniğimizi yaparken izlememize izin verirler mi acaba?" diye umutla sordu.

Munroe'nun dudakları gerilerek ince bir çizgi halini aldı. "Ne tatbikat yapıyoruz ne de harabeleri gezmeye geldik, hanımefendi. Buraya sizi kurtarmaya geldik."

Pamela tek kaşını kaldırarak inanmayan gözlerle ona doğru baktı. "Kimden? Bu güzel ilkbahar gününde kurtulmak isteyebileceğim tek şey aralıksız yağmur yağmasıdır."

Monroe, "Tanıkları getirin," diye sıkılı dişlerinin arasından bağırdı ve adamlarından birini alelacele köprüye gönderdi.

Asker birkaç dakika sonra ardında titreyen yaşlı arabacıyla birlikte göründü. Pamela'nın belli belirsiz irkildiğini hisseden Connor, genç kadının hâlâ geriye doğru kıvrılmış kolunda duran elini kendi eline alarak teskin etmek istercesine sıktı.

Munroe arabacıyı askerin elinden çekerek öne doğru itti. "Aracını kiralayan kadınlar bunlar mıydı?"

Arabacı içlerinden birinin jartiyerinden çıkardığı tabancayla onu vurmasından korkar gibi kadınlara huzursuzca yan yan baktı. "Evet, efendim, bunlar onlar."

Albay başını Connor'a doğru salladı. "Ve bu da dün gece onları kaçıran adam mı?"

Arabacı başını kaşıyarak genç adamın yeni tıraş olmuş yüzüne, düzgünce bağlanmış saçlarına ve kadife şalı ile İskoç eteğine baktı. "Şu anda kesin bir şey söyleyemem. Karanlıktı ve adamın maskesi vardı."

Pamela'nın boğazından bir kahkaha sesi yükseldi. "Tabii ki bizi Kaçıran adam o değil. Nişanlım gelir gelmez, o alçak korkak bir tabansız gibi ki öyleydi, kaçtı."

Munroe'nun söze giriş şekli çarpıcıydı. "Nişanlınız mı?" Connor'a iğrenircesine baktı. "Bu dolandırıcıyla mı nişanlandığınızı söylüyorsunuz?"

Pamela'nın gülümsemesi kayboldu, bakışları bir aralık ayı sabahındaki Kuzey Denizi'nin soğuğuyla yarışacak kadar dondurucu bir hal aldı. "Bilmenizi isterim ki bu *dolandırıcı* sadece nişanlım değil, aynı zamanda kendisi Eddy whistle Markisi ve gelecekteki Warrick Dükü'dür. Bu sabah buradaki harabeleri gezmek için sözleşmiştik. Dün gece bu ıssız yerde soyulduğumuz zaman, kaldığı yere doğru gidiyor olması bizim için ne inanılmaz bir şans." Azarlayan bakışlarıyla Munroe ve askerlerini süzdü. "Hem burası, ben ve kardeşim gibi iffetli İngiliz kadınlarının cüzdanlarının çalınma korkusu olmadan seyahat edebilmesi için sizin ve askerlerinizin devriye gezmesi gereken bir yoldur." Usulca eklemeden önce gözlerini yere

indirdi. "Ya da daha kıymetli şeylerini kaybetme korkusu olmadan."

Birkaç asker utançtan yanakları kızarmış bir halde başını yere dikti ya da bakışlarını kaçırdı. Connor bir kolunu genç kadının omuzlarına dolayarak nazikçe gömleğini yüzüne kalkan gibi örttü. "Tamam, tamam, sevgilim," diye mırıldanırken Munroe'yu kınayan bakışlarla süzdü. "O acı gece hakkında bir daha asla konuşmayacağız söz veriyorum."

Albay hayal kırıklığıyla neredeyse tükürür gibi konuşuyordu, “özür dilerim ama bu hikâye bana son derece mantıksız geldi."

Connor öne doğru yürüyerek sesini tehlikeli bir biçimde alçalttı. "Hanımefendiyi yalancılıkla itham etmeyeceksiniz, öyle değilmi? Aksi takdirde, bir beyefendi ve onun da nişanlısı olarak bunun telafisini istemek zorunda kalırım."

Munroe uzunca bir süre dişlerini gıcırdattı. Tekrar konuşmaya başladığında, sesi daha yumuşak ve ikna ediciydi ve sözlerini sadece Pamela'ya yöneltmişti. "Kabalık etmek istemem ama bu adamın aylardır aradığımız şahıs olduğuna inanmam için birçok nedenim var." Elindeki ilanı genç kadına doğru salladı. "O, işlediği adi suçlar yüzünden kanunun aradığı ve kralın hakkında asılma kararı verdiği bir adam."

"Adi mi?" diye usulca tekrarladığında Pamela'nın titreyen sesi, artık rol yapamayacağı konusunda Connor'a bir uyarı niteliğindeydi. "Ne kadar adi?" Sinirli bir şekilde kahkaha attı. "Kutsal İncilin üzerine mi tükürdü? Ufacık kedi yavrularını bir kovanın içinde mi boğdu?"

Munroe, "Ah, bundan çok daha vahşi suçlar işledi," diye yanıt verdi ciddiyetle. "Bir bayanın duymak istemeyeceği kadar vahşi."

"Öyle mi?"

Pamela, Munroe'nun elindeki ilanı almak için genç adamın kollarından sıyrıldığında, Connor onu sıkıca sarmalamamak için kendiyle savaş verdi. Onu kollarına almak ve bu yalancı, kırmızı üniformalı adi herif de dâhil olmak üzere hiç kimsenin olmadığı ve asla onu elinden alamayacakları bir yere götürmek isterdi.

Genç kadın resimdeki benzerliği incelerken, Connor neredeyse onun Munroe'nun sözlerini dikkate alarak onun lehine bir değer lendirme yaptığını sanacaktı. Munroe'nun sözlerinden etkilenmemesi ve ona güvenmesi için hiçbir sebep yoktu.

İlanı katlayıp eteğinin cebine koyarken elleri hafifçe titredi. "İzninizle bunu alacağım, bayım, böylece o haydut bir daha yoluma çıkarsa hemen

tanıyabilirim. Eğer bu anlattıklarınızın yarısı kadar bile cani bir adamsa, onu en yakın zamanda bulup tutuklamanız için dua edeceğim." Elini tekrar Connor'ın koluna koyarak genç adama gülümsedi. "Hazır mısın, hayatım? Bu sabah kahvaltıyı açık havada yapmak istiyorum”

Connor, onun gülümsemesine kendisininkiyle karşılık verdi, birkaç yıldır kırmızı üniformalıları defalarca atlatmayı başarmıştı ama hiçbirisi bu denli tatmin edici değildi.

Tam ona ve adamlarına sırtlarını dönmek üzerelerken, Monroe atılarak Connor'ın gömleğinin yakasındaki danteli bir çekişte itti ve kalın boynunu açığa çıkardı.

Munroe'nun dudakları zafer dolu bir gülümsemeyle kıvrıldı. Peki ya, bunu nasıl açıklayacaksınız, *Lordum*?"

Connor parmaklarını yara izinin üzerinde yavaşça gezdirdi, burun delikleri soylu bir edayla şişmişti. "Uşağım kravatımı çok sıkı bağlamış olmalı." Danteli Munroe'nun elinden alarak boynuna sararken, başını nazik bir selamlamayla eğdi. "Eğer izin verirseniz, beyefendi, piknik bizi bekler."

Munroe'yu ağzından öfke köpükleri saçar bir vaziyette bırakarak döndüler ve sanki dünya umurlarında değilmiş gibi kaleye doğru yürüdüler. Ablasını takip eden Sophie, aval aval bakan askerlere cilveli bir bakış atmayı da ihmal etmedi.

Munroe arkalanndan bağırdığında, kale kapısını giden yolu yarılamışlardı. "Sonsuza kadar bir kadının etekleri altına saklanamazsın! Kendini marki ya da dük ve hatta tahtın vârisi bir prens olarak görebilirsin ama eğer bir daha Kuzey İskoçya topraklarına adım atarsan, Tanrı şahidim olsun ki *asıldığını göreceğim."*

Connor başını Pamela'ya doğru eğerek kimsenin duyamayacağı bir şekilde fısıldadı. "Bugün asıldığımı görmesi için bir sözün yeter." "O zaman dükün oğlu rolünü oynayacak kalın enseli ve daha kalın kafalı başka bir İskoç'u nereden bulacağım?" Genç kadın kirpiklerinin altından ona yan yan baktı. "Ayrıca kedi yavrularını boğacak tipte birisine de benzemiyorsun."

"Bu arada kedilere bayıldığımı bilmen gerek. Ancak kimseye söyleme. İtibarımın zedelenmesini istemem." Kapının altına geldiklerinde, kaşlarını çatarak kaleye baktı. "Bu çok riskli numarayı yapmak için Brodie'yi nasıl ikna ettin bakalım? Onu kendi ellerimle boğduktan sonra ne kadar çok üzüleceğim."

Pamela, Sophie'ye anlamlı bir bakış attı. Genç kız da kurnaz bir

gülümsemeyle karşılık verdi.

"Ah, tabii," dedi Connor. "Peki, ne yaptı? Onunla evlenme ve bir ev doluşa İskoç çocuk yapma sözü mü verdi?"

Sophie irkildi, "öyle olmadığını söylemeliyim. Ancak ona 'Kibirli Maudeve Banbury Fahişesi' şarkılarını öğretmeyi önerdim."

Pamela omzunun üzerinden geriye, Munroe ve adamlarının gönülsüzce geri çekildikleri yere doğru endişeyle baktı. "Sence söylediklerinde samimi miydi? Yani, bir daha Kuzey İskoçya topraklarına adım atarsan seni asmak konusunda..."

"Bence, Brodie sizin şu omurgasız arabacıyı bulup getirdiğinde bir an önce Londra'ya gitmemiz en iyisi olacak."

Kuleye girerlerken Sophie onların önüne geçince, genç adam Pamela'nın kolunu tuttu ve onu kapının olduğu yerdeki gölgeye çekti. Bir kolunu başının üzerindeki kemere yaslayarak genç kadını kaslı bedeni ile sütunun arasına hapsetti.

"Artık mükemmel rol yapma yeteneğin olduğunu gördüğüme göre, küçük hanım, bana doğruyu söylediğinden nasıl emin olacağım?"

Dudakları genç adamınkilere çok yakın olduğu için titriyor olabilirdi ama bu hülyalı bir gülümsemeyle kıvrılmasına engel değildi. "Olamayacaksın."

Eğilerek Connor'ın kolunun altından geçti ve merdivenden çıkmak üzere eteklerini topladı. Son sözüyle kafası karışan genç adamı orada öylece düşünürken bırakmıştı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

“Üzgünüm bayan, fakat Dük sizi görmek istemiyor.”

Saray gibi büyük olan malikânenin uzun kıvrımlı yoluna bırakılmış kiralık arabadan dışarı doğru uzanan Pamela, uşağın uysal yüzüne inanamayan gözlerle baktı. "Nasıl olur da majesteleri bizi kabul etmek istemez. Ona oğlundan haber getirdiğimi söylemediniz mi?"

Uşak üzerindeki kolalı kırmızı üniforması ve pudralı perukasıyla zıt düşecek bir şekilde kabaca homurdandı. "Paris ve burası arasındaki, sen dâhil tüm şarlatanlar. Hey, sadece geçtiğimiz hafta üç Fransız ve bir Belçikalı cüce kapıyı çaldı ve majestelerinin kayıp varisini bulduklarını iddia etti. Küstah herifin birisi gecenin bir yarısı Dük uykudayken yatak odasına girme cesaretini bile gösterdi. Asıl varisin kendisi olduğunu kanıtlamak için ısrarla..." uşak kibirle kalkan burnunun deliklerini hoşnutsuzlukla şişirerek soluklandı, *"Şeyindeki* kalp şekilli doğum izini göstermeye çalıştı. Onu Dük'ün huzurundan sürüklemek ve dışarıya," tekrar soluklandı, *"şeyinden* atmak için üç hizmetli uğraştı."

Pamela arabanın koltuğuna doğru otururken, memnuniyetsizliğini saklamaya çalıştı. Başka dolandırıcıların da Dük'ü tuzağa düşürmek isteyecekleri hiç aklına gelmemişti.

Uşağın onaylamayan homurtularına rağmen, bunca yolu ve bu denli zahmetli bir yolculuğu bir hiç uğruna yapmış olmayı kabul edemiyordu. O Dük'ün huzuruna bile çıkarılamayacak ne bir Belçikalı cüce ne de... *şeyinden tutulup* atılacak biriydi.

Tekrar öne doğru uzandı, sevimli ve sıcak gülüşüyle uşağa baktı. "Ne Dük'ün ne de sizin değerli zamanınızı almak gibi bir niyetimiz olmadığı konusunda sizi temin ederim. Onunla paylaşmak istediğimiz şeyle mutlaka ilgileneceğine inanıyorum”

Uşağın şüpheli bakışları, genç kadının başlığından çizmelerine kadar gezindi. Gözlerini ortaya çıkaran şarap rengi elbisesi ve onunla uyumlu kısa ipek ceketi en iyi takımlarından birisi olmasına rağmen, modası geçeli epey zaman olmuştu. Başlığının uçuşan tüyleri ona havalı bir görünüm verirken, yıllanmış, kısa botları hâlâ İskoçya'nm taşlı yollarında yürüdüğünün izini taşıyordu.

Gururu, uşağın aşağılayan bakışları altındayken, en az Connor'ın iç çamaşırlarının yıpranmış dikişlerine baktığı zamanki kadar kırılmıştı.

"Beni bağışlayın, bayan” diyen uşak kararlı görünüyordu. "Ancak sizin gibi görünen bir kadının, efendimin ilgisini çekecek bir şeyi olabileceğini sanmıyorum."

Arkasından bir çift sıcak erkek elinin belini tutarak nefes kesici bir rahatlıkla onu arabadan yere indirdiğini hisseden Pamela, çığlığını güçlükle bastırdı. Bu denli aşağılayıcı bir harekete maruz kaldığı için, itiraz etmek üzere ağzını açtı ancak uşağın kibirli yüzündeki zoraki gülümsemeyi fark edince hemen kapatıverdi.

Connor arabadan inerek etkileyici cüssesiyle ikisi arasında köprü oluşturunca, uşak geriye doğru sendeledi. Uşak başını Connor'ı etkileyici ölçülerdeki geniş omuzlarından yukarı kaldırarak genç adamın inatçı yüzüne bakarken gözleri kocaman açılmıştı.

Connor'ın, "Herhalde hanımefendiyi anlamadınız" diyen kadife gibi büyüleyici ses tonu uşağın çatlak sesiyle tezat oluşturuyordu. "Efendinizi görmek istiyor ve tüm öğleden sonrasını buroda bekleyerek geçirmek gibi bir niyeti de yok. Tabii benim de..." Uşak yutkunurken soluk boğazındaki âdem elması yukarı aşağı inip geldi. "Ama... ama Majesteleri ziyaretçi kabul etmiyor. Bana sizi geri göndermemi emretti."

"Ben de sana hemen oraya gitmeni ve ona hanımefendiyi dinlemeyi kabul edinceye kadar hiçbir yere gitmeyeceğimizi söylemeni emrediyorum." Connor, Pamela'nın omuzunun üzerinden uzanınca, uşağın benzi daha da soluk bir hal almıştı. "Ayrıca Dük, genç hanımı tekrar reddedecek kadar cüretkâr davranırsa, bunu bildirmek için sizin gelmenizi hiç tavsiye etmem. Çünkü sizi temin ederim Beni kıçımın üzerine atmak için üç kişi yetmez."

Sözlerinin ardından geniş omuzlarını sımsıkı saran lacivert üniformasıyla Brodie arabadan iniverdi. Pudralı perukası, geniş alnında eğri büğrü duruyordu ve altındaki bakır rengi saç örgü görünüyordu.

Brodie boğazının derinliklerinden gürleyerek altın dişini gösterdiğinde, uşak geriye doğru sendeledi. Onlardan kaçmak için neredeyse kendi ayakkabısının tokasına takılıp yuvarlanıyordu. Kapıya giden yolu yarıladığında, kekeleyerek, "Kim... kim geldi diyeyim bayım?" diye sordu.

Connor tereddüt edince, Pamela cevap verdi. ''Majestelerinin görmeyi çok istediği birisi."

Londra'nın dışında olan Warrick Park, üç asırdan fazladır Warrick Dükünün atalarına ait bir evdi. Yıllanmış kırmızı tuğlalar ve zamanın taşlarıyla bezenmiş olan evin ana bölümü, incelikli *Georgian usulünde* üç katlı olarak inşa edilmişti. Beyaz çerçeveli pencereler, eve olduğundan daha sıcak bir hava katıyordu. Elizabeth döneminden kalan ve daha önce

yapılmış kanatlar, binanın iki yanında yer alıyordu.

Binanın ihtişamı, her dönümü park haline getirilmiş muhteşem bir bahçeyle tamamlanıyordu. Düzgün kesilmiş çimler, tertemiz yürüme yolları ve budanmış çalılıklar insanın doğaya karşı gösterdiği ustalığın sonucuydu. Bahçeyi bu hale getirmek için bir ordu bahçıvanın Herkül misali çaba sarf ederek, saat gibi çalıştıklarından hiç şüphe yoktu. Pamela, onlann sonbahar ayında yapraklar daha yere bile düşmeden toplamaları konusunda emir almış olmalarından şüphe ediyordu. Genç kadının gözü, masmavi gölün kenarına Dorik sütun şeklinde inşa edilmiş, geniş ve süslemeli duvarlara sahip ve insanın doğa üzerindeki diğer bir damgası olan tapınağa ilişti.

Genç kadın ve beraberindekiler, iki uşağın eşliğinde kapının önündeki revaka geldiklerinde, öğle güneşinin ısıttığı hafif bir meltem Pamela'nın ensesindeki tüyleri ürpertti. Sophie'yle birlikte Kuzey Iskoçya tepelerinde dolaşırlarken İngiltere'ye ilkbahar gelmişti. Yolun iki yanını kaplayan meşe ağaçları yeşil tomurcuklarını vermişti. Yolu kaplamış olan taze çimler ise mis gibi kokuyordu.

Pamela başlığının siperinin altından Connor'a doğru kaçamak bir bakış fırlattı. Bu güzel günün keyfini mi çıkarıyordu, yoksa kuzeyden esen sert rüzgârın, her daim yağan yağmurun ve sonrasında çıkan gökkuşağın eksik olmadığı ülkesinin fırtınalı güzelliğini mi özlüyordu?

Burada ürkütücü fırtına bulutları yoktu, sadece sakin masmavi gökyüzünde gezinen bir demet beyaz bulut kümesi vardı. Connor, buranın medeniyetin kurduğu tuzaklarla döşenmiş olduğunu düşünüyor olmalıydı ancak uzun adımları sanki Kuzey İskoçya ormanlarında yürüyormuşçasına rahattı.

Çift kanatlı büyük meşe kapıyı iki yandan açan uşaklar, onları üç katlı evin İtalyan mermer zeminli girişine kabul ettiler. Yukarıdaki geniş balkona giden çift taraflı büyük merdivenlerin cilalı maun tırabzanları, kapının üst kısmını kaplayan devasa boyuttaki kemerli camdan süzülen güneş ışınları altında pırıl pırıl parlıyordu. Pamela titrek bir nefes aldı. O buraya ait birisi değildi. Onun ait olduğu yer, sahne ışıklarından ve onu süzen gözlerden uzak olan küf kokulu tiyatro kulisiydi. Böyle bir rolü hevesle oynayabilecek ve altın rengi buklelerini savurarak bu büyüleyici malikâneye sanki sahibiymiş gibi girecek kişi annesiydi.

Pamela acı içinde, artık annesinin olmadığını ve daha son performansını bile sergileyemeden, görünmeyen bir elin sahne perdelerini üzerine kapattığını hatırladı. Çenesini dikleştirdi ve şemsiyesiyle eldivenlerini uzattığı uşağa soylu bir bakış attı.

Onları ilk karşılayan uşak, Connor'ın omzundaki yünlü şala [r]huzursuzca bakarak, "Üzerinizdeki... şey... battaniyeyi alabilirmiyim bayım?" diye sordu.

''Sanırım buna gerek yok," diye cevap verdi Connor. "Eğer evide ev sahibinin *misafirperver* tavrı gibi soğuksa ona ihtiyacım olacaktır."

Sophie ve Brodie şaşkınlıktan ağızları açık kalmış olarak hole girdiler. Pamela, Brodie'nin kafasından gümüş şamdanların ve pirinç apliklerin değerini hesapladığını tahmin edebiliyordu.

Diğer uşak alaycı bir burun çekişle, "Uşağınız ve hizmetçiniz hizmetçilere ait salonda bekleyebilirler," diye önerdi. "Çok uzun kalacağınızdan şüpheliyim."

Genç kadına somurtkan bir bakış atan Sophie, pek de sadık bir hizmetçi gibi görünmüyordu. Kardeşinin hatlarını gizlemek için beyaz önlük ve parlak buklelerini kapamak için de dantelli bir başlık giymesi Pamela'nın fikriydi. Kötü bir aktrist olmanın yanı sıra, berbat bir yalancı olması nedeniyle, o güzel ağzını açıp onları ele vermesin diye Sophie'yi hizmetçi kılığına sokmuştu. Pamela, birbirlerine benzemedikleri ve asla kardeş gibi görünmedikleri için hiç bu kadar şükretmemişti.

Pamela uşağı, "Hizmetçimin yanımda olmasını tercih ederim," diye bilgilendirdi.

Connor, "Ve ben de," derken sesindeki tonlama aksini asla kabul etmeyeceğini belirtir cinstendi.

Brodie vahşi bir gülüşle altın dişini gösterdi. İki uşak da ürkmüştü.

Koyu vişne rengi lambriyle kaplanmış uzunca bir koridor boyunca, hizmetlileri takip ettiler. Pamela arkasından gelen Connor'ın varlığının oldukça farkındaydı. Kendini narin yapılı Sophie'nin yanında her zaman bir bozkır atı gibi sağlam hisseden Pamela, Connor'ın yanındayken tıpkı bir güvercin gibi hassas hissetmeye başlamıştı.

Genç kadın kasvetli bir odaya girmeleri için dua etti çünkü loş ışık onların işine yarayacaktı. Ancak uşak onları iki duvarı yüksek Fransız pencereleriyle kaplı ve bir köşesinde devasa bitkilerin olduğu güneşli bir odaya götürdü. Diğer iki duvarın üzeriyse altın varaklı ve krem rengi lambirilerle süslenmişti.

Uşaklardan birisi, "Bayan Pamela Darby ve... beraberindekiler," diye anons etti. Sesindeki tonlama, bu karmakarışık küçük çete hakkındaki küçümseme duygusunu, oldukça iyi yansıtıyordu.

Pamela'nın gözleri daha içerideki parlak ışığa alışamadan, uşakla arkadaşı kaçıp kurtulmak istercesine aceleyle ortadan kayboldular. "Darby, ha?.. Cesur ve bir o kadar da gözü kara birisi için oldukça sıradan bir isim değil mi?"

Sesindeki tonlama insanın içini dağlayan cinstendi, sanki yakalanmışlar gibi Pamela'nın tüm özgüvenini alıp götürmüştü. Sanki bitki yumağının ardında bir tabur İngiliz polisi onları yakalayıp Newgate'in parmaklıkları arasına tıkmak için bekliyor gibiydi.

"İçeriye girin, Bayan Darby öğlen çayımı berbat etmeniz için size izin vermeye hiç niyetim olmasa da, siz ve *beraberinizdekiler* bana katılabilirsiniz."

Düşmanca bakmamak için gözlerini kırpıştıran Pamela, çatlak sesin geldiği yöne doğru, sanki örümceğin ışıltılı ağına doğru uçan bir kelebek misali yorgun adımlarla yürüdü.

Ev sahibi, güneş ışınlarının uzağında kalan duvara karşı oturmuştu, pamela ilk bakışta onun tahtta oturmuş olduğunu düşündü ancak daha dikkatli bakınca, bunun demir ve ahşaptan yapılmış, modem bir tekerlekli sandalye olduğunu gördü. Odanın yeterince sıcak olmasına rağmen, adamın omuzlarını örten bir şal ve bacaklarının üzerinde de şarap rengi bir battaniye vardı. Uzun ve soluk kahverengi saçlarının şakak kısımları gümüş rengi beyazlarla kaplanmıştı. Çökmüş gözleri ve bir deri bir kemik kalmış yanakları hem yaşlılığının hem de hastalığının etkilerini taşıyordu. Ardında başının üzerinde asılı duran bir portresi olmasaydı görünüşü bu denli şaşırtıcı olmazdı.

Portre hayatının baharını yaşayan genç bir adama aitti. Bir ayağı kayanın üzerinde ve bir kolunda tüfeğiyle karaağacın incecik yapraklarının altında binici kıyafetiyle poz vermişti. Bir çift uzun kulaklı ve kısa *Spanyel* cinsi köpek ayaklarının çevresinde dans ediyordıı. Dudakları muzip bir tebessümle kıvrılmıştı. Ela rengi gözlerinde şeytani bir ışıltı olmasa, ressama verdiği kibirli pozu onun bir kral olduğuna inandırabilirdi.

Ev sahibi omzunun üzerinden Pamela'nın süzdüğü tabloya *baktı.* "Bir şeytan kadar yakışıklıymışım, değil mi? Öyle olduğumun farkında olmadığımı sanma. Kadınların çok azı cazibeme karşı koyabilirdi."

Pamela onu terslemeyi çok isterdi ama portredeki adama baktığında, bir kadının ona nasıl delicesine âşık olabileceğini ve... kırılan kalbinin öcünü aynı gaddarlıkla alabileceğini anlamak çok kolaydı. Connor'ın onun gerçek oğlu olmadığını bilmesine rağmen, genç kadın ikisinin de bu anlamda

birbirine benzemesinden endişe etti.

Genç kadın, zarif Çin porseleni çay fincanını ağzına götürürken, bakışlarını portreden gümüş rengindeki kaşını alaycı bir ifadeyle kaldırmış onu inceleyen adama çevirdi. Adamın açık sözlülüğü genç kadını etkilemişti.

Derin bir nefes aldı ve riski göze alarak, "Çok etkileyici bir resim ama oldukça mahzun görünüyor, değil mi? Eğer Düşesinize ait bunun gibi bir portre buna eşlik ediyor olsa çok daha etkileyici olurdu," dedi.

Dük'ün boğazına çay kaçmıştı.

Dük, yıpranmış haline rağmen o kadar etkileyiciydi ki, Pamela onun sağ tarafındaki brokar desenli sallanan koltukta oturan ve telaşla yerinden fırlayarak adamın sırtına vurmaya başlayan kadını fark etmemişti. Kadının güzelliği erken yaşlarda filizlenip çabucak yok olan cinstendi. Geriye sadece tepesinde topladığı parlak altın rengi saçları ve boynunun bir porselen kadar kırılgan görünen teni kalmıştı.

Kadın Pamela'yı dik dik süzerken, koyu mavi gözleri öfkeyle parlıyordu. "İnzivaya çekildiğinden beri, ağabeyimin tavırlarının biraz değiştiğinin farkındayım ama bu size buraya gelip böyle bir saçmalıkla onu üzme hakkı vermez. *Bu* evde *o kadın* hakkında konuşmayız."

Dük hoşnutsuz bir el hareketiyle kardeşini uzaklaştırdı, elindeki kumaş peçetenin içine şiddetle öksürürken gözlerine yaşlar dolmuştu

"önemli değil, Astrid," dedi kızgın bir sesle ve elindeki peçeteyle ağzını sildi. “Kardeşim peş para etmez oğlunu varisim olarak ilan etmek için ölmemi beklerken sadece zaman dolduruyor."

Dük'ün kardeşi sandalyesine geri dönerken Pamela'yı hâlâ bariz bir nefretle süzüyordu. Genç kadın heyecanının etkisiyle kalbinin yerinden fırlayacağını sandı. Connor'a doğru zafer dolu bir bakış fırlatmamak için elinden geleni yaptı.

Dük gümüş rengi kaşlarının altından Pamela'ya öfkeyle baktı. “Seni küstah kız, benim düşesimin bir portresi olmadığını bilmen gerekir. Onları yıllar önce kaldırttım. Şimdi otur... *otur*" Elini eğreti tahtının önünde duran bir grup koltuk ve kanepeye doğru sallarken, genç kadının arkadaşlarına da küçümseyici bir bakış atmayı ihmal etmedi. "Tanışma faslıyla nefesini tüketmene hiç gerek yok. Bugüne kadar tanışmak istediğim herkesle

tanıştığım ve birçoğuyla da hiç tanışmamış olmayı dilediğim için bu faslı yorucu gereksiz buluyorum."

Pamela kanepeye oturdu. Genç kadın boğazını onu uyarırcasına gürültüyle temizlemeden önce, Sophie neredeyse pat diye yanına oturmak üzereydi. Sophie söylenerek kanepenin en uzak köşesinde ayakta duruyor ve ellerini saygılı bir hizmetçi gibi önünde kavuşturuyordu.

Connor, Hepplewhite stilindeki koltuğa büyük bir dikkatle otururken, Brodie de koltuğun tam arkasında iri yarı peruklu bir buldog gibi ciddiyetle durdu.

Dük başını Sophie'ye doğru salladı. "Neden faydalı bir şey yaparak kardeşime serviste yardım etmiyorsun?"

Sophie başıyla onaylayıp Astrid'e katılmak üzere çay servisinin yanına gittiğinde, Dük Pamela'ya, "Bu kızın sorunu ne? Dilsiz mi, yoksa göründüğü gibi kafası biraz ağır mı çalışıyor?" diye sordu.

Pamela, "İkisi de değil, majesteleri," diye yanıtlarken, Sophie'den daha iyi bir yalancı olduğuna şükretti. "Sadece utangaç."

Dük'ün kardeşi çayları doldurup servis yapması için Sophie'ye verirken, kendisi de pastalarla dolu bir tepsiyi dolaştırdı. Connor ikisini de reddetmesine rağmen, Brodie onun omzunun üzerinden uzanarak tepsiden kremayla doldurulmuş bir pastayı kaparak olduğu gibi ağzına attı ve iştahla çiğnedi. Kremanın yanındaki gümüş kaşığın da olduğu yerden alınıp ortada hiçbir iz bırakmaksızın manşetinin içinde kayboluverdiğini gören Pamela irkildi.

Sophie kanepenin ucundaki yerine geri dönerken, Dük gözlerini kısarak Pamela'nın başlığından sarkan tüylere baktı. "Her ne kadar bu rüküş haliniz aksini söylese de sanırım Paris'ten henüz geldiniz ve küçük ödülü almaya can atıyorsunuz."

Titrek ellerinin bir şeyle meşgul olmasına şükreden Pamela, çayından kibarca bir yudum aldı. "Paris'ten değil, majesteleri. İskoçya'dan."

"İskoçya mı? İskoçya'yla kim ve neden vakit kaybeder ki? Hey, İskoçlar cahil ve iyi yönlerinin farkına varamayacak kadar küstah bir grup etekli barbardan başka bir şey değil." Connor'ın eteğine doğru sezdirmeden baktı. "Üzerine alınma, delikanlı."

"Alınmadım," diye mırıldanan Connor'ın kısılmış gözleri ışıl ışıl parlıyordu.

Pamela, çayının geri kalanını bir yudumda içti. Connor yerinden fırlayıp pasta çatalını olası velinimetlerinin boynuna saplamadan önce, durumu kurtarması gerektiğinin farkındaydı. Bunun Brodie'nin çay tepsisinden aşırdığı çatal olması muhtemeldi

Boş fincanı dirseğinin yanındaki zarif sehpaya koydu ve "Paris'te boşa zaman kaybetmek istemedim majesteleri çünkü oğlunuzun orada olmadığını biliyordum" dedi.

Dük genç kadına müşfik bir gülümsemeyle baktı. "Peki, bu eşi görülmemiş sonuca nasıl vardın, tatlım? Kısa süreli tanışıklığımıza dayanarak bunun sadece senin keskin zekânın bir ürünü olmadığını tahmin edebiliyorum."

Connor oturduğu koltuktan kalkmak üzere bir hamle yaptı anda Pamela yalvaran bakışlarıyla onu durdurdu. Tekrar koltuğuna gömülürken ona için için yanan gözlerle bakışı, genç kadına ikinci kez aynı şeyi başaramayacağı konusunda bir uyarı niteliğindeydi.

Pamela elini çantasına sokarak annesine yazılmış mektubu aldı Dük'e uzattı. "Sanırım eşinizin sözleri durumu benim yapabilegimden çok daha etkili bir şekilde anlatacaktır."

Dük'ün kardeşi, "Ah, Tanrı aşkına, Archibald!" diye haykırdı. "neden uşakları çağırıp bu şarlatanları attırmama izin vermiyorsun ki? Sıkılmış olduğunu ve eğlenmek için onlara işkence etmekten zevk aldığını biliyorum ama nefesini tüketmene ve bu saçma sapan şeyi okumana hiç gerek..."

Dük, "Sus, Astrid!" diye kükredi. "Çeneni beş dakika kapat ve mektubu bana ver."

Kardeşi tedirgin bir halde Dük'ün sözüne riayet ederek yerinden kalktı ve Pamela'nın uzattığı mektubu elinden aldı. Pamela mektubu geri almak için hiçbir şey yapamadı. Düşes'in mektubu annesinin hayatına mâl olmuştu ama Sophie ve kendisine ondan kalan tek şeydi.

Dük kaşlarını çatarak mektuba baktı ve kâğıdı elinde çevirdi. üzerindeki damga zamanla yıpranmıştı ancak kendi damgası olduğu o halde bile anlaşılabiliyordu.

Dük mektubu katından açarken, Her ne kadar silik görünse de Pamela onun karısının düzgün el yazısını tanıyacağını bildiği için nefesini tuttu.

Dük, yazanları okumayı bitirdikten sonra, mektubu avucunda

buruşturarak kızgın bir ifadeyle Pamela'ya doğru salladı. "Bu Marianne de kim? Karım neden bu denli samimi duygularını onunla paylaşmış?"

"O karınızın çok değerli bir çocukluk arkadaşı." Pamela oturduğu koltukta dikleşirken, sesindeki gururlu ifadeyi saklayamadı. "Ve benim de annem."

Dük, birden başını taşıyamayacak kadar güçsüz düşmüş gibi koltuğun arkasına doğru yasladı. "Yüce Tanrım, o gerçekten öldü, değil mi?"

Pamela önce annesini kastettiğini düşündü ancak çok kısa bir süre sonra Düşes'ten bahsettiğini kavradı. Yani karısından...

Connorla ümitsizce bakıştılar. Dük'ün, vârisinden çok, aslında kaçak karısından bir haber duymak isteyeceği genç kadının aklına hiç gelmemişti. Bunun farkına varınca, suçluluk duygusu bir kat daha arttı.

"Korkarım ki öyle, majesteleri," dedi nazikçe. "Büyükbabasının evine hiç ulaşamadı. Kuzey İskoçya yolculuğunda hayatta kalamadı.''

"Bunu biliyordum." Derin bir nefes aldı, damarlı gözkapakları titreyerek yorgun gözlerinin üzerine bir perde gibi kapandı. "İnatçı sürtük, sırf bana acı çektirmek için ölmüştür." Gözlerini tekrar açlığında sanki kör gibi bakıyordu ve sesi ölü gibiydi. "Cüzdanını doldurmak için ödüle göz diktiğine göre, sanırım bana oğlumdan da bir haber getirdin."

Pamela derin bir nefes aldı ve yalanları yüzünden Tanrı'nın onları lanetlememesi için dua etti. "Bundan daha iyisini yaptım, majesteleri. Size oğlunuzu getirdim."

ONUNCU BÖLÜM

Dük sıçrayarak koltuğunda doğruldu, yanaklarındaki lekeler öfkesinin etkisiyle daha da kararmıştı. Ela rengi gözlerinden ürkütücü bir ateş fışkırıyordu; bir anlığına yaşlanmış bir adam değil de, sanki ardında duran portedeki gencecik adam gibi göründü.

Ağzını açtığında yalnızca gürültülü bir öksürük çıkmıştı. Leydi Astirid oturduğu yerden fırladı ve Pamela'yı suçlayan gözlerle süzerek Dük'ün sırtına vurmaya başladı. "Seni aşağılık kız, ona ne yaptığına bir bak! Kendinden utanmalısın! Zayıf kalbi böyle bir şeye dayanamaz ki!" Astrid kendi mendiliyle Dük'ün alnını sildikten sonra fincanındaki çayı tazeleyerek yaşlı adamın dudaklarına itti. Pamela'nın yüzü asılmıştı. Kadının ağabeyine gösterdiği ilgi içten görünüyordu. "Sadece bir şey söyle Archie," dedi kadın, Dük'ün öksürüğü dindiğinde "ve hemen bu akılsız iddialarda bulunan şarlatanları kapı dışarı edeyim ve doktoru çağırayım."

Pamela utançtan olduğu yere büzülmüş bir haldeyken, Dük kardeşinin elini kendinden uzaklaştırdı. Kadın ağırbaşlılığını koruyarak onun sağ yanında dimdik durdu.

Dük'ün insanın içine işleyen bakışları artık Pamela'nın değil, Connor'ın üzerinde yoğunlaşmıştı.

Titreyen parmağını Connor'a doğru sallayarak, "Sen” dedi boğuk bir sesle. "Bir kadın senin için savaş verirken, onun etekleri altına saklanmaktan hoşlanacak birine benzemiyorsun."

Pamela, "Majesteleri ben..." diye söze başladı.

"Haklı," dedi Connor koltuğundan kalkarak. "Dayanabileceğim kadar saklandım."

Dük'ün sesi homurdanmanın ötesine geçmişti. "O halde buraya gel delikanlı ve sana yakından bakmama izin ver."

Pamela, Connor'ın emir almaktan hiç hoşlanmayacağını bildiği için nefesini tuttu. Hem de böylesine otoriter bir şekilde emredilmesinden...

Ancak Connor kısa bir tereddüt sonrasında ağır adımlarla Dük'ün koltuğuna yaklaştı ve karşısında durup yaşlı adama baktı

Dük, "Günahkâr ruhumu almaya gelmiş Azrail gibi tepemde dikilme," diye parladı parmağını ona doğru bükerek. "Eğil de yüzünü görebileyim."

Buyruğu Connor'a sadece bir seçenek tanıyordu. Genç adam bir dizini yere koyup Dük'Ie yüz yüze gelirken, hepsinin kaderinin bu ana bağlı olduğunu bilen Pamela tırnakları avucunu delercesine yumruklarını sıktı.

Pamela, Connor'ın yüzünü göremiyordu ancak Dük'ün yüzü tam

görüş alanındaydı. Connor'ın yüzünü inceleyen adamın yüzünde sanki bir ceset maskesi vardı ve yaşadığına dair tek iz alev alev yanan gözleriydi.

Titreyen elini Connor'm yanağına doğru kaldırdığında, gözlerindeki meraklı ışıltı şüpheden değil, gözlerine dolan yaşlardan kaynaklanıyordu. Connor'ın hatlarını büyük bir açlıkla süzerken "Odaya girdiğin ilk anda anlamalıydım," diye fısıldadı. "Annene benziyor olmalısın. Onun gözleri..."

Connor elini yaşlı adamın elinin üzerine koyarak, bunu onun rahatsız olduğu için değil, titreyen elini sabit tutmak için yapmıştı.

Pamela başını önüne eğerek utanç ve zafer karışımı bir hisle sarsıldı. Sophie'yle birlikte Londra'dan ayrıldığı zaman yapmış olduğu plan nihayet meyvesini veriyordu. Yaşlı ve hasta bir adamı kandırmak arzu etmediği şeydi ama bunu yaparak Connor'a annesinin katilinin maskesini düşürme şansı vermiş ve kardeşinin geleceğini garantilemiş olacaktı. Buradaki rolü sona ermişti; en azından şimdilik.

Bugünden sonra, Connor'la arasındaki iletişim sadece Brodie'nin sağladığı mesajlardan ibaret olmalıydı. Sahte bile olsa, müstakbel bir Dük'ün hayatında, yaşamın yanlış tarafında doğmuş olan bir KADININ kızına yer yoktu. Connor'm şeytani anlaşmalarına uyacağına ve annesinin katilini bulmasına yardım edeceğinden emindi bu görev sonlandığında, aralarındaki ilişki de sonlanacaktı.

adam hayatını Warrick Dükü'nün yanında ve kendisi de dere kenarında bir yerde çörek yaparak ve kedilere bakarak yaşayacaktı serbest olacaktı.

Gerçek olmasa da, oldukça dokunaklı olan bu buluşma ortamından bir an evvel kurtulmak isteği duyan Pamela ayağa kalktı. “beni bağışlayın, majesteleri ancak sizin ve oğlunuzun birbirinize ihtiyacı olduğunuzun farkındayım ve birbirinizi tanımak için can atıyor olmalısınız. Araştırmamın işe yaradığına ve onu size getirebildiğime çok memnunum. Avukatınızın ödül hakkında benimle temasa geçebilmesi için kaldığım yerin adresini bırakacağım” Görmeyen gözlerle kapıya doğru döndü, Sophie'nin de kendisini takip edeceğinden emindi.

“Bu kadar aceleci davranmayın, Bayan Darby. Ve bu kadar da alçak gönüllü..."

Emredici sesi onu yolundan alıkoymuştu. Çünkü bu Dük'ün değil, Connor'ın sesiydi. Usulca döndüğünde, onu Dük'ün yanında ayakta

durur vaziyette buldu. Pamela işin aslını bilmese, onun buraya ait olduğuna yemin edebilirdi. Dük genç adamın elini hâlâ sıkı sıkı tutuyordu, sanki onu elinden kaçırıp tekrar yabani hayata dönmesinden ve onu bir daha hiç görmemekten korkar gibiydi.

Odaya tanımlanamayan bir güç hâkim olmuştu. Bu güç, tıpkı Dük'ün kardeşinin göründüğü gibi Pamela'nın da soluksuz ve şaşkın hissetmesine neden oldu.

Connor'ın soğuk gri gözleri, bu güne dek hiç olmadığı kadar anlaşılmaz ve çatlak sesi de hiç olmadığı kadar melodikti. "Kesinlikle hemen gitmeyi düşünüyor olamazsınız, hem de..." kısa bir süre tereddüt etti, *"babam* daha size bizi bir araya getirdiğiniz için doğru dürüst bir teşekkür bile edemeden."

Genç kadın huzursuzca gülümsedi. "Vereceğiniz ödülün, sözlerinizin ifade edebileceğinden çok daha etkili bir şekilde minnettarlığınızı yansıtacağından eminim."

Connor ona gülümsediğinde, göz kenarlarının büyüleyici bir şekilde kırışmasıyla birlikte, ortaya çıkan gamzeleri çok daha etkileyici olmuştu. Bu gülümseme, arkasındaki portredeki adamın gülüşüyle korkunç derecede bir benzerlik taşıyordu. "Onu dinleyin, majesteleri. Küçük hanım kendisinin fırsat düşkünü bir açgözlü olduğuna inanmanızı istiyor ama tam tersi."

Pamela, "öyle mi?" diye zayıf bir sesle fısıldadı.

Sophie, "Öyle mi?" diye tekrarlarken suskun kalması gerektiğini unutmuştu.

"Evet, öyle." Elini nazikçe Dük'ün elinden kurtararak Pamela'ya doğru yürürken, sanki avına odaklanmış yırtıcı bir panter gibi görünüyordu. Ve bir o kadar da tehlikeli.., "Bir araya gelişimizi etkilememek adına iyiliksever yüreğini saklamaya çalışıyor. Beni bulduğunda, tamamen kayıp birisi olduğumu bilmenizi istemiyor" Connor elini tutup kendine doğru kaldırarak ılık ve nemli dudaklarını üzerlerinde dolaştırdığında, bu yakınlık Pamela'nın titremesine neden olmuştu. "Bu konuda anlaştığımızı biliyorum, küçük hanım ama küçük sırrımızı daha fazla saklayamayacağım."

Genç adamın, asılmasalar bile hepsini hapse tıktıracak sahtekârlığını itiraf etmek üzere olduğunu düşünen Pamela'nın soluğu kesildi.

Connor elini beline dolayarak genç kadını onlardaki değişimi büyük bir merakla izleyen Dük'e doğru yönelttiğinde, Pamela hissettiği dehşetin etkisiyle uyuştuğu için karşı koyamadı. "Bugün buraya doğuştan gelen hakkımı aramak için gelmedim, majesteleri" dedi ciddi bir ifadeyle. "Bugüne dair tek beklentim sizin beni tanımanızdır." Pamela, Connor'ın

gözlerindeki şeytani ışıltıyı gördüğünde artık çok geçti. Pamela, sahte tabancasını genç kadının kalbine doğrultup tetiği çektiğinde de onun gözlerinde aynı ışıltıyı görmüştü. "Bayan Darby ödülü çeyizinde kullanmak için istiyor kendisi büyük bir tevazu gösterip beni onurlandırarak eşim olmayı kabul etti."

ON BİRİNCİ BÖLÜM

“O sefil bir alçak! O lanet olası adi! O... o bir..” Pamela mağaralarında kanun kaçaklarının bolca ettikleri o küfürleri hatırlamaya çalıştı. “O adi bir fahişeden olma..." Genç kadın elindeki tavşan bacağını, yüzüne sürdüğü pudra kutusunun içine fırlattı, havaya uçuşan pudra tozu Sophie'nin bir hapşırık krizine girmesine neden olmuştu. "Albay Munroe'nun, onu kendi yakasının danteliyle boğmasına izin vermeliydim!"

Sophie havadaki toz bulutuna üfledikten sonra Pamela'nın gür saçlarına şekil verme uğraşısına geri döndü. "Yanılmıyorsam, geleneğe göre bir markinin evlenme teklifini kabul etmek bir lütuftan çok bir onurdur."

Bu adi herif ikinci kez beni tuzağa düşürdü. Ve bu bir daha olmayacak!" Taburesinde öne doğru eğilerek makyaj masasının aynasından yansıyan görüntüsüne sert sert baktı. Tıpkı Dük gibi ateşli görünmeye başlamıştı. "Neden böyle bir şey yaptığını anlamış değilim."

“Kim?" dedi Sophie efkârla iç çekerek, sedef kakmalı bir tarakla nın saçından bir bukleyi kulağının arkasında tutturdu. "Bir oda dolusu insanın önünde sana aşkını itiraf ederek senin de onun karısı olmayı kabul ettiğini ilan etmesini mi?"

"Kesinlikle! Onun bir haydut olarak doğduğunu biliyordum ama asla bu kadar ileri gidebileceğini beklemiyordum. O çirkin Leydi Astrid'in bana nasıl baktığını gördün mü? Sanki Connor'ın çizmesine yapışmış bir şeymişim gibi bakıyordu. Dük'ün hemen oracıkta felç geçireceğini sandım. Sadece ödülle yetinmeyip gözümü düşes olmaya diktiğimi düşündüklerinden hiç şüphem yok!"

Pamela'nın omzunun üzerinden uzanan Sophie, genç kadının göğsündeki gümüş saplı tarağı aldı. "Belki de yüreğinden konuşmuştur. Belki de sana deli gibi âşık olmuştur ve hayatının bir saatini bile senden uzakta geçirme düşüncesine katlanamıyordur."

Her nedense kardeşinin sataşması, genç kadını Connor'ın İha netinden daha çok kırmıştı. Çünkü kısacık bir anlığına da olsa, kı o an Connor elini öperken gözlerinin ta içine baktığı andı, kalbi bu saçmalığa inanma cesareti göstermişti.

Ancak genç adamın gözlerindeki günahkâr ışığı gördüğünde, annesi gibi olmadığını hatırlamıştı. Hatta Sophie gibi de olmadığını... O asla bir adamı tutkusuyla etkileyecek tarzda bir kadın değildi. Connor o ciddi

sözleri, Pamela da dâhil olmak üzere, odadaki herkesle dalga geçmek için sarf etmişti.

Taburesinde doğruldu. "Connor Kincaid'ın sadece kendisini ve bu küçük hain planımızdan kazanacağı şeyi sevdiğini sana garanti edebilirim."

"Peki, eğer onunla evlenmek istemiyorsan o zaman ben evlenirim. Ya da en azından, varlığımın farkına varsa evlenirdim." Derin bir nefes aldı. "Çekim gücüme karşı bu denli kayıtsız kalan hir adamla daha önce hiç karşılaşmamıştım. Neredeyse kalbinin bir başkasına ait olduğunu düşüneceğim."

"Belki de öyledir.” diye karşılık veren Pamela, genç adamının önce kalbinin üzerinde taşıdığı altın madalyonu hatırladı. Sophia saçının bir başka tutamını toplamaya çalışırken, Pamela, "Ay!" diye çığlık attı. Aynadan ters ters kardeşini süzerken, acıyan başını uşturdu. "Annemin onca yıl saçlarını sana yaptırdığına inanamıyorum. Kel kalmaması büyük bir mucize."

Sophie hazır cevaplılıkla, "Anneciğim bu kadar kıpırdanmıyor ve saçı seninki kadar gür değildi," diye cevap verdi, tokayı Wla'nın hassas tenine saplarcasma itti. "Aynca şikayet etmemen gerekir. Sonuçta ben buraya yalnız başıma tıkılmışken, sen doğru dürüst bir yemek yiyeceksin."

Sophie her ne kadar kodese kapatılmış gibi konuşsa da şık soyunma odası, giyinme odası ve ona açılan yatak odasının olduğu süitleri bugüne kadar anneleriyle kaldıklan her yerden çok ferahtı. Gerçekte Sophie'ye imrenen Pamela'ydı. Oldukça baştan çıkarıcı görünen karyolaya kıvrılıp şatafatlı yatak örtüsünü kana kadar örtmeyi her şeyden çok isterdi.

Pamela, "Eğer mızmızlanmayı kesmezsen," dedi, "seni bulaşıkçılığa terfi ederim ve mutfaktaki artık tavuk kemiklerine kalırsın."

Kardeşi bunu şaka olarak alıp bir kahkaha atınca, Pamela derin nefes alarak taburesini döndürüp onunla yüzleşti. 'Tüm bunlar için gerçekten çok üzgünüm, tatlım. Eğer beş çayından daha bir süre burada kalacağımızı bilseydim, onlara senin hizmetçi değil, kardeşim olduğunu söylerdim. Bunun senin için kolay olmayacağının farkındayım ama en azından güvende olacaksın, kötü niyetli asilzadelerin insafına kalmayacağını biliyorum. lk kimliğini en kısa zamanda..." Duraksadı, hâlâ Sophie'nin gözlerinin korkunç akıbeti konusundaki gerçekleri bilmesini istemiyordu, "yani ortalık sakinleşince, senin kim olduğunu açıklaya-cağım söz veriyorum."

Sophie, Pamela'nın sözleriyle bir şekilde yatışmış olmasına rağ

men, yine de burnunu çekiyordu. "En azından onlara *Fransız* hizmetçi olduğumu söyleyebilirdin," dedi.

Pamela taburesinin üzerinde tekrar dönerek aynadan Sophie'ye güldü. "Hizmetçilerini terbiye etmek için birçok leydinin onları sat, fırçasıyla dövdüğünü biliyorsundur."

Sophie'nin başını arkaya atarak pek de kibar olmayan bir kahkaha atması, Pamela'ya onun ne düşündüğü hakkında fikir veriyordu. Ancak ite kaka da olsa Pamela'nın saçlarına şekil vermeyi tamamlamıştı, sonunda geri çekilerek elindeki fırçayı bir yana savurdu ve zafer kazanmış edasıyla, *"Voilal"* dedi.

Pamela, bir eliyle saçına dokundu. Kardeşinin kısıtlı imkânlarla harikalar yaratmış olduğunu kabul etmeliydi. Sophie kendi pembe lastiğini kullanarak Pamela'nın gür saçlarını ensesinde zarif bir Yunan topuzuyla toplamıştı. Eğer Pamela'nın yüzünü çevreleyen par lak bukleleri bırakmış olmasaydı, çok ciddi bir görünümü olacaktı

Pamela, makyaj masasının ucuna tutunarak titrek bir nefes aldı Yüzü solgun ve gözleri parlak olabilirdi ama en azından saçlan mükemmel olmuştu.

Şimdi yapması gereken, aşağıya inip hain nişanlısıyla ve muhtemelen onu öldürme girişiminde bulunacak katille yüzleşmekti.

Yemek için çağırılmayı bekleyen Connor, huzursuz adımlarla devasa süitini arşınlıyordu. Odaya hâkim olan maun karyolasının bile sıklıkla ziyaret ettiği birçok hapishane hücresinden büyük olmasına rağmen, genç adam hâlâ duvarların üstüne üstüne geldiğini hissediyordu. Yasalar onu içeriye tıktığında, en azından kaçmak için bir şansı olduğunu biliyordu. Elini yakasından içeriye sokarak boynun daki urgan izini ovuşturdu.

Yıllarını dağda bayırda, hür ve yabani birisi olarak gezmekle işti. Burada nefes almakta bile güçlük çekiyordu.

Burası, bir beyefendi için mükemmel bir yuvaydı. Açık şarap gine boyanmış duvarlar, orman yeşili renkli lambrilerle çevrelemişti. Kiraz ağacı kullanılarak yapılmış tüm mobilyalar oymalı ve tıpkı Pamela'nın saçları gibi pırıl pırıl cilayla kaplanmıştı, verengi deriyle kaplanmış konforlu iki koltuk, siyah mermer enin önünde duruyordu.

Ortama hâkim olan ahşap ve deri kokusu odaya maskulen bir Kavra katmıştı ve hiçbir yerde tozun zerresine dahi rastlamak mümkün değildi.

Bu oda sanki hep Connor'ın gelmesini bekliyormuş gibiydi.

Onu değil, diye acıyla kendini düzeltti genç adam. Dük'ün oğlunu...

Dük yanağına dokunup ona sanki duaları kabul olmuş gibi baktığında, Connor bir zafer hissi duyacağını sanmıştı, ezici bir utanç suçluluk duygusu değil. O anda, Kuzey İskoçya tepelerine geri dönmek ve atını otlakların üzerinde dörtnala sürmek için her şeyini verebilirdi.

Bir keresinde, sanki Kincaid halkının tekrar bir araya gelme hayallerini gerçekleştirme gücü varmış gibi düşünen halkının inanları da ona bu şekilde bakmıştı. On yılı aşkın bir süre boyunca, hep onun yanında olmuşlar ve kırmızı üniformalılara karşı savaşanlardı. Birbirlerine kardeşten daha yakındılar ve sadakat duyguları, onları birbirlerine kan bağından daha kuvvetli bağlarla yapılaştırmıştı. Ancak Connor en sonunda, onları sadece darağacma doğru sürüklediğini fark etti. Bu nedenle beş yıl önce, sisli bir Kuzey İskoçya sabahında atına bindi, halkını ve hayallerini geride bırakarak oradan uzaklaştı.

Etrafında döndü ve pencereye doğru yürüyerek bahçeye baktı, diğerleri temiz hava almak için can atıyordu. İki eliyle pencerenin pervazını tutarak yukarı doğru çekti. Pencere yerinden kıpırdamamıştı. Çerçevedeki beyaz kalın tabakayı görünce, yeni boyanmış olduğuna karar verdi.

Boyacının kötü işçiliğine küfreden Connor, pencereyi aralamak için bir alet bulmak üzere etrafına bakındı. Şömineye doğru gitti ve ocak demiriyle geri döndü. Boyanın yapışmış olduğu köşeye sokarak çerçeveyi kanırtmaya çalışırken, demir çubuk terli elinden kayıverdi. Ocak demirinin ucu pencerenin köşesine çarparak camı kı nnca, parçalan aşağıdaki yürüme yollunun parke taşlarının üzerinde şangırtıyla düştü. İçerisi bir anda gecenin soğuk havasıyla buluşmuştu. Yaptığı sakarlığa bakan Connor, küfür etti.

"Ocak demirini ateş için kullanman gerekiyor, oğlum, pencerede değil."

Connor arkasını dönerek kapının girişinde ona sıntan Brodie'ye baktı. Golf pantolonu, beyaz çorapları ve bagcıklı ayakkabılarıyla uşaktan çok, semirmiş bir okul çocuğuna benziyordu.

Connor elindeki demir çubuğu ona doğru salladı. "Bir daha böyle habersiz gelirsen, bunu o kalın kafana geçiririm."

İri cüssesiyle, bu tehditten hiç etkilenmemiş görünen Brodie, kasıla kasıla ayaklarını yere vurarak yatağa doğru yürüdü. Ceketini açtı, bir çift gümüş şamdan, altın dikiş yüzüğü, küçük bir kuş kafesi, porselen bir tabak

ve telkari bir saatin olduğu türlü türlü ve oldukça değerli ganimetleri yatak örtüsünün üzerine döktü.

Connor gözlerini hayretle kırpıştırdı. "Kâhyanın tüm bunları parlatmanı istediğini hiç sanmıyorum."

Yığının içinden gümüş kaşığı alan Brodie parlak yüzeyindik kendi yüzünün yansımasına hayranlıkla baktı. "Sadece gelecek için plan yapıyorum. Şu senin dük, yarın bizi kulağımızdan tutup kapının önüne koyarsa buradan eli boş gitmeye hiç niyetim yok. Ayrıca o kadar çok değerli eşyası var ki altın yüksüğü gibi, bunların olmadığını fark etmesi aylar sürer."

Connor elindeki demir çubuğu, Brodie çalmadan önce yerine koydu. "Bunu hatırlatmak istemezdim ama eğer günün birinde bunların efendisi ben olacaksam, bu çaldıkların *bana* ait şeyler."

"O zaman ben de bunları maaşıma karşılık, küçük bir avans isterim."

"Ben sana maaş vermiyorum ki."

"O halde kütüphanedeki gümüş kaplama enfiye kutusu için dönsem iyi olacak."

Brodie kapıya doğru yürüdü ama Connor dosdoğru onun yolunu keserek ilerlemesine engel oldu.

Brodie sanki kendi evinin yatağına uzanır gibi yatağa yayıcı özel koleksiyonundan aşırdığı puroyu yakarken, "Çizmemi parlatmak gibi bir şey yapman gerekmiyor mu?" diye Connor.

"Daha çizmen yok ki. Ayakkabıcı yarın sabah erkenden gelecek."

Connor elini saçlarının arasından geçirerek etrafında döndü ve arşınlamaya kaldığı yerden devam etti. "Söylediler. Terzinin, manifaturan, tuhafiyeci, şapkacı, kırtasiyeci, kuyumcu, dans hocası ve sanki dünyanın en önemli amacıymış gibi kürdanı nasıl kullanacağımı öğretecek bir adam." Arkasına dönerek *Wyc* dik dik baktı. "Benim lanet olası bir kürdanım bile yok ki!"

Brodie hâzinesinin oluşturduğu yığının içinden gümüş bir kürdan alarak ona doğru uzattı. "Neden bu kadar huysuzlandığını biliyorum, delikanlı. Buraya geleli daha bir gün bile olmadı ve *b*ir eş bile buldun. Bunun beni nasıl etkilediğinin farkındayım."

Connor kollarını göğsüne kavuşturdu. Pamela'nın salonu hışımla terk ettiği o anda, nasıl bir panik yaşadığını itiraf etmek istemedi. Kapıyı

şiddetle çarptığında çıkan sesin hâlâ kulaklarını çınlattığını Brodie'nin bilmesini istemiyordu. "Bayan Darby'yle evlenmek gibi bir niyetim olmadığını gayet iyi biliyorsun. Ben sadece onun buradan gitmesine ve bizi bu altın kafeste hapis bırakmasına razı değilim. Anladığım kadarıyla, buradan alacağı ödüle konmakla ilgili planlan olabilir, sonra da benim bir sahtekâr olduğumu bildiren isimsiz bir mektubu otoritelere gönderebilir."

"öyleyse bu kadına güvenmiyorsun, ha?"

Connor yüzünün sertleştiğini hissetti. 'Tabii ki ona güvenmiyorum. Ne de olsa o bir İngiliz, değil mi?"

"Bak bu beni rahatlattı. Seni hep, hayatının geri kalanını bir kadına tutsak geçirmektense asılmış olarak göreceğimi düşünürdüm." Brodie purosundan derin bir nefes çekerek büyük bir duman bulutu halinde üfledi ve oluşan halkanın tavana doğru yükselişini, ağırlaşan göz kapaklarının altından izledi. "Dük'ün gözlerini annene benzetmesi biraz tuhaf bir durum değil mi? Neredeyse tüylerim diken diken oldu."

Connor, bir diğer suçluluk hissiyle ürperdi. "Gri göz rengi ok dukça sıradandır. Annem ve babamın da gözleri griydi. Ayrıca Pamela bir konuda haklıydı. İnsanlar karşılarında duran şeyi görmek yerine, istedikleri şeyi görmeye daha yatkınlar."

Pamela yemek odasına giderken, yolunu üç kere kaybetti. Yemek zamanının geldiğini bildirmek üzere kapısını çalan hizmetçi, odanın yolunu tarif eder etmez merdivenlerden inerek ortadan kaybolmüştü. Pamela, uzun, yüksek tavanlı koridorları ve bunlara açılan devasa odalarıyla VVarrick Park'ın eşsiz mimarisini bir labirente benzetti.

Yine yanlış bir koridora döndüğünde, midesi sanki protesto eder gibi guruldadı. Sabahtan beri hiçbir şey yememişti ve bunun aylar sonra kibirli bir hizmetçinin, kemiklerini koridorun birinin ucunda bulmasından korkmaya başladı.

Azimle yürümeye devam ederek onu aşağılayan bakışlarla sü- lyormuş gibi duran, burunları bir karış havada, asık suratlı VVar- jck soyunun fertlerinin portrelerinin asılı olduğu salondan geçti- de, nihayet çabası sonuç buldu. Yüksek meşe kapıya doğru yak- ırken, peruklu bir uşak onu utandıracak kadar uzunca bir süre rek saygıyla kapıyı açtı.

Genç kadın adımlarını yavaşlatarak eteklerini düzeltirken, ye- Bek sona erene kadar ortadan yok olmayı diledi. Dük ve diğerlerin* iyi görünmek üzere öğleyin en iyi takımını giydiğinden, şimdi pinci iyi takımını da giymekten başka çaresi kalmamıştı.

Krem rengi dantel bağcıklı beyaz elbisesi daha çok sabah vakti giyilecek türdendi. Elbisenin derin ve köşeli kesimdeki boyun dekoltesi genç kadının kendisini acınası derecede çıplak hissetmene neden oluyordu. Keskin gözlere sahip olan Dük ve aynı devede keskin dilli kardeşinin sahte mücevherlerini fark edeceğinden korkan genç kadının, boynunu ve fildişi rengi göğüs dekoltesini açıkta bırakmaktan başka çaresi yoktu. En azından, yırtık çorabından fırlamış ayak parmağını ve büyük ayaklarını sığdırmaya çalıştığı Sophie'ye ait tek terliği kimse göremezdi.

Mağrur bir edayla çenesini dikleştirerek uşağın yanından geçti yemek odasına girdi. Eğer genç kadın onu yeni ailesinin önünde utandırırsa, Connor bunun için sadece kendini suçlamalıydı. Doğrusu, onu tüm Londra'ya rezil etse bu genç adamın işine gelirdi!

Connor onu karşılamak üzere ayağa kalktığında görüşünü engellediği için üzeri keten bir örtüyle kaplı uzun masanın başına oturmuş olan Dük'ü ve diğer ucundaki kardeşini, kısacık bir anlığına görebilmişti. Genç adamın üzerinde hâlâ bu sabah geceyi geçirdikleri köhne handa giydiği çalıntı İskoç eteği, gömleği ve şalı vardı. Pamela, genç adamın günün büyük bir bölümünü yolculukta geçirip bir sürü hakarete ve aşağılanmaya maruz kalmışken hâlâ dipdiri ve çok yakışıklı görünüyor olmasına içerledi.

Parlak saçları kadife bir tokayla özenle ensesinde toplanmıştı ve yüzünün dümdüz olmasından bugün ikinci kez tıraş olduğu anlaşılıyordu. Belki de uşaklardan birine bunu yapması için emir ver miştir, diye düşünen Pamela, dağınık saçlı ve sakallı haydudu şimdiden özlemeye başlamıştı.

Connor, "İyi akşamlar, sevgilim.” diye mırıldanarak elini tuttu. Dudaklarına yayılan dokunaklı gülümseme, gözlerindeki endişeli pınltıyla ters düşüyordu. "Yolculuğun seni bize katılamayacak kadar yorgun düşürmüş olmasından endişe ediyordum."

"Komik olma, *tatlım,"* diye karşılık veren Pamela'nm ona hayranlıkla gülümsemesinin ve masa örtüsünün katlarının, aslında terliginin topuğuyla genç adamın ayağını ezdiği gerçeğini gizliyordu "Ayrı kaldığımız her dakikanın benim için daha büyük bir eziyel olduğunu biliyorsun."

Connor aynı derecede rol yeteneğini kullanarak acısını gizledi ve genç kadına doğru uzanarak yanağına sade bir öpücük kondurd Pamela genç adamın dudaklarının saçlarına değmesini ümit ed rek son anda başını çevirdi. Ancak bunu yapacağını önceden lal min eden Connor, dudaklarının açısını öyle bir ayarladı ki dudağının kenarı onunkiyle buluştuğunda genç kadının ayakları yerd kesildi. Dük boğazını gürültüyle temizledi. "Ayağa kalkmak isterdim ama yapamadığıma göre sen oturabilirsin."

Connor'm genç kadına oturması için yardım etmesini ve kendisinin de tam karşısındaki sandalyeye oturmasını tekerlekli saldalyesinden izleyen Diik'ün benzi solgundu ama gözleri mum ışığında bile son derece parlak görünüyordu.

Pamela, masanın büyüklüğüne baktığında odanın akustiğinin iyi olmasının büyük bir nimet oluğunu düşündü. Aksi takdirde, birbirlerine bağırmak zorunda kalırlardı.

Leydi Astrid bitkin bir edayla gülümsedi. "İkiniz de onur duy-lalısınız. Ağabeyim bize yemekte katılacak kadar iyi hissetmeyeli bir aydan fazla oldu."

Pamela uzun masanın iki yanına yerleştirilmiş boş sandalyelere kaçamak bir bakış attı. Sandalyeler boş olduğuna göre, Astrid'in "biz" kelimesini kullanması sadece resmiyetten olmalıydı.

İçinde umutsuzluğun verdiği bir sancı hissetti. Tam olarak an-Snesinin katiliyle yüz yüze gelmeyi beklememesine rağmen, daha Umut vadeden bir şüpheli listesiyle karşılaşmayı ummuştu. Leydi Astrid kesinlikle pembe beyaz ellerini birini yakmak için kullanarak tarzda bir tipe benzemiyordu.

Genç kadının bu tatsız düşüncelerden sıyrılmaya vakti olmadan bir dizi uşak odaya girdi. Her birinin elinde içinden balık çorbasının dumanı tüten Çin porseleni kâseler vardı.

Uşaklar servisi henüz tamamlamıştı ki Connor kâsesini eline alarak dudaklarına götürdü. Uşakların ve Leydi Astrid'in dehşetli tıkışlarından habersiz bir halde çorbasından kocaman bir yudum aldı, sonra da tatmin olmuşçasına içini çekti.

Azman bir çocuk gibi masayı yumruklayan Dük'ün dudakları dolu bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Şuna bak, Astrid! Ne kadar iştahlı! Bir delikanlının iştahına her zaman hayran olmuşumdur. Tanrı biliyor, onun yaşlarındayken ben de çok iştahlıydım."

Bir anda odadaki herkesin kendine baktığını fark eden Connor kâsesini usulca indirdi.

Leydi Astrid, "Ah, her partide ve yemekte oldukça dikkat çe-keceğinden eminim," diye karşılık vererek hoşnutsuz bir ifadeyle dudak büktü.

Pamela, kadının kendini beğenmiş şekilde hor görmesine ve

Connor'ın kızarmasına dayanamayarak meydan okurcasına kendi kâsesini alıp gürültüyle yudumladı. Kâseyi indirdiğinde bakışlarını Dük'e yöneltti. "Aşçınızın eline sağlık, majesteleri. Çorba çok lezzetli olmuş."

"Evet, öyle olmuş, değil mi?" diye onayladı Dük. Kaşığına uzandı, sonra da sabırsız bir hareketle kenara itti ve iki eliyle kâsesini kavradı. Elleri o kadar çok titriyordu ki, uşaklardan birisi kucağına dök meden önce yetişerek sabit tutması için yardımcı oldu. Yaşlı adam hiç duraksamadan çorbanın hepsini içti.

Leydi Astrid hepsini sanki akıllarını yitirmişler gibi süzüyordu Ancak ağabeyi boş kâsesini indirirken ona dik dik bakınca, yaşlı kadın yenik düşmüş bir iç geçirmeyle kaşığını kenara koydu ve kâsesini aldı. Birkaç kez kibarca yudumladıktan sonra, kâseyi ma saya koyarak peçetesiyle dudaklarını sildi. "İştahımı kaçırmak istemem. Bu akşam için yeterince içtiğime inanıyorum."

Kadının sıkıntılı ifadesinden sadece çorbayı kastetmediği anlaşılıyordu. Uşaklar kâseleri toplayıp ana yemeği getirene kadar rip bir sessizlik içinde oturdular.

Uşaklardan birisi şarap kadehlerini doldururken, diğeri de çevrelerinde dönerek elindeki gümüş tepsinden her birinin tabağı kendi yağında pişmiş büyük bir alabalığı dikkatle servis etti. Pamela, ortalığa hâkim olan muhteşem kokunun karnını guruldatmasından korkarak dudaklannı yaladı.

Connor'ın gözlerindeki ışıltıdan anlaşıldığı kadanyla, genç adam muhtemelen çok daha fazla acıkmıştı. Tabağının iki yanına dizilmiş olan bir yığın çatal ve bıçağa bakarken Connor'ın kaşları iyiden iyiye çatılmıştı. Nihayet içlerindeki en ürkütücü bıçağı seçerek balığını kesmeye hazırlandı.

Pamela kibarca boğazını temizledi. Connor genç kadına bakınca onun tabağının en yakınındaki küçük çatalı kullanarak balıktan aldığı lokmayı ağzına götürdüğünü gördü. Bir an tereddüt içinde kalan genç adam bıçağını kenara koyarak sırayı takip etti.

Dük, "Oğlum bana," derken bir an duraksadı, yüzü gölgelendi, "annesi öldükten sonra ona hayırsever bir çiftin baktığını söyledi. Ancak onunla nasıl karşılaştığınızı, senin anlatmak isteyeceğini düşündü."

Pamela eğer, "Ah, arabamı durdurup beni silahıyla tehdit ederek soymak isterken," diye ağzından kaçırsa Connor'ın ne yapacağını merak

ediyordu.

Bunun yerine, yüzünü aydınlatan bir gülümsemeyle, "Şey, onun miatmış olacağı gibi tüm izleri takip ettim ve onu bulabileceğin hemen her yeri bıkıp usanmadan araştırdım. Onu rahip okula bulacağım hiç aklıma gelmezdi."

"Rahip okulu mu?" Dük ve kardeşi aynı anda şaşkınlıkla bağırdı.

Connor, "Rahip okulu mu?" diye tekrar etti ve ağzındaki bakmasını yutarken öksürdü.

“Evet." Pamela iki elini kavuşturarak dindar birisi gibi çenesinin altına koydu. "Sonunda onu bulduğumda, St. Andrew’deki manastırda Tann'nın buyrukları üzerine eğitim alan bir keşiş gıyordu."

Connor'ın çenesinin tehlikeli bir şekilde kasılması, onun şu *l\lilrmeyeceksin* ile başlayan Tann'nın buyruklarına karşı gelmek olduğu konusunda bir uyarı niteliğindeydi.

"Bir keşiş, ha?.. Belli ki bu özelliklerini babasından almamış." Dük düşünceli bir edayla şarabını yudumladı. "Aileden bir başpiskopos çıkacağını hiç aklıma gelmezdi."

Connor, "O halde umutlarınız boşa çıkmayacak, majesteleri," diyerek onu temin etti. "Çünkü eğitimimi bir kenara bırakıp tüm dikkatimi vârisinizden beklenenleri öğrenmek için toplamaya karar verdim. Ve tabii gelinimi memnun etmek için..."

Kadehini Pamela'ya doğru kaldırdığında, gözlerinden yayılan ışık, *tüm bu dikkatin* ve *memnun etme* konusunun ne olabileceği hakkında genç kadında hiçbir şüphe bırakmıyordu.

Genç kadın yanıp sönen mum ışığının, yanaklarının kızarmasını gizleyebilmesi ümidiyle başını eğdi.

Dük, "Peki, siz ikiniz ne zaman evlenmeyi planlıyorsunuz?" diye sordu.

Connor, "Haziranda," derken, Pamela aynı anda, "aralığın sonunda. Gelecek yıl," diye atıldı.

Connor güldü. "Gelinimin espri anlayışını çok garip bulacaksınız. Flört evremiz çok kısa sürdüğü için küçük hanım evlenmeden önce birbirimizi daha iyi tanımamız gerektiğine inanıyor."

Leydi Astrid, "Bu bana da çok mantıklı bir yaklaşım gibi geliyor," diye ifade ederek bunu onayladığını gösterdi.

Connor, "Ah, ne zamandan beridir tutku ile mantık aynı yerde duruyor ki?" diyerek Pamela'ya tutkulu bir bakış attı. "Benim uzun süre beklemeye hiç niyetim olmadığını gayet iyi biliyor."

Yüzünün kızanklığını daha fazla gizleyemeyen Pamela, bacak uzunluğunun onunkini tekmelemeye yetmesini dileyerek ayağını ileriye doğru savurdu.

Leydi Astrid, "Ailenizi de düğünde görebilecek miyiz, Bayan Darby?" diye sordu.

"Korkarım ki hayır, Leydim. Ben yetimim/' diye itiraf etti ve çtrid'in yüzünde bir suçluluk ifadesi var mı diye dikkatle baktı.

Astrid çiğnediği balığı yutmak için şarabını yudumlayarak, "Ne îidar acı." diye karşılık verdi.

Pamela derin bir nefes alarak kendi şarabını sonuna kadar içti, Annesinin katilini bulması için gelecek yılın aralık ayına kadar süresi vardı.

Ancak yemek odasının dışından kopan bir patırtı Leydi Astrid'in yıtsızlığmı alıp götürmüştü. Kaskatı bir vaziyette sandalyesinden ulkmaya yeltendiğinde dudaklan titriyordu.

"Otur yerine, Astrid," diye parladı Dük. "Uşaklar halleder. Onlara bunun için bir servet ödüyoruz."

Ağabeyinin buz gibi bakışlarından ürken yaşlı kadın sandalyecinde büzüldü, masanın kenarını kavramış olan elinin eklem yer- *ffrı* bembeyaz olmuştu.

Dışarıdaki erkeğin huzursuz sesi yaklaşırken, Pamela paniğe İpılarak Connor'a baktı. Genç adamın eli istemeksizin masanın al- lui doğru, artık üzerinde taşımadığı tabancasına davranmak üzere fcrekete geçmişti. Pamela panikleyerek genç adamın tabancasını taşıyor olabileceğini ve ona uzandığını düşündü.

"Pençelerini üzerimden çek, Phillip!" diye bağırıyordu birisi. |ty!ı*ni onlardan uzak tutmaya hakkın yok!"

j O anda yemek odasının kapısı birden açılıverdi ve bir adam Andeleyerek içeriye daldı. Bir kolunu, çekerek onu zaptetmeye çanı uşağın elinden kurtardı.

Yabancı, gözlerini masada dolaştırdı ve hor gören bakışları, nunda Connor'ın üzerinde yoğunlaştı. "Söylentiler doğruy- Plş Bunca yıldan sonra amcamın kayıp vârisi, mirasına konmak ffhl ailesinin onu özlemle bekleyen kollarına geri dönmüş." Bir kolunu sallayarak Connor'a doğru gelişigüzel bir reverans yaptı, sesindeki küçümseme anlaşılıyordu. "Bu haberi duyar duymaz geldim. Seninle tanışma şerefinden mahrum kalamazdım, *Kuzen Percy."*

ON İKİNCİ BÖLÜM

Connor, yabancıyla yüzleşmek için tüm heybetiyle ayağa kalkınca, Pamela irkildi. Genç kadın, Connor'ın kendisine Percy adıyla seslenen herkesi vuracağı hakkmdaki tehditini unutmamıştı.

Uşak, "Beni bağışlayın, majesteleri," diyerek Dük'e bakarken bir yandan da eldivenli titreyen elleriyle kırışmış ceketini düzeltirdi! Zavallı hizmetkârın yüzü kıpkırmızı olmuştu ve başındaki başlığı kaymıştı. "Onu durdurmak için elimden geleni yaptım."

Dük elini kabaca sallayarak onu susturdu. 'Tamam, Phillip. Yeğenimin ne kadar çekilmez olabileceğinin farkındayım."

Leydi Astrid'in bu denli soluk ve berbat görünmesine şaşırmamak gerekirdi. Kendini bilmez sarhoş adam bir yabancı değil, Dük'ün ilk konuşmalarında "işe yaramaz" diye bahsettiği, Astrid'in oğluydu. Bu işe yaramaz genç, annesinin mektubu ve *kuzeninin* beklenmedik sürprizi olmasa dükten kalacak yüklü mirasın ve unvanın tek varisiydi.

Gözleri ve saçları gecenin kör karanlığı kadar koyu renkteydi. ilmiş saçlarının dalgalı perçemleri modern bir tarzla alnına dökülmüştü. Pamela onun Sophie'den bir ya da iki yaş fazla olduğunu ikisi de, dağılmış hali ve dudaklarındaki alaylı ifade adamı olduğundan çok daha yaşlı gösteriyordu. Üzerindeki kıyafetler cumartesi akşamı Bond Caddesi'ne takılan birçok gencin kıskanacağı cinstendi ancak kuyruklu ceketinin bir düğmesi kopmuş ve çözülmüş kravatı da gelişigüzel bir vaziyete boynuna atılmıştı. Üzerinden buram buram yayılan brendi kokusu Fransız kolonyası gibiydi.

Pamela artık cinayet işleyecek kapasiteye sahip görünen birisinin olduğunu düşünürken dudaklan gerildi.

Adam uzun boylu, geniş omuzlu ve sırım gibiydi ancak yine de Connor'la göz göze gelebilmek için başını geriye atması gerekiyordu. Eşit derecede yüzsüz ve cesurca bir ifadeyle. "Bunca yıldır İskoçya'da yaşadığını duydum. Amcamın her zaman İskoçlar hakkında onların doğru dürüst viski üretmekten ve İngiliz askerleri için tatbikat hedefi olmaktan başka bir işe yaramadıklarını söylediği düşünülürse..."

Pamela, Connor'ın kendini savunmak adına bir silaha ihtiyacı olmadığını gayet iyi bildiği için duyulabilecek bir sesle içini çekti. Sadece sert bir yumruk darbesiyle, onu rahatlıkla cehenneme gönderebilirdi.

"Bana da İngilizlerin değeri olan hiçbir şey üretmedikleri söylendi." Connor adamı baştan aşağı süzdü. "Görünüşe bakılırsa bu doğru."

Adamın koyu renkli gözleri, Connor'ınki gibi tüyler ürperten bir ifadeyle kısılmıştı. "Hey, sen..."

Dük şarabını bitirerek kuru bir sesle, "Seni yakışıklı kuzenin Crispin'le tanıştırayım, oğlum," diye araya girdi. "Servetimi, içki, kumar ve kadınlarla harcayarak tüketmeden eve dönmen ne büyük şans."

"Archibald!"

Kardeşinin sesinin biraz olsun Dük'ün üzerinde bir etkisi olmuştu. Yaşlı adam kadehini kaldırarak uşağın doldurmasını bekledi. "Rol yapmaya gerek yok, Astrid. Sanki mirası alacak kadar uzun yaşayacakmış gibi. Mükemmel karakterine, kumara yatkınlığına ve evli kadınlarla düşüp kalkmaktan hoşlanmasına bakılırsa, zaten ben daha ölmeden birisi onu öldürecektir. Londra'daki en iyi Eskrimci olabilir ama bu, kıskanç bir kocanın onu arkasından vurmasını engelleyemez."

Leydi Astrid, sandalyesinin arkasına yaslanırken yanaklan kıpkırmızı olmuştu.

Crispin dikkatini Pamela'nın üzerinde yoğunlaştırmadan önce, amcasına huysuzca baktı. Masanın etrafında yalpalayarak yürüdü ve genç kadının yanına geldiğinde dizinin üzerine çöktü. Pamela'nın elini dudaklarına götürdüğünde, parlak gülümsemesi yüzündeki Çizgilere çekicilik katıyordu. "Peki, bu büyüleyici varlık da kim?"

"O *büyüleyici varlık* benim nişanlım," dedi Connor, ardından devam etti, "ve ellerini üzerinden çekersen çok memnun olacağım."

Küçük hanım bana ait.

Connor'ın kalenin harabelerinde söylediği sözler kulaklarında yankılanan Pamela, tüylerinin aynı duyguyla ürperdiğini hissetti. Genç adam bir kez daha o kadar inandırıcı yalan söylemişti ki Pamela'ta neredeyse inanacaktı.

Crispin uzun kirpiklerinin altından, sinsice Connor'a kaçamak bakış attıktan sonra herkesin duyabileceği bir tonla fısıldadı. "Sizi uyarmalıyım, leydim. Talihsiz bir kazaya uğrarsa miras bana kalmasın diye büyük bir ihtimalle her şeyi sizin üzerinize geçirecektir."

Elini kibarca onunkinden kurtaran Pamela, buz gibi bir gülümsemeyle, "İçmeyi âdet haline getirenlerin kazalara karşı önlem almaları gerektiğini sanıyordum. Çünkü merdivenlerden yuvarlanıp boyunlarını kırma olasılıkları daha yüksek... ya da sigaralarını yakık uyuyup yataklarında yanarak can verme ihtimalleri..." dedi.

Pamela, adamın gözlerinde bir ifade olduğunu hissetti. Ürkek göz kapakları aralanmış gibi bir titreşim... Daha da kötüsü tehlikeli bir ifade...

"Uyarınızı dikkate alacağım, Bayan?”

"Darby. Bayan Pamela Darby."

"Darby mi? Ben bu adı biliyorum. Daha önce nerede duymuştum?" Düşünceli bir ifadeyle kaşlarını çattı, sonra da parmağını şaklattı. "Biliyorum! Kraliyet Tiyatrosu'nda yıllarca çalışmış, Marianne Darby isminde bir sanatçı vardı."

Pamela gergin bir sesle, "Marianne Darby benim annemdi," diye bilgi verdi.

"öyle mi?" Yüzünde oldukça içten bir gülümseme vardı. Eğer genç kadınla oynuyorsa gerçekten çok iyi bir aktör olmalıydı. "Çok büyük bir yetenekti ve sahnede herkesi büyülerdi. Desdemona'yı mükemmel oynamıştı! Aktrislere ve opera sanatçılarına karşı zaafım olduğunu öğrenmek sizi şaşırtmayacaktır. Her biri diğerinden daha muhteşemdir."

Connor, Crispin'i dirseğinden tutup ayağa kaldırana kadar, Pamela onun masanın çevresini bir adımda katetmiş olduğunu fark etmedi. Pamela, Crispin yakasından tutulup kaldırılmadığı için şükretmeli, diye düşündü.

"Bu geceki bir oyun için geç kalmış sayılmazsın," dedi Connor. "Buradaki performansının sona erdiğine inanıyorum."

Uşaklara yaptığı gibi ne kibirli bir el hareketiyle ne de itekle yerek Connor'dan kurtulamayacağını ayırt edebilecek zekâya sahip olan Crispin, derin bir nefes aldı. "Kuzenim haklı. Gece daha çok genç, tıpkı benim gibi." Connor'ın ona ters ters bakmasını umursa madan, Pamela'nın eline doğru eğilerek dudaklarını nazikçe genç kadının parmaklarına değdirdi. 'Tekrar görüşünceye kadar, *tatlım.”*

Ardından genç kadını, annesinin katiliyle yüz yüze gelmiş olup olmadığının merakı içinde bırakarak gitti.

Pamela sırtını arkasına dayayıp kesik kesik solurken, gözlerini başının üzerindeki cibinliğe dikti. Geçen ayı araba koltuğunda ya da köhne İskoç hanlarındaki saman yataklarda Sophie'yle birlikte, bölük pörçük kestirerek geçirdiği göz önünde tutulursa, şu anda yattığı yün yataklı ve tertemiz çarşaflı, son derece lüks olan karyolasında hemen uyuya dalmış olmalıydı. Ancak sanki çivili bir yatakta yatıyormuş gibi rahatsızdı.

Karnı toktu. Her istediğini yapmaya can atan hizmetçileri vardı.

Herhangi bir şehvet düşkünü asilzadenin olası saldırısından şimdilik uzak olan Sophie, yan odada hafif hafif horluyordu. Pamela da yeni doğmuş bir bebeğin huzuruyla uyuyor olmalıydı.

Ancak gözünü her kapatışında, karanlığın içinde sürekli değişen yüzler görüyordu. Connor'ı ilk gördüğünde, Dük'ün yüzündeki pişkin ifade; oğlu yalpalayarak odaya girdiğinde Leydi Astrid'in soluk beyaz yüzündeki küçük düşmüş ifade; Crispin'in somurtkan halinin, Connor'a bakarken alaycı bir hale büründüğü ifade.

Ve Connor'ın tüm ilgisini karısına vereceğine dair yemin ederken, gözlerinde için için yanan acıklı ifade...

İnlemesini güçlükle bastırdı ve üzerindeki ağır yatak örtüsünü ittirdi. Connor'ın öpüşüne verdiği iffetsiz karşılığa bakılırsa, onun ilgisine maruz kalmasının, dayanamayacağı bir şey olmasının korkuyordu. En azından kendi muhafazakâr kurallarını çiğneyerek, gerçekten annesinin kızı olduğunu kanıtlamıştı. Pencereden içeriye süzülen ay ışığına karşı gözlerini sımsıkı kapadı, bir damla uykuya hasret kalmıştı.

Tatlı bir uyuşukluk tüm eklemlerini etkisi altına alsa bile, hâlâ Connor'ın yüzünü, buğulu gri gözlerini, kemerli burnunu ve köşeli çenesindeki o derin gamzesini görebiliyordu. Gözlerini kırpıştırarak tekrar açınca, onun gerçekten karşısında durduğunu fark etmesi biraz zaman aldı. Ay ışığının önünde dikilen siluet, bir hayalet değil, kanlı canlı Connor'ın ta kendisiydi.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Pamela ağzını açtı ama herhangi bir ses çıkarmasını önlemek isteyen Connor'ın sıcak eli, genç kadının aralık dudaklarının üzerine kapanmıştı.

Connor kulağına doğru eğildi, sesindeki ipeksi titreşim Pamela'nın kollarındaki tüyleri ürpertti. "Sakın bağırma, küçük hanım yoksa tüm ev

halkını başımıza toplarsın."

Adı çıkmış bir haydudun, yatağının bir kenarına gelip eliyle ağzını kapatmış olduğu düşünülürse, çığlık atmak yapılması gereken en akıllıca hareketti.

Ancak genç adam usulca elini geri çektiğinde, Pamela'nın tek yaptığı korkuyla fısıldamak oldu. "Sen ne yaptığını sanıyorsun?"

Gamzesi şeytani bir ifadeyle ortaya çıkıverdi. "İyi geceler öpücüğünü almak için gizlice nişanlımın odasına girmemden mi bahsediyorsun?"

Tıpkı ilk karşılaşmalarındaki gibi simsiyah giyinmişti. Dağınık ilerle yüzünü çevreleyen saçlannı serbest bırakmıştı. Hâlâ çam gibi kokuyordu. Genç kadın hâlâ Connor'ın tadının da viski kokusu içerip içermediğini merak etmekten kendini alıkoyamadı.

Dirseklerinin üzerinde doğruldu ve gözlerinin önüne dökülen saçlarını geriye attı. "Buraya nasıl girdin?"

"Pencereden.”

Pamela bakışlarını onun baktığı tarafa doğru yöneltince ağzı şaşkınlıktan bir karış açık kaldı. Sadece birkaç dakika önce sıkı sıkıya kapanmış olan pencere, şimdi gecenin soğuğunu ve bir haini ya da dolandırıcıyı içeriye davet eder gibi aralanmıştı.

Genç kadın aralanmış ağzını kapayarak endişeli gözlerle ona baktı. Onun bir hırsız olduğunu ve bundan da öte, sonuçlan ne olursa olsun, istediği şeyi almakta oldukça başarılı bir adam olduğunu göz ardı edemiyordu.

"Daha alışılagelmiş bir yolu denemek hiç aklına gelmediği mi? Örneğin kapı..."

Genç adam kaşlarını çattı. "Onu yapmakta bir heyecan yok ki. Ayrıca gecenin bir yarısı nişanlımın odasına girerken bir uşak ya da hizmetçiye yakalanma olasılığım oldukça yüksekti. İtibarını düşünmek zorundayız."

"Ah, eminim herkes de benim itibarımı düşünüyordur. Onların gözünde insan avcısı ve Dük'ü tuzağa düşüren açgözlü bir fahişeden başkası değilim." Sophie'nin yan odada uyuduğunu hatırlayınca, sesini alçaltarak fısıltıyla konuştu. "Onlara beş parasız bir aktristin kızıyla

nişanlandığını söylemenin ne gereği vardı?"

"Ah, unuttuğun bir şey var, küçük hanım, artık beş parasız değilsin. Bu ödülle oldukça yüklü miktarda bir çeyizin olacak."

"Sanki bunu seninle evlenerek çarçur edecekmişim gibi!"

Genç adam nazikçe yanaklarını avucunun içine alarak başparmağını alt dudağının dolgun kıvrımlarında gezdirdi. "Evlenmiş olduğumuzu da söyleyebilirdim. O zaman bu gece yatağımı benimle paylaşmak zorunda kalırdın."

"Ah, yatak odanı paylaşmak zorunda kalabilirdim, bayım, asla yatağını değil."

Connor allak bullak olmuş yüzüne baktığında, gözlerindeki kararsız ışığın ve parmağının baştan çıkarıcı baskısıyla aralanmış dudaklarının, Pamela'nın sözlerini yalanladığını gördü. O anda buraya gelme sebebinin ne olduğunu kendisi de güçlükle hatırlayabiliyordu ve neredeyse nişanlısının çekim gücüne kapılmış arzu dolu bir damat olduğuna inanacaktı. Pamela gibi bir kadının tüm uçaklığıyla ellerinin altında olmasına, serbest bıraktığı saçlarının maun rengi ipek kumaş gibi omuzlarına dökülmesine ve kehribar ışıltıları saçan gözleriyle ona bakmasına maruz kalan hiçbir erkek buna dayanamazdı.

Şu anda onu sırtüstü yatağa yatırmak ve bedenini kendi bedeniyle kaplamaktan başka hiçbir şey istemiyordu. Yüzünü saçlarının ipeksi kokusuna gömmek ve göğüslerinin yumuşaklığını avuçlarında hissetmek istiyordu. Geceliğini yukarı doğru çekip bembeyaz bacaklarını aralamak ve gecenin içinden gelen bir hırsız misali ona sahip olmak istiyordu. Sabaha karşı, bedeni dokunuşlarından uyuşmuş bir vaziyette çırılçıplak uyurken genç kadını öylece odasında bırakmak ve bunun olağanüstü bir rüya olup olmadığını merak etmek istiyordu.

Ancak Connor ne çalarsa çalsın, gelecekte bunu misliyle geri ödemek zorunda kalacağını uzun zaman önce öğrenmişti. Pamela'nın endişeli gözlerini süzerken de, onun kollarında geçireceği bir gece için kalbini kaptırmaktan çok daha fazlasına mâl olmasından korkuyordu.

Elini dikkatle aşağı indirdiğinde, kendi kendine Pamela'nın gözlerindeki hayal kırıklığının bir yanılsama olduğunu söyledi. “Londra'da hâlâ aranan bir adam olduğum konusunda beni uyaran sendin. Sence üzerime atlayacak arzulu kadınları kendimden uzak tutmanın, bir sahibim olduğunu duyurmaktan daha iyi bir linki var mıydı? Böylece tüm

dikkatimizi annenin katilini bulmak için toplayabiliriz."

"Peki ya, bulduğumuzda ne yapacağız? O zaman ne olacak?"

Genç adam omuzlarını silkti. "Kalbimi kırabilirsin. Nişanımızı bozar ve beni işi bitmiş olarak başka bir kadınının kollarına atabilirsin."

Pamela kirpiklerini yere indirerek usulca bir kahkaha attı. "Sanki benim gibi bir kadının senin gibi bir adamı reddedeceğine inanacaklarmış gibi..."

Genç kadının çenesini bir parmağıyla kaldırdı. "O halde bu durumda..."

Sonra genç adam odaya girdiği ilk andan beri yapmak için can attığı şeyi yaptı. Taşlı ve soğuk İskoçya yolunda kız kardeşinin onları engellediği andan itibaren can attığı şeyi... Elini genç kadının saçlarının arasına daldırdı ve dudaklarıyla genç kadınınkileri örttü.

Pamela vücudunu etkisi altına alan, beklenmedik ve bir o kadar da güçlü bir arzunun esiri oluvermişti. Bu kez şemsiyesiyle doğru zamanlama yaparak onu kendi aptallığından kurtaracak olan Sophie orada yoktu. Sadece ikisi ve dudaklarının üzerindeki genç adamın dudaklarının baştan çıkarıcı sıcaklığı vardı.

Nasıl olup da genç adamın altında sırtüstü yatar bir duruma geldiğini bilemiyordu. Bir saniye öncesinde dirseğine dayanmış bir vaziyetteyken, bir saniye sonra kendini kollarını genç adamın boynuna dolamış ve parmaklarını saçlarının arasında gezdirir vaziyette buluverdi. Connor ay ışığını gölgesiyle kaplamıştı. Uzun ve sertleşmiş bedeniyle de genç kadını yatağın yumuşaklığına doğru bastırıyordu.

Genç adamın dudakları onunkinin üzerinde tekrar tekrar gezinirken, her temasında öpüşü biraz daha derinleşiyordu ve bu baskı Pamela dudaklarını aralayarak baştan çıkana dilini ağzının içine kabul edene kadar sürdü. Sarhoş edici ve tütün kokulu tadı Pamela'nın hatırladığından da güzeldi. Pamela inleyerek dilini genç adamın dişlerinin üzerinde gezdirmekten kendini alamadı. Onun bu hareketi Connor'ın boğazından yükselen iniltiye neden oldu.

"Ah, tatlım ne yapmaya çalışıyorsun? Amacın beni öldürmek mi?”

Genç adamın dudakları tekrar onunkilere doğru yaklaştığında, Pamela denemeden bile başarmış olduğunu biliyordu. Öpücükleri artık yumuşak değildi; genç kadının karşılık vermeye can attığı şekilde, haşin ve

doyumsuzdu. Dudakları doğuştan hırsız birine aitmiş gibi genç kadının nefesini, kalbini ve karşı koyma gücünü alıp götürmüştü.

Hatta Connor geceliğini omuzlarından sıyırıp dudaklarını nabız atışlarını hissetmek için boynunun zarif tenine bastırdığında karşı koymayı başaramadı. Connor genç kadının kulak memesini hafif hafif ısırınca, bacaklarının arasına doğru bir ürperti yayıldı.

Bu kez iniltisi, genç adamın onu acımasız bir şehvetle güçsüz bırakan ağzında kayboldu. Bu öylesine güçsüz bırakan bir öpüştü ki, Connor'ın dizleriyle bacaklarını aralayarak tüm bedenini bu aralığa yerleştirmesi oldukça kolaylaşmıştı. Connor ona doğru bir hamle yaparken öpüşü dilinin kıvrak darbelerine uyum sağlayarak devam ediyordu, ta ki genç kadının titremeleri olağanüstü bir hal alıp çok daha tehlikeli hale gelene kadar. Pamela kontrolünü kaybedip kendi sesine hiç benzemeyen bir tonda, Connor'ın ismini inleyerek söylediğini fark etti. Aralarında geçen bunca şeye rağmen, genç adam alini korsesinin içine doğru kaydırıp göğsünü yakaladığında, tenlerinin ilk kez birbirine temas etmiş olması büyük bir şoktu. Connor dolgun göğüslerini avuçladı, sonra başparmağıyla göğsünün sertleşmiş ucunu okşamaya başlayınca, genç kadın yeni bir arzu dalgısının kadınlığına doğru yol aldığını hissetti.

Pamela'nın içinde utanç ve zevk birbiriyle savaş veriyordu, onu bu yıkımdan ayıran tek şey geceliğinin yıpranmış etekleri ile Connor'ın ince deri pantolonunun arasında kalmıştı.

Annesi zamanında hiç böylesine mükemmel bir adama; onun sadece bir ilk değil, ondan sonra gelecek birçoğunun da ilki olacağını bilemeden hiç teslim olmuş muydu?

Pamela'nın korkusu büyüyerek panik haline dönüştü. Elleri Connor'ın beline gitti ama bir ağaç kütüğüyle mücadele etse daha iyiydi. "Lütfen Connor, hayır! Lütfen yapma!"

Connor arzudan öylesine sarhoş olmuştu ki, Pamela'nın ellerinin onu kendisine çekmediğini, aksine ellerini göğüslerinden uzaklaştırmak için çabaladığını anlaması biraz zaman aldı. Genç kadın devam etmesi için değil, durması için yalvarıyordu.

Başını usulca kaldırarak genç kadına baktı; ikisi de o kadar sessizdi ki, odadaki ses hızlı hızlı aldıkları soluklarından ibarettti.

Elleri hâlâ göğüslerinin yuvarlak kıvrımlarındayken ve kasıklarında

genç kadının bedenin sanası varken kibarlık yapacak durumda değildi. "Bana istediğim her kadını baştan çıkarabileceğimi söylemiştin."

Genç kadın titrek bir soluk aldı. "Yaptığın şey bu mu? Beni baştan çıkarmaya mı çalışıyorsun, Bay Kincaid?"

Pamela'nın sözleri onu sarsmıştı. Genç kadın yalnızca dakikalar önce, sanki tüm arzularını tatmin edecek gücü varmış gibi, onun ilk adını söyleyerek inliyordu. "Eğer bilmiyorsan söyleyeyim, *Bayan* Darby, kadınları baştan çıkarmak gibi bir alışkanlığım yok."

Genç kadının usulca attığı kahkaha kalp kıracak cinstendi. 'Tabii ki yoktur. Muhtemelen onlar seni baştan çıkarıyordun"

"Bunu kastetmedim. Onları satın almaktan bahsediyordum."

Pamela'nın gözleri büyümüş, öpüşmekten şişmiş dudakları suskun kalmıştı. "Ah."

Genç adam çaba göstermesine rağmen uyarılmıştı ve sesini kontrol etmekte güçlük çekiyordu. "Benden ne istiyorsun, tatlım? Çiçek mi? Dokunaklı sözler mi?

Tutamayacağım sözler vermemi mi?"

Bunlardan çok daha fazlasını yapmaya hazırdı. Eğer genç kadın kendini sunsaydı... Böylece onun içinde olabilirdi. Kahretsin, öyle bir durumda geceliğini üzerinden sıyırmasına izin verip çıplak bedenini ona elinden gelse ona dukalık unvanını bile vereceğine yemin edebilirdi.

Genç kadın sonunda konuştuğunda sesi fısıltıdan biraz öteye geçmişti. "Gitmeni istiyorum."

Pamela bunu söylediği anda pişman oldu, sözlerini geri almayı, genç adamın yüzünü kaplayan buz gibi maskeyi silmeyi ve ay ışığında bir anlığına gördüğü o yakışıklı haliyle bırakmış olmayı diledi.

Genç adam bir kalp atışından bile daha kısa bir sürede kalktı ve onu gecenin soğuğunda titrer vaziyette bıraktı. Pamela yatakta doğrularak gözlerinin önüne düşen dağılmış saçlarını geriye iterken, onu geri çağırmak için yeterli cesarete sahip olmayı diledi.

Connor pencerenin önüne gelip yüzünü ona döndüğünde, ay aşığının çerçevelediği bir gölgeye dönüşmüştü. "Eğer gerçekten marki olsaydım,

sana benimle kalman için emredebilir miydim?"

Pamela bir dizini göğüslerine çekerek genç adamın sıcaklığını bununla telafi etmeye çalıştı. "Eğer gerçekten marki olsaydın, kalmamı istemezdin. Benim gibi bir kadına ihtiyacın olmazdı."

Pamela bunun imkânsız olduğunu düşünmesine rağmen, genç adamın sesi daha da yoğunlaşmıştı. "Ah, sana ihtiyacım var."

Sonra da genç kadını dudakları hâlâ öpüşüne hasret ve bedeni dokunuşlarının etkisiyle sancı içinde, yatağında dağılmış bir vaziyette bırakarak gitti

ON DÖRDÜNCÜ BOLUM

Ertesi sabah Connor uyandığında, yan odadan yükselen neşeli şarkı bile öfkesini yenmesine yardıma olmamıştı.

Bir zamanlar tatlı bir kız şimdi,

Saçları çilek kırmızısı,

Gözleri göl mavisi,

Dudakları kiraz kadar dolgundu.

Dizlerimin üzerine çökerek,

Gelinim olması için yalvardım.

Eteğini kaldırdı ve çamaşırını indirdi,

Ve bana kendini verdi!

Connor inleyerek doğruldu ve üzerindeki örtüleri bir kenara itti. Karşı duvardaki geniş kanatlı pencereden süzülen güneş ışığı, uyku mahmuru gözlerini yakıyordu. Kırık pencereden içeriye giren sabahın serin rüzgârı, elma çiçeklerinin kokusunu da beraberinde getiriyordu.

Pamela'nın odasını ziyaretinden sonra, bedeni doyurulmamış ihtiyacından sızlarken, gecenin bir yarısına kadar bir o yana bir bu yana dönüp durmuştu. Sıradan bir hırsız gibi odasına gizlice girmesinin mi, yoksa genç kadının onu eli boş göndermesine razı olmasının mı kendini daha aptal bir duruma düşürdüğüne karar veremedi.

Nihayet uykuya daldığında ise, Pamela'nın arzuyla parlayan buğulu gözlerinin, öpüşüyle örselenmiş ıslak dudaklarının görüntüsü bölük pörçük uyumasına neden olmuştu. Bu baştan çıkarıcı rüya yerini, genç kadının çaresizce onu itip kendinden uzaklaştırdığı bir kâbusa terk etmişti. Genç kadının korku dolu gözlerle yal varmasını göz ardı ederek ve onun ne düşüneceğine zerre kadar önem vermeden, kendi zevklerini vahşice tatmin ettiği bir kâbusa dönüşmüştü.

Şafak vaktine doğru, genç adam rüyalardan ve kâbuslardan uzak, derin bir uykuya dalmıştı. Bu nedenle de neşeli şarkıyla uyanması çok daha zor olmuştu.

Yatakta yuvarlandı ve bir kedi gibi esneyerek gerindi. Pantolonunu giydi ve ayaklarını sürüyerek giyinme odasına girdiğinde Brodie'yi bakır küvetin içinde yıkanırken buldu. Brodie hâlâ şarkıyı mırıldanır bir vaziyette, sırtını uzun bir fırça yardımıyla yıkarken suyun yüzeyinden buhar yükseliyordu.

Connor boğazını temizledi.

Brodie ona bakmak için geri döndüğünde, yüzünde suçluluk duygusundan eser yoktu. "Sana da günaydın, delikanlı! Umarım sakıncası yoktur. Ancak uşağın olarak banyonu çalma özgürlüğümü kullandım."

"Benim banyomu mu?" Connor imalı bir şekilde tekrar etti.

Brodie elindeki fırçayı suya attı ve bir kalıp sabunla köpüklerini etrafa saçarak kıllı koltuk altlarını sabunlamaya başladı. "Evet, benim işim biter bitmez sen devam edebilirsin."

Brodie saçlarındaki köpüğü gidermek üzere başını olduğu gibi suyun altına soktuğunda, suyun yüzeyindeki kir tabakasına bakan Connor, onu su

kabarcıkları yok olana kadar suyun altında tutmayı düşündü. Ancak cesedini nerede saklayacağını çözemedi.

Düşünceli bir şekilde pencerenin önünde duran sedire baktı, enini boyunu hesaplamaya çalışıyordu. Brodie tekrar su yüzüne çıktığında, gözündeki suyu silkelerken tıpkı ıslak bir köpek gibiydi.

Connor burnunu çekerken havaya hâkim olan jambon kokusunu yeni fark ediyordu. Karnı guruldadı. Dün gece yemekte o incecik çatalları kullanmak zorunda bırakılan bir adamın karnının doymasının neredeyse imkânsız olduğuna karar vermişti.

Brodie'nin yatağında duran tepsiyi fark etmesi uzun sürmedi. Ancak tepsi içi boş porselen tabaklarla doluydu. Etrafa saçılmış kırıntılara bakınca iç geçirdi. "Gördüğüm kadarıyla kahvaltımı çalma özgürlüğünü de kullanmışsın."

"Evet ve nefis olduğunu da söylemeliyim! Gerçi jambonlar biraz fazla pişmişti. Bugün aşçıyla konuşsam iyi olacak." Brodie bakır rengi kaşlarını oynatarak Connor'a baktı. "Evli olmadığını duydum, belki kendine bir koca arıyordur."

"Ben de iki yüz kilo olduğunu ve tavuğun kafasını elleriyle koparabildiğini duydum."

Brodie'nin sırıtması pis bir gülümsemeye dönüştü. "Güçlü kuvvetli kadınları her zaman sevmişimdir."

Connor yumruklarını sıkıp tekrar gevşetti, kendi gücünü ve kuvvetini göstererek elleriyle arkadaşının gırtlağına yapışıp öldürünceye kadar sıkma içgüdüsünü güçlükle bastırıyordu.

Connor gözlerini başka tarafa çevirmeye fırsat bulamadan, Brodie küvetten çıktı. Her yanından su damlayan kıllı vücudu, tüm çıplaklığıyla Connor'ın gözleri önüne serilmişti, bu görüntü kesinlikle Connor'ın iştağını kaçırmıştı. İri omzundaki yılan dövmesi, Connor'a göz kırpar gibiydi.

"Şuradaki havluyu uzatır mısın?"

Connor, "Ah, tabii ki," diye karşılık vererek yanındaki taburenin üzerinde duran havluyu kaptığı gibi Brodie'nin kafasına fırlattı. "Burada olduğum sürece, senin için yapabileceğim başka bir şey var mıydı? Çizmelerini cilalayayım mı? Gömleğini kolalayım mı? Ya da saçlarını öreyim mi?"

Brodie başındaki havluyu aldı ve geniş göğsünü kürk gibi kaplayan kıvırcık kıllan kuruladı. "Şey... sordun diye söylüyorum, adamlar terziyi göndermeden önce tımaklanmı törpülemek için biraz yardım alabilirim. Zavallı adam bir saattir bekliyor ama ayak tırnağım çizmemin içinde öyle batıyor ki..."

O sinir bozucu ayak tırnağının Brodie'ye nasıl bir eziyet verdiğini asla öğrenemeyecekti çünkü adam daha sözlerini tamamlayamadan Connor kolundan tuttuğu gibi onu küvetin içine attı. Connor, üzerinden akan sularla her yeri ıslatan Brodie'yi yatak odası boyunca sürükledi. Kapıyı hızla açtı ve onu koridora fırlattıktan sonra aynı şiddetle kahrolası yüzüne kapattı.

Connor sağlama almak için kapıya tüm gücüyle dayandığında, bir hizmetçinin tiz çığlığını ve bir şeylerin kırılma gürültüsüyle birlikte Brodie'nin neşeli sesini duydu. "Hey, merhaba tatlım! Yılanımın nasıl dans ettiğini görmek ister misin?"

Connor başını sallayarak Brodie'nin kolundaki yılan dövmesini kastetmiş olmasını diledi.

"Beni böyle bırakıp kaçma, tatlım! Daha büyük bir havluya ihtiyacım var!"

Connor, marki olmanın nimetlerinden birinin o kişiye insanları bekletme hakkı tanıması ve hatta buna teşvik etmesi olduğunu oldukça bitnik keşfetmişti. Uşağa terziyi yukarı göndermeden önce, yeni bir banyo ve kahvaltı hazırlamasını söylemişti.

Kahvaltısının ve banyosunun İngiltere'deki en beceriksiz uşak tarafından aşırılmış olmasının, gün boyu katlanmak zorunda kalalı aşağılanmaların yanında basit kaçtığı da öğrendiği bir diğer uydu. Terzi saatlerce ite çeke genç adama göre her biri diğerinden farksız gibi görünen kumaşlan göstermişti. Adam hızlı hızlı konuşarak çin bezinin merinos yününe göre daha avantajlı olduğunu anlatıyordu, çevik dilinden anlaşılabildiği kadarıyla, arada "Janti" lakaplı dönemin İngiliz moda ikonu Byron Brummel'den bahsediyordu, yardımcısı da bir yandan omuzlarının genişliğini ve pazılarının kalınlığını hayranlıkla överken, Connor'ın üzerine neredeyse kanarak ölçü alıyordu

Yardımcı ölçüsünü almak için önünde diz çökerek mezurayı kının arasına soktuğunda, gözleri kendinden geçmiş gibi yularında döndü ve Connor bir yabancı tarafından ölçülüp biçildin ve taciz edilmenin

bugünlük yeterli olduğuna karar verdi.

Terziyi ve yamağını kolalı gömleklerinin yakasından tutarak ona doğru götürdü.

"Ama lordum.” diye dehşet içinde karşı koyan terzinin sıska kolları parlak kumaş toplarıyla doluydu, "böyle nasıl devam ederiz? Daha ince bir kumaş mı ya da kaşmir mi kullanacağımıza karar vermedik!"

"Sürpriz yapın," diye parladı Connor. "Yahut daha iyisini yapın. Hepsini alacağım. Faturayı dü... babama gönderin."

Terzinin uzun suratını memnuniyet kaplamıştı. "Ah, tabii lordum. Bu benim için bir onur..."

Connor kapıyı hızla suratlarına kapatınca, yaltaklanarak yaptıkları reverans yarıda kaldı.

Daha kapıdan içeriye geçip rahat bir nefes alamadan, uşağı canlı sesi şapkacının geldiğini bildirdi.

Terzinin başını çektiği bu durum, onu unvanına yakışır bir beyefendiye dönüştürebilmek için mallarını satmaya son derece hevesli olan tüm Londra satıcılarının resmi geçitine dönüşmüştü. Kalın kumaşın birçok farklı modele dönüştüğü şapkaları denemek zorunda kalan Connor, kalın kafasına takılması en kolay olanını seçti. Şapkacıyı, şaşırtıcı derecede çeşitli mendilleri, çorapları ve sedef kakmalı yürüme bastonlarıyla tuhafiyeci, onu ise tomar tomar pahalı parşömen kâğıt çeşitleriyle kırtasiyeci ve en son da armalı yüzük leri ve gümüş enfiye kutularıyla kuyumcu takip etti.

Başka bir uşak, eskrim hocasının onu balo salonunda beklediğini söylediği zaman, Connor kılıcıyla birini deşmeye dünden hazırdı.

Muhteşem kürdanları seçmek için ona yardımcı olmak üzere görevlendirilen adamdan özür dileyip, onu gücenmiş bir halde bırakarak telaşla aşağıya indi. Küçük bir eskrim müsabakasının öfkesini dindirmeye biraz olsun faydasının olacağını düşünüyordu.

"Cehenneme kadar yolun var! Benden bununla dövüşmemi gerçekten istemiyorsun, değil mi?"

Pamela'nın kulağına tanıdık bir gürleme gelince, genç kadın kimseciklerin olmadığı koridorda duraksadı ve başını eğerek dinledi.

"Bununla belki çorabımı dikebilirim ama başka işe yaramaz. Eğer

tabii sokmamı istediğin başka bir yer varsa, örneğin bu senin..."

Bu tehdit, akıcı bir Fransızcayla söylenen düşmanca sözlerle buluşunca, Pamela eteklerini toplayarak seslerin yükseldiği yere doğru hızla koşmaya başladı. Aslında eteklerini toplamasına hiç gerek yoktu çünkü elbise zaten üzerine on santim kısa gelmişti.

kıyafet stokunu tükettiği için, Sophie'nin en sevdiği sabah isine el koyacak kadar alçalmıştı. Bu hareketiyle, kardeşini yüzler acısı bir halde ağlayarak ve elbisesinin gerilen dikişleri ve Burulmuş sosisler hakkında hiç de hoş olmayan sözleri homurdanırken bırakmıştı.

Söylediği sözler doğruydu, elbisesinin korsesi kaburgalarını gömüyor ve attığı her adımda ona eziyet çektiriyordu. Koridorun sonundaki odanın kanatlı uzun kapısını aceleyle açtığı zaman nefessizlikten neredeyse bayılacak gibiydi, karşılaştığı manzara ise bunun üzerine tuz biber oldu..

Connor devasa büyüklükteki balo salonunun ortasında, elinde uzun eskrim kılıcıyla ve gözlerinde ölüm saçan bir ışıltıyla balın zayıf ve çelimsiz Fransız'ı süzüyordu. Adam hâlâ Fransızca bir şeyler söylüyordu. Neyse ki yetersiz dil bilgisi, Pamela'nın bunların birçoğunu anlamasına engel oluyordu.

Connor silahsızdı ama yine de ağzından köpükler saçan bu Fransız'dan en az on beş santim kadar daha uzundu. Siyah pantolonu, beyaz pamuklu kumaştan olan manşetli gömleğiyle ve uçuşan dantelleriyle bir haydut ne kadar bir beyefendi olabilirse, o da o kadar olmuştu. Yelek giymemiş ve boynundaki kravatı da gevşek bir biçimde bağlamıştı. Uzun parlak saçlarını saten bir bağcıkla kısesinde toplamıştı.

Şaşkınlıktan donakalmış olan Pamela, dudağını ısırarak bir erkeğin hiçbir çaba göstermeden bu denli güzel görünmesinin hiç adil olmadığını düşündü. Ya da en azından ayıp olduğunu...

Onu ilk fark eden, öfkeli eskrim hocası olmuştu. Heyecanlı bir şekilde kollarını iki yana açtı, siyah bıyıklarının ince kıvrık uçları öfkeden titriyordu. "Bu barbarın sözlerini duydunuz mu, matmazel? Kılıcımın ölçüsünü aşağılama cüretini bile gösterdi!"

İnce uzun epe kılıcının sivri ucunu ona doğru salladığında, Pamela kahkahasını güçlükle bastırdı. Connor'ın çoraplarını bununla örebileceğim hayal etmek o kadar güç değildi.

"Bu bir kılıç değil." Connor ikisine de dik dik bakarak zırhın yanında

duran duvardaki geniş kılıcı aldı. Elinde tuttuğu devasa kılıçla eskrim hocasına doğru yürüdü. "İşte kılıç *budurl"*

"Ha!" diye bağıran Fransız elinin bir hareketiyle silahı göz ardı etti.

"Eğer kişinin bir kabiliyeti yoksa! Saygınlığı yoksa! Onursuzsa! Bir Fransız eskrim kılıcı korkak kalbini deştiğinde o kılıç sadece mezarını kazmaya yarar."

Connor tehditkâr bir tavırla, "Ah, gerçekten mi?" diyerek ona doğru bir adım atınca Fransız'ın yüzündeki alaya ifade kaybolmuştu. "O halde, belki kılıcını benimkiyle karşılaştırmak istersin ve gün dogmadan kimin mezarının kazılacağım görürüz."

Eskrim hocası kılıcını indirerek geriye çekilip gardım alınca, Pamela telaşla ikisinin arasına girdi.

Ellerini Connor'ın göğsüne dayadı ve yalvaran gözlerle ona baktı. "Sevgilim kan görmek bir yana, konu edilmesinin bile bayılmama sebep olduğunu biliyorsun. Böyle bir duruma hiç gerek yok. Eminim ki herkes, buna monsenyör..." Eskrim hocasına soran gözlerle baktı.

Fransız başını geriye atarak, somurtkan bir ifadeyle, "Chevalier," dedi.

"Eminim ki herkes, Monsenyör Chevalier de dâhil olmak üzere, senin kılıcının daha üstün olduğunu kabul edecektir." Genç adama doğru yaklaşarak sesini gizemli bir şekilde alçalttı. *"Daha* büyük olduğunu da."

Connor genç kadını süzerken suratının asıklığı yavaş yavaş kaybolup yerini daha tehlikeli bir ifadeye terk etmişti. En azından genç kadın için daha tehlikeliydi.

Küçük ellerini kavrayarak sıkıca tuttuğunda, genç kadın gömleğin ince kumaşının altındaki kalbinin güçlü atışlarını hissedebilirdi! "Benim kılıcımın daha *üstün* olduğunu düşünüyorsan, tatlım, o zaman neden bunu kanıtlamak için bana bir şans vermiyorsun?"

O anda eskrim hocasının varlığı unutulmuştu. Balo salonunda sadece ikisi vardı ve kendilerine ait bir dansın keyfini çıkanlardı. Dün gece başlayan ancak genç kadının tamamlama cesareti göstermemiş olduğu bir dansın...

Pamela titrek bir soluk aldığında, bu kez genç adamın baştan çıkarıcı kokusuna defne sabununun kokusu da eklenmişti. "Monyör Chevalier'in de söylemiş olduğu gibi, dikkatsiz bir darbeyle güçlü kalpler bile parçalanabilir."

"Ancak bu nasıl korkak bir kalptir ki darbeyi bile göze alamıyor?"

Pamela, Connor'ın gözlerindeki küstahça meydan okumaya karar veremeden, huysuz eskrim hocası bıkkın bir tavırla, "Of," diyerek kılıcını belindeki kınının içine soktu. "Belli ki yeteneğim burada harcanıyor. Lütfen Dük'e saygılarımı iletin." Connor'a son bir kez somurtkan bir bakış attı. "Aynca geçmiş olsun dileklerimi de."

Diğer eşyalarını da toparlayarak öğle güneşini ve ılık meltemi alan Fransız pencerelerinden hızla geçerek balo salonunu terk etti. Pamela sadece o an odada gerçekten yalnız olmadıklarını fark etmişti. Aralarında geçen her şeyi izleyen birisi vardı.

Crispin, iki pencerenin arasındaki duvara yaslanmış, elindeki eskrim kılıcını uyuşuk hareketlerle sallayıp duruyordu. Eskrim hocası onun yanından geçip bahçenin içinde kaybolunca, genç adam başını eğdi ve Connor'a doğru sinsice sırıttı. "Selam, kuzen. Eskrim arkadaşını kaçırmış görünüyorsun. Benim katılmamın bir sakıncası var mı?"

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Crispin parke zeminin üzerinde ayaklarını sürüye sürüye yürürken, Pamela'nın kalbi korkudan çılgın gibi atmaya başlamıştı. Adamın eskrim kılıcı, Fransız pencerelerinden yansıyan güneş ışığında ölümcül bir şekilde parlıyordu.

Genç kadın Connor'a doğru döndü ve telaşla fısıldadı. "Bunu yapmamalısın."

Connor, "Nedenmiş o?" diye karşılık verdi. Kendine doğru yaklaşan

Crispin'i süzen, kısılmış gözleri oldukça tanıdık bir ışık yayıyordu. "Benim kılıcımın her türlü meydan okumaya uygun olduğu konusunda hemfikir olduğumuzu sanıyordum."

"Neden yapmaman gerektiğini gayet iyi biliyorsun. Eğer anneni öldüren bu adamsa, ona seni de öldürme fırsatı tanıyamazsın. Babanın dün gece yemekte söylediklerini duydun. Onun Londra'nın en iyi eskrimcilerinden birisi olduğundan bahsetmişti."

Connor, "Ben onlardan biri değilim," diye hatırlatma yaptı.

Genç kadın parmaklarını Connor'ın gömleğinin ön kısmına geçirdi. Birkaç adım sonra, Crispin onun korku dolu fısıltısını duyacak mesafeye gelecekti. "Dün gece onun damarına bastığında gözlerindeki bakışı görmedin. Bunu yapmamalısın! Lütfen sana yalvarıyorum!"

Pamela'nın yalvaran gözlerine bakan Connor, dün gece onu kollarında tutarken bu kelimelerin her birinin o güzel dudaklarından dökülmüş olmasını diledi. O zaman genç kadına istediği her şeyi... ve fazlasını verebilirdi.

Hayıflanmayı bıraktı ve genç kadının gömleğini tutan parmaklarını nazikçe tutarak onu kendinden uzaklaştırdı. "Endişelenme, tatlım," derken sesini net olarak duyulabilecek ölçüde yükseltti. "Senin hatırın için onu zorlamayacağım."

Crispin yüksek sesle bir kahkaha savurdu. 'Tutamayacağın sözler verme. Çünkü benim seni zorlamamak gibi bir niyetim yok, hatta hanımefendinin hatın için bile." Küstah gülümsemesiyle Pamela'ya döndü. "Sizi etkilemek için kendimizi nasıl aptal yerine koyduğumuzu görmek istemiyorsanız, gitmenizi tavsiye ederim. Piyanoda bir şeyler çalabilir ya da nakış işleyebilirsiniz."

Pamela, "Ah, bunu hayatta kaçırmam," diye karşılık verirken sesi o kadar soğuktu ki, Connor avizelerden buz sarkıtlarının sallandığını görse bile şaşırmazdı. "Bu savaşın *her* anına şahitlik etmek için burada kalacağımdan emin olabilirsiniz."

Crispin, Connor'a şaşkınca baktı. "Bu beni yanıltmaz. Cinsler arasında, kadınların genellikle daha kana susamış olduğunu deneyimlerimden biliyorum. Tabii bu bugün kan akacağı anlamına gelmez," diye de aceleyle ekledi.

Savaş zırhının diğer yanında duran kiraz ağacından yapılmış uzun dolaba doğru yürüdü ve eskrimcilerin kılıçlarının keskin kısımlarını körleştirmek için kullandıkları flöreyi aldı. Arkasını döndüğünde flöre kılıcının ucundaki yerini almıştı. "Benim Monsenyör Chevalier kadar titiz olmadığımı göreceksin. İstediğin silahı söylemekte serbestsin." Connor'ın elindeki büyük kaim kılıca alaycı bir şekilde baktı. "Hatta bu senin aleyhine bile olsa."

Connor, "Kılıcımın ucunu körleştiremeyeceğin için senin yerinde olsam bunun senin aleyhinde olduğunu düşünürdüm." dedi.

Crispin bir kez daha küstahça sırıttı. "Ah, ama onu kullanmadan önce bana yeterince yakınlaşmalısın." Yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. "Bu gösteriyi daha çekici bir hale getirmemiz gerekiyor. Belki de bir ödül koymalıyız, ha?"

"Peki, aklından geçen ödül ne?"

Crispin, Pamela'ya doğru baştan çıkarıcı bir bakış attı. "Dukalığı riske atacak kadar aptal olmayacağına dair hiçbir şüphem yok, bu nedenle leydinizden bir öpücüğe ne dersin?"

Adamın cüreti Pamela'yı çileden çıkarmıştı. Kollarını önünde kavuşturup ayağını yere vurarak Connor'ın bu rezil herife haddini bildirmesini ve öpücüğünün aptalca bir müsabakada ödül olacak kadar ucuz olmadığını söylemesini bekledi.

"Sadece bir öpücük," diye onayladı Connor.

Pamela'nın ağzı açık kalmıştı, sonra telaşla kapatıverdi. İki adam kılıçlarını kaldırarak birbirlerinin çevresinde ihtiyatla dolaşırlarken, genç kadın onlardan uzaklaşmak için sırtı duvara çarpıncaya kadar geriledi. Crispin'in onu oradan gönderme çabası, genç kadının Şüphesini daha da pekiştirmişti. Gözlerini kapatarak balo salonundan kaçmayı her şeyden çok istemesine rağmen, Connor'ı bu adamın insafına terk etmeye hiç niyeti yoktu.

Cüssesi ve gücü göz önünde bulundurulduğunda Connor daha avantajlıydı ancak onun her hamlesini bir dansçı zarafetiyle geçiştiren Crispin'in hareketleri çok seri ve çevikti.

Pamela'nın, Connor'ın da şaşırtıcı derecede çevik olduğunu fark etmesi uzun sürmedi. Kaslı bedeniyle sinsice avına yaklaşan bir panter gibiydi. Crispin üzerine doğru bir hamle yapınca, sıçradı geniş kılıcıyla

gelen darbeleri savuşturdu.

Crispin, Connor'ın her hamlesini büyük bir dikkatle izleyerek çevresinde dans ediyordu. Çünkü her ikisi de, Connor'ın kılıcının ufacık bir darbesiyle zarif epe kılıcının ikiye bölüneceğini biliyordu.

"Tahminimden çok daha güçlü bir rakipmişsin, Kuzen Percy."

Connor, "Bana bu şekilde hitap etmemiş olmanı umardım," diye karşılık verdi. Kılıcının yassı tarafını kullanarak hızla üzerine gelen kılıç darbesini önlediğinde Crispin'in elindeki çelik kaplı epe çınladı.

"Nasıl hitap etmemi isterdin?" Crispin sıkılı dişlerinin arasından gülümsedi. "Bart? Regie? Cecil olur mu?"

"İskoçya'dayken beni 'Connor' diye çağırırlardı. Ancak senin asla alamayacağın dük unvanını alacağıma göre, bana sadece 'lor dum' diye hitap edebilirsin."

Pamela bu oldukça iyi hesaplanmış hamlenin bile ilk kanı akıt masıyla nefesini tutmuştu. Crispin'in gülümsemesi kayboldu. Hamlelerinin şiddetini iki misli artıran adamın koyu rengi gözleri soluk teninde şimşek gibi çaktı.

"Peki, ben sana nasıl hitap etmeliyim?" diye sordu Connor *"Kuzen* diye mi?"

Connor Fransız stili kapıya doğru gerileyerek Crispin'in her hamlesini rahatlıkla savuştururken gülümsemesi derinleşti.

Pamela, Crispin'in üst dudağı homurtuyla kıvrıldığında, Connor'ın onu hata yapması ve belki de annesini öldüren tarafını ortaya çı karmak için kasıtlı olarak tahrik ettiğini fark etti. Gözlerini sımsıkı yumarak bunun iki adam için de ölümcül bir hata olmaması için dua etti.

Çeliklerin şiddetle çarpışma sesini duyunca, birden gözlerim açtı. Eklem yerleri bembeyaz olmuş bir halde kılıcının kabzasını sıkan Crispin, kötü niyetle saldırmaya devam edince, Connor'ın geri çekilmeye devam etmekten başka şansı kalmamıştı. Crispin'in yaptığı bir hamlede, kılıcı Connor'ın kulağını neredeyse sıyıracak gibi olunca Pamela ürkmüştü.

Crispin'in sürekli saldırı halinde olması, tökezlemesine neden oldu. Hemen dengesine kavuşsa da solukları daha da sıklaşmıştı. Yeleğinin arka tarafı da terden sırılsıklam olmuştu.

îki adam tekrar birbirlerinin çevresinde dönerek yer değiştirdiler.

Pamela, Connor'ın kesinlikle geri çekilmediğini, aksine Crispin kendini yorarken zaman kazandığını fark etmişti. Şimdi ise avantajını kullanıyor ve geniş kılıcını acımasızca sallayarak Crispin'i açık duran Fransız pencerelerinden bahçeye doğru sürüklüyordu.

Pamela eteklerini topladı ve yüreği ağzına gelmiş bir halde onları takip etti.

İki adam çimlerle kaplı ve etrafında bir çift söğüdün olduğu taşlı yola çıktıklarında, Pamela, Dük ve Leydi Astrid'in konuk odasının hemen dışındaki terasta çay içtiklerini fark etti.

Leydi Astrid ağabeyinin fincanına çay koyarken donakalmıştı. Çözlerindeki ışıltının sebebi korku mu yoksa heyecan mıydı? Pamela endişe içindeydi ve kötü bir şeyin olacağını derinden hissediyordu.

Dük'iin gözlerinde ışıltının keyiften ileri geldiği kesindi. Çayını bir kenara koydu ve zayıf ellerini çırparak tekerlekli sandalyesinde öne doğru kaykıldı. "Hey, şuna bak Astrid! Bana öğlen sürprizi hazırladığını söylememiştin! Bu muhteşem!"

Terasın iki yanında duran uşaklar her ne kadar ciddiyetlerini korumaya çalışsalar da gözleri aşağıda gerçekleşen maçı hevesle takip ediyordu. Kavga edenlerin hırıltıları ve çeliğin çeliğe çarpmasıyla kulaklan çınlatan sesler, mermer şelaleden akan suyun huzur verici sesini bastırmıştı.

Pamela cesaret edebildiği kadar yakma gelerek sırtını çiçek açmış elma ağacına dayadı, sinirleri dayanılmaz derecede yıpranmıştı.

Artık seyircisi de olan Crispin, kendine güvenini ve çevikliğini tekrardan kazanmış görünüyordu. Saldırmaya devam etti, kılıcı hünerli elinde fırıl fırıl dönüyordu. Ancak Connor onu her hamlesinde kıstırmaya devam etti ve en sonunda daha da yakınlaşarak kılıcının bir darbesiyle Crispin'in epesine vurdu.

Bir şey Pamela'ya doğru ok gibi fırlayarak yola düştü. Genç kadın almak için eğildiğinde, bunun Crispin'in kılıcından fırlayan flöre olduğunu fark etti. Adamın arkası onlara dönükken çıkarmış olduğu flöreydi bu.

Genç kadının soluğu kesilmişti. Flöre olmadan, epe kılıcının ölümcül kısmı ortaya çıkmış oluyordu. Eğer şimdi Connor'ın başına korkunç bir *kaza* gelirse, ülkedeki hiçbir mahkeme Crispin'i suçlayamayacaktı. *Flöresini* düzgün takmadığı için onun kasıtlı olarak rakibine zarar vermek istediğini

ispatlamanın bir yolu olmayacaktı.

Hatta kılıcı Connor'ın kalbine saplamasına bile gerek yoktu. Ciğerlerinden birini delmek de onun hemen oracıkla ölmesine neden olurdu.

Connor'ın bembeyaz gömleği kana bezenmiş bir halde son nefesini verirken, çinilerin üzerine yayılmış hayali gözlerinin önüne gelince, Pamela görünmez bir kılıcın sanki kendi kalbini deştiğini hissetmişti.

İleriye doğru atılarak Connor'ın ismini haykırdı.

Genç adam onun olduğu yöne doğru baktı, kafası karışmış gibi kaşları çatılmıştı ve o anda, Pamela onun dikkatini dağıtmakla korkunç bir hata yaptığını anladı. Pamela üzerindeki dallardan dökülen elma çiçeklerinin beyaz yapraklarını, Leydi Astrid'in yüzündeki zalim hoşnutluk ifadesini ve kılıcını ölümcül bir darbe için kaldıran Crispin'in zayıf yüzündeki hiddeti görebildiğinde, sanki zaman yavaşlamış gibiydi.

Kendine düşünme fırsatı bile tanımadan iki adamın arasına giriverdi. Crispin son anda duraksayarak kılıcını geri çekti. Epenin jilet gibi keskin ucu Pamela'nın kolunun dirseği ile bileği arasındaki kısmına çarparak, elbisesinin kumaşını ve tenini sıyırdı.

Sonra dizleri bükülüp yere düşmeden önce Connor'ın güçlü kolları yetişiverdi.

"Seni küçük aptal!" Connor onunla birlikte yere çökerken sesi lıoğuktu. "Ne yapmaya çalışıyorsun? Kendini öldürtmeye mi?" Genç kadının kanayan kolunu ortaya çıkarmak için elbisesinin manşetini sıyıran titrek eli, artık kılıcı tutarken olduğu kadar sabit değildi.

Genç kadın cesur bir edayla usulca gülümsedi. "Elbisemin kolu mahvoldu. Kolumda bir şey yok, sadece ufak bir sıyrık. Tabii elbisesini mahvettiğim için Sophie kafamı koparmazsa," diye ekledi.

Crispin onları izlerken sersemlemiş gibi görünüyordu. Başını şaşkınlıkla salladı. "Ben çok üzgünüm... Asla böyle bir niyetim..."

Pamela, "Ah, gerçekten mi?" diye soğuk bir sesle karşılık verdi vıkısılmış gözlerinin arasından onu süzdü. "Peki, niyetin neydi?"

Elini kaldırdı ve sıktığı parmaklannı usulca açarak flöreyi gösterdi. Özenle kullanılmadıkça flöre tek başına hiçbir işe yaramazdı.

Crispin ve Connor'ın gözleri aniden Crispin'in elinde tuttuğu epenin ucuna çevrildi. Kılıcın ölüm saçan uç kısmı gün ışığında pırıl pırıl parlıyordu.

Pamela, Connor'ın bedenindeki tüm kasların gerildiğini hissetti. Bu gerilime rağmen, genç kadını kucağına alıp yakınındaki elma çiçeklerinin oluşturduğu halının üzerine koyan elleri şaşırtıcı fflerecede nazikti.

Kılıcına uzandı ve oldukça kararlı bir ifadeyle Crispin'le yüzleşmek için ayağa kalktı.

Crispin geriye doğru adım atıp ondan uzaklaşırken, başını çaresizce iki yana sallıyordu. "Bunun bir kaza olduğuna yemin ederim. Asla onu incitmek istemedim. Bunu anlayabilirsin."

Adım adım ona yaklaşan Connor'ın hareketleri asla yavaşlamıyordu.

Leydi Astrid ayağa kalktı, benzi solmuştu. "Archibald! Bir şeyler yap! Onları durdurmalısın!"

Ancak Dük'ün tek yaptığı fincanını alarak kibarca çayını yudumlamak oldu. Parlayan koyu renk gözleriyle büyülenmiş gibi olacakları izliyordu. Terasın ucundan telaşla onları izleyen iki uşak artık her zamanki kayıtsız ifadelerini koruyamaz bir haldeydi.

Connor kılıcını geriye doğru kaldırdığında, Crispin'in kendini korumak adına tek yaptığı şey, üzerine gelecek darbeyi engellemek için kendi kılıcını kaldırmak oldu.

Connor'ın iki eliyle tuttuğu kılıcının darbesi incecik eskrim kılıcını ikiye böldü. Elindeki kılıcın kabzası yere düşmüştü. Crispin tamamen silahsız bir vaziyette Connor'ın insafına kalmıştı.

Ancak Connor üzerine gitmeye devam ediyordu. Crispin geri geri giderken kaygan çimlerde dengesini yitirip tökezleyince Connor ikinci kez yassı kılıcını kaldırmıştı.

Pamela, "Ah, Tanrım," diye fısıldadı. "Kafasını ikiye ayıracak."

İçinden bir ses ona yüzünü kapatmasını söylemesine rağmen, genç kadın gözlerini Connor'dan alamıyordu. Alev alev yanan gözleri güzel olduğu gibi, Tann'nın hiddetini göstermek üzere cennetten gönderilmiş bir intikam meleğinin görüntüsü kadar da korkunçtu

Connor kılıcını sallayınca Crispin'in gözleri yuvalarından fırladı.

Connor son anda kılıcının yassı tarafını çevirerek Crispin'in başının yan tarafına doğru sarsıcı bir darbe indirdi.

Crispin sertçe yere düştü ve hırıltıyla küfür etti. Leydi Astrid oturduğu sandalyesine yığıldı, mendilini kanı çekilmiş dudaklarına bastırıyordu.

Crispin'in ilk şoku atlatarak ayağa kalması birkaç dakikasını aldı. Sol kulağını ovuşturarak Connor'a dik dik baktı.

Connor ona elini uzattı ancak adam onun yardımını eliyle savuşturdu. "Monsenyör Chevalier haklıymış." diye homurdandı. "Sen barbardan başka bir şey olamazsın."

"Sadece oyun masasıyla kalmayıp düelloda da hile yapan, sarhoş bir serseri olarak, asla Dük'e yaraşır bir yeğen olamazsın."

"Bravo, gençler!" Dük'ün alkış sesi bahçede yankılandı. "Çok hünerli ve çok muhteşem bir gösteriydi! Bayan Siddon'un *Venedik Taciri* oyunundaki Portia karakterini izlediğimden beri hiç bu kadar keyif almamıştım." Elini onları kovalar gibi salladı. "Yerinizde olsam selamımı verir ve hemen sahneyi terk ederdim. Alkışların en coşkulu kısmında, izleyicilerin önünden çekilmelisiniz."

Amcasına doğru nefret dolu bir bakış atan Crispin, güçlükle doğruldu ve sendeleyerek yol boyunca ilerledi.

Connor, kılıcını ağaca yaslayarak Pamela'nm olduğu tarafa doğru döndü. Genç kadının yanına çömeldi ve kolundaki sıyrığın kanayıp kanamadığını kontrol etti. "Neden bu kadar aptalca bir şey yapma gereği duydun, küçük hanım? Bana dikkatsizce savrulacak bir darbenin en sağlam kalpleri bile yaralayacağını söyleyen sen değil miydin?"

"Evet ama o kalp nasıl bu darbeyi riske atacak kadar korkak olsun ki?" diye karşılık verdi. Temkinli bir bakış attıktan sonra sesini alçaltarak fısıldadı. "Ayrıca Crispin seni deşseydi, bir başka sahtekârı nereden bulacaktım? Aktörlere güven olmayacağını biliyorsun."

Elindeki flöreyi çekip alan Connor, kısık gözlerle inceledi. "Dük'ün yeğenine de güvenilmeyeceği ortada."

Pamela, "Bir anlığına kafasını keseceğini zannettim." diye itiraf etti.

"Bir anlığına ben de öyle zannettim. Ancak beni Nevvgate'e tıkıp sonra da asarlarsa ödülümden mahrum kalacağımı da biliyordum."

"Ödülün mü?"

"Evet ya... Unuttun mu, tatlım? Maçın galibine bir öpücük borçlusun."

Genç kadına doğru eğildi, buğulu gözleri dudaklanndaydı. Şaşkınlık dolu bir an boyunca, Pamela şimdi burada, Dük'ün, Leydi Astrid'in, bön bön onlara bakan iki uşağın ve Tanrı'nın gözü önünde onun ödülünü alacağını sandı.

Ancak genç adam sadece becerikli parmaklarıyla, Pamela'nm saçlarındaki elma çiçeği tomurcuklarını silkeledi ve ayağa kalkması için ona yardım etti.

Crispin merdiven boşluğuna sinmişti; başka bir hizmetli daha ne kadar rezil olduğunu görmeden bir an evvel sığınağı olan yatak odasına ulaşmakta kararlıydı. Bahçede sırıtan iki uşağın, gördüklerini diğerlerine iletmek için hiç zaman kaybetmeyeceklerini biliyordu. Warrick Dükü'nün yeğeninin, eskrim müsabakasında yassı antika kılıç kullanan bir İskoç barbara yenildiği, akşam olmadan tüm Londra'ya yayılacaktı. O zaman da ona gülen kişi sadece am casi olmayacaktı.

Kendini sürüne sürüne merdivenleri çıkmaya zorladı, iki parmağıyla sızlayan çenesini yoklayarak kırık olup olmadığını kontrol etti. Kulakları hâlâ çınlıyordu ve başı ensesinden yükselen korkunç bir ağrıyla zonklamaya başlamıştı.

Son birkaç senedir birçok adamla eskrim ve tabancayla düello yapmıştı ancak hiçbirinin gözünde ölümü bu denli net görmemişti. Kuzeninin merhameti onu gazabından çok daha fazla incitmişti. Eğer Connor onu oracıkta öldürseydi, hiç olmazsa amcası mezarlığında ona yer vermemek için bir bahane uyduramayacaktı. Eski sevgilileri ellerindeki mendilin arkasından tatlı tatlı gözyaşı dökecek ve arkadaşları da en gözde kumarhanelerinde onun ismi anılacaktı. Ya da öldüğü zaman, annesi ve babası öldükten sonra onu nasıl korumak istediğini anlayacak ve ona bir oğul olmak için nasıl çaba gösterdiğini amcası fark edecekti. Ve bir yabancıyı bağrına basarken, onu nasıl derinden yaraladığını da anlayacaktı. Boğuk bir kahkaha attı, kendi aptallığıyla eğlenmek, en azındaki ağzındaki madensi keskin kan tadı kadar acıydı.

Döner merdivenlerin ikinci kata bağlanan köşesinden dönerken telaşla merdivenlerden inen birisiyle çarpıştı. Kafaları birbirine çarpınca birden yere oturdular ve buruşmuş çarşaflar yağmur gibi üzerilerine yağdı.

Crispin alnını tuttu, bu ani çarpışma kulaklarındaki kahrolası kınlamayı geri getirmişti. "Kahretsin!" diye küfretti, kurdeleli bir şapka puslu görüş alanında belirince melodik bir kadın sesiydi. "Kör müsün? Neden gittiğin yere bakmıyorsun seni beceriksiz adam?" diye

Hâlâ başını tutan Crispin kaşlarını çattı. Şimdiye kadar hiçbir hizmetçi onunla bu şekilde küslahça konuşmamıştı.

Ancak görüntü netleşip de genç kızın mısır çiçeği mavisi gözlerini ve dolgun dudaklarını gördüğünde, kendini sadece kör değil, aynı zamanda sağır ve dilsiz gibi hissetti.

Kalkık minik burnu ve başlığının altından sallanan altın sarı bukleleri, genç adama tanıdık gelmeye başlamıştı. "Seni tanıyor muyum?"

"Sanmıyorum. Ben Pamela'nın u... uşağıyım. Hizmetlisiyim. Hizmetçisiyim. Evet, ben onun hizmetçisiyim."

"Pamela'nın mı?" Zihninin yerine gelmesi biraz zaman aldı. "Ah, evet, kuzenimin nişanlısı, oldukça cazibeli olan Bayan Darby. Ancak ona ilk ismiyle hitap ettin. Söyle bana... Efendin bu samimiyeti hoş görür mü?"

"Peki ya seninki?"

Genç kız arsızca karşılık verince, Crispin gülmemesi gerektiğini fark etmişti. Ancak yine de kendini tutamadı. "Benimki her türlü samimiyeti hoş görür. Zaten bu nedenle benim efendimdir."

Genç kızın dudakları usulca bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Yanağın kanıyor," dedi genç kız.

"Benim mi?" Elini yüzüne doğru kaldırdı ama genç kız ondan önce davranıp elindeki çarşafın bir ucuyla yanağına tampon yapmaya başlamıştı. Dokunuşu sesinden çok daha nazikti.

Genç kızın pembe yanaklarının kavisini ve oldukça sık olan bal rengi kıvrık kirpiklerini daha yakından inceleme fırsatı bulan genç adam, onun yardımını seve seve kabul etti. Kaşları birden çatıldı, şaşkınlığı gitgide artıyordu. "Daha önce karşılaşmadığımıza emin misin? Seninki kadar güzel bir yüzü unutmam mümkün değil."

"Hatırladığından çok daha fazla güzel yüzleri unuttuğundan eminim." Genç kız o kirpiklerin altından tahrik edici bir bakış attı, aralık dudakları, genç adamınkine baştan çıkarıcı bir nefes mesafesindeydi.

Ona doğru uzandı ancak genç kadın telaşla geri kaçınca bu hareketinden büyük bir pişmanlık duydu. Genç kız etrafa saçılmış çarşaflan toplarken yine çevik bir şekilde hareket ediyordu. Crispin ona yardım etmek için ayaklandı, çarşaflan ince kollarının üzerine yığdığında, genç kız yığının en tepesini güçlükle görebiliyordu.

Genç kız resmî bir şekilde, "Bu kadar nazik davrandığınız için teşekkür ederim," dedi. Adam kahkaha attı. "Birçok şeyle itham edilirim ama böylesi nadir olur."

Geri çekildi ve daracık merdiven boşluğunda genç kızın kendine sürtünerek geçmesine izin verdi. Ardından bakan adam, mağrur bir edayla başını kaldırmasını ve minik kalçalarını sallayarak yürümesini sersemlemiş bir vaziyette izledi. On beş yaşındayken ilk deneyimini yaşadığı ve her gece ışıklar söndüğünde odasını ziyaret eden tombul oda hizmetçisiyle yaz boyu birlikte olmanın haricinde, hiçbir zaman bir hizmetçiyle gönül eğlendirecek derecede tahrik olmamıştı.

Crispin, "Bekle!" diye bağırdı, genç kız merdivenlerin başına geldiğinde. "Bir ismin var mı senin?"

Genç kız adımlarını yavaşlatmadan, "Evet," diye yanıt verdi. "Tabii ki var."

Sonra da, genç adamı kulaklarındaki çınlamanın neden kilise çanları gibi çalmaya başladığından endişe duyarak duvara yaslanmış bir vaziyette bırakıp gitti.

Pamela o gece, sanki tüy yerine taşlarla doldurulmuş gibi gelen konforlu karyolasında bir kez daha dönüp durdu. Ayaklarının dibinde kanlar içindeyken, Crispin'in gözlerinde yakaladığı samimi korku ifadesinin etkisinden hâlâ çıkamıyordu. Belki de Connor'ı öldürme planı ters teptiği için dehşete düşmüştü. Ancak ya epesindeki flöre gerçekten kazara düştüyse? Ya annesinin katiline dün olduğundan daha yakın değilse?

Sırtüstü dönerek gözlerini karyolanın cibinliğine dikti. Annesinin katilini ne kadar çabuk ortaya çıkarırlarsa, Connor'la aralarındaki komik nişanı o kadar çabuk sonlandırabilirlerdi. Pamela nişanı atmak, kız kardeşini ve ödülü alarak ortadan kaybolmak için serbest olacaktı, genç adam ise herhangi bir kontun şımarık kızı ya da belki markinin kibirli yeğeni gibi kendine daha uygun biriyle evlenmekte özgür olacaktı.

Yan tarafına doğru döndüğünde kolundaki çiziğin acısıyla irkildi. Pencereler sıkıca kapanmıştı, bu huzursuz gecenin tek davetsiz misafiri camdan süzülen puslu ay ışığıydı.

Oda birdenbire katlanılmaz derecede boğucu geldi. Pamela üzerindeki battaniyeleri tekmeledi. Bitmek bilmeyen dakikalar boyunca öylece uzandıktan sonra yataktan kalktı, pencereye yürüdü ve pervazı yukan doğru kaldırdı. Gecenin soğuk rüzgân içeriye akın ederek genç kadının ateşli alnını okşadı. Pencereden dışarı uzanarak aşağıdaki gölgeieri inceledi

ancak herhangi bir kıpırtı emaresi göremedi.

Derin bir iç geçirerek yatağına döndü. Ellerini çenesinin altına koydu ve gözlerini açık olan pencereye dikti. Belki de kalbinin kendine bile itiraf etmediği bir yanı Connor'ın ödülünü almak için geleceğini umuyordu. Eğer şimdi uykuya dalarsa, ay ışığında genç adamın gölgesi üzerine düşünce uyanır mıydı? Eğer uyanırsa, onu geri gönderme gücünü kendinde bulur muydu, yoksa kollarını açıp onu yatağına mı alırdı?

İnleyerek tekrar ayağa kalktı. Yanındaki sandalyenin arkasında asılı duran solmuş sabahlığını hızla aldı ve geceliğinin üzerine giydi. Eğer annesinin katilini tuzağa düşüreceklerse, o zaman Connor la konuşmaları gereken bir konu olmalıydı, öyle değil mi? Ve bunu da Dük'ün, şüpheci kardeşinin ve gürültücü hizmetli ordusunun dik katli bakışları altında gerçekleştirmesi neredeyse mümkün değildi.

Usulca kapıyı açtı ve sağına soluna bakarak ıssız koridoru kolaçan etti. Gecenin bir yarısı gizlice başkasının odasına girebilen tek kişinin kendisi olmadığını Connor Kincaid'a göstermenin belki de tam zamanıydı.

Connor'ın odasına girdiğinde, Pamela duyduğu hayranlık karşısında ıslık çalmamak için kendini zor tuttu. Oda o kadar mükemmeldi ki genç kadının kendi lüks odası bunun yanında hizmetçi odası gibi kalıyordu. Derin bir nefes alarak deri ve ahşap karışımı erkeksi kokunun keyfini çıkardı.

Kiraz ağacından yapılmış parlak zemin boyunca yürürken, ayın odasından doğru yansıyarak haylazca onu takip ettiğini fark etti. Odanın bir duvarındaki yüksek pervazlı pencereden yansıyan ay ışığı yatağı gümüş grisine boyuyordu.

Cibinlikli karyola odaya hâkim olacak şekilde ortaya konulmuştu. Genç kadını büyüleyen yatağın şatafatı değil, uzun bacaklarıyla buruşuk örtülerin arasına kıvrılmış sırt üstü yatan adamın kendisiydi.

Pamela boğazındaki korkunun neden olduğu yumruyu yutkunmaya çalışarak sessizce yanaştı.

Connor'ın uzun gecelik ve püsküllü kukuleta giyen tipte bir adam olmadığını fark ettiğinde çok geç kalmıştı. Bunun yerine sırtüstü uzandığı yatakta üzerindeki tek şey kalçalarını gelişigüzel örten yatak örtüşüydü.

Genç kadının ağzı kurudu. Bir nebze ahlakı varsa, hiç vakit kaybetmeden hemen kendi odasına ve yalnız yatağına dönmesi gerekirdi. Ancak merakı tedbir duygusunun önüne geçti ve Connor'ın uyuyan

bedenine dokunacak mesafeye gelmesi için onu zorladı.

Yastığın üzerine yayılmış saçları ve ay ışığının aydınlattığı köşeli yüz hatlanyla bir beyefendiden çok, ormanın efsanevi yaratıklarından birine, insana değil de yarı insan yarı keçi olan kır tanrısı tire benziyordu. Genç adamı, bir yandan çığlık çığlığa bağırarak merhameti için yalvaran ama bir o kadar da sadece genç adamın dokunuşunun verebileceği yasak zevklere gizli davet çıkaran bakireyi kovalarken hayal etmek güç değildi.

Yatağa iyice yaklaştı, parmaklan genç adamın göğsünü kaplayan tüylere dokunmak için can atıyordu. Ay ışığının okşadığı geniş omuzlan genç kadına onun asla derin uyumadığını hatırlattı. MacFarlane Kalesinde genç kadının gözüne ilişen madalyonu hâlâ üzerinde taşıyordu. Ve madalyon hâlâ kalbinin üzerindeydi.

Genç adam kımıldanınca, Pamela'nın bakışları heykelsi karın kaslarına ve güçlü bacaklarına kayıverdi. Tekrar kıpırdadığında ise üzerindeki ince örtü tehlikeli bir biçimde üzerinden kaydı ve birden irkilen genç kadının utangaç bakışları hemen Connor'ın yüzüne çevrildi.

Kalın ve gür kirpikleri pembeleşmiş çıkık elmacık kemiklerini gölgeliyordu. Rüya görüyor olmalıydı çünkü muzipçe bir gülümseme belirtisiyle sağ yanağındaki gamze belirginleşmişti.

Pamela başını salladı, kendi dudakları da çarpık bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Hâlâ o gamzeye karşı koyamıyordu. Bu zafiyeti daha el ilanındaki resmini ilk gördüğü anda ortaya çıkmıştı.

Titrek parmaklarını uzatarak genç adamın yanağına nazikçe dokundu.

Bir tıkırtı duydu. Bir saniye önce Connor'ın yanında dururken, bir saniye sonrasında genç adamın bir eliyle kavradığı bilekleri başının üzerinde ve tabancasının namlusu çenesinin altına dayanmış bir vaziyetteydi.

ON ALTINCI BÖLÜM

Pamela'nın gergin ve soluk soluğa çıkan sesi karanlığın içinde yükseldi. "O tetiği çekersen, namludan çıkanın bir buket çiçek olmayacağını tahmin ediyorum."

Connor sersemlediğini bir an boyunca hâlâ rüya gördüğünü sandı. Baştan çıkancı leylak kokusu ve altında duran Pamela'nın yumuşaklığı başka türlü nasıl açıklanabilirdi ki? Ancak hâlâ rüya görüyor olsaydı, Pamela'nın da kendisi gibi çıplak olması gerekmez miydi? O halde neden genç kadının baştan çıkarıcı derecede yumuşak, dolgun göğüslerini kendi çıplak göğsünden ayıran bir kumaş vardı? O halde neden sertleşmiş erkekliği genç kadının derinliklerinde olmak yerine, baldırlarına baskı yapıyordu? Ve neden tabancısının namlusu genç kadının çenesinin altındaydı?

Connor, genç kadının zarif boynunun yutkunmayla sarsıldığını fark etti. "Eğer yatağına gelen her kadını böyle karşılıyorsan, Bay Kincaid, zevklerini tatmin etmenin karşılığında neden para ödemen gerektiğini anlayabiliyorum."

Connor dikkatli bir şekilde, kontrolü altında olan silahının namlusunu geri çekti ama genç kadının bacaklarına baskı yapan silahı konusunda yapabileceği bir şey yoktu. Ya da genç kadının incecik bileklerini tutmaktan vazgeçme konusunda. "Eğer bu evde seni öldürmeye çalışan birisi olsaydı sen de yastığın altında, dolu bir tabancayla uyurdun, tatlım."

"Seni temin ederim ki, buraya geliş nedenim seni yastığınla boğmak değil. Her ne kadar bunu hak ettiğini düşünsem de..."

Connor, genç kadının küstah dudaklarını bir öpücükle susturma isteğini bastırarak ona baktı. Ancak tamamen onun üstün gücünün insafına kalmış bir vaziyette altında yatarken, genç adam ne kadar hoş görünse de kuru bir öpücükle tatmin olabileceğinden emin değildi.

Kendi kendine usulca küfreden Connor, genç kadının bileklerini serbest bırakarak üzerinden kalktı ve çarşafı üzerine çekti. Ne yazık ki bu hareketiyle sadece gözle görülür bir çadır yapmayı başarabilmişti. Kahretsin ki bu noktaya gelmişken kalın yatak örtüsü bile işe yaramazdı.

Tabancasını tekrar yastığının altına doğru soktu, sonra da hemen karyolanın ayakucundaki direklerden birine doğru gerisin geriye uzandı. Ondan ne kadar uzak durursa kaynayan kanıyla baş etmesinin o kadar çabuk olacağını sanıyordu.

Pamela ayağa kalktı ve ona doğru sitemkâr bir bakış atarak bileklerini ovdu. "Misafirperverliğinin beklediğimden daha kötü olduğunu söylemeliyim."

"İçeriye nasıl girdin?" diye sordu Connor. "Pencereye mi tırmandın?"

"Hayır. Kapıdan girdim."

Genç adamın kaşlan çatıldı. "İşe yaramaz uşağıma lanet olsun. İçeriye girerken sözde Brodie'nin kapıyı kilitlemesi gerekiyordu Hâlâ ahmak gibi aşçıyı seyrediyor olmalı."

Pamela'nm gözleri büyüdü. "Sosis parmaklı ve boynu olmayan sevimsiz kadın mı?"

"O olmalı. Bu sabah ona dövmesini göstermek isteyince satırla onu mutfaktan kovaladı ama Brodie hâlâ kadının hisleriyle oynadığı ve günün birinde gürbüz bir karısı olacağı konusunda ısrar ediyor."

Pamela başını üzüntüyle salladı. "Belki de Leydi Astrid'in çayına zehir atmasından ya da Crispin'in seni merdivenlerden aşağı itmesinden çok, aşçının seni Brodie'yle karıştırıp uykunda satırıyla parçalayarak öldürmesinden korkmamız gerekir."

Connor, Crispin'in epesinin Pamela'ya doğru savrulduğu andaki korkusunu hatırladığında yüzünün gerildiğini hissetti. "Ah, sanırım genç Crispin'le baş edebilirim. Bunun için tek yapman gereken şey, onu yatırıp itiraf edene kadar yumruklamama izin vermek."

"Korkarım, bu seni oldukça çok memnun edecektir. Hatta o masum olsa bile."

Connor homurdanadı. "Onun gibi birisi asla masum olmaz."

"Bunu sırf bir İngiliz olduğu için mi söylüyorsun, yoksa senin onun yaşlarındaki halini hatırlattığı için mi?"

"Onun yaşındayken, ben hâlâ halkımla birlikte at sürüyor ve babamın Kincaid halkını tek bayrak altında toplama hayalini gerçekleştirmeye çalışıyordum."

Pamela yumuşak bir ses tonuyla, "Bu hayalinden neden vazgeçtin?" diye sordu.

"Çünkü en sonunda sürekli hayalini kurduğumuz kahraman-

olmadığımızı fark ettim. Acizleri tuzağa düşüren, hep o küçümsediğimiz sıradan kabadayılara dönüşmeye başlamıştık."

Pamela tek kaşını kaldırarak ona baktı. "Böylece daha erdemli eslek olan haydutluğu mu seçmeye karar verdin?"

"Bir haydut, hırsızlık yapma nedeninin sadece cebini doldurmak olduğu halde tüm çabalarının soylu bir amacı olduğuna dair pilini kandırmaz. Kendine bir faydası yokken, bir kahraman gibi davranmak ve hayatının büyük bir bölümünü adamlarını ve halkını kurtarmak için harcamak zorunda değildir."

Connor'ın gözlerindeki insafsız pırıltı, Pamela'yı kendine getirmeliydi ama o bir an önce buradan kaçmak yerine, ona daha fazla yaklaştı. Çünkü genç adamın içe işleyen bakışlarından kaçabileceği bir yer olmadığını gayet iyi biliyordu.

Genç adam kısık bir ses tonuyla, "Bu gece neden buraya geldin, Pamela?" diye sordu. "Ne istiyorsun?"

Bu soruyu ona daha önce hiç kimse sormamıştı. Ne annesi ne de Sophie. Genç kadın onların ihtiyaçları ve istekleriyle o kadar meşguldü ki kendininkileri göz ardı etmişti, bu nedenle de şu anda ona verecek bir cevabı yoktu. En azından kelimelere sığdırabileceği bir cevabı yoktu. Tek yapabildiği, genç adamın bakışlarına gözleriyle cevap vermek ve kalbinin gözlerine yansımaması için dua etmekti.

Genç adam uzandı ve başparmağını yavaşça Pamela'nın dudak larında gezdirdi. "Ödülümü vermek için geldiğini umuyordum."

Teması genç kadının gülümsemesine neden olmuştu. "Eskrim maçını Crispin kazansaydı, beni öpmesine izin verecek miydin?"

"Eğer Crispin'in kazanma ihtimalinin olduğuna inansaydım, onunla bahse girmezdim. Çünkü eğer seni öpseydi," dedi Connor ciddiyetle, "kafasını koparmaktan başka şansım olmazdı."

Yine aynı şey olmuştu. Genç adamın sesindeki sahiplenici tonlama, Pamela'nın kendini ona aitmiş gibi hissetmesine neden ol muştu. Sanki hep ona ait olmuştu...

Genç kadın efkârlı bir şekilde iç geçirdi. "Sen kazandığına göre, sanırım bahis konusu olan ödülü vermekten başka çarem yok." Genç adama

doğru uzandı ve gözlerini kapayarak kendini dudaklarımı temas ettiği o büyüleyici anın heyecanına bıraktı.

"Ah, hayır yapma, tatlım." Pamela gözlerini telaşla açtığında, genç adamı ellerini başının arkasına koymuş ve karyola direğine yaslanmış bir vaziyette, dudaklarında uyuşuk bir gülümsemeyle kendine bakarken buldu. *"Öpücük* benim ödülüm. Dolayısıyla *sen* beni öpmelisin."

"Ah!" Neden bu kadar utandığı hakkında Pamela'nın hiçbir fikri yoktu. Connor onu defalarca öpmüş ve kendisi de karşı koymadan ona cevap vermişti. Ancak bu öpüşü başlatan olmakla aynı şey değildi.

Genç adamın gülüşünden, muhtemelen ondan yanağına konduracağı masum bir öpücük beklediği düşünülürdü. Dudaklarını gül goncası gibi büzerek genç adamın dudağının kenarına dokundurdu. Ancak sonra o gül goncası açıldı, yumuşacık ve davetkâr dudakları genç adamın sımsıkı dudaklarının üzerinde gezindi.

Connor tıslar gibi soluk alırken, mümkün olduğunca sakin olmaya çalıştı ve gönlüne göre hareket etmesi için Pamela'ya izin verdi. Kısa zaman içinde, bir öpüş diğerinin içinde eridi. Sonra bir öpücük daha... Ta ki Connor'ın iniltisinden cesaret alıp dilini dudağının çevresinde gezdirinceye ve genç adamın tatmin etmek için can attığı bir açlıkla ağzının içine doğru kaydırana kadar.

Genç adam ellerini Pamela'nın saçlarının içine daldırdı ve dudaklarını kendisininkinden uzaklaştırdı. Genç kadının dudakları halâ aralık duruyordu ve gözleri arzuyla buğulanmıştı.

"Crispin'i de böylesine büyük bir coşkuyla mı öpmeyi planlıyordun?" diye sordu, güçlükle soluk alıyordu.

"Bahse giren sendin. Eğer o kazansaydı, onu *sana* öptürecektim."

Genç adam başını salladı, "İngilizlerin güvenilmez olduğunu biliyordum."

Elini genç adamın yanağına doğru uzatarak, "O zaman bana güvenme," diye fısıldadı. "Sadece öp beni."

Pamela'nın ikinci kere söylemesine gerek yoktu. Connor ümitsizliğin verdiği bir şiddetle dudaklarını onunkilerin üzerine kapatarak genç kadının ılık ve yumuşacık diliyle buluştu. Sonsuzluk gibi bir süre boyunca, genç kadının yapabildiği tek şey, ona sarılmak ve genç adamın ona verdiğini almak, daha fazlasmıysa dilemek oldu.

Connor'ın, onun sessiz dileklerini yerine getirmekte oldukça istekli olduğu da ortadaydı. Genç kadını uzun uzun öpmeye devam ederken, sıcak elleriyle onu kalçasından tutarak kucağına oturttu. Sabahlığının önü açıldı ve ata biner gibi baldırlarını genç adamın güçlü bacaklarının iki tarafına doğru yerleştirdi. Geceliği dizine kadar sıyrıldığında, aradaki kumaşın altındaki kaskatı tümseği şaşkınlıkla fark etti. Genç adam bedenini yukarı doğru kaldırıp kendini onun bacaklarının arasına doğru bastırınca, Pamela'nın başı geriye düştü ve boğazından zevk dolu bir inilti çıkıverdi.

Genç adam onu çevirerek sırtı göğsüne değecek şekilde yayılmış bacaklarının üzerine oturttuğunda inlemesi yerini daha derin bir nidaya terk etmişti. Connor kollarını uzatarak güneş yanığı elleriyle geceliğinin eteklerini nazikçe beline doğru çektiğinde, genç kadının yıpranmış iç çamaşırı ay ışığının gümüşsü dokunuşuyla gözler önüne serilmişti.

Kuzey lskoçya'daki karşılaşmaları genç adama haksız bir avantaj sağlamıştı. İç çamaşırını sadece çekmesi yeterliydi, yıpranmış dikişler hemen sökülürdü. Connor bunu yaptığı anda, Pamela karşı koyarcasına nefesini tuttu. Boğuk bir sesle genç kadının kulağına fısıldayarak, "Sana yenisini alacağım," diye yemin etti. "Ya da daha iyisini yapıp artık hiçbirini giymeyebilirsin. O zaman her istediğimde sana dokunabilirim. Nerede olursak olalım. Dük ve sıkıcı kardeşiyle birlikte geçen o uzun ve korkunç yemeklerin daha katlanılabilir olmayacağını söyleyemezsin."

Yemekte kimse onlardan şüphe duymazken, Connor'ın elini masa örtüsünün altına kaydırdığını ve oradan da eteğinin altından onu okşadığını hayal edince Pamela'nın içi ürperdi.

Uzun süre at binmekten pürüzlü ve nasırlı olan elleri, okşayışlarının etkisini karşı konulmaz bir hale getiriyordu. Geniş parmakları genç kadının tüylü bölgesini ve sonra da duyarlı kıvrımlarını aralayarak en yabani ve gizli bölgesine öylesine hassas bir özenle dokundu ki, Pamela neredeyse ağlayacaktı.

Genç adam onu okşayıp uyarınca, şehvetle sarsılan Pamela'nın titreyen dudaklarından bir arzu hıçkırığı yükseldi.

Connor, "Ah... tatlım," diye kulağına mırıldanırken sesi şehvetten kalınlaşmıştı. "Sadece sana dokunmak istiyorum. Seni incitmeyeceğim. Buna yemin ederim.

Zaten incitiyor olduğunu ona nasıl söyleyebilirdi ki? Parmaklarının çevik hareketlerle her gidip gelişinde, ipeksi tüyleri arasındaki bölgede duran küçük tomurcuğa her dokunuşunda, kalbini küçük parçalara

ayırdığını ona nasıl söylerdi? Genç adam bir kolunu beline sararak onu hazzın kelepçesiyle hapsettiğinde ve bacaklarındaki boşluğa doğru sert hareketlerle yükseldiğinde, Pamela'nın dinmek bilmeyen arzusunu hissedebiliyordu.

Pamela aşağı doğru kaçamak bir bakış attı, ay ışığında parklarının yarattığı harikanın esiri olmuştu. Belden aşağısı çıplak halde onun kollarında olmanın, hem şok edici hem de erotik bir yanı vardı. Başparmağı çıldırtan ritmine devam ederken, orta parmağı tam merkezine doğru kaydırdığında, bedeni ona ihanet ederek genç kadının en gizli sırrını ortaya çıkardı. Bu, onu en az genç kadının kendisini istediği kadar çok istemesiydi.

İnleyen Connor, Pamela'nın vücudundan onun için akan sıvıyla neredeyse boşalıyordu. Genç kadının sessiz davetini kabul etmekten başka hiçbir şey istemiyordu. Tek istediği, çıplak tenlerini birbirinden ayıran kumaş parçasını çekip atmak ve genç kadını ona vermek istediğini en iyi biçimde alabileceği pozisyon olan dizlerinin üzerine doğru eğmekti. Bacaklarının arasından akan o nefis ıslaklığa sürtünmek, sonra da kendini genç kadının derinlikle rine itmek istiyordu.

Ama bu genç adamın para karşılığı birlikte olduğu bir yabancı değildi. Bu Pamela'ydı. Bu, elinde oyuncak tabancayla silahlı bir hayduda kafa tutacak kadar aptal, kendini Crispin'in kılıcının önüne atacak kadar cesur, çıplak ayakları ve dağınık saçlarıyla gecenin bir yarısı yatağına gelme riskini göze alacak kadar cesaretli olan tatlı Pamela'ydı.

Parmağını derinliklerine doğru kaydırdığında, bedenini o doğru kaldıran genç kadının daracık sıcaklığıyla büyülenmişti, kadınlığına dokunan şeyin dudakları olmasını, ipeksi yumuşaklığını doyasıya hissetmeyi, oradaki goncayı hafifçe ısırmayı ve dilinin kıvrak hareketleriyle genç kadını coşkunun sınırına getirmeyi diledi. Ancak şimdilik, çenesini sıkıca kavrayarak başını eğip dudaklarına şehvetli bir öpücükle birbirleri içinde erimesi onu tatmin etmeliydi. Connor'ın parmağı, genç kadının içine doğru her daldırılırken biraz daha derinlere inerken Pamela acıyla kıvranarak kendini çekti. Genç adam sabırlı olduğu kadar ısrarcıydı da, genç kadını beklentisinin ötesine geçen doruk noktasına ulaşırken Connor onu bırakmasından korkuyordu.

Connor, "Acele etme, sevgilim," diye fısıldadı. "Tatmin olmak için uzun bir gecemiz var."

Ancak genç adamın uzun bir geceye ihtiyacı olmayacaktı. İlk parmağına ikincisi de eklenince başparmağının bir fiskesiyle genç kadın titreyerek boşaldı. Onun ismini haykırmak üzere ağzını ancak genç adamın eli hemen ağzına kapanarak tüm ev halkını uyandıracak inlemesini önledi.

Connor, parmaklarını sarmalayan Pamela'nın ipeksi sıcaklığını hissettiğinde, genç kadının alt tarafına doğru kıvrılarak dişlerini şehvetli spazmın olduğu noktaya geçirdi. Kontrolünü kaybetme eşiğindeydi ve on altı yaşından beri yapmadığı bir şeyi yaparak genç kadının içine bile girmeden boşaldı. Genç kadının kucağında geri dönüp kollarını boynuna dolamasının, içinde bulunduğu zor duruma bir faydası olmadı. Pamela pürüzsüz çehresini onun sakalı çıkmış yüzüne sürttüğü an, meleksin şarkı söylediğini duysa şaşırmazdı.

Bunun yerine duyduğu;

Bir zamanlar tatlı bir aşçı vardı,

Ağaç kadar sağlam ayaklı.

Tombul bacaklarını çimdiklemek,

Bana diz çöktürürdü.

Connor kapıdan gelen boğuk sesi duyunca, "Ah, kahrolası," küfür etti. Yüzünü Pamela'nın boynuna gömdü, sesi şehvetin etkisiyle o kadar boğuk çıkmıştı ki kendisi bile tanıyamadı. "Eğer Brodie kapıdan içeriye adımını atarsa, Tanrı şahidim olsun onu vururum."

Onu omuzlarından tutup iten Pamela'nın elleri nazik ancak faydı. "Gitmeliyim."

“Ah, hayır gitmemelisin. Kalırsan onu öldürmeyeceğime dair söz veririm." Boynunda dolaşan dudakları genç kadının nemli teninin tadına baktı. "Sadece başına çok ağır bir şeyle vuracağım. Şöminedeki demir çubuk ya da rafta duran saatle olabilir. Cesedini pencerenin önündeki sedirin altına saklarız. Onu bulmaları uzun sürer. Aşçı da bize şükreder."

Genç kadın onun yüzünü ellerinin arasına alarak ışıldayan gözlerine bakması için onu zorladı. "Beni senin odanda yakalamasını istemiyorum."

"Bunun altına saklanabilirsin." Umut verici bir gülümsemeyle

uzanarak belini örten çarşafı kaldırdı.

Connor'ın bileğini yakaladı, aşağıya doğru utangaç bakışı ve hayranlıkla yutkunması genç adamın hayal kırıklığını bir nebze azaltmıştı. "Orada gerçekten yer olduğunu sanmıyorum."

Connor içini çekti. Brodie şimdi de ıslık çalıyordu, her adımda ses biraz daha yaklaşıyordu. Connor bir küfür savurup çarşafı beline sararak Pamela'yı kollarına aldı ve pencerelerden birine doğru telaşla yürüdü.

Boynuna sımsıkı sarılmış olan Pamela'nın gözleri dehşetle büyüdü. "Ne yapacaksın? Beni camdan mı atacaksın?"

"Bana güveniyor musun?" diye sordu. Bir koluyla genç kızı tutarken, diğer eliyle de pencerenin pervazını yukarı kaldırdı.

"Hayır!"

Hararetli açıklamasına Connor'ın verdiği cevap, onu uzun uzun öpmek oldu. Bu öpücük genç kadını, tıpkı becerikli elleri onu uçurumun kıyısına getirdiği andaki gibi sersemletmişti. Pamela aklını toplayıp da itiraz edene kadar, genç adamın güçlü elleri onu bileklerinden tuttuğu gibi pencereden aşağı sarkıtmıştı.

Şaşkınlıkla dolu bir süre boyunca, genç kadının ayakları boşlukta sallandı. Sonra ayak parmaklarının sert bir şeye değdiğini hissetti ve aşağıdaki bir pencere pervazının çıkıntısına bastığını fark etti. Oradan destek alarak hemen yandaki Amerikan çınarının geniş dallarına kolaylıkla atlayabilirdi.

Genç adam usulca, "Oradan bahçeye inebilirsin," dedi. Ağacın dalları merdiven gibi birbirine yakındır."

Genç adamın bileklerine can simidi gibi sarılan Pamela, ağacın yerden ne kadar yüksek olduğunu endişeyle süzdü. "Peki ya geceyi orada geçirmeye karar verirsem?"

"O zaman sabahleyin bahçıvanlara bir açıklama yapmak zorunda kalırsın.” Genç kadına yan yan baktı, "özellikle de neden iç çamaşırı giymediğin konusunda."

Bu küçük ama önemli ayrıntıyı unutan Pamela dizlerini birleştirdi. Genç adama öfkeyle baktı, bileklerini ondan kurtararak pencerenin

pervazından ağaca geçti ve her adımını özenle atarak dallardan aşağı inmeye başladı.

Brodie kapıyı açarak yatak odasına girdiğinde, Connor hâlâ pencerenin önünde duruyordu.

"Hâlâ ayakta mısın, delikanlı? Derin bir uykuya dalmış olduğunu sanıyordum."

"Öyleydim," dedi Connor. Genç kadının gençlik fantezilerindi peri kızı gibi çiğ düşmüş çimlerin üzerinde koşarak ilerlemesini izlerken dudağı gülümsemeyle kıvrıldı. "Ancak bir rüya beni uykumdan uyandırdı."

Connor, kiraz ağacından yapılma büfenin iki ucundan aval aval bakan uşaklara aldırış etmeden, üç tane kaynamış yumurta, dört dilim jambon, soslu domuz pastırması, tütsülenmiş balığı alıp tabağını tepeleme doldurdu. Duraksadı ve gümüş servis tabaklarının her birini gözden geçirdi, sonra da bir çift sıcak sandviç ekmeği ve bir atı doyuracak kadar kalın bir dilim erikli keki tabağına üzerine koydu.

Sadece kahvaltıda kendi tabağını doldurma şansı oluyordu

O da bu hakkını sonuna kadar kullandı. Ayrıca kahvaltıda küçük porsiyonları o saçma sapan çatalla yemek yerine, birçok şeyi eliyle yiyebiliyordu, İshak'ın doğum haklarını neden dolu bir kâse yemek karşılığı Yakup'a sattığını anlamaya başlıyordu. Warrick Park'a geldiğinden beri o kadar aç kalmıştı ki Dük'ün ona sağlayacağı zenginliği ve unvanı, bir kâse İskoç çorbasına ya da üzerinden dumanlar tüten İskoç usulü patates ve şalgama değişmeye gönülden razı olurdu.

Arkadaşıyla alaycı bir şekilde bakışan uşaklardan biri, onunla direkt konuşma cesaretini gösterdi. "Biz de, İskoçya'daki birisinin kahvaltıda ne yediğini merak ediyorduk, lordum."

Connor hiç gülmeden, "Bebekleri," dedi. 'Tombul İngiliz bebeklerini. Ah, tabii bir de İskoç sakatat yahnisi."

Onları dehşete düşmüş bir vaziyette bırakarak tepeleme dol

durduğu tabağını, pencere kenarındaki Dük ve Leydi Astrid'in kahvaltı ettikleri oval masaya taşıdı.

Sandalyesine oturduğunda, kahvaltının verildiği güneşli odaya adım attığından beri, aynı şeyi her üç dakikada bir yaptığının gayet bilincinde olarak şöminenin üzerinde duran saate doğru kaçamak bir bakış daha attı.

Bu halinin Dük'ün keskin ve dikkatli gözlerinden kaçmayacağını bilmesi gerekirdi. "Bu sabah alımlı nişanlını görmeye pek hevesliyiz galiba? Bu kadar sabırsız olma, oğlum. Evlendiğiniz zaman sabahları onu istediğin kadar yatağında tutabileceksin."

Leydi Astrid yağlı ekmeğinin üzerinden dik dik baktı. "Archillbald. Şimdi edepsizliğe hiç gerek yok, değil mi?"

"Aksine Astrid. Eğer bir adam karısını tatmin ediyorsa, buna çok gerek var." Çatalını Connor'ın olduğu tarafa doğru salladı. "Günde en az bir kere ve pazar günleri de iki kere olmak üzere, sana bir hayli edepsiz olmanı tavsiye ederim, oğlum."

Connor gülümsediğini saklamak için peçetesiyle ağzını sildi. Bazen yaşlı adamı neredeyse sevimli buluyordu. “Tavsiyenize uymak için elimden geleni yapacağım, majesteleri."

Pamela eğer gerçekten karısı olsaydı, bu tavsiyeye uymak onun için bir zevk olurdu. Ancak günde en az iki kere ve pazar günleri de üç kere olmak kaydıyla. Dokunuşlarına verdiği istekli karşılığa bakılırsa, buna Pamela'nın da razı olacağını sanıyordu.

"Ah, evet, ağabeyim evliliğe dair her konuya vakıftır." Astrid yakıcı gözlerini Connor'a çevirdi. "Bu konuyu annene soramaman ne kötü, değil mi?"

Dük homurdandı. "Peki ya, sen bir kocayı memnun etmek konusunda ne biliyorsun? Zavallı Sheldon'un sırf senin dırdırından kaçmak için kendini yatağında tutuşturarak öldü."

Connor ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti.

Alışmalarının ilgisini ne kadar çok çektiğini belli etmemek için yüküne sakin bir ifade yerleştirdi ve yavaş yavaş sıcak çikolatasını yudumladı.

"Benim zavallı Sheldon'um sefil bir ayyaştı! Eğer dırdırlarımı dikkate alsaydı, su içermiş gibi brendi içmez ya da yatağında o aptal purosunu tüttürmezdi. Babam beni onunla evlenmeye zorlarken onun ne kadar aşağılık birisi olduğunu biliyordu. O sadece..." Astrid bir hanımefendiye yakışmayacak sözleri söylemek üzere olduğunu fark ederek donakaldı.

Başını öne eğdi, bembeyaz ağzının çevresi hare hare olmuştu, Connor istemeden de olsa birden acıma hissi duydu. Yaşlı kadının hayli beyazlamış ve çenesi sarkmış olabilirdi ama hâlâ bir zaman güzel bir genç kız olduğunun izlerini taşıyordu.

Dük yaşlı kadının çıkışını küçümseyici bir öksürükle geçiştirerek ilgisini tekrar Connor'a yöneltti. "Yarın akşam Lord Newton'un İldeki evinde Bayan Darby ve senin için bir suare ayarladım. Terzi yardımcılarıyla birlikte deli gibi çalışarak gardırobun için gereken her şeyleri hazır edeceğine dair bana söz verdi. Korkarım ki size katılamayacağım. Gelecek hafta tüm enerjimi, senin resmî olarak sosyeteye tanıtılman için ev sahipliğini yapacağım baloya saklamak istiyorum."

Connor'ın yüzü asıldı. "Balo mu? Bunun dansla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum, öyle değil mi?"

Dük'ün gözleri neşeyle parladı. "Seçtiğin hanımefendiyle bir ya da iki kez pistte dönmek âdettendir."

Seçtiği hanımefendi. Connor bir kez daha kaçamak bir bakış at tığında saatin neredeyse on olduğunu gördü. Zaten asık olan yüzü iyiden iyiye kararmıştı.

Belki de gece yarısı odasına ve yatağına yaptığı ziyaretin yorgunluğunu üzerinden atamamış olan genç kadın sadece yatağında dinleniyordu. Bakışları saatten kapıya doğru çevrildi. İskoçya'dan buraya yaptıkları yolculuk boyunca, onun erken kalkar, yeni günle ve

onun getireceği maceralarla neşeyle yüzleşebilen birisi olduğunu keşfetmişti.

Peki ya, yatağında oyalanmıyor da, onunla yüzleşmeye utandığı için odasından çıkamıyorsa? Dokunuşunun genç kadını utandırmış olması düşüncesine katlanamazdı. Çünkü bu genç kadının, Connor'ın ona tattırdığı zevkten pişmanlık duyduğu anlamına gelirdi

Birden ayağa kalktı, tepeleme doldurduğu tabağına son bir kez özlemle baktı.

Kapıya doğru yürüdüğünde, Leydi Astrid, "Nereye gidiyorsun?" diye atıldı. "Zavallı Bayan Darby'yi yatak odasından sürükleyerek çıkarmayacaksın herhalde. Bu hiç uygun olmaz."

Bunu bir emir olarak aldı ve masaya geri döndü. Sıcak sandviçlerden birini aldı, sonra Dük'ü gülerken ve Leydi Astrid'i karaya vurmuş balıklar gibi ardında bırakarak yoluna devam etti. Pamela'nın yatak odasının kapısına geldiği zaman, Connor'ın elindeki sandviç çoktan tükenmişti ama kuşkuları hâlâ olduğu gibi duruyordu. İçerinden Pamela'nın yürek parçalayan hıçkırık sesinin yükselmesinden korkar vaziyette, kulağını kapıya dayadı.

Ancak sessizlikten başka bir şey yoktu. Kapıyı tıklatmak için elini kaldırdı, sonra vazgeçerek indirdi. Şu anda Pamela'ya onu geri çevirmesi için fırsat vermeye hiç niyeti yoktu.

Çenesini kararlı bir şekilde dikleştirerek cesurca kapıyı açtı.

Pamela yapılmamış yatağın etrafa saçılmış tafta örtülerine bakarken, birden açılan kapıya doğru döndüğünde Connor'la karşı karşıya geldi.

Connor'ın yüreği sızladı. Durum korktuğundan daha vahimdi. Güzel gözleri neredeyse kapanacak kadar şişmişti, burnu kızarmış yanakları da hâlâ akıttığı gözyaşlarından ıslanmıştı. Arapsaçına dönmüş saçlarının yarısı aşağı yarısı yukarı bakıyordu ve her yerinden tokalar sarkıyordu. En kötüsü de, genç kadının *ona* sanki annesinin katiliymiş gibi bakmasıydı.

Ayakları kurşun gibi ağırlaşmış olmasına rağmen, genç adam ona doğru yürümekten kendini alamadı. "Buna gerek yok, tatlım ben bunu kaldıramam." dedi sakince. "Benimle geçirdiğin kısacık bir süre için yaşamın geri kalanını kendini yatak odana kapatıp ağlayarak geçiremezsin."

Connor şaşkınlıkla iç geçiren bir ses duydu. Sophie'nin makyaj masasının yanında ağzı açık bir şekilde sanki ablasını daha önce görmemiş gibi, gözlerini ona dikmiş şaşkınlıkla baktığını fark ettiğinde, genç adam için oldukça geçti.

Connor genç kadına birkaç adım kala durdu, son bir kez daha dokunabilmek adına aralarındaki mesafeyi kapatmak için can atıyordu. "Utanmanı gerektirecek bir şey yok, tatlım. Seni ve mahiyetini almak için fırsat kollayan bendim. Senin de gayet iyi bildiğin gibi, ben onurlu bir adam değilim. Ancak dün gece aramızda geçen şeye rağmen, hâlâ bakire olduğuna garanti verebilirim. Kocanın yatağına utançla girmeyeceksin." Çok çabalamasına rağmen sesindeki acı dolu tonlamayı pek gideremeyişti. "Kuzey İskoçyalı bir hırsızın kirli ellerinin sana değmiş olduğunu bilmek zorunda kalmayacak."

Connor, Pamela'nın elinde bir saç fırçası tuttuğundan habersizdi, ta ki fırça kafasının üzerinden uçup arkasındaki kapıya çarpana dek.

"Utandığım için ağlamıyorum seni kalın kafalı İskoçyalı. Giyecek hiçbir şeyim olmadığı için ağlıyorum."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Connor, "Şimdi üzerine giydiğinin nesi var?" diye dikkatle sordu, Pamela'nın aklında başka bir şey vardı ki bu jartiyer lastiği ya da belki makyaj masasının taburesi olabilirdi, fırlatma ihtimaline karşı başını eğmeye hazırlandı.

Genç kadını, yüzündeki gülümsemeden başka hiçbir silahı olmayan, bir İngiliz askerine benzetti. Onu buruşuk elbiseler içinde, histeri krizinin eşiğinde titrer vaziyette göreceğini hiç düşünmemişti.

Pamela ona kuşkuyla baktı. "Sağır olduğun kadar da kör müsün? Sadece iki takım elbisem vardı, onları da buraya geldiğimiz ilk gün giydim. Sophie'nin kıyafetlerini ödünç alarak yeterince küçük düştüm zaten."

Sophie gözleri yuvalarından fırlayarak homurdandı, "ödünç almak mı? Mahvetmek desek daha doğru olacak. En sevdiğim sabahlığımı kolları yırtık pırtık olmuş bir halde getirdi! En güzel terliğimi devasa ayaklarıyla mahvetmiş olmasından bahsetmiyorum bile."

Pamela, asık suratlı kardeşine aldırış etmeden, elini yatağın üzerindeki giysi yığınına doğru salladı. "Kıyafetlerinin hepsini tek tek denedim ve her biri bir öncekinden daha beter oldu."

Connor, "Genellikle kıyafete değil, içindeki kadına bakarım," dedi. "Bilmiyorsan söyleyeyim, birçok erkek aynı şeyi düşünür ve bir an önce elbiseden kurtulmayı tercih eder."

"Ben de öyle yapmak zorundayım zaten." Üzerinde denediği pastel pembesi elbisenin eteklerini iki eliyle kavrayarak yukarı kal dırınca, düzgün bileklerini ve çıplak ayaklarını genç adamın gözleri önüne sermişti. Bu manzara karşısında heyecanlanan Connor genç kadının ayaklarının çok güzel göründüğünü düşündü, özellikle de kendisininkiyle kıyasladığında. Genç kadın, "Çünkü bu en az on santim kısa geliyor," diye sözlerini tamamladı.

Connor, "Haklısın," diye mırıldanarak aslında daha fazla ol duğunu söylemeye çekindi.

"Şu korseye bir bak. Tam bir felaket!" Eteklerini bıraktı ve ellerini göğüslerinin altına götürerek onları yukarı doğru kaldırdı "Eğer derin bir nefes almaya kalkarsam, göğüslerim herkesin göreceği şekilde dışarı fırlayacak."

Genç kadın bakması için onu teşvik edince, Connor açık yakalı

korseden fırlayacakmış gibi duran göğüslerine odaklanmaktan kendini alamadı. O göğüslerin ne kadar yumuşak ve sıcak olduğunu hâlâ hissedebiliyordu. "Peki, bu kötü bir şey mi?" diye soran genç adam, gülmemek için yanağını ısırdı.

“Tabii ki öyle! Özellikle de Sophie'nin mutfaktaki hizmetçilerden yarın gece ilk suareye davetli olduğumuzu duyduğundan beri... Kahvaltı için bile giyecek bir şey bulamıyorum. Bir suare için nasıl giyinebilirim ki!"

"Ben daha suarenin ne olduğunu bile bilmiyorum," diye itiraf etti Connor.

Sophie, "Partinin daha teferruatlı olanı," diye açıklama yaparak bilgiç bir edayla sırıttı.

Connor, "Fransa'da değiliz ki.” diye sertçe karşılık verdi. "Neden yalnızca parti demiyorlar?"

Pamela yatağın bir ucuna yığılır gibi oturdu, mağrur omuzları yenilgiye uğramış gibi düşmüştü. "Gelecekteki Warrick Dükü'nün, farklı dünyanın insanı olan bir oyuncunun kızına sadakat yemini ettiği duyulunca, zaten yeterince gürültü kopacak. Üzerine bir de iğrenç kıyafetimle boy gösterdiğimde, bana âşık olabileceğine kimse inanmayacak. Ne kadar sıradan birisi olduğumu açıkça gördüklerinde buna asla inanmayacaklar." Başını eğdi, sesini o kadar alçaltmıştı ki güçlükle duyulabiliyordu. "Gülünç duruma düşeceğim gibi seni de aynı duruma sürükleyeceğim."

Pamela'nın sözlerini kavradığında, Connor'ın neşesi kaçmıştı. Genç kadın ondan utanmıyordu. Connor'ı utandırmaktan korkuyordu. Connor Kincaid'ı. Boynunda sicim izi taşıyan ve başına ödül konulmuş olan pasaklı, hırsız Kuzey İskoçyalıyı...

Ona dokunmak için yanıp tutuşuyordu ancak zaten incinmiş olan gururunu daha fazla zedelemekten korktu.

Ellerini ondan uzak tutabilmek için arkasında birleştirerek Sophie'ye doğru döndü. "Ablana göz kulak ol. Gözlerine bir bezle soğuk

kompres yap ve kahvaltı iste." Kapıya doğru yöneldi, sonra yine onlara döndü. "Sıcak bir banyo istemeyi de unutma... içinde huya güzel koku veren çiçekler ya da yapraklar yüzsün."

Hizmetçi rolü yapmış olsa da, Connor'ın ona bir hizmetçi gibi davranmasından hoşlanmayan Sophie ona doğru ters ters baktı, alaycı bir şekilde selam vererek, "Emredersiniz, lordum," dedi. "Majesteleri başka bir şey ister mi?"

Genç adam şaşkınlıkla kendisini süzen Pamela'ya baktı. "Hayır. Gerisi için bana güvenebilirsin."

Connor, Warrick Park'ın uzun koridorunda, sanki eskiden beri oranın efendisiymiş gibi yürüdü. Adımlarını hiç yavaşlatmadan köşeyi döndüğünde lambrilerin tozunu alan iki hizmetçi, kaygıyla bakışarak hemen yolundan çekildiler.

Genç adam kahvaltı odasına geri döndüğünde, orada kimsenin olmadığını gördü. Sadece servis masasındaki tabaklan toplayan bir hizmetli vardı. Connor boğazını temizler gibi bir ses çıkarınca, adam sanki birisi ona ateş ediyormuş gibi sıçradı. Elinde tuttuğu gümüş servis tabağı parmaklarının arasından kaydı ve yere düşerek içindeki rafadan yumurta kalıntıları Fransız halısının üzerine saçıldı.

Connor'ın özür dilemekle harcayacak zamanı yoktu. "Dük'ü nerede bulabilirim?"

"Babanızı mı, lordum?" Şöminenin üzerindeki saate kaçamak bir şekilde baktı. "Sabahın bu saatlerinde, onu resim galerisinde bulabilirsiniz."

Connor tekrar koridora çıktığında birden resim galerisinin nerede olduğu konusunda hiçbir fikri olmadığını fark etti.

Girişteki holün geniş merdiveninin başında durdu ve kafası karışmış bir halde elini saçlarının arasından geçirdi. Kuzey İskoçya'da olsa güneşin açısına ve ağaçlardaki yosunların kalınlığına göre yön tayini yapabilirdi ama bu kahrolası, dolambaçlı evde yolunu bulmak o kadar da kolay olmayacaktı.

Nasıl gideceğini sormak için kahvaltı odasına geri dönmek üzereyken, merdivenlerden aşağıya kadar gelen ritmik gıcırtı sesim duydu. Connor bu sesi daha önce de duymuştu, Dük'ün her zaman ya hızlı ya da yavaş olduğu hakkındaki sürekli azarladığı bir uşak tekerlekli sandalyeyi iterdi.

Connor merdivenleri ikişer ikişer çıktı ve ikinci kata gelince sağa döndü. Çevik adımları kısa bir süre sonra onu, bir tarafında perdeleri kapanmış olan balo salonuna açılan bir terasın olduğu, tarafında da aynı boyuttaki çerçeveler içinde hizalı duran portreler asılmış duvarın olduğu, uzun ve havadar galeriye getirmişti. Duvardaki apliklerin ışığı odadaki kasvetli havayı dağıtmaya yetmemişti.

Dük'ün tekerlekli sandalyesinin sesi kesilmişti ve efendisi tarafından kovulan hizmetçi gerideki kapıdan dışarıya çıktı. Dük yalnızdı, omuzlarındaki şal ve dizlerinin üzerindeki battaniyeyle sandalyesine gömülmüştü.

Duvarı süzüyordu, dikkatini öylesine odaklamıştı ki evin hayatta kalan tek ferdi o olmalıydı.

Connor kalbini yine o rahatsız edici acıma hissine karşı korumalıydı. Kendine bu adamın düşmanı olduğunu hatırlattı. Dük'ün yalnızlığının nedeni, onu seven herkesi kendinden uzaklaştırmış maşıydı.

Connor'ın adımları ağırlaştı. VVarrick Malikânesi'ne geldiğinden beri ilk kez, kendisini gerçekten davetsiz misafir gibi hissetmişti. Bir hırsızınki kadar sinsi adımlarla, uçsuz bucaksız gibi gönen galeride dolaşırken süslü püslü kıyafetlerini giymiş VVarrick onun fertleri, yaldızlı çerçevelerin içinden burunlarının ucuyla bakarken, onlardan birisi gibi davranma cüreti gösterdiği için alay eder gibiydiler.

Dük'ün sandalyesine yaklaşırken genç adamın merakı daha arttı. Yaşlı adamın dikkatini bu denli çekebilecek bir benzerlik olduğunu hayal edemiyordu. Yaşlı adamın bir portreye değil iki portrenin arasındaki geniş boşluğa baktığını fark edince me yerini şaşkınlığa bıraktı. Altın yaldızlı duvar kâğıdının düzgün çerçeve şeklindeki soluk

yüzeyine bakıldığında, duvarın her zaman boş olmadığı anlaşılıyordu.

Connor kendi varlığından Dük'ün haberi bile olmadığına yemin edebilirdi, bu yüzden yaşlı adam usulca konuştuğunda şaşkına döndü. "Herkes onun beni terk ettiği için affedemediğimden portresini kaldırdığıma inanıyor. Ancak işin doğrusu, sadece onlara bakmaya dayanamadığımdır. Onu kaybedecek kadar aptalca davrandığım her lanet günü bana hatırlatmasına dayanamıyordum." Başını salladı. "Ona çok kötü şeyler söyledim. Korkunç tehdit için savurdum. Beni terk etmemesi için onu korkutmaya çalışıyordum ama tek başarabildiğim onu kendimden uzaklaştırmak oldu. Yapmam gereken tek şey dizlerimin üzerine çöküp beni affetmesi için ona yalvarmaktı ama o kadar toy ve gururlu ve o kadar aptaldım ki bunu yapmadım."

İçini çekti, çukurlaşmış gözleri hâlâ boş duvara bakıyordu. "Eğer gün buraya gelip bir zamanlar portresinin asılı olduğu yere bakıyorum ve onu hâlâ görebiliyorum. Geceleri fırçalamama izin verdiği o uzun, parlak dalgalı saçlarını. Gülen gözlerini. Sadece bana sataşırken beliren büyüleyici gamzesini."

Dük'ün tarif ettiği kadını gözünde canlandıran Connor'ın bakışları, aynı derecede hayranlıkla duvara dikilmişti.

Dük sandalyesini çevirerek onunla yüz yüze geldi. "Sana komik görünüyor olmalıyım. Şu anda o da görse bana gülerdi. Kendime hiç tahammülü yoktu. Zaaflarıma da."

Connor, "Seni terk ettikten sonra neden onu boşamadın ya da öldüğünü beyan ederek tekrar evlenip başka bir vârise sahip olmadın?" diye sordu içtenlikle.

"Çünkü bunun bir anlamı olmadığını biliyordum. O her zaman benim yüreğimin kadını olacaktı. O beni terk ettikten sonra, asla başka bir kadınla birlikte olmadığımı biliyor musun? Bunca yıl boyunca bir hayalete sadık kaldım." Zayıf bir kahkaha attı. "Bu onu da memnun ederdi. Bana evlilik yeminimizi bozup kalbimi kırarak hak ettiğimi bulu cağımı söylemişti." Başını geriye atarak Connor'ın bakışlarıyla karşılaşıp yüzünde meydan okuyan bir ifade vardı. "Benden nefret ediyor

olmalısın!"

Connor, "Nefret etmiyorum.” dedi, kurduğu yalan örgüsünün içinden bir doğru bulabildiği için rahatlamıştı.

Küstah bir ifade Dük'ün gözlerine yerleşti. "Ah ama bana acıyorsun, bu da bir zamanlar senin gibi güçlü kuvvetli olan, hasta yaşlı bir adam için çok daha incitici bir durum. Sanırım sana ve Bayan Darby'ye şükran duymalıyım. Buraya geri dönüp annene ne olduğunu söyleyinceye kadar, ben hâlâ onun beni terk ettiği gün gibi genç ve güzel birisi olarak kapıdan gireceğini sanıyordum. Ancak şimdi, onun artık olmadığını bildiğime göre rahat ölebilirim, o kadar günahkâr olduğum göz önünde bulundurulursa," diye söyledi kuru bir sesle, "diğer tarafta da birbirimize kavuşma şansımız oldukça düşük."

Connor, "Eğer bir şansınız olsa," dedi usulca, "kimin sizi bulmasını isterdiniz? Tanrı'nın mı? Yoksa onun mu?"

"İkisinden de böyle bir merhamet göreceğimi sanmadığım için, sanırım bunu senden istemem daha doğru olacak."

Connor, Warrick Park'a geldiği ilk gün yaptığı gibi, onunla yüz yüze olmak için sandalyesinin önünde diz çöktü. Bir elini yaşlı adamın zayıf dizine koydu, gerekirse yalvarmaya hazırdı. "Bugün size özür ya da pişmanlık belirtisi değil, başka bir şey istiyorum, majesteleri."

Dük elini Connor'ın elinin üzerine koyarak şaşırtıcı derecede, içten bir şekilde sıktı. "Ne istersen, oğlum. Her ne istersen."

Öğlen yatak odasının kapısındaki ürkek ayak seslerini duyan Pamela, kapıyı çabucak açtığında yavru güvercin gibi kıpır kıpır duran kıkırdayan bir çift hizmetçiyle karşılaştı.

“İyi günler, efendim," diye cıvıldayan, tombul pembe yanakları ve başlığından sarkan havuç renkli bukleleri olan hizmetçiydi.

"Sizi almaya geldik. Lord Eddywhistle sizi balo salonunda görmek istiyor."

Pamela bir an boş bulunarak, "Lord Eddywhistle mı?" diye

şaşkınlıkla tekrar etti. İyi bir kahvaltı ve uzun, sıcak bir banyoyla rahatlamış olmasına rağmen, can sıkıcı ağlama nöbetinden sonra kafası hâlâ karışıktı. "Ah, tabii ya! Markiden bahsediyorsunuz!"

"Evet, efendim, marki." İnce, uzun olan hizmetçi soluk sarı saç örgüsünü omzuna attı. "Ve bu bir rica değil, daha çok talebe benziyordu."

"Ya da bir emre," diye ekledi tombul olan arkadaşı. "Sanırım, tam olarak şöyle dedi," sesini alçaltarak Connor'ın pürüzlü sesini taklit etti, "eğer küçük hanım gelmemek için direnirse, ona ileride bir gün dük olacağımı ve sözlerimin kanun sayılacağını hatırlatın.'

Pamela omzunun üzerinden ardında duran kardeşine doğru kuşkulu gözlerle baktı. Sophie yatağa uzanmış, Leydi Astrid'in yatak odasından aşırdığı La Belle Assemblée dergisinin son sayısını hayranlıkla okuyordu. Ancak şimdi tüm ilgisini kapıdaki gelişmelere vermişti.

"Gerçekten sözlerinin kanun sayılacağını mı söyledi? Bu çok garip," diye mırıldandı Pamela. "Onun kanunlara karşı bir ilgisi olduğunu düşünmemiştim." Hizmetçilerin genç yüzlerini ve hevesli ifadelerini inceledi. "Lord Eddywhistle'a üzerime giyecek bir şey bulur bulmaz aşağıya ineceğimi söyleyebilirsiniz. Bu da gelecek haftayı bulabilir," diyerek son cümleyi ekledi.

İki hizmetçi huzursuz bir ifadeyle birbirlerine baktılar. "Ah, olmaz efendim," dedi zayıf olan. "Buna gerek yok. Bize giymeniz gereken tek şeyin sabahlığınız olduğunu söyledi."

"Anlamadım? Günün ortasında sabahlığımı giyip aşağı inmemi mi istiyor?"

"Evet, efendim." Tombul ve kısa olanın kaşları kararlı bir ifadeyle kalktı. "Bu konudaki talimatı oldukça netti. Gerçekten çok net.” Pamela başını sallarken, Connor'ı böylesine tuhaf bir istekte bulunmaya neyin ittiğini merak etti. Bir an düşündükten sonra, omuzlarını dikleştirdi ve eskimiş sabahlığının kuşağıyla önünde bir düğüm attı. Parmaklarını

tepesinde topladığı saçlarında gezdirdi, hâlâ nemliydi.

"O halde gitmemiz gerekiyor. Gelecekteki lordumuzu ve efendimizi bekletmek istemeyiz, öyle değil mi?"

Gözleri parlayarak ona eşlik eden hizmetçilerle beraber odadan çıktı, yatağından inen Sophie de onları takip etti.

Pamela yanında koşturan Sophie'yle birlikte, hışımla balo salonuna daldı. Attığı her adımda öfkesi biraz daha artıyordu, onu bu denli başka bir tavırla ayağına çağırma cüreti gösteren Connor Kincaid'dan hıncını almaya kararlıydı.

Ancak kapının eşiğini geçip onu bekleyen şeyi görünce aklındaki her şey uçup gitti ve ne düşündüğünü unutuverdi.

Balo salonu baştan aşağıya değiştirilmişti. Eğer parlak kristal avizeler ve karşı duvardaki uzun Fransız pencereleri olmasa, genç adam buranın dünkü düelloya ev sahipliği yapan oda olduğunu asla anlamazdı.

Salonun her santimetrekaresi baş döndürücü derecede çeşitlerde renklerdeki kumaş toplarıyla kaplanmıştı. Terzilerin kullandığı çekici duruşlarıyla, tahta mankenler odaya serpilmiş, üzerleri ipek ve saten gibi lüks kumaşlarla bezenmişti. Hatta karşı duvardaki şövalye zırhının üzerine bile vizon etol ile tepesinde devekuşu tüyü olan küçük, sevimli bir modeli olan şapka konulmuştu.

Sophie, "Ah, Tanrım!" diye bağırarak Pamela'nın yanından fırladı. Sehpalar üzerine yayılmış olan mavi kumaşa bakan genç kız, sanki bayılacakmış gibi olduğu yerde sallanıyordu. "Bahse girerim, bunların hepsi Paris'ten kaçak getirilmiştir! Şimdiye dek gördüğün en mükemmel şeyler, değil mi?"

Beklentiyle bakan bir sürü göz Pamela'nın üzerindeydi ama o içlerinden sadece birine bakıyordu. Connor onları selamlamak üzere yanlarına doğru yürürken, genç kadın olduğu yerde donakaldı. "Sen ne yaptın?" diye sorarken soluğu kesilmişti ve Sophie gibi bayılmak üzereydi.

Genç adam, sanki terzilerden ve kumaşçılardan oluşan koca bir orduyu bir araya getirmek bir haydudun her gün yaptığı bir şeymiş gibi, geniş omuzlarını silkti. "Onları sana *trtısoz*[1] hazırlamaları için çağırdım."

1 Fnınsızcada gelin çeyizi anlamına gelir.

"O kelimenin anlamını biliyor musun?"

"Fransızca bir kelime..."

"Kes sesini, Sophie!" Pamela ve Connor aynı anda parladılar

Sophie'nin acı çekiyormuş gibi asılan yüzü, gökkuşağının tüm renklerinden birer modelin olduğu ve ayak ölçülerine göre dizilmiş seçkin ipekten yapılmış terlikleri görünce neşeyle aydınlanıverdi. Terliklerin kıymetli taştan yapılmış tokaları güneş ışığında parlıyordu.

Connor, "İşin en zor kısmı, onları dükkânlarını iki günlüğüne kapatmaları ve saat gibi çalışmaları için ikna etmek oldu," dedi, "ama unvanın ve cömertçe verilecek bir ödül vaadinin ikna konusunda ne kadar işe yaradığını çabucak öğrendim."

Pamela onun ne kadar ikna edici birisi olduğunu zaten biliyordu, hatta bir unvanı ve ödül vaadi olmadan... Becerikli parmaklarının ona dün gece yaşattığı coşkuya bakılırsa, ne kadar edepsiz olursa olsun, genç adam istediği her şeyi yaptırmak için bir kadını ikna edebilecek güce sahipti.

Pamela telaşla geriye doğru bir adım atarak, "Bunu yapamam," dedi.

"Neden yapamayacaksın ki?" Gözlerini kıstı ve yeni tıraş olmuş çenesini dikleştirerek genç kadının oldukça iyi bildiği bir ifade takındı. "Beni reddetme cüreti gösterme sakın. Bunu kendin söyledin, tatlım. Gelinimin tüm Londra'nın gözü önünde kendini veya beni utandırmasına izin veremem."

Gelininin.

Bir anlığına, kendini son moda seçkin kıyafetler içinde, koluna girmiş ve hayranlıkla ona bakarken hayal etmek çok kolaydı. Sadece rol oynadıklarını ve bu küçük komedilerindeki kendi rolünün ise daha ikinci perde başlamadan çok önce sona ereceğini unutmak da çok kolaydı.

Gözünün kaydığı ışıl ışıl parlayan deniz yeşili bürümcüğe özlemle bakarken, kendi kendine küçücük eller için bile bir kostüm gerektiğini hatırlattı.

"Peki o halde, lordum," dedi usulca. "Adınızı gözden düşürmemek için elimden gelen çabayı göstereceğim."

Connor çevresinde bekleyen yardakçılarına gülümseyerek parmağını şaklattı.

Çevresindekiler ellerindeki iğne toplan, tüyler ve mezuralarla ölçüp bir ağızdan İngilizce, Fransızca ve çat pat İtalyanca konuşarak Pamela'nın üzerine üşüştüler. Genç kadın panikle Connor'a baksa da duruma alışması uzun sürmedi.

Connor oradaki işinin bittiğini anlayarak kapıya doğru yürüdüğünde Sophie'nin orada yüzü kıskançlıktan bembeyaz olmuş bir halde yalnız başına durduğunu gördü.

Genç kızın şaşırtıcı derecede çeşitli terliklere doğru özlemli bakışlarını takip eden Connor ona doğru eğildi ve fısıltıyla, "Neden kendin için bir ya da iki çift seçip efendin için beğeniyormuş gibi yapmıyorsun? En güzel terliklerini *devasa ayaklarıyla* mahvettiğine göre, eminim sesini çıkarmayacaktır."

Sophie'nin yüzü öylesine aydınlandı ki, Connor bir anlığına onun hizmetçi rolünü unutup minnetle boyuna atlayacağından korktu. Ancak genç kız kendini zamanında toparladı. Gözlerini yere indirerek uysalca onu selamladı. "Emredersiniz, lordum. Nasıl isterseniz, lordum."

Connor, onun neşeyle terliklerin olduğu tarafa gitmesini seyrederken, ablasının da onun gibi, tafta bir fiyonk ya da parlak tokayla kolayca baştan çıkmasını diledi.

ONSEKİZİNCİ BÖLÜM

Pamela geniş merdivenlerden inerken kendini kuş gibi hissediyordu. Ayaklarını nazikçe saran beyaz saten terlikleri hiç sıkmıyordu. Attığı her adımda, elbisenin eteği havalandıkça parlak inci tokalan ortaya çıkıyordu. Deniz yeşili krep kumaştan dikilmiş elbisesinin kalçasının her hareketinde sallanan pileli etekleri vardı ve üst kısmı da her nefes alış verişinde bembeyaz göğüsleri dışarı fırlayacakmış gibi duran, sarı dantelle çevrilmiş daracık korsesi vardı.

Merdivenlerin alt basamağında Connor'ın kendisini beklediğini

görünce mutluluğu daha da arttı. Soluklan sıklaşmıştı ve gümbür gümbür atan kalbi ona ihanet ediyordu.

Anlaşılan genç kadının yeni Fransız terzisi diğer kıyafetleri tamamlanıncaya kadar ona giyecek bir şeyler ayarlarken, Connor'ın terzisi de boş durmamış ve onu ziyaret etmişti.

Bir hayduttan beyefendiye dönüşümü tamamlanmıştı. Seçkin devetüyü dar pantolonu, altın rengi çizgileri olan yeleği ve siyah simokin ceketinin içinde, sanki doğuştan beri bunları giyiyormuş gibi duruyordu. Dizlerinin altında biten golf pantolonunu, güçlü baldırlarını saran bir çift sade çorap tamamlıyordu. Cilalı siyah bir ayakkabı giymişti ve güneş yanığı tenini daha da belirginleştiren kar beyazı kravatını gevşek bir düğümle bağlamıştı.

Garip olan ise onu ilk gördüğü zamankinden daha az tehlikeli görünmemesiydi. Uygarlık, dokunuşlarının keskin hatlarını yok etmesi gerekirken, aksine daha da sertleştirmişti.

Pamela, modaya uyup saçlarını kestirmemiş olduğunu görünce, rahatlamayla iç geçirdi. Genç adam saçlarını yine ensesinde toplamıştı. Kadife tokayı çekip alarak saçlarının arasında dolaşmak için can atan genç kadının parmakları arsız bir dürtüyle kıvrılıverdi.

Parlak eldiven giymiş parmaklarını masif merdiven tırabzanlarının üzerinde gezdirerek alt basamağa doğru yaklaştığında, Connor onu hoş bir reveransla karşıladı. "Bayan Darby."

Genç kadın, "Lordum," diye resmî bir sesle yanıt verirken, Connor merdivenlerin son basamağından inerek aynı nezaketle selam verdi.

Gözleri memnuniyetle parlayan genç adam sırtını dikleştirdi Pamela'nın kulağına fısıldamak için eğildiğinde, saçındaki buklelerini uçuran soluğu genç kadının belinden aşağı hoş bir ürperti yayılmasına neden oldu. 'Tüm o eskimiş çamaşırlarından kurtulduğunu sanıyordum."

"Ah, yeni çamaşırlarım önümüzdeki haftaya kadar hazır olmayacakmış. Bu yüzden ben de hiçbir şey giymemeye kadar verdim," diye tatlı tatlı gülümseyerek karşılık verdi.

Connor'ın ağzı şaşkınlıktan açık kalmıştı ancak herhangi bir tepki veremeden, Dük'ün tekerlekli sandalyesinin sesi mermer zeminde onlara doğru yaklaştı.

"Seni görmeye geldim," dedi Dük. "Astrid neredeyse hazır sayılır.

Birkaç dakikaya kadar burada olur."

Pamela ve Connor birbirlerine temkinli bir bakış atarken, ellerini ovuşturan Dük'ün gözlerindeki duygulu ışıltı, fesatlığa da şeye de yorulabilirdi. "Tek başıma dışarı çıkmak için mecalim olmayabilir ancak yanınızda bir refakatçi olmadan ikinizi yalnız göndereceğimi sanmıyorsunuz herhalde, değil mi? Gençliğin ve birbirine deli gibi âşık olmanın nasıl bir duygu olduğunu unutacak kadar mezara yakın değilim."

Pamela birdenbire iki erkeğin de bakışlarından kaçmak için can atarak dirseğine kadar uzanan krem rengi ipek eldivenin üzerindeki küçücük ipi çekiştirerek kopardı.

"O halde onun hakkında söylenenler doğru mu? Annesinin opera dansçısı olduğu hakkındaki iddialar."

"Ben onun bir aktrist olduğunu duydum."

"Şey, ben de annesinin basit küçük bir..."

Net duyulmayan fısıltıya, haset kadınların kıkırdamaları eşlik etti. "Bu dosdoğru Lord Biffkedown'ın karısından geldi. Belli ki kotasının bu kadınla bazı münasebetleri olmuş."

"O ne bekleyebilir ki?" diye araya giren ses, o kadar kötü niyetliydi ki âdeta havanın kokusu bile değişmişti. "Sonuçta, bunca zabitindir İskoç vahşilerinin arasında yaşadı. Muhtemelen onun için, herhangi bir kadın ayda bir kez yıkanıyorsa yeterlidir."

Seslerden biri alçalarak sinsi bir mırıltıya dönüştü. "İskoçların doymak bilmeyen şehvet duygusuyla lanetlendiğini duydum. Belki doğru bir kadının kendini tatmin edemeyeceğinden korkuyordun"

"Eğer terzisinin *ölçülerini* tüm şehre yaydığı söylentisi doğruysa, denemekten hiç kaçınmam doğrusu."

Bu tuhaf açıklama, çevreden yükselen kahkahalara ve yelpazenin çırpınışlarına neden oldu.

Connor başını Pamela'ya doğru eğdi ve "Bunun bizimle ilgili olduğunu düşünüyorum," diye fısıldadı.

Lord Newton'un Wimpole Caddesindeki evinin giriş salonunda geniş, kırmızı suratlı uşağın kendilerini anons etmesini bekliyor. Pamela gözlerini karşıya dikmiş, yanakları utançtan kıpkırmızı bir halde, gururla

dimdik duruyordu. Pamela, daha ön kapıda Leydi Astrid'in çantasından bir tavşan kuyruğu çıkarıp, burnundaki parlamayı gidermek için pudralaması gerektiğini söyleyerek onları terk etmiş olmasına zerre kadar şaşırmamıştı.

Connor kolunu genç kadına uzattı. Pamela eldivenli eliyle onun koluna girdi.

Üniformalı uşak konuk odasına açılan kemerli kapıdan içeri girdiğine, merakla bekleyen misafirlerin üzerine bir sessizlik çöktü. "Marki Eddywhistle ve Bayan Pamela Darby," diye anons ederken uşağın sesi ergenlik çağına giren delikanlı gibi çatallı çıkmıştı.

Genç adamın dev gibi herkese tepeden bakan cüssesini gören, kapının önünde toplanmış çevrelemiş kadın sürüsünün ürkek fareler gibi farklı yönlere kaçışmaları, Pamela'nın garip bir tatmin duygusuna kapılmasına neden oldu.

Oldukça büyük olan konuk odası misafirlerle tıka basa dolmuştu. Duvardaki şamdanlarda duran mumların keskin kokusu, masaları süsleyen çiçeklerin kokusu ve içeriyi ağzına kadar doldurmuş olan insanların sıcak bedenlerinden yayılan çeşit çeşit parfüm kokusu birbirine karışarak iğrenç bir hal almıştı. Pamela, yeni elbisesinin nefes alabileceği ölçülerde olmasına şükretti. Sophie'nin elbiselerinden birini giymek zorunda kalmış olsaydı, şu an muhtemelen ölürdü.

Odaya girip uşağın servis ettiği tepsiden kaçak Fransız şampanya kadehlerini aldıklarında, kalabalık sohbetlerine kaldığı yerden devam etse de, meraklı bakışları daha da alevlenmişti. Kadın birkaç dakika önce, Connor'ı İskoç yabanisi diye kınayan birçok kadın, şimdi açık bir hayranlıkla onu süzüyordu. Eğer genç adamın kollarında olmasaydı, Pamela daha gece bitmeden onun birçok istekli kadını baştan çıkarabileceğinden emindi.

Çenesini dikleştirerek kadınların arzu dolu bakışlarına kendi soğuk ifadesiyle karşılık verdi. Bu, şöminenin yanında duran tanıdık bir yüz gözüne takılıncaya kadar sürdü.

"Ah, hayır.” diye soluklandı ve şampanyasını bir yudumda içiverdi.

"Ne oldu?"

"O Vikont Pemberly. Sana söylediğim adam. Sophie'yi metresi olması için zorlayan adam." Connor'ın kolunda duran elini sıkarak genç adamı diğer tarafa çevirmeye çalıştı.

"Telaşlanma, tatlım," derken sesindeki neşeli tonlama, gözlerindeki vahşi ışıltıyla ters düşüyordu. "Bana anlattığından beri o herifle tanışmak istiyordum."

Genç kadın, "Bana onu öldürmeyi önermiştin," diye hatırlattı.

Connor gülümsemeye devam etti. "Kesinlikle."

Boş şampanya kadehini uşağın tuttuğu tepsiye koyan Connor, onu doğruca şöminenin olduğu tarafa yürütünce, Pamela'ya ona eşlik etmekten başka şans bırakmamıştı. Aksi halde, genç kailin onun ardından sürüklenecekti. Kolunda karısıyla birlikte duran vikont, tıpkı Pamela gibi, onu görmekten pek memnun olmuşa benzemiyordu.

"Merhaba, Bayan Darby," dedi, titrek bir gülümsemeyle beyaz işlerini göstererek. "Sizi tekrar görmek ne güzel. Talihinizin oldukça şaşırtıcı bir şekilde geri döndüğünün haberini henüz duydum."

"Peki, sen ve markinin nişanlısı nereden tanışıyorsunuz?" diye sordu karısı, buz gibi bir sesle.

Vikontun yakışıklı yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Sevgilim, sanatın özellikle de tiyatronun ne kadar sadık bir destekçisi olduğumu biliyorsun. Bayan Darby'nin yetenekli annesinin büyük hayranıyım."

Connor, "Ve de duyduğuma göre çekici kız kardeşine de." diyerek karısının bu asilzadeye daha da buz gibi bakmasını sağlamıştı.

Pemberly yutkunmakta büyük güçlük çeker gibi görünüyordu. Kravatını tutup gevşetmeye çalıştı. "Sevgili, küçük Sophie nasıl?"

Pamela arkalarına doğru baktı, neyse ki Leydi Astrid henüz gelmemişti. Kendisi yepyeni, güzel giysiler içinde partiye giderken, evde kalması gereken kardeşini, pencerenin önündeki sedirde küskün bir vaziyette bıraktığını tabii ki vikonta söyleyemezdi.

Genç kadın tepki veremeden, Connor vikonta iyice yaklaştı. Bu hareketiyle aralarındaki boy farkını da gözler önüne sermişti. "Sevgili, küçük Sophie artık benim korumam altında. Herhangi bir adam, küçük hanıma uygunsuz teklifler yapmaya kalkışırsa karşısında beni bulur ve talihinin nasıl tersine döneceğini Tanrı bilir ki bu ölümü anlamına bile gelebilir."

Karısı tırnaklarını koluna gömünce vikont irkildi. "Gel, Sherman," diyen kadının sesi bir kırbaç gibiydi. "Beni hemen eve götürmeni istiyorum. Konuşacağımız *çok* şey var."

Onların gidişini izleyen Connor'ın dudakları tembel bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bu yavaş bir ölüm olacağa benziyor. Ve benim planladığımdan çok daha acı verici olacak."

Pamela kahkaha atarak başını salladı, neredeyse zavallı Vikont'a acıyacaktı. "Asla senin düşmanın olmak istemem."

Connor, parmaklarının tersiyle genç kadının yüzünü okşarken, meraklı gözlerle yüzüne baktı. "Sevgilim olmaya ne dersin?"

Pamela önce onun kendisiyle alay ettiğini düşündü ancak genç adamın gözleri hiç de dalga geçer gibi değildi. Genç adamın buğulu gözlerinde kendi gözlerinin yansımasını görebiliyordu. Connor ona doğru uzandığında, göz kapakları titreyerek kapandı ve dudaklarının tadını almak ve dilinin kadifemsi dokunuşlarını hissetmek içi hazır bir vaziyette dudakları özlemle kurudu.

Birisi Pamela'nın kulağına doğru cık cık der gibi sesler çıkardı. "Amcam annemi sizinle beraber tam da bu nedenle gönderdi. Onun uyduruk bir migren kriziyle Leydi Newton'un giyinme odasında alnında soğuk bir bezle yattığını öğrenince amcam hayal kırıklığına uğrayacaktır."

Sıçrayarak birbirlerinden uzaklaştıklarında, Crispin'in şöminenin duvarına tembelce yaslandığını gördüler. Adamın gözlerindeki sinsi ışıltı Pamela'ya Dük'ün gözlerini hatırlattı.

Adama ters ters baktı. "Amcan seni bize refakat etmen için mi, yoksa bizi buraya sana göz kulak olalım diye mi gönderdi?"

"İkisi de değil. Aslında sevgili kuzenimin benimle burada bir atışma yapmasını umuyorum."

Connor, "Ne tür bir atışma?" diye sordu ihtiyatla.

"Eğer çabuk ve kararlı olmazsa, birinin kolaylıkla kanının akabileceği bir atışma."

Pamela'nın elini tutan Crispin onu konuk odasının bir ucundaki büyük kitaplığın önünde toplanmış kalabalığın olduğu tarafa doğru sürükleyince, Connor'ın onları takip etmekten başka şansı kalmamıştı.

Crispin, mest olmuş bir vaziyette çevresinde kümelenmiş gençlere doğru, "Byron, Bums'e karşı," dedi. "Hangisi daha dokunaklı ve Anlamlı bir yetenekle kutsanmış bakalım? Hangisinin kalemi daha etkileyici? Yaşayan bir çapkınınki mi, yoksa ölmüş bir İskoç'unki mi? Bu gece cevaplamamız gereken soru bu."

"Oyumu, Emily'nin ayak bileklerine bakmama izin verecek kadar etkileyebilecek romantik herhangi bir şiire vereceğim," diyen bir genç çevresindeki erkek arkadaşlarının kahkahasını kazanırken, yüzü kızarak Emily'den koluna bir yumruk yedi.

Kahkahalar kesildiğinde, Crispin raftan deri kaplı ince bir kitap çıkardı. "Bu geceki serüvenimize, sizlere Lord Byron'ın Ayrıldığımız Zaman adlı şiirini okuyarak başlayacağım." Aradığını buluncaya kadar başparmağıyla sayfaları karıştırdı, sonra boğazını temizleyerek okumaya başladı;

Buluştuğumuzda gizlice,

Hüzün duyardım sessizce,

Kalbinin unutabileceğine,

Ruhunun ihanet edeceğine...

Pamela, Connor'm yanında oturduğu koltuktan, Crispin'in sahnede şaşırtıcı derece başarılı olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Sanki sahnede daha da büyümüş ve ilgi odağı olunca kendine güveni artmış gibi görünüyordu. Sesinin tınısından büyülenen birkaç kişi, sohbetlerini yarıda keserek onların olduğu küçük gruba doğru geldiler.

Seninle tekrar buluşursam.

Uzun yıllar sonra,

Seni nasıl selamlarım ki?

Sessiz ve gözlerimde yaşlarla.

Crispin okumasını bitirince, heyecan dolu bir alkış koptu, selam verdikten sonra, kitabı raftaki yerine koydu.

"Çoğunuzun bildiği gibi, uzun zamandır kayıp olan kuzenim bu ruha sahip, yürekli bir ırk olan İskoçlarla yaşıyordu. "Crispin'in kurnaz bakışları Connor'ın üzerinde odaklandığında, Pamela ona bir şey olacağını hissetti. "Anadilinde okunan bir şiiri dinlemekten daha büyük bir keyif olmaz; ne de olsa İskoçların en ünlü şairi olan Robert Bums'ün dizelerini sevgili kuzenimden başka kim daha iyi okuyabilir ki?"

Crispin raftan aldığı kumaş kaplı kitabı Connor'a doğru fırlatınca, Pamela kanının donduğunu hissetti. Eski püskü kıyafetleriyle onu

utandırmamanın bir yolunu bulmaya çalışırken, kuzeninin kalleşçe bir hamleyle onu daha korkunç bir şekilde küçük düşüreceğini asla hayal etmemişti. Kimse farkına varmadan ona okumayı öğretmeye niyetlenmişti ama Warrick Park'a geldiklerinden beri çalışmaya hiç fırsatları olmamıştı.

Genç kadın, üzerlerine doğru gelen kitabı Connor yakalayamadan, havada kaptı. Crispin'e öfkeyle bakarak, "Böyle saçmalıklarla oyalanmak yerine, bir markinin yapabileceği çok daha iyi şeylerin olduğuna eminim."

Connor elindeki kitabı nazikçe aldı. "Sorun değil, sevgilim. Konu aşk şiirleri olduğunda, bir İskoç bir İngiliz'i aydınlatma fırsatını asla kaçırmaz."

Sözleri şaşkın bakışmalara ve huzursuz gülüşmelere neden oldu. Ayağa kalkıp rafların önündeki yerini alınca, odaya sessizlik çökmüş ve etkileyici varlığıyla herkesin ilgisini üzerine çekmişti.

"Kendi seçimimi yapabilir miyim?"

Crispin elini lütfeder gibi uzattı. "Keyfine bak."

Connor kitabı birkaç kez elinde evirip çevirdikten sonra parmağını bir sayfanın üzerinde tuttu, o an Pamela nefesini tutmuştu. Genç adam herhangi bir açıklama yapmadan okumaya başladı.

Eliza senden gitmeliyim,

Ve vatanımın sahillerinden.

Zalim kaderin aramıza koyduğu,

Uçsuz bucaksız, azgın bir okyanustu...

Şair bunları ilk kaleme aldığında, kelimeler basit ve samimi gelmiş olabilirdi ancak Connor'ın büyüleyici ses tonuyla dizeler zenginleşip değişerek en ufak bir hecesi bile kulağa müzik gibi gel meye başlamıştı. Genç adam ona doğru baktığında, artık gözlerin deki tutkuyu gizleme gereği bile duymuyordu. Crispin'in aksine, o şiirini sadece bir dinleyiciye karşı okuyordu. Genç adam devam ederken, Pamela gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissetti.

Ancak uçsuz bucaksız okyanus kükrüyorsa da,

Benim ve aşkımın arasında,

Asla, asla ayıramaz,

Kalbimi ve ruhumu senden.

Sön sözlerinin yankısı dindiğinde, alkışların coşkusu odayı inletti. Sayısız mendilin birden ortaya çıkması göz önünde bulundurulursa, tek ağlayan Pamela değildi. Emily'nin yanındaki çilli genç adam bile, yanağına duygu dolu bir öpücük kondurdu.

Başka bir Burns şiiri için istekte bulunan sesler yükseldiğinde, hem Crispin hem de Byron çoktan unutulmuştu.

"Bayanlar, baylar, bu gece için bu kadar yeter," dedi Connor "Ama düğünümden sonra sizlere heyecan verici 'Ah Evet, Karım Beni Dövdü' şiirinin tamamını okuyacağım."

Adamlar gülerek Connor'ın çevresinde toplandılar ve sırtına vurarak onu tebrik ettiler. Pamela, Crispin'in taşlaşmış bir yüzle kalabalığın arasında kayboluşunu izlerken, kendisi de aynısını yapmaya karar verdi. Emily'nin sevgilisi piyanonun başına geçip Bach'ın konçertosunu çalarak genç kızı büyülerken, Pamela bir an önce dedikodulardan ve meraklı gözlerden uzaklaşma çabasıyla kalabalığın arasına karıştı.

Ardından gelen Connor'ın ayak sesini duyması uzun sürmemişti. Genç adam, onu elinden yakaladı ve kendine doğru çevirdi.

Pamela elini hızla onun elinden çekti, birkaç kişinin dikkatlerini onların üzerine çevirdiğini görünce sesini alçaltarak fısıltıyla onuştu. "Okuyabildiğini neden bana söylemedin?"

Genç adam omuzlarını silkti. "Hiç sormadın ki. Babam bir befendiydi. Bana okumayı o öğretti."

Pamela şok etkisiyle dudaklarının uyuştuğunu hissetti. "Baban bir beyefendi miydi? Ben sanıyordum ki ailen..."

"Cahil mi?" Genç kadının duraksadığını görünce ona yardım eder gibi araya girmişti.

Genç kız suçluluk duygusuyla boğazının yandığını hissetti, Çiftçi. Çoban. Ya da belki çiftçi."

Connor'ın sesi artık dokunaklı değildi, duygulardan arınmış bir şekilde çıkıyordu. "Babam bir İskoç'tu ancak İngiltere'de doğup büyümüştü. Culloden Savaşı'nda halkını satan *onun* babasıydı."

MacFarlane Kalesi'ndeki o lanetli konuşmayı hatırlayarak, "Otuz iliz gümüşü için," diye usulca ekledi genç kadın.

"Ve kontluk unvanı için," diye itiraf etti Connor.

Pamela'nın kulakları çınlamaya başlamıştı. "Sanırım kontluk konusundan da bahsetmeyi atladın."

Connor'ın yüzü asıldı. "O unvan halkımın kanıyla alındı. Bütün halkını yasal başkanlarının önderliğinde tek bayrak altında almak için Kuzey İskoçya'ya döndüğünde bunların hepsini reddetti. Aldığı her nefeste ona tapan, parasız pulsuz bir kadınla evlenip sıradan bir kulübede yaşamak için unvanı ve zenginliğinden vazgeçti." Geriye doğru dönerek hâlâ kitaplığın önünde gülüşen kalabalığa baktı. "Okumayı bilmesem bile o şiiri ezberden okuyabilirdim. Robbie Bums babamın en sevdiği şairdi. Şöminenin başında oturup o şiirleri anneme kaç kere okuduğunu bilmiyorum.

Pamela ümitsizce başını salladı, şimdi kendini çok daha aptal hissediyordu. "Peki, ben bunu nasıl bilebilirdim ki?"

"Bilemezdin çünkü sen ailemin eğitimsiz cahil köylüler olduğunu düşündün. Çünkü bu İngilizlerin İskoçlar konusundaki genel kanısıdır."

İnsafsız suçlaması karşısında incinen genç kadın çenesini dikleştirdi. "Sanki beni yanlış yönlendiren sen değilmişsin gibi. İlk karşılaşmamızda, dolu silahını dosdoğru kalbime yöneltmiştin. Bunu da mı baban öğretti?"

"Hayır. Onu asan kırmızı üniformalılar öğretti."

Orada öylece durdular, aralarındaki uçurum gitgide daha da genişliyor ve derinleşiyordu, öyle ki Bums'ün şiirindeki azgın okyanus bile bunu tanımlamaya yetmezdi. Ne kadar akıcı ve esprili olsa da Pamela şu anda kelimelerin bir bağ oluşturmak için hiçbir işe yaramayacağını hissetti.

Genç adama doğru bir adım attı. Yumuşak bir ses tonuyla, "Ne istiyorsun, Connor?" diye sordu. "İstediğin beni cezalandırmak mı? Onların günahlarını bana mı ödetmek istiyorsun?"

Genç adam daha cevap veremeden, bir hizmetli kapıdan içeriye girdi. Pamela gözünün ucuyla bir çiftin içeriye girdiğini gördü.

Uşak anons yapmadan önce herkesin dikkatini üzerine çekme için gürültüyle boğazını temizledi. "Sör Simon ve Catriona Wescot."

Kapının yanında duran altın rengi saçlı adam, Connor'dan daha ince yapılıydı ama hemen hemen onunla aynı boydaydı ve omuzlan da aynı ölçüde genişti. Adamın saygın bir görünüşü ve büyüleyici derecede erkeksi güzelliği, salondaki tüm kadınların ilgisini üzerinde toplamıştı.

Kadınların heyecanla yelpazelerini sallamaları, kirpiklerini kır-

ıştırarak koro halinde iç geçirmeleri ve onun gelişini selamlamalarına rağmen, adamın kolundaki kadından başkasını görmediği gün gibi ortadaydı.

Pamela, Connor'a doğru baktı ve onun gözlerinin de Simon Wescott'un karısında olduğunu görünce şok geçirdi.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Pamela'nın kalbi sanki taşlaşmıştı. Connor, kapıdaki kadına âdeta bir hayalet görmüş gibi bakıyordu. Topuz yaptığı, sarıya çalan kızıl rengi bukleleri ve yüzüyle burnuna saçılmış tarçın rengi çilleriyle dupduru tenli, güzel bir hayalet. Kocası eğilerek kulağına bir *şey* mırıldandığında, adamın koluna sarılıp yüksek sesle gülerken, iri gözleri sevgiyle parlıyordu.

Connor elini göğsüne doğru kaldırdığında, onun hep gömleğinin altında taşıdığı madalyona mı, yoksa deli gibi çarpıyor olması muhtemel olan kalbine mi dokunduğunu Pamela'nın bilmesine olanak yoktu.

Şövalye ile karısı salonu boydan boya dolaşıp, karşılaştıkları herkesle gülümseyerek selâmlaşıyorlardı. Pamela, Connor'la birlikte bunların yolu üzerinde olduklarını fark etti. Connor yerinden kıpırmamazken, Pamela da kendini ayaklan yere çakılmış gibi hissetti.

Kadın onlara yaklaşırken, onun Connor'ı görmesini ve Pamela'nın yüreğinde biriktirdiği gizli umutlarını yok edecek olan gözlerindeki tanıma ifadesini nefesini tutarak bekledi.

Çift önlerinden geçerken onlara baktı ve adam mırıldanırken kadın ikisine de gülümseyerek başıyla selam verdi. Pamela aynı nezâketle zoraki bir gülümsemeyi başarsa da, Connor'ın ifadesi hiç değişmemişti. Sanki

taştan yontulmuş bir heykel misali, duygusuz bir ifadeyle kadının geçmesini izledi.

İkili şöminenin olduğu tarafa giderlerken, kadın omzunun üzerinden Connor'a doğru meraklı bir bakış attı.

Genç adam, "Haydi, buradan çıkalım artık," dedi ve Pamela'nın elini tutarak kapıya doğru yürüdü.

Genç adamın kafasının, az önce gördüğü güzel yabancıyla son derece meşgul olduğundan dolayı, Pamela nihayet kendisinin odadaki varlığını hatırlamış olmasına sevinmesi gerektiğini düşündü.

Pamela, "Peki ya, Leydi Astrid'e ne olacak?" diye sordu. Onun uzun adımlarına yetişebilmek için çifter çifter adım atıyordu.

"Evin yolunu bulur," diye karşılık veren genç adam, uşağın Pamela'nın kaşmir şalını ve manşonunu getirmesini beklerken sabırsızdı. "Belki de Leydi Newton'un uzun saplı cadı süpürgesini ödünç alır."

Arabacıyı beklerken, Connor tek kelime bile etmedi. Warrick Park'a dönerlerken, upuzun yol boyunca da sessizliğini korudu. Pamela arabanın köşesine doğru büzüldü ve kat ettikleri yolun her metresinde kendini biraz daha kötü hissetti. Araba uzun kavisli yolu dönerek evin önünde durduğu zaman, genç kadın onun bir daha konuşup konuşmayacağı hakkında endişe duymaya başlamıştı

Onlara yardım etmek üzere bekleyen uşağı görmezden gelen Connor, araba durur durmaz kapıyı açıp aşağı atladı. Pamela bir anlığına, onun kendisini oracıkta yalnız ve unutulmuş olarak bini kaçağını sanmıştı ancak genç adam kapısını açtı ve tıpkı Warrick Park'a ilk geldikleri gün yaptığı gibi, güçlü elleriyle onu belinden kavrayarak aşağı indirdi.

Arabacı ahırın olduğu yöne doğru giderken, Connor orada durdu ve gözlerini evin ışık süzülen pencerelerine dikti. "Bu gece o kafese tıkılıp kalmaya katlanamam."

Topuklarının üzerinde döndü, tepeden aşağı sallanan söğüt ağaçlarının olduğu tarafa doğru kravatını çekiştirerek yürümeye başladı. Pamela birkaç saniye tereddüt içinde kaldı, sonra da onu *takip* etti. Gece düşen çiğ damlalarının, attığı her adımda bez terliklerinin içine işlediğini hissediyordu. Connor kendinden emin adımlarla, tıpkı dağlarda gezdiği gibi rahat yürüyordu, genç kadın ise ona yetişebilmek için sendeleyerek yürürken tepenin eteklerine geldiklerinde, güzelim elbisesinin kumaşını mahvetmişti.

Uygarlığa ait bir şey görmeyi reddeden Connor, söğütlerin ötesindeki Dorik tarzda inşa edilmiş tapınağın zarif kolonlarıyla ilgilenmeden geçip gitti. Gölün kıyısına gelinceye kadar da durmadı. Ellerini kalçalarının üzerine koyarak, gözlerini suyun üzerindeki yakamoza dikmiş vaziyette, öylece durdu.

Gölün kıyısına kadar onu takip eden Pamela, titrememek için kollarını kendi omuzlarına sardı. Kaşmir şalını, yepyeni kürk manşonuyla birlikte arabada bırakmıştı.

Connor'ın sessizliğine dayanamayacak hale geldiği zaman, usulca, "O kadındı değil mi? Kalbinin üzerinde taşıman için o madalyonu veren kadın."

Connor ona doğru baktığında, gözleri şaşkınlıktan cıva gibi parlıyordu. "Madalyon annemindi. Onun bana verdiği son şey."

Pamela ona doğru yaklaşırken hâlâ ümit etmeye cesaret edemiyordu. "Anlamıyorum. Senin ona baktığını gördüm. Sanki onun gerçek olduğundan emin olmak için ona dokunmaya can atıyor gibiydin."

Bakışlarını tekrar suya doğru çeviren genç adamın gözleri, gök-yüzünün doğusunda asılı duran gümüşi ay küresi kadar uzaktı. "Onun gerçek olduğunu biliyorum. O benim kardeşim."

"Kardeşin mi?" Pamela ıslak çimlerin üzerine çöküverdi, o kadar rahatlamıştı ki Connor'ın onu tuhaf karşılaması umurunda bile değildi. "O kadın senin kardeşin miydi?"

"Evet." Genç adam başını sallarken dudakları acı bir gülümse meyle kıvrılmıştı. "Onu gördün mü? Dosdoğru bana baktı ve kim olduğumu bile bilmiyordu. Onu suçlayamam. Kırmızı üniformalıların geldiği geceden beri beni görmedi ki."

Pamela bir dizini göğsüne doğru çekti. Connor'ın sessizliği artık bozulduğu için konuşmaya o kadar çekiniyordu ki, tekrar kabuğuna çekilecek diye nefes almaktan bile korkuyordu. Pamela, onun sadece şimdikini değil, yılların verdiği sessizliği bozduğunu hissediyordu.

Zamanın gerisine doğru yolculuk ederken her kelimesinde sesi biraz daha derinleşiyor gibiydi. "Kırmızı üniformalıların geldiğini duyduğumuzda, babama onun yanında kalmak için yalvardım. On beşinde, ince uzun bir delikanlıydım ve kendimi erişkin bir adam sanıyordum. Ondan bana silah vermesini istedim, böylece yan yana savaşabilecektik ama babam Catriona'nın tek umudunun ben olduğumu ve onu alıp

saklamam gerektiğinde ısrar etmeyi sürdürdü, Annemin de gitmesini istiyordu ancak o bunu reddederek babamın yanında kaldı."

"Neredeyse üzerimize gelmişlerdi." Sanki atlıların dörtnala gelişini hâlâ duyabiliyormuş ve ayaklarının altındaki zeminin sarsıntısını hissedebiliyormuş gibi başını eğdi. "Hayatımda ilk kez babama karşı geldim. Ona, artık büyüdüğümü ve bana ne yapacağımı söylemeye hakkı olmadığını haykırdım. O zaman, benim nazik, uysallıkla konuşan ve öfkelendiğinde bile asla bana el kaldırmamış olan babam, öyle şiddetli bir tokat attı ki dişim kırıldı."

Connor, genç kadına göre gülüşünü çok sevimli hale getirin dişinin çentiğine dokundu.

"Beni omuzlarımdan yakaladı ve sarstı. Eğer Catriona'yı saklamayacak olursam askerlerin ona korkunç şeyler yapacağını... sözlere dökülemeyecek kadar kötü şeyler yapacağını söyledi. Onun sadece on yaşında minicik bir kız çocuğu olduğunu umursamayacaklardı."

"Ondan sonra bir şey diyemedim. Tek yapabildiğim başımı sallamak oldu. Bunu yapınca babam beni kendine çekti ve neredeyse nefesim kesilene kadar sımsıkı sarıldı. Sonra beni kendinden uzaklaştırdı ve 'Git! Haydi git, oğlum! Hemen şimdi!' diye bağırdı."

Gömleğinin üst düğmesini çözen Connor, altın madalyonu taşıyan zarif zinciri çekti. "O zaman bunu elime tutuşturan annem, onu hayatım boyunca saklamamı, böylece her zaman ondan bir parçanın üzerimde olacağını söyledi. Böylece, hiçbir zaman kim olduğumu unutmayacaktım." Madalyonu avucunun içine alarak sıktı, "sonra Catriona'yı alıp gittim. Ormanın kenarında eskiden oyun oynadığımız içi boş bir ağaç vardı. Onu ağacın içine koydum ve kucakladım. Yüzünü gömleğimin içine soktum ve olacakları duymasın diye kulaklarını kapadım."

Pamela kendisi de duymamak için kulaklarını kapamak istedi.

"Sonra da kırmızı üniformalılar geldi. Lambalar hâlâ yandığı için evimizin penceresinden içeride olan biteni görebiliyordum." Sesindeki tutku yok olmuş, geriye kırılgan ve soğuk bir tonlama kalmıştı. Sesinin duygularından tamamen arınmış bir hal almış olması, ıstırabını Pamela'nın daha da içten hissetmesine neden oluştu. "Babamı yakalayan iki kişi, ayakta duramayıncaya kadar karşılıklı ona vurdular, her yeri kan içindeydi ama bilinci hâlâ yendeydi. Sonra anneme yöneldiler ve onunla ne kadar iyi zaman geçireceklerine dair şakalar yapıp kahkahalar attılar."

Connor hızla yüzünü ona doğru çevirince gözlerindeki nefretin

yoğunluğu genç kadının kanını dondurdu. "O anda onları bana verseler, Tann adına yemin ederim ki çıplak ellerimle öldürürdüm."

"Catriona'dan ayrılamazdın." Pamela'nın sesi de aynı onunki gibi sert çıkmıştı. "Babana söz vermiştin. İçten içe onun haklı olduğunu biliyordun. Eğer kırmızı üniformalıların ellerini kardeşine uzatmalarına izin verseydin..." Sözlerini tamamlamadı. Bunu yapmak zorunda da değildi.

"Onun üzerine doğru yürüdükleri zaman, annem eteğinin altından bir tabanca çıkardı ve onlara doğru tuttu." Connor hafifçe gülümsedi. "Orada öylece dururken o kadar güzeldi ki, onlara bir avuç cüce köleden başka bir şey değillermiş gibi bakan dev gibi ve gururlu bir kraliçeye benziyordu. Birkaç saniye boyunca, öyle olduğunu bile düşünmüştüm." Gülümsemesi kayboldu. "Ancak sadece bir mermisi vardı ve çevresinde kurt sürüsü gibi dönenler bir düzineydi."

Pamela ayağa kalktı, yapmak istediğinin aksine olduğu yere mıhlanmış gibiydi. Kollarını genç adamın boynuna dolamak ve onu susturmak için dudaklarını onunkine bastırmak, onunla birlikte çimlerin üzerine uzanıp sonrasında neler olduğunu anlatmaması için ne gerekiyorsa yapmak istiyordu.

"Silahı şakağına doğru kaldırdığı zaman, babamın 'Hayır!' diye bağırdığını duydum. Ama o, tıpkı gece yatmadan önce saçımı tararken veya çamurlu çizmelerimle eve girdiğimde bana yaptığı gibi yalnızca gülümsedi. Adamların ikisini de öldüreceğini *biliyordu*

"O hayvanlar sırayla kendisine tecavüz ederlerken babamın izle sini istemedi."

Connor'ın gözleri çöl kumları kadar çorak ve kuruydu anı Pamela yanaklanndan süzülen yaşların sıcaklığını hissedebiliyordu.

'Tetiği çektiği zaman, Catriona'nın minicik bedeninin sanki vurulan oymuş gibi sarsıldığını hissettim. O zaman, tüm bunlar gerçekleşirken sürekli çığlık attığımı sansam da sesimin çıkmadı fark ettim. Annem yere düştüğünde, babam kırmızı üniformalıların elinden kurtularak ona ulaşmaya çalıştı ama tüfeklerinin kabzalarıyla başına vurdular. Sonra onu dışarı sürükledi ve astılar. Yüzümü Catriona'nın saçlarının arasına gömdüm ve ortalığa sessizlik hâkim oluncaya kadar da öylece kaldım/'

Cırcır böceklerinin öttüğü ve gölün yüzeyinden doğru esen rüzgârın estiği o güzel bahar akşamı kadar sessizdi. Uzun yıllar önceki o gece, orada sadece küçük bir kızın boğuk boğuk gelen ağlama sesi, halatın tüyler

ürpertici gıcırtısı ve çam ağaçlarının dallarını savuran rüzgârın uğultusundan başka hiçbir ses yoktu.

"Sürünerek geri geldiğimizde ev harabeye dönmüştü. Babamın bedeni hâlâ ağaçta sallanıyordu. O manzarayı görmesini engellemek için son bir kez daha Catriona'yı kollarıma aldım." Başını eğdi. "Sonra annem ile babamı gömdüm ve amcama ona bakması için yazdığım bir notla birlikte kardeşimi Londra'ya giden bir posta arabasına bindirdim."

Pamela boğazındaki ıstırabın verdiği düğümü geçirmek için yutkunarak, "Hep yalnızdın," diye fısıldadı. "Nasıl dayandın?"

Elini kaldırdı ama daha parmakları onun yanağına ulaşamadan, genç adam bileğini sertçe yakaladı. "Bana acımanı istemiyorum, merhametine de ihyacım olmadığından adım kadar eminim."

Genç kadın umutsuzca bir kahkaha koparıverdi. "Hislerimin bu olduğunu mu sanıyorsun, Connor? Acımak mı? Ya da merhamet. Bana şu kadarını söyleyeyim, bu gece Simon Wescott'un karısına bakarken sana karşı kendimi hiç de merhametli hissetmiyordum."

Sözlerinden şaşkına dönen genç adam gözlerini kırpıştırarak fena baktı. "Nasıl hissediyordun?"

Genç kadın tıpkı onun kadar suratsız bir ifadeyle, "Doğrusu, tam tersi duyguları hissediyordum," dedi.

"Tersi mi?" Bileğini tutan elini gevşetti ama sesindeki neşeli tın genç kadının daha kötü hissetmesine neden olmuştu. "Bana madalyonu onun verdiğini sandığın için mi? Onun geçmişimden gelen bir kadın olduğunu ve hâlâ kalbimde bir hak iddia edebiliceğini düşündüğün için mi?"

Genç kadın bileğini çekerek ondan kurtardı. "Diğer şeylerin birlikte."

Genç kadının buz gibi sesi, Connor'ın gamzesinin derinleşmesine neden olmuştu. "Şimdi artık onun kardeşim olduğunu bildiğine göre…" diye sordu nazikçe, "nasıl hissediyorsun?"

Nasıl hissettiğini Connor'a söylemek yerine, göstermeye karar verdi. Parmak uçlarında yükselerek ellerini saçlarının arasına geçirdi ve dudaklarını kendisininkilere doğru çekti.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Pamela'nın dudaklarını esir ederek dilini kadifemsi dokunuşlarıyla daha derinleri keşfetmek için genç kadından aldığı sözsüz davetiyeyi kabul eden Connor inledi. Pamela, genç adamın açlıkla yanan dudaklarına cevap olarak, tüm gece boyunca yapmak istediği şeyi yapıp, parmaklarını saçlarının arasından geçirerek onları tutan kadife tokadan kurtardı.

Bir beyefendi gibi davranmayı beceriyor olabilirdi ancak Pamela içten içe, onun daima elinde silahı ve gözlerinde tehlikeli bir edayla dağlarda gezen vahşi delikanlı olarak kalacağını biliyordu. Genç kadın onun vahşiliğini öpüşünde hissedebiliyordu, çam ve ağaç kokusu o kadar keskindi ki herhangi bir defne sabunu bile o kokuyu tamamen yok edemezdi.

Genç kadın o anda onu uslandırmak istemediğini fark etti. Aksine istediği onu daha da vahşileştirmekti.

Yumuşak göğüslerini onun kaslı göğsüne bastırdığında, genç adamın derinden bir inilti çıkarmasına bakılırsa, Pamela'nın bunu yapmasını yürekten istediği her halinden belliydi. Bunun ona neye mal olduğunu şimdi daha iyi kavrayan genç kadın, dilinin ucuyla Connor'ın dişinin çentiğine dokundu. Genç kadının dili daha cesur hareket ederek onunkiyle dans ettiğinde, Connor ellerini aşağıya doğru kaydırarak Pamela'nın kalçalarının biçimli kıvrımlarını avuçladı.

"Islanmışsın.” diye mırıldandı.

Pamela, "Yapabileceğim bir şey yok," diye karşılık verdi. Artık onu arzulamaktan utanmıyordu. "Ne zaman beni öpsen hep aynı şey oluyor."

Başını kaldıran Connor'ın bakışları şaşkındı. "Hayır, ben etekliğini kastettim. Islanmış." Genç kadını kendinden uzaklaştırdı, bakışları etekliğinin yıpranmış kenarlarına doğru kayınca gözlerindeki şaşkınlık yerini korkulu bir ifadeye terk etmişti. Suareden ayrıldıklarından beri, genç kadını ilk kez görüyormuş gibiydi. "Güzelim elbisene ne olmuş, tatlım? Ve yeni ayakkabılarına."

Pamela bakışlarını aşağı doğru indirince, beyaz terliklerinin artık beyaz olmadığını ve tamamıyla çamura batmış olduğunu gördü. İnci tokalarından biri kopmuş ve onu tutan ipliğin ucunda sallanıyordu, terliğin zarif saten kumaşı da tabanından ayrılmıştı. "Ben gerçekten bilmiyorum. Sanırım senin peşinden tepeyi inerken..."

"Peki, şalın nerede?" diye soran Connor, genç kadının üşümekten

ürpermiş olan kollarını hızlı hareketlerle ovdu. "Ne yapmaya çalışıyorsun seni küçük aptal? Soğuktan ölmeye mi çalışıyorsun?"

Pamela, ona alelacele arabadan indirip ne şalını ne de mantosunu alacak zaman bırakmayanın kendisi olduğunu söyleyen, genç adam sanki bir çocuğun ağırlığına sahipmiş gibi onu kucağına alarak tapınağa doğru yürümeye başladı.

Kollarını boynuna dolayan genç kadın başını da omzuna yasladı, genç adamın kocaman ve güçlü bedeninden yayılan ısı ona bir daha asla hiç üşümeyeceği hissi veriyordu. Onu saran kollar, kız kardeşinin titreyen bedenini taşıyan kolların aynısıydı ve aynı eli annelerinin hayatını sonlandıran silah ve zalim yumrukların sesi duymasın diye kardeşinin kulaklarını kapatmıştı. O gece, kız kardeşini korkudan uzak tutmak için gücünün yettiği her şeyi yapmış ve bu felaketin acısını tek başına yüklenmişti.

Pamela, dudaklarını boynundaki yok olmaya yüz tutmuş urgan izine bastırdı. Bu gece onun yalnız olmayacağı bir gece olacaktı.

Connor onu tapınağın geniş ve düz basamağına taşıdı. Tapınağı çevreleyen söğüt ağaçlarından süzülen ay ışığı, yuvarlak yapıdaki iç kısmı gölgelerle süslüyordu.

Connor, cumba gibi çıkıntılı bir bölmenin önünde duran sıralardan birine oturarak genç kadını da kucağında tuttu. Neyse ki boğazını sıkan kravatından kurtulmuştu da genç kadın güçlü çenesini ipeksi öpücüklere boğabiliyordu.

Genç adam usulca inleyerek eğildi ve Pamela'nın ıslak terliklerini çıkarıp bir kenara fırlattı. "Sana başka terlikler alacağım.” diye söz verirken gözlerindeki sahiplenici ışıltı genç kadının heyecanla titremesine neden oldu. "Her biri bir diğerinden daha pahalı ve güzel olan yüzlerce çift alacağım.”

"Sen nasıl bir hırsızsın? Benim için çalabilecekken neden alasın ki?"

Pamela'nın gözlerindeki ateşli pırıltıdan çılgına dönen Connor, genç kadının çenesini kendine doğru kaldırarak ılık ve nemli dudaklarını kendisininkiyle örttü. Şu anda onun bal tadındaki dudaklardan bir öpücük alabilmek için kralın tacını bile çalmaya hazırdı.

Ancak dudaklarının balını sonuna kadar emdiği birkaç dakikadan sonra, asla bu kadarının kendisini tatmin etmeyeceğini gayet biliyordu. Daha fazlasını istiyordu. Her şeyi istiyordu.

Connor dudaklarını bir saniye bile ayırmadan onu sıranın üzerine yatırdığında, Pamela soluğunu tuttu. Connor, genç kadının kollarının onu sarmasını umut ederken, Pamela bacaklarını açıp onun sertleşmiş açlığına davet çıkarınca, kendini arzudan patlayacakmış gibi hissetti.

Connor genç kadına bakmak için ağırlığını ellerine vererek doğruldu, hem nefesini hem de şehvetini kontrol etmeye çalışıyordu. Gecenin erken saatlerinde merdivenlerden inerken onun ne kadar güzel olduğunu düşünmüştü ancak şimdi tokalarından kurtulmuş parlak bukleleriyle, ay ışığını yansıtan ışıl ışıl gözleriyle ve genç adamın öpüşüyle dolgunlaşmış nemli dudaklarıyla çok daha büyüleyici görünüyordu.

Connor ceketini ve yeleğini çıkarmak için dizleri üzerinde doğrulduğunda, genç kadının küçük ellerinin zaten orada olduğunu ve kıyafetlerini sabırsızca çıkardığını fark etti. Pamela gömleğini de aynı heyecanla çekince inci düğmeler koparak yere saçıldı.

Connor gömleği birden açılınca, 'Terzim bunu yaptığın için seni asla affetmeyecek.” diye uyardı.

Pamela, "Peki ya, sen..." diye fısıldadı, genç adamın kaslı göğsünü kendinden geçmiş gibi süzerek. Pamela'nın parmakları göğsünün tüylerinden aşağı doğru kayarak karın kaslarına doğru yol aldığında Connor keskin bir soluk aldı. *"Sen* affedecek misin?"

Genç kadının elini yakaladı ve pantolonunu zorlayan sertliğinin üzerine cesurca bastırdı. "Affettim bile."

Pamela utanarak devetüyü kumaşın altındaki sertliğe enine boyuna dokunurken, bu kez şaşkınlık içinde soluklanma sırası ondaydı. Soluk alış verişi, iç çekiş halini aldığında Connor'ın dudakları onun yardımına yetişti. Dudakları tekrar genç kadının dudaklarının üzerine kapanarak onu uyuştururcasına öperken, elleri de eteğinin altından yukarılara, bacaklarına doğru kaydı. Parmak uçları bacaklarının arasındaki nemlenmiş ipeğe dokunduğunda, genç kadın zevkten inledi.

"Bana iç çamaşırı giymediğini söylemiştin, seni küçük yalancı,” diye fısıldadı, bu sözler onun dudaklarından âdeta sevgi sözcükleri gibi dökülmüştü.

"Hırsızların onuru olmadığını bana söyleyen sen değil miydin?"

Genç adam bu yalanını ipek kumaşın arasından dokunarak cezalandırdı, başparmağı ve işaret parmağının arasındaki ipeğin kayganlığından faydalanarak altında duran minik tomurcuğa hafif darbelerle

dokundu. Genç kadının, onun insafa gelmesi için yalvarır gibi zevk hıçkırıklarına boğulması uzun sürmedi. Connor, Pamela'nın tiz yakarışına cevap verdi. En kalın ve uzun olan orta parmağını ipeğin arasından kaydırarak onun içine doğru daldırdı ve hassas olduğu kadar, haşin bir şekilde onu uyardı. Connor parmağının olduğu yerde sızlayan bir boşluk bırakarak ona dokunmayı tamamen kestiğinde, Pamela bu hayal kırıklığı hissiyle öleceğini sandı.

Genç kadının itiraz eden sızlanmalarına aldırış etmeyen Connor, onu kalçalarından yakalayarak ayağa kaldırdı. Genç kadın arzudan o kadar çok sersemlemişti ki tek yapabildiği, kolları ve haklarıyla ona sımsıkı sarılmak oldu. Genç adamın onu kolayca kaldırması ve kendine ait kılmasının onda ne kadar ilkel bir heyecan uyandırdığını inkâr etse yalan söylemiş olurdu. Bir geceliğine de İsa, böyle bir adamın kadını olmak paha biçilemezdi.

Connor onu tapınağın tam ortasındaki düz ve soğuk mermer kaidenin üzerine oturttuğunda, genç kadın şok hissiyle çaresizce çığlık attı.

"Anlaşılan, Dük açık havada yemek yiyebilmek için masa yaptırmış." Connor'ın vahşi gülümsemesi, Pamela'nın garip bir şekilde ürpermesine neden oldu. "Ne kadar düşünceli birisi, değil mi?"

Connor elbisesini üzerinden çıkarıp onu geriye doğru yatırıncaya kadar, genç kadın Dük'ün ne kadar düşünceli olduğunu kavrayamamıştı. Elleri iç çamaşırının narin ipeğiyle kısa bir süre uğraşarak genç kadını hem gecenin soğuk havasına hem de kendi uyuşmuş bakışlarına maruz bıraktı.

Connor ay ışığı tanrıçasını süzerken, zarif kolonların arasından süzülen gecenin soğuk ayazı bile damarlarında dolaşan ateşli kanı soğutmaya yetmedi. Bedenindeki tüm ısı ve kan, kasıklarında toplanmıştı ve oradaki ağırlık pantolonunun dikişlerini zorluyordu.

Pamela'nın çırılçıplak bir vaziyette altında yatmasıyla ilgili hayalinin gerçekleşmiş olduğuna inanamıyordu. Tabii dizinin tam üzerindeki bembeyaz bacaklarını saran jartiyeri ve ipek çorapları dışında. Dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. O açık yürekli bir adamdı. Onları genç kadının üzerinden kendisi de çıkarabilirdi.

Pamela, 'Terzim seni asla affetmeyecek," dedi, bir zamanlar iç çamaşırı olan ama şimdi onun elinde yırtık pırtık hale gelen ipekli kumaşa bakarak.

Connor kumaşı bir kenara attı. "Peki ya, sen tatlım?.. *Sen* affedecek

misin?"

Genç kadın karşılık veremeden, bacaklarını iki yana açan Connor, başını eğdi ve dudaklarını onun merkezine yapıştırdı.

Pamela o anda her şey için onu affedebilirdi.

Mermer masa tam da Connor'a göreydi ve hem yüreğinin hem de bedeninin isteklerini Pamela'ya sunmak için yapılmış bir pagan sunağı gibiydi. Pamela bir zamanlar âdemoğlunu baştan çıkaran Tanrı'nın yemeği, içkisi ve tüm yasaklı lezzetlerin tadını çıkarıyordu. Genç adam ise, asla kanamayacağı enfes bir içkiyi yudum yudum tadıyordu.

Genç kadın soluk soluğa onun ismini sayıklarken, sıkılı minik yumruklarıyla genç adamın saçlarını kavrayarak bedenini yukarı doğru kaldırması uzun sürmedi. Connor, genç kadının şehvetini tatmin etmek için onu dudaklarıyla, diliyle ve dişiyle kutsamaya devam ediyordu.

Pamela, Connor'ın ellerinin verdiği zevki hiçbir şeyin asla geçemeyeceğini sanmıştı ancak onun duyarlı ve hiç de masum olmayan öpücükleri tüm savunmasını yerle bir etmişti. Titreyen teni üzerinde usul usul daireler çizen diliyle genç kadına ardı sıra sarsıcı doyumlar yaşatıyordu.

Onu arzudan çılgına çevirdiğinde bile, Connor'ın durmaya hiç niyeti yoktu. Genç kadın doyuma ulaşmış olmalıydı. Onu etkisi altına alan zevkin doruklarına gelmişti ve nabız atışı gibi titremesine bakılırsa tatmin olmuşa benziyordu. Ama bu yeterli değildi. Genç kadın daha fazlasını istiyordu. O *Connor'ı* istiyordu.

"Lütfen, Connor," diye inledi. "Senin olmak istiyorum."

İkinci kez sormasına gerek yoktu.

Bir anlığına genç adam bedeninden önce gölgesiyle onu örterek çıplaklığını gökteki ayın yüzünden sakladı.

Bir elini üzerinde gezdirdiğini hisseden Pamela, onun bir yandan da pantolonunun düğmesini açtığını fark etti. Genç adam nihayet oradaydı, sertliğini genç kadının nemli kıvrımlarına sürterek sanki boşluğuna girmek için yeterince ıslanıp ıslanmadığını kontrol ediyordu.

Connor, nazik ama bir o kadar da insafsız bir şekilde içine doğru yol alırken, Pamela'nm boğazının derinliklerinden bir inilti koptu. Bu kalınlığın, parmağıyla uzaktan yakından bir ilgisi yoktu. Deneyimsiz bedenini, böylesine sıradışı bir istilaya hazırlamak da mümkün değildi.

Altındaki mermerin soğukluğuyla, üzerinde ona sahip olmaya çalışan bedenin sıcaklığı arasında sıkışıp kalan Pamela, zevkten kıvranıyor ve hızlı hızlı soluk alıyordu. Connor ağırlığını ellerine vererek vücudunu ona doğru kavis yaptığında, boğazındaki damarların ve kollarındaki kasların şişmesi sabrının ve kontrolünün nelere mâl olduğunu gösteriyordu.

Genç kadın, sanki kör bir bıçakla içi dağlanıyormuş gibi keskin bir acı duydu, ardından Connor tümüyle içine giriverdi.

Pamela sımsıkı tutundu, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Artık geri dönüş yoktu. Connor onun öyle derinlerine inmişti ki, artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Pamela da asla eskisi gibi olmayacaktı.

"Benim Pamela'm," diye fısıldayan Connor, genç kadının gözlerinden süzülen her damlayı öpücükleriyle sildi. "Benim cesur, güzel meleğim."

Dudakları tekrar buluştuğunda ise, Pamela gözyaşlarının tuzuyla birlikte kendi teslimiyetinin de tadını almış oldu. Connor hareket etmeye başladığında, genç kadının çaresizlik hissi bir kat daha arttı. Keskin acı kısa bir süre sonra genç kadının onu ne kadar daha derinlere alabileceği ve genç adamın da ne kadarını ona verebileceği hakkında gittikçe artan bir sızıya dönüştü. O sızının içinden zevk, şehvet ve karşı konulamayan başka duygular tomurcuklandı.

Connor, Pamela'yı sonsuza dek ürkütecek bir hareket yapmaktan kaçınıyordu. Kadınların birçoğu onun ölçülerini memnuniyetle karşılarken, bir kısmı da irkilir hatta daha ileri giderek onu reddeder ve daha maceracı olan arkadaşlarına önerirdi.

Bu yüzden, Pamela bacaklarını ona kenetleyip küçücük topuklarını sırtına bastırarak onu iyice kendine doğru çektiğinde, Connor çok memnun olmuştu. Heyecanını dizginlemeyi ve daha nazik davranmayı bırakıp her seferinde daha derinlere haşince inerek, kendini geride hiçbir şey kalmayacak şekilde bütünüyle genç kadına verdi, kalbi de buna dâhildi.

Connor vücudunu zevk dalgasıyla ileri geri hareket ettirdiğinde, Pamela sanki hayata tutunurcasına tırnaklarını genç adamın sırtına gömdü. O anda bu adamın hayatına girecek birçok sevgiliden birisi değil, sonsuza kadar isteyeceği tek âşığı olacağını fark etmişti.

O annesi değildi. Genç adam yarın sabah onu terk etse bile, Pamela bir daha asla ne gönlünün kapılarını ne de bacaklarını başka bir erkeğe açmayacaktı. Ömrünün geri kalanını çörek yaparak ve kedilere bakarak

geçirecek ve Connor Kincaid adındaki haydudun kalbini ve masumiyetini çaldığı o mehtaplı geceyi hatırlayacaktı.

Sonra sadece Connor ve onun baştan çıkarıcı ritmik hareketlerinden başka hiçbir şeye ve hiçbir düşünceye fırsat kalmadı. Pamela onu çılgına çevirmek için yanıp tutuşuyordu ancak genç adamın darbeleri tüylerinin arasında çakmak taşı gibi duran merkezini ateşleyen kıvılcım saçarken, neredeyse aklını yitirecekti. Sürtünmenin etkisiyle genç kadının alev alev yandığı o özel anda, Connor boğuk bir sesle inledi. Genç kadın Connor'ın tohumlarını içine boşalttığı o anda, güçlü bedeninin içinde sarsıldığını ve titrediğini hissetti.

Connor bacakları arasına yığılıp yüzünü genç kadının terden ıslanmış boynuna gömdüğünde, Pamela onun ağırlığından hoşnut bir vaziyette ellerini sırtında nazik hareketlerle gezdirdi.

"Ah, tatlım," dedi en sonunda genç adam, kesik solukları konuşabileceği kadar düzene girdiğinde, "sen ne kadar sıkısın."

"özür dilerim," diye fısıldayan Pamela'nın yüzü asılmıştı, "öyle olmak istemezdim."

Connor başını kaldırarak ona doğru inanamayan gözlerle baktı, “Bu bir şikâyet değildi. Ömrüm boyunca kendimi bu kadar iyi hissetmemiştim, demeliydim."

"Ah! Şey, bunu daha çok sevdim." Genç kadın rahatlayarak elini ensesine kaydırıp dudaklarını kendisininkine doğru çekti.

Pamela onun içinde tekrar canlanarak sertleştiğini hissedene kadar dilleri birbirine dolandı.

Genç kadın gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmış bir vaziyette düzüşmelerini kesti. "Hey, Bay Kincaid, hiç utanmanız yok mu?"

Connor'ın dudakları kötü niyetli bir şekilde kıvrıldı. "İskoçların doyumsuz cinsel arzularla donatılmış yabaniler olduğunu duymamış mıydın?"

Genç kadın kirpiklerini kırpıştırarak baktı. "Sanırım ürkek bir İngiliz kızı, senin gibi bir İskoç erkeğini doyurmayı asla hayal etmemiştir."

"Muhtemelen öyledir," dedi ciddiyetle, "ama bu durumun onu

denemekten vazgeçilmeyeceğini düşünüyorum, sen ne dersin? Belki de ona tüm fırsatları tanırsa erkeği koyunlardan bile uzak durabilir."

Genç adam içinde hareket etmeye başladığında, Pamela dudakları onunkilerin üzerindeyken iç geçirdi. "Neden koyunları için üzülüyorum acaba?"

Crispin, Warrick Park'ın karanlık koridorlarında bir hayalet gibi sessizce yürüyordu. Işıklar söndüğünde yatağından çıkmaktan çok korktuğu zamanlar olmuştu. Babası öldükten sonra annesi hayatlarına devam etmek üzere onu buraya getirdiğinde, uçsuz bucaksız evdeki her şey ona çok yabancı ve ürkütücü gelmişti.

Amcası sandalyeye bağlı kalıp bir daha asla ayağa kalkmadığı zaman, bu evde yaşamaya başlayalı daha birkaç ay olmuştu. Yaşından daha küçük ve oldukça utangaç olan dokuz yaşında bir çocuk için o sandalye, yaşayan bir canavar gibi görünüyordu. Sürekli, karanlık koridorların birinden ötekine koşuşturduğu ve insanın kulaklarını tırmalayan tekerleklerinin sesinden bir türlü kaçamadığı kâbuslar görüyordu. Eğer sandalye onu yakalarsa da, pahalı halılar üzerine bir damla bile kan dökmeden onu yutuvereceğine inanmıştı.

Annesi ona her gün, amcasının sevgisini kazanmak için nasıl çabalaması gerektiği konusunda öğütler veriyordu. Ona eğer iyi bir çocuk olup Dük'ün gözüne girerse, günün birinde Warrick Park ve tüm servetin sahibi olacağı konusunda yemin ediyordu. Ama bu düşüncenin onu ne kadar korkuttuğunu annesi tahmin bile edemezdi. Bu düşünce sonradan ona yeni kâbuslar olarak geri dönerdi. Sonsuza dek tekerlekli sandalyeye bağlı kaldığı yepyeni kâbusları olurdu.

Crispin umutsuzca annesini memnun etmeye çalışıyordu ancak ona göre amcasını memnun etmesi mümkün değildi. Ne kadar çabalarsa çabalasın, onu memnun edecek ölçüde dik oturamıyor, doğru dürüst yemek yiyemiyor ya da hazırcevap davranamıyordu. Ne kadar gayretli olursa olsun, her girişimi alaya bir yanıtla ya da terslemeyle sonuçlanıyordu. Bunu genellikle annesinin ona özel takındığı, asık suratlı bir ifade veya eğer onun o gün sarsak olduğunu ya da kafasının yeterince çalışmadığını düşündüyse de bir şaplak takip ederdi.

Amcasının gözüne asla giremeyeceğini nihayet kabul ettiği zaman, on beş yaşındaydı. O günden itibaren artık denemekten vazgeçmişti. Yaşlı adamın iğneleyici hakaretlerine, alaycılığı ve keskin özleriyle karşılık veriyordu. Onun kibar, akıllı ve hazırcevap bir nüktedan olduğuna inanan insanlardan kendisine çevre edinmişti. İçki, kumar ve kadınlarla düşüp

kalkmak gibi amcasının itibarını gölgeleyecek her türlü alışkanlığı edinmişti.

Hatta en sonunda annesi bile, amcasının onu asla sevmeyeceğini kabul etmek zorunda kalmıştı. Crispin onun yasal vârisi olabilirdi uma yaşlı adam asla onu kaybettiği oğlunun yerine koymayacaktı.

Crispin'e kalacak olan mirası ondan almak için geri dönmüş olan oğlunun yerine...

Crispin'in sinsi adımları, kuzeninin odasının önünde duraksadı. Kulağını kapıya dayayarak içeride herhangi bir hareketin olup olmadığını dinledi.

Duyduğu tek şey, içerideki kişinin can çekişiyormuş gibi boğuk boğuk inlemesiydi. "Ah, kurabiyem!" diye bağıran İskoç akçılı erkeğin sesi o kadar kalındı ki, ne dediği neredeyse anlaşılmıyordu. "Beni bu şekilde sıktığında, sanki belimi ikiye katlayacakmışsın gibi geliyor. Ancak ne yaparsan yap, sakın durma!"

Crispin birden doğruldu, aklını yitirmiş olmaktan korkuyordu. Dük'ün süslü arabasının dönemece gelmesinden sadece birkaç dakika önce, atıyla Warrick Park'a gelmişti. Zamanlamasının ne kadar kötü olduğuna küfredecekti ki kuzeninin ve Bayan Darby'nin arabadan inerek gölün kıyısındaki eski tapınağa doğru yürüdüğünü görmüştü. Kendi yoluna gitmeden önce, onların mehtapla randevularının sadece birkaç öpücükten ibaret olmadığına emin oluncaya kadar beklemişti. Öyleyse o ikisi onun haberi olmadan yukarı çıkıp yatak odasına gelmeyi nasıl başarmıştı?

Kulağını tekrar kapıya dayadı. "Ah... benim tatlı kurabiyem," diye mırıldandı kalın erkek sesi, "benim gelinim olunca, 'pudingin içinde sosis' oyununu haftanın her günü oynayacağız."

Crispin bu kez şaşkınlık ve korku karışımı bir duyguyla sıçrayarak daha tuhaf bir şekilde doğruldu. Kolay heyecana kapılmayan yapıdaki kuzeninin, güzel Bayan Darby'ye kur yaparken bu kelimeleri kullanacağını hiç sanmıyordu.

Sanki karyolanın demiri duvara çarpıyormuş gibi gelen ritmik sesler şaşkınlığını böldü. İşte o zaman seslerin asıl yatak odasından değil, ona açılan koridorun hemen aşağısındaki giysi odasından geldiğini fark etti. Odayı kuzeninin devasa uşağı kullanıyordu.

Crispin küfür etti. Bu şehvetli inlemeler ve vahşi hırıltılar kuzenin odasını karıştırırken çıkabilecek sesleri mutlaka bastırırdı ama ya

bastırmazsa... Crispin o altın dişli barbarın kendisini suçüstü yakalamasını kesinlikle göze alamazdı. Muradına eremeden "pudinginden" ayrılmak zorunda kalınca o gulyabaninin ne yapacağı hiç belli olmazdı.

Crispin yapacak başka bir şeyi olmadığının bilincinde olarak döndü ve karanlığın içinde kayboldu.

Crispin, Bayan Darby'nin odasının kapısını kolayca açtı. Gecenin bir yarısı bir kadının, her ne kadar o kadın yatağında olmasa da, yatak odasına girmenin insanı baştan çıkaran ateşli bir yanı vardı. İçeriye süzülen ay ışığı bomboş odayı inci gibi parlatıyordu. Gizemli ve şüphe götürmez bir şekilde, kadınsı parfümün çiçek kokusu odaya sinmişti.

Ellerini kalçasına koyarak uzunca bir süre odayı kolaçan etti. İşin gerçeği, burada ne aradığını kendisi de bilmiyordu. Ümit edebileceği tek şey, kuzeninin aslında amcasının olduğunu sandığı kişi olmadığının kanıtı olarak kullanabileceği bir silah bulmaktı. Ya da Lord Newton'ın evinde ona iğrenç derecede dalkavukluk yapanların inandığı kişi olmadığını kanıtlayacak bir şey...

Bu düşüncenin verdiği şevkle dolaba doğru gitti ve çekmeceleri heyecanla karıştırmaya başladı. Daha sonra makyaj masasına geçti ancak bir avuç dolusu tokayı, yarısı boşalmış leylak esansı şişesini ve kaplumbağa kabuğundan yapılmış bir çift tarağı saymazsa, araştırma sonucu da elle tutulur bir şey bulamamıştı.

Hayal kırıklığı gitgide artıyordu, çevresinde dönerek yatağa bakmaya başladı. Onu oraya hangi sezginin yönlendirdiğini söyleyemezdi. Tek bildiği, toy bir oğlanken yastığının altında annesinin onaylamayacağı gizli bir hâzineye sahip olduğuydu. Bu hazine, bahçede bulduğu bir parça parlak kuvars, bir tane kuş tüyü ve amcasının kütüphanesinden aşırdığı içinde terbiyesiz resimler olan bir kitaptan ibaretti.

Elini karyolanın başını destekleyen minderlerin ve yastıkların arasına kaydırdı. Hiçbir şey yoktu. Geniş tüy yastıklardan birinin içinden bir çıtırtı sesi duyduğunda vazgeçmek üzereydi. Elini yastıkla saten kılıfın arasına soktuğunda katlanmış kâğıdı hemen buldu.

Kâğıdı açarken, garip bir heyecanın etkisi altına girmişti.

Oldukça yıpranmış olan afiş, otoritelerin korkunç bir suçtan aradıkları birisi için, ağaçların gövdesine ya da postanelere astıkları türden bir ilan afişiydi. İsimsiz bir haydudun resmi, sayfanın üzerine

çizilmişti.

Çelik gibi bakışlı ve köşeli çenesinde onu ele veren gamzeli, isimsiz bir haydut.

Sıradan birisi, resimdeki kanun kaçağının kim olduğunu tanıyamazdı ama Crispin o çelik gibi bakışları daha önce görmüştü, kocaman bir kılıcın ucunda onunla yüzleşmiş ve hayatının sonunun geldiğini sanmıştı.

Yastığı yerine koydu ve saten kılıfını düzeltti. Bayan Darby yastığın altında bu afişle uyuyorsa, bunun gerçekten çok değerli olduğuna inanıyor olmalıydı. Ancak İskoç otoriteleri için çok daha değerli olacaktı. Dudakları acı bir gülüşle kıvrıldı. Ve kendisi için ise çok daha değerliydi...

"Burada ne yapıyorsun?"

Crispin afişi telaşla yeleğinin içine sokuşturarak hızla çevresinde döndüğünde, Bayan Darby'nin hizmetçisinin giysi odasının kapısında durduğunu gördü.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Crispin bunun imkânsız olduğunu düşünse de, genç hizmetçi merdiven boşluğunda göründüğünden çok daha büyüleyiciydi.

Parlak, kısa bukleleri karmakarışık olmuştu ve lacivert renkli özleri uyku mahmuruydu. Kıvrımlarına yansıyan ay ışığının yarı saydam haline getirdiği geceliği, narin kıvrımlarını belirginleştiriyordu.

Genç kızın ışık saçan güzelliğiyle şaşkına dönmüş olan Crispin, bir anlığına ona bakakaldı. Sanki başka bir zamanda ve mekânda birbirlerine bu şekilde bakmış oldukları düşüncesinden bir türlü ayrılamıyordu.

Genç kız kollarını göğsünde kavuşturarak uykulu bir şekilde ona kaşlarını çattı. "Sana burada ne yaptığını sordum."

Crispin, "Seni görmeye geldim," diyerek aklına gelen ilk şeyi söylemişti.

"Beni mi?"

Başını sallayan adam hem dilini kullanmayı hem de doğaçlama yeteneğini geri kazanmıştı. "Bu akşam hanımının suarede olduğunu gördüğüm zaman, burada yalnız başına kaldığını düşündüm."

Genç kızın yüzü aydınlandı. "Sen de orada mıydın? Ah, bana her şeyi anlatır mısın? Gidemeyeceğim için neredeyse hayal kırıklığından hasta olacaktım. Dans var mıydı? Fransız şampanyası... ve kalp şeklindeki küçük kekler?"

Crispin onun tepkisine şaşırmıştı. Efendisine ne kadar yakın olursa olsun, bir hizmetçinin böyle bir etkinliğe katılması tuhaf olurdu.

Genç kıza doğru birkaç adım daha yaklaştı, cazibesine karşı koyamamıştı. "Fransız şampanyası ve buzlu keklerin hayalini kurduğunu bilseydim, senin için partiden birazını kaçırırdım." Elini genç kıza doğru uzattı. "Korkarım, şu anda yapabileceğim tek şey seni dansa kaldırmak olur."

Genç kız kendine doğru uzanan ele tereddütle baktı. "Müzik olmayınca nasıl dans edeceğiz ki?"

Crispin başını bir yana eğdi. "Müzik her zaman vardır. Duyamıyor musun? Hey, ben ne zaman senin gözlerine baksam duyuyorum."

"Belki de merdivenlerde başımızı birbirimize çarpmamızın etkisiyle kulakların hâlâ çınlıyordun"

Crispin gülerek elini çekti, genç kızın komplimanlarından hemen etkilenmemiş olması, onda tuhaf bir rahatlama hissi uyandırmıştı. Ancak genç kızın bir sonraki sözleriyle birden kendine geldi,

"Bu gece neden buraya geldiğini biliyorum."

"Öyle mi?"

"Buraya beni baştan çıkarmaya geldin. 'Ah, güzel küçük hizmetçi tamamen yalnız. Hanımı yokken odasına süzülüp biraz haşır neşir olayım' diye düşündün." İpeksi kaşlarından birini kaldırarak Crispin'in onu yalanlamasına karşı meydan okur gibi, "Haksız mıyım?" diye sordu.

Crispin bozulmuş gibi görünmeye çalışarak kirpiklerinin altından onu süzdü. "Korkarım, değilsin. Ben iflah olmaz adamın biriyim ve beni güzelce azarlayıp okkalı bir tokat atarak buradan göndermekten başka şansın yok."

"Peki ya, bir öpücüğe ne dersin?"

Başını sıçrayarak kaldıran adam, yanlış duyduğundan emindi. "Ne... ne dedin?"

"Bir öpücük. Beni baştan çıkarmana göz yummaya hiç niyetim yok ama güzelce azarlayıp sonra da bir öpücük vererek seni buradan göndermeye ikna olabilirim."

Crispin ona doğru biraz daha yaklaştı, burun delikleri uykulu kadınsı kokusunun etkisiyle genişlemişti. "Peki, seni en iyi nasıl ikna edebilirim?"

"Şey... önce azarlama işini bitirmem gerek."

Adam elini havada salladı. "Nasıl istersen..."

Genç kız ellerini zarif kalçalarının üzerine koyarak ona öfkeyle baktı. "Böylesine uygunsuz bir saatte odama girmeye nasıl cüret edersin? Sırf kadınların hayran olduğu, yakışıklı ve zengin bir adam olman sana zavallı bir hizmetçiyle oynama hakkı vermez. Ben sadece bir hizmetçi olabilirim ama böyle olmam, bir hanımefendi olmadığım ve bu şekilde davranılmayı hak ettiğim anlamına gelmez!"

Crispin, "Çok etkileyici," diye mırıldanarak bu sahneyi daha önce oynadığı duygusuna kapılmaktan kendini alamıyordu. "Bu güne kadar asla bu denli acımasızca yargılanmamıştım. Kulaklarımın çınlaması günlerce sürecek!"

Genç kız, "öyle olsa iyi olur," diye ona katılarak kurnazca gülümsedi.

Crispin uzanıp, yanağını kavrayıp başparmağını yüzünün yumuşaklığında gezdirdiğinde, genç kızın bakışlarına tekrar endişe hâkim olmuştu. "Belki de bu konudaki düşünceni değiştirmem ve sana bir hanımefendi gibi davranabileceğimi göstermem için bana izin verirsin. Hiçbir şeyin beni dudaklarından alacağım sade bir öpücük kadar tatmin etmeyeceği konusunda seni ikna etmeme de..."

Crispin düpedüz yalan söylüyordu. Öyle bir öpücük, sadece onun arzularını daha da kamçılardı. Genç kıza doğru eğildi ve dudaklarını onunkilere değdirdiğinde afişi unutmuştu, kuzenini unutmuştu, dudaklarının altında açan gül goncasından başka her şeyi unutmuştu.

Sade öpücük kısa bir süre sonra kalıcı bir okşamaya dönüştü. Crispin başını kaldırdığı zaman, ikisi de güçlükle soluk alıp veriyordu

Genç kız gerileyerek ondan uzaklaştı, yanakları heyecandan pembeleşmişti. "Şimdi gitsen iyi olur. Eğer hanımım gelirse seni burada görmekten hiç hoşlanmayacaktır. Beni kovmasını hiç istemem."

Genç adam, "Bunu ben de istemem," diye itiraf ederek elini göğsüne bastırdı. "Bu kesinlikle kalbimi yaralar."

Genç kız onu dirseğinden tuttu ve kapıya doğru ittirdi. "Kendinden utanmalısın! Yine aynı şeyi yapıyorsun!"

"Neyi?"

"Beni baştan çıkarmayı!"

"O gösterişli sözler çevrendeki iradesiz kadınları baştan çıkarabilir ama bana hiçbir etkisi olmayacağı konusunda seni uyarmalıyım."

"Bundan emin misin?" diye sorarken, yüzü cüretkâr ve şeytansı bir gülüşle aydınlandı.

Genç kızın cevabı kapıyı hızla açmak ve onu koridora doğru itmek oldu. "Geri gelmeye zahmet etme..." Omzunun üzerinden suçlu bir bakış attıktan sonra, fısıldayarak, "hanımımın evden dışarıda olduğundan emin olmadıkça," dedi.

Genç adama doğru büyüleyici bir gülümsemeyle baktıktan sonra, kapıyı yüzüne kapattı. Crispin alnını kapıya dayadı, aklını başından alan bu yaratığın ismini hâlâ öğrenmediğini fark ettiğinde kıkır kıkır güldü.

"Ne yaptın sen, Crispin?"

Hızla geri dönüp annesinin holün bir ucunda, tıpkı kâbuslarından fırlamış beyazlar içindeki bir hayalet gibi dikildiğini görünce yüreği yerinden oynadı.

Yaşlı kadın ona doğru yürürken sabahlığının etekleri arkasında dalgalanıyordu. Elini kaldırdı ve "Buraya neden geldiğini biliyorum. Aradığını buldun mu bari?" diye sordu.

Bayan Darby'nin hizmetçisinin güzel yüzünün hayali gözünden silinivermişti. Annesinin ona doğru uzattığı eline baktığında, en son kaderini onun ellerine teslim ettiğinde başına neler geldiğini hatırladı.

"Hiçbir şey. Hiçbir şey bulamadım."

Annesinin eli, yüzüne kamçı gibi inerek acımasız bir tokat attı. "Sen benim oğlumsun," diye tısladı. "Yalan söylediğinde bunu anlamayacağımı mı sanıyorsun?"

Crispin'in gözlerindeki bir şey, yaşlı kadının geri adım atmasına neden oldu. Yukarı doğru kaldırdığı titrek elini cansız bir güvercin gibi boğazına götürdü. "Beni affet, oğlum. Öfkemi daha iyi dizginlemem gerektiğini biliyorsun." Gözlerini kırpıştırdığında koyu mavi gözlerinden yaşlar döküldü. "Sadece seni korumak ve geleceğini garanti altına almak için nelere katlandığımı düşündüğümde sinirleniyorum ve neleri feda ettiğimi..."

Crispin yeleğinin içine koyduğu afişi usulca çıkardı ve ona verdi. Yaşlı kadın kâğıdı açtı ve çabucak göz gezdirdi, elleri heyecandan titremeye başlamıştı. Başını kaldırdığı zaman, gözleri gururla parlıyordu. "Ah, benim sevgili yavrum. Bu sefer başardın, öyle değil mi? Archibald bunu inkâr edemeyecek... ya da seni. Korkum, bir hata yaptığını ve asıl mirasçısının sen olduğunu tüm dünyaya itiraf etmek zorunda kalacak. Şimdiye kadar istediğimiz her şey, nihayet elimize geçecek."

"İstediğimiz her şey mi anne? Yoksa *istediğin* her şey mi?"

Yaşlı kadın cevap veremeden önce, Crispin onu kabaca selamladı ve karanlığın içine doğru yürüdü.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Pamela başını Connor'ın omzuna dayadı ve şafak sökerken gökyüzünün eflatun rengine boyanmış halini seyretti. Connor sırtını tapınağın kolonlarından birine dayamıştı ve genç kadını da iki yana açtığı bacaklarının arasına oturtmuştu. Sabah rüzgârının etkisiyle çimlerin üzerine yağan çiğ dondurucu olsa da, Connor'ın ceketini kolları üzerine

sımsıkı sarılmış haldeyken genç kadının üşümesi mümkün değildi.

Genç kadın, işgüzar hizmetlilerden biri onları görmeden önce, eve girmeleri gerektiğini biliyordu. Ancak gecenin sona ermesini hiç istemiyordu. Bundan böyle, ne zaman uyuması gerekse hep Connor'ın kollarında olmak isteyecekti.

Bulutların eflatun rengini süpürerek gökyüzünü turuncuya boyamasını uykulu gözlerle izlediği keyifli anda, Connor'ın kulağına doğru usulca ıslık çaldığını fark etti.

Dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bu melodiyi hatırlıyorum. MacFarlane Kalesi'ne doğru giderken çaldığın 'Bakire ve Haydut' şarkısının melodisi bu. İskoçlar oldukça aksi olduklarından ben bunun ardında bir trajedinin yattığı konusunda ısrar ederim. Ancak sen haydudun bakireyi, sırf onun ne kadar şehvetli bir kadın olduğunu ve hayduda nasıl doyamadığını ortaya çıkarmak için ayarttığını söylemiştin."

Genç adam, "Bu bana tanıdığım birisini hatırlatıyor.” diye mırıldanarak ellerini ceketinin altından kaydırıp genç kadının dolgun göğüslerinin yumuşaklığını avuçladı. Genç kadının boğuk bir sesle mırıldanması üzerine, "İllaki bilmek istiyorsan söyleyeyim, son dizeyi atlamıştım. Kadını ona sadık olmadığı ve aldattığı için kalbinden vurduğu ve kadının öperken gördüğü kişinin kardeşi olduğunu öğrenince de darağacına gitmek için yalvardığı dizeyi atlamışım."

"Biliyordum!" Pamela genç adamın kolları arasında geri dönerek suçlarcasına baktı. 'Trajediyle sonlanmayan bir İskoç türküsü var mıdır?"

Connor genç kadının yüzüne düşen dağınık buklelerinden birini nazikçe itti, gözlerindeki şefkatli pırıltı Pamela'nın yüreğinin sıkışmasına neden oluyordu. "Belki de ikimiz yazabiliriz."

"Seni kardeşine bakarken gördüğümde, vurmadığım için şanslı sayılırsın."

Connor'ın gözlerindeki ışık söndü. "En azından, onun da bana baktığı konusunda endişe duymana gerek yoktu."

Pamela derin bir nefes aldı. "Seni tanımadığı için onu suçluyamazsın. Farkına varmadıysan söyleyeyim, sen artık on beşimizdeki sırım gibi bir delikanlı değilsin. Ayrıca onun uzun zamandır kayıp olan ağabeyinin Londra'daki bir partide bir marki rolü oynamasını beklediği konusunda cidden şüpheliyim." Elini genç adamın sakalları çıkmış çenesine

dokundurdu. "Dün gece onu gördün, Connor. Ondan uzaklaştırmakla en doğrusunu yaptın. Senin sayende, güzel bir hanımefendi olarak büyümüş ve kendisine tapan bir adamla evlenmiş."

Connor burnundan soluyordu. "Bir İngiliz ile. Belli ki düşmanla uyumanın kendine özgü faydaları var. O ikisi Londra'ya sadece ziyaret için geldiler. Atalarımıza ait olan Kincaid Kalesi'nin arazisinde yaşıyorlar, koyun sürüleri ve neredeyse anne babaları kadar güzel iki çocukları var. Bir zamanlar benimle birlikte at süren adamlarım, şimdi değiştiler ve kardeşimin hizmetinde çalışıyorlar." Başını hüzünle salladı. "O toprakları İngilizlerden geri almaya çalışırken neredeyse on yılımı harcadım ama kardeşim bir tek kurşun bile atmadan onları fethetmeyi başardı."

Pamela'nın ağzı açık kalmıştı. "Bu kadar şeyi nasıl biliyorsun?" Şafak ışıklarının, Connor'ın boğazından yukarı yükselen hare hare kızarıklığı ortaya çıkarmasını şaşkınlıkla izledi. "Kırmızı üniformalıların geldiği geceden beri beni görmediğini söyledim. Benim onu görmediğimi değil."

"Hey, Connor Kincaid, onu gizli gizli gözetliyordun demek."

"Sadece bir kez," diye huzursuzca itiraf etti. "İki yıl önce onun bir İngiliz ile evlendiğini duyunca, onu öldürmek için Kincaid Kalesi'ne gittim."

"Bilirsin," dedi Pamela tedbiri elden bırakmayarak, "birçok insan yeni evlilere hediye vermekten çok hoşnut olur."

Genç adam ona somurtkan bir ifadeyle baktı. "Dışarıda, karanlıkta bekledim ve akşam yemeğini yedikleri odanın penceresinden onları seyrettim. O heriften nefret etmek istedim. Ancak insan kardeşine dünyadaki en değerli hâzineymiş gibi bakan bir adamdan nasıl nefret edebilir ki? Tek yapabildiğim, atıma atlayıp, dörtnala uzaklaşmaktı."

"Hiç kapıyı çalmayı düşündün mü? Bu da uygar insanlara özgü oldukça değerli bir meziyettir."

"Ne söyleyecektim ki? 'Selam kedicik, ben senin ağabeyinim. Kelleme biçilmiş bir ödül ve elimde kan izleri var, eğer bana barınacak bir oda verirseniz, tıpkı geçmişte olduğu gibi tüm sevdiklerimizi ve her şeyinizi yok etmeleri için kırmızı üniformalıları kapımıza getiririm, bunu mu diyecektim?"

"Bu yüzden onu bıraktın." dedi Pamela usulca. "Bir kez daha." Sonra yüzü birden aydınlandı. "Ancak hâlâ çok geç sayılmaz! Ona şimdi gidebilirsin! Tabii, kocasıyla birlikte Kuzey İskoçya'ya dönmeden önce."

"Peki, ona ne söyleyeceğim? Başka bir adamın hayatına pişkinlikle

konduğumu mu? Ve eğer başka bir suçtan olmasa bile bunun darağacında bir ipin ucunda sallanarak sonuçlanabileceğini mi?"

Pamela ilk kez çiğin sebep olduğu soğuğun, genç adamın sıcak kollarını geçerek içine işlediğini hissetti. "Dük'ün senin oğlu olduğuna inandığı sürece bu asla olmayacak. Sana söz verdiğim herşeye sahip olacaksın. Zenginliğe, saygınlığa..."

"Kur yapmama gönüllü olan tüm kadınlara mı?" diye usulca tamamladı.

Connor'ın kolları arasında doğrulan genç kadın başını eğdi "Pazarlığımızın bir kısmı buydu. Ve ben de yerine getirmekten onur duyarım."

Connor yüzünü perdeleyen saçlarını geriye iterek ona gergin çenesini ve gitgide kızaran yüzünü gizleme fırsatı tanımadı. "Peki ya, sadece bir kadına kur yapmakla ilgileniyorsam?"

"O zaman, onu yapmalısın." Pamela yutkundu, genç adamın sözleri onu kalbinden yaralamıştı. Connor'ın ona eş olacak bir kadına kur yapması fikri, nedense bir dizi sevgiliye kur yapmasından daha acı vericiydi. "Ben gittiğim zaman, Dük senden kendine daha uygun bir gelin bulmanı bekleyecektir. Bu gece kadınların sana nasıl baktığını göz önünde bulundurursak, bu konuda sıkıntı çekmeyeceğinden eminim."

"Peki ya, Dük'ün oğlu rolü yapan, beş para etmez bir haydut için kimin uygun olacağını sanıyorsun? İnsanın yüzüne baka baka o güzel gözlerini bile kırpmadan yalan söyleyebilen ve farklı bir dünyadan gelen bir aktristin kızından başka ne, bu adama layık olur ki,'

Pamela sıçrayarak başını kaldırdı ve onu kuşkulu gözlerle süzdü.

"İskoçların âdet haline getirdiği gibi, pişman olup kara kara düşündüğü zaman, kadın sivri diliyle onu azarlayabilir. Ve adam melanetini yitirip ona bağırırken ve yaralı bir ayı gibi debelendiği zaman, kadın da metanetini yitirip ona bağırabilir." Genç adam başparmağını Pamela'nın yanağında gezdirirken, buruk gülüşünde şefkat vardı. "Sanırım söylemeye çalıştığım şey, böylesine çabuk sinirlenen bir adam için, saçma sapan bir anlaşmayı oldukça cesur bir tavırla savunan ve ruhunda hırsızlık olan bir gelinden daha uygun birisi olacağını zannetmediğimdir."

Genç adamın yüzündeki gülümseme ifadesi geçti ve genç kadının gözlerinin buğulu maviliğinin derinlerine hayran hayran bakmasını seyretti. "Benimle kal, Pamela. Bu altın kafesi benimle paylaş. Benim

markim ol. İleride bir gün benim düşesim ol." Genç kadın bunun mümkün olmayacağını düşünüyorken, Connor'ın sesindeki tını daha da boğuklaşmıştı. "Benim karım ol."

Connor yaşlarla buğulanmış gözlerle yüzünü ona doğru çevirdiğinde, Pamela titrek bir soluk aldı. Seyircileri ayağa kalkıp çılgınlar gibi alkış tuttuğunda annesinin ne hissettiğini o anda anlamıştı.

"Bana başka seçenek bıraktığını sanmıyorum," dedi, içinde çağlayan duygu selinin ciddiyetinin ardına gizleyerek. "Sonuç olarak bana bir kere sahip oldun ve başka bir adamın beni kabul etmesini imkânsız kıldın."

Genç adam, "Birkaç kere," diye ona katılırken yüzünde herhangi bir suçluluk ifadesi yoktu.

"Kuzey İskoçyalı bir hırsızın kirli elleri üzerime değdikten sonra, başka bir adamın yatağına girmem bir hayli zor olacaktı. "

"Elleri sadece üzerine değmedi, içine de..." diye fısıldayan Connor bir elini ensesine götürerek dudaklarını uzun ve şehvetli bir öpüşme için kendi dudaklarına doğru çekerken, diğer eli de ceketin altından yoluna devam etti. Genç adam dudaklarını geri çektiğinde, ikisi de soluk soluğa kalmıştı. "Kıymetli ödülünü çeyizin için harcamaktan çekinmeyeceğine emin misin?"

Pamela bir bacağını onunkinin üzerine kaydırarak hem kulağını hem de tekrar pantolonunun dikişlerini zorlamaya başlayan sertliğini uyardı. "Ah, niyetim her kuruşunu kazanmanı sağlamak. Zevkleri için para ödemeye gönüllü olan sadece sen değilsin."

Genç kadının istekli elleri aralarına girerek serbest bıraktığı uyarılmış erkekliği, kendi ıslak kıvrımlarına dayandığında, Connor inledi. "Haklıydım, değil mi tatlım? Düşmanla uyumanın kendine özgü faydalan vardır."

Pamela dizlerinin üzerinde yükseldi, sonra tekrar yavaşça oturarak genç adamın uyarılmış, kaygan ve kalın erkekliğini hiç boşluğu kalmayacak ve alev alev yanacak şekilde milim milim içine aldı.

Genç adamın yüzünü avuçları arasına alarak vücutlarının birleştiği yerdeki yabanıl nabız atışlarının tadını çıkarmak için tamamen hareketsiz durmaya çalışırken, kulağına "Bu faydaları neden bulmuyoruz?" diye fısıldadı.

Güneşin ufukta yeni yeni belirmesine, mutfağın ve ahırların

hareketleniyor olmasına rağmen, Pamela kimselere görünmeden arka merdivenlerden yukarı çıkmayı başarmıştı. İkinci katın merdiven sahanlığına geldiğinde ucuz kurtulduğunu düşündü, aşağıdan gelen boğuk ayak seslerini duyar duymaz kendini daracık süpürge dolabının içine attı.

Saçlarına dolanan örümcek ağlarıyla boğuşurken, Brodie'nin ilgisini çeken tombul aşçının geniş sırtını merdivenlerden inerken ancak görebildi. Pamela, onun müstehcen bir İskoç türküsü mırıldandığına yemin edebilirdi.

Dudaklarında gezinen bir gülümsemeyle merdivenlerin geri kalanını tırmandı. Odasına girer girmez kapıyı arkasından kapadı ve sırtını dayayarak rahat bir nefes aldı.

Sophie'nin üzerinde sabahlıkla kanepenin üzerinde ayaklarını altına almış bir vaziyette büzülmüş oturduğunu görünce, nefesi boğazında düğümlendi. Kardeşinin gözlerinde oldukça tuhaf bir pırıltı vardı. Pamela ondaki bu ifadeye, genellikle çikolatalı bonbon ya da fiyatı ne olursa olsun çok istediği güzel bir kurdele gördüğünde şahit olurdu.

Tatlı sözlerle veya korkutmadan onun saat ondan önce nadiren yataktan kalktığını bilen Pamela'nın kalbi sıkıştı. "Bu kadar erken saatte ne yapıyorsun?"

Sophie tek kaşını bilgiç bir tavırla kaldırarak ona baktı. "Bu kadar geç saatte sen ne yapıyorsun?"

Pamela önce bir hikâye uydurarak, arabacının sarhoş olduğunu ya da arabanın tekerini tutan dingilin kırıldığını söylemeye yeltendi ancak sonra kardeşine yalan söylemenin yanlış bir durum olduğunu bildiğinden hemen vazgeçti. Sophie'yle evde kalmış bakireler gibi sürekli didişiyor olabilirlerdi ama Pamela'yı ondan daha iyi tanıyan birisi de yoktu. Anneleri ölmeden önce bile, yalnız kaldıkları birçok zaman olmuştu.

Pamela odayı boylu boyunca yürüyerek pencerenin yanında duran, sallanan koltuğa oturdu ve mahvolmuş terliklerini sandalyenin kenarındaki halının üzerine attı. Genç kadını yeni düşen çiftin soğuğundan korumak isteyen Connor, onu çimlerden kucağında geçirmek için ısrar etmişti.

Annesinin elinde terlikleri, dudakları bir yabancının öpücükleriyle örselenmiş, geceleyin yaşadığı hazdan buğulanan ve sanki onu sabırla bekleyen küçük kızını görmekte güçlük çeken gözleriyle şafak sökerken

eve girdiği ve Sophie mışıl mışıl uyurken, onun gece boyu uyanık kaldığı o zamanları hatırlayabiliyordu.

"Sanırım bunun bir bahanesi yok." dedi usulca. 'Tıpkı annem gibi olduğumu düşünüyor olmalısın."

"Kesinlikle öyle düşünüyorum."

Pamela başını eğdi. Sophie'nin sözleri beklediğinden daha fazla canını acıtıyordu.

"Sen mağrursun. Tutkulusun. Bu dünyada bir erkeğe boyun eğmeden kendi yolunu çizmeye kararlısın."

Kardeşi ayağa kalkıp sandalyesinin yanına diz çöktüğünde, Pamela başını kaldırdı. Sophie onun yüzüne dikkatle baktı, kocaman açılmış masmavi gözleri samimiydi. "Onun güçlü taraflarını almışsın, zaaflarını değil. Anneciğim her zaman kendini düşünürken, sen kendine ehemmiyet vermiyor ve diğerlerini daha çok önemsiyorsun. Sen bir genç kızın sahip olmayı dileyeceği en asil, en değerli ve en cömert ablasın."

Pamela gözyaşlarının arasından kardeşinin güzel yüzüne baktı.

Sophie onun elini sıktı. "O Londra sahnelerine şeref veren, sayısız zengin ve güçlü adamın hayran olduğu birisi olabilir ama *Anneciğimize,* onun sana baktığı gibi bakan birisini asla görmedim.''

Gözyaşlarının arasından gülen Pamela, saçından düşen bir bukleyi Sophie'nin kulağının arkasına attı. "Marki karısı olunca seni baş kâhyalığa terfi ettireceğim."

Günün geri kalan bölümü, bir an önce akşam olmasını heyecanla bekleyen Pamela için bir ıstırap olmuştu. Uzun ve sıcak bir banyodan sonra daha uzun süren bir uyku çekmesi bacaklarının arasındaki bölgenin duyarlılığını önemli ölçüde yok etmişken, umut vaat eden bir sızı hâlâ devam ediyordu. Bu öyle bir sızıydı ki, genç kadın onu ancak Connor'ın dindirebileceğini artık öğrenmişti.

Pamela hangisinin daha zor olacağına bir türlü emin olamıyordu. Gün içinde saatlerce ondan uzak kalmak mı, yoksa akşam yemeğinde bir saat boyunca onun karşısında oturup onun nezaketi karşısında iffetli bir hanımefendi rolü yapmak mı?

O akşam yemek odasına girdiği anda, Connor onu karşılamak için ayağa kalktığında buğulu gözleri mutlulukla parlayınca ve yeni ceketinin geniş omuzlarında nasıl durduğunu görünce, genç kadın sorusunun cevabını bulmuştu.

Ağırbaşlı bir edayla onu selamlayarak, "Lordum," diye mırıldandı. Aslında yapmak istediği şey, onun kollarına atılıp genç adamı dilediğince öpmekti.

"Leydim," diye ciddiyetle karşılık veren genç adam, sandalyesine kadar eşlik etmek için kolunu ona doğru uzattı.

Bu kısacık temas bile genç kadın için bir işkenceydi. Connor oturması için sandalyesini çektiğinde, kulağına eğilerek fısıldadı, “senin ana yemek olmanı dilerdim."

Tam karşısında olan kendi sandalyesine geçerken, Pamela'yı örtüyle kaplı masanın üzerinde çırılçıplak bir vaziyette yattığı ve genç adamın da istediğini yapmakta serbest olduğunun baştan çıkarıcı hayaliyle baş başa bıraktı.

Uşak ilk servisini yaparken ve Dük ile kardeşi aralıksız olarak didişmeye devam ederken, genç adam kadehini kaldırarak sessizce Pamela'nın kadehine vurdu. Onların birkaç gün sonra Dük'ün oğlunu Londra sosyetesinin üst tabakasına tanıtacağı balo hakkında konuştuklarını Pamela'nın algılaması birkaç dakika sürdü.

Leydi Astrid, "Ortalığı velveleye verip sinirlenmene şu anda gerek yok, Archibald. Her şeyin planını bana bırak," dedi.

Dük mızmızlanan bir erkek çocuğunu taklit eder gibi yaramaz bakışlarla Connor'a döndü. "Her şey iyi, hoş ama oğluma yapacağım sürprizi sakın unutma.”

"Hepimizin yok mu?" Leydi Astrid'in cırlayan sesi tıpkı bol soslu büyük bir sosisin üzerine düşmüş bir kedi gibiydi. Yaşlı kadın beklenmedik derecede iyi bir espri kabiliyeti edinmişti, ki bu da Pamela'nın beynindeki uyarı çanlarını harekete geçirmişti.

Connor kadehini masanın üzerine koydu. "Bayan Darby'yle ni-şanımızı *resmî* olarak ilan etmek için en uygun zamanlamanın bu balo olacağına karar verdik."

Dük, "Küçük hanımı aralıktan önce evlenmeye sonunda ikna ettin mi?" diye sorarken çatalını yağlı bifteğine sapladı.

"Elimden gelen tüm gayreti gösterdim," diye ciddiyetle karşılık verdi.

Onun elinden gelen gayretinin ne olduğunu hatırlayan Pamela, şarap kadehinin ardına gizlenerek güldü. Kadehini masanın *üze*rine koydu. "Oğlunuzun istediği zaman oldukça ikna edici olabildiğini gördüm."

Dük, "Bunun benden aldığı bir özellik olduğuna sizi temin ederim," diyerek ona göz kırptı.

Kadehini indirirken, masanın diğer ucundaki Leydi Astrid kendisini sevecen bir gülümsemeyle incelediğini gören Pamela ruhu neredeyse bedeninden ayrılacaktı. "Her şeyi sadece bana bırakın, Bayan Darby. Öyle bir balo olacak ki siz, nişanlınız ve Londra bu geceyi asla unutmayacak."

Pamela yatak odasının açık penceresinin önünde volta atıyordu dördüncü turda başını camdan dışarı çıkarıp aşağıya, kimsenin olmadığı çimlere bakıyordu.

Pencereden giren dondurucu rüzgâr, kollarındaki tüyleri diken diken edince kendi kendine sarıldı. Ya Connor ona gelmezse? Ya beyefendi rolüne ısınıp evleninceye kadar onu sabırla beklemeye karar vermişse?

Derin bir soluk aldı ve makyaj masasının yanında duran varaklı boy aynasına doğru yürüdü. Saçındaki tokaları çıkarmaya başladığında, aynadaki yansıması dalgın dalgın onu seyrediyordu. Atkuyruğunu çözerek saçlarını omuzlarına döktü, sonra elbisesinin korsesini çıkararak bir kenara attı. Elbisenin dikişleri narin teninde pembe izler bırakmıştı ve göğüslerini serbest bırakmak büyük bir rahatlık vermişti.

Belindeki kurdeleleri çözerek eteğini çıkarınca iç etekliği de onunla birlikte ayaklarının üzerine düştü. Sonra üzerindeki ipek çamaşırları ve çorapları haricinde çırılçıplak sayılacak bir halde aynanın karşısında durdu.

Yatağa gitmeden önce, kendisini ayna karşısında binlerce kez incelemişti ancak bu gece sanki yepyeni bir yaratıkmış gibi görünüyordu. Vahşi, duygulu ve ana yemeği yemiş olmasına rağmen hâlâ olan badem gözlü bir yabancıydı.

Koyu renkteki göğüs uçları, parlak saçlarının arasından göz kırpıyordu. Genç kadın derin bir nefes aldı. Sophie'nin dalgalı, kısa

saçlarını kıskandığı zamanlar olmuştu ama böylesine modern bir model ancak kendi saçı gibi düz ve kalın saçla yapılabilirdi. Bir eliyle saçlarını toplayarak ensesine attığında, göğüslerini ay ışığının okşayışına bıraktı.

Pamela, keskin bir soluk sesiyle odada yalnız olmadığını fark edince donakaldı.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Pamela, bir adamın tam arkasında durduğunu aynadan görünce solukları hızlandı. Tamamen siyahlara bürünmüş olan adam karanlığın içindeyken, onun yanına gelmesi uzun sürmemişti.

Adamın gözleri aynada onunkilerle buluştuğunda, gümüşsü derinliklerin içindeki yırtıcı bir ışıltı, genç kadına onun ne kadar tehlikeli olabileceğini anımsattı. Özellikle de özlemle dolu yüreğine...

Genç adamın gözleri aşağılara doğru kayınca, bakireliğinden kalma utangaçlığı, elleriyle göğüslerini kapatmasına neden oldu. Connor'ın tek yaptığı ise, ellerini onun eliyle göğüslerinin arasına sokmak oldu; büyük ve sıcak elleriyle göğüslerini kavradığında, genç kadının elleri onunkilerin üzerinde küçücük kalmıştı. Pamela gözlerini kapadı ve genç adam, göğüsleri ve kendisi üzerinde hak iddia eder gibi onu nazikçe sıkarken kendini ona doğru yasladı.

Pamela, "Kardeşim yan odada uyuyor," diye fısıldadı, Connor başparmağıyla göğüslerinin ucundaki minik goncaları okşarken.

Genç adam dudaklarını onun zarif boynunun ince hatlarında gezdirdi, Pamela sesindeki boğuk tınıyı ayak parmaklarına kadar hissedebiliyordu. "Ben bir hırsızım. Nasıl sessiz olunacağını iyi bilirim."

Durum tersine dönünce, Sophie'yi uyandırma konusunda Pamela daha büyük risk oluşturuyordu. Connor genç kadını ana yemek yapamamıştı ama onu kendine özel bir tatlı olarak yiyeceğinden hiç şüphe

yoktu. Genç kadının onun yetenekli dudakları altında sarsılıp titremesi uzun sürmedi. Hislerinin yoğunluğundan çığlık atmamak için dudağını kanatacak kadar şiddetle ısırdı.

Genç adam kanepeye oturup düzenli devinimlerle onun arkasından hareketlenmeye başladığında, Pamela'nın keskin çığlığını susturmak için eliyle ağzını kapatmaktan başka seçeneği kalmamıştı.

En sonunda yatağa yuvarlandıklarında, genç adam ağır ağır ve dokunaklı bir şekilde, sanki tüm gece onunla sevişmemiş ve ömrünün diğer geri kalanında da bunu yapacakmışçasına onunla sevişmeyi sürdürdü. Genç kadının inlemelerini öpücükleriyle örttü ve güçlü bedenindeki tüm kaslar sarsılarak tohumlarını genç kadının derinliklerine sessizce boşalttı.

Hazzın en üst noktasındaki en şiddetli sarsılmaları yatıştığında, Connor sırtının üstüne yattı ve kolunu gözlerinin üzerine kapadı, ter damlacıklarının parlattığı göğsü inip kalkıyordu. "Beni kimin öldürmek istediğini artık biliyorum."

Pamela doğruldu ve darmadağınık olmuş saçlarını gözünün önünden ittirdi. "Kim?"

"Sen." Kolunu indirerek genç kadını süzdü. "Sen bedenimde hiçbir şey bırakmayıp sadece boş bir kabuğa dönüştürünceye kadar beni sömürmeye odaklanmış, doyumsuz bir kadınsın."

Genç kadın ona muzip bir gülüşle baktı. "İskoçları yenmek için yeni stratejimiz bu. Çünkü bu bir şemsiyenin yapabileceğin den çok daha hızlı ve etkin bir yöntem." Dirseğinin üzerinde doğrularak diğer elinin parmaklarını genç adamın göğsündeki gür kılların arasında tembel tembel dolaştırdı. "Biliyorsun, birisi seni gerçekten öldürmeyi denediğinde o kadar alaya davranmamalısın."

Genç adam masum bir tavırla gözlerini kırpıştırdı. "O halde Crispin'in düello davetini kabul etmemem gerektiğini mi düşü yorsun?"

Onun hâlâ kendisiyle dalga geçtiğini fark edinceye kadar genç kadının gözleri korkuyla büyümüştü. Onu cezalandırmak için göğsüne küçük bir çimdik attı.

Connor irkilmişti. "Dün sabah kahvaltıda oldukça ilginç bir şey öğrendim. Anlaşılan Leydi Astrid'in sevgili kocası yatağında yanarak can vermiş."

Pamela, "Aynı annem gibi." diyerek iç geçirdi.

"Astrid bir içki şişesi ve puro yüzünden olduğunu savunuyor ama kim bilir?"

Pamela yüzünde içten bir korku ifadesiyle elini ağzına kapadı. "Ah, hayır!"

"Ne oldu?"

"Hatırlamıyor musun? Crispin'le karşılaştığımız ilk gece, annemin ölümüyle ilgili bir şeyleri ortaya çıkarmak için onu oyuna getirmeye çalışıyordum, bu yüzden 'alkolü âdet haline getirenlerin, sigaralarını yanık bırakıp yataklarında yanarak öldüklerinden bahsetmiştim. Gözlerinde gördüğüm ifadenin suçluluk duygusu olduğunu sanmıştım, ama esasen acı olabilir." Utançla karışık bir umutsuzluk hissi duyan genç kadın başını salladı. "Babasının ölümü hakkında bir bilgim yoktu, bu yüzden o kadar gaddar olabildim."

Connor, "Bu onun masum olduğu anlamına gelmez, tatlım," diye hatırlatma yaptı. "Böylesine korkunç bir trajediye şahitlik etmek, bazen bir çocuğun aklını çarpıtabilir."

Pamela, Connor'ın şahitlik ettiği trajediyi hatırlayarak yanağını genç adamın göğsüne şefkatle bastırıp düzenli kalp atışlarını dinledi. "Annemin katilini buluncaya kadar tam olarak güvende olmayacaksın. Ya düğünümüze kadar ortaya çıkmazlarsa?"

"Baloda nişanımızı ilan etmemiz sadece onların elini güçlendirir. Tüm mirası senin üzerine geçirme riskini göze alamazlar."

Genç adamın ellerinin, ona zevkin doruklarını yaşattığı onca saatten sonra, Pamela hâlâ yüzünün kızarabildiğine şaşırıyordu. "Bu, ilk geceki akşam yemeğinde Crispin'in dediği şeydi. Başına talihsiz bir kaza gelmeden önce, en kısa zamanda beni hamile bırakman gerektiğini söylemişti."

Connor onun yüzüne bakabilmek için çenesini tutup başını kaldırdı, sesi ne kadar ciddi olsa da gamzesinin belirginleşmesi onu ele veriyordu. "O halde delikanlı haklıymış. Bunu bir görev kabul ediyorum."

Genç adam elleriyle onu kalçasından tutup sadece istemekle kalmayıp görevini yerine getirmek için oldukça hazır olduğunu kanıtlarcasına hareketlenmeye başlayınca, Pamela soluğunu tuttu. "Senin içi boşaltılmış kabuktan ibaret bir adam olduğunu sanıyordum."

Genç adam başını üzüntüyle salladı. "Korkarım ki senin ülkene ve

kralına olan görevin tamamlanmadı. Eğer İskoçları yenmek istiyorsan savaşmaya devam etmekten başka seçeneğin yok.”

Genç kadın elini aşağılara kaydırarak, parmaklarını hafif hafif onun sertliğinde gezdirdi. "Peki ama bu kadar güçlü bir silahı olan düşmanı nasıl yeneceğim?"

Genç adam bedenini ona doğru kaldırdı, boğazından yükselen iniltiyi önlemek için dişlerini sıkmıştı. "İngilizler daima her işin altından kalkabilecek bir kapasiteye sahiptirler. Eminim ki sende bir yol bulursun."

"Ah, buldum bile." Pamela ona ateşli bir ifadeyle baktıktan sonra aşağıya doğru kaydı ve sıcacık, kadifemsi ıslak ağzıyla dalı aşağı, daha aşağı süzülerek yoluna devam ettiğinde, Connor'ın pes etmekten başka seçeneği kalmamıştı.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Dük'ün verdiği balo, kısa zamanda yılın en gözde daveti oluvermişti.

Birçoğu, bir zamanlar sosyetenin en kasıntı şahsı olan ve yolunu onlardan ayırıp inzivaya çekilen asilzadeyi bir kez olsun görmek için can atıyordu. Yıllardır ortalıkta onunla ilgili birçok dedikodu dolaşmıştı. Bazıları, onu kötürüm eden hastalığın sırtında sancılı bir kambur oluşmasına neden olduğuna yemin ederken, diğerleri ise karısının ona geri dönmesini sağlamak için hasta numarası yaptığını iddia ediyordu.

Genç düşesin gerçekte onu hiç terk etmediğine ama Dük'ün öfkeden deliye döndüğü bir anda onu boğarak öldürdüğüne ve cesedini de muhteşem malikânesinde bir yerlere gömdüğüne inananlar da vardı. Halta sırf onu terk etmesinler diye karısıyla çocuğunu bunca yıldır tavan arasına hapsettiğini bile fısıldayanlar vardı.

Oğlunun geri dönüşüyle bu dedikoduların bir kısmı kesilmiş ol-

masına rağmen, bu kez başka dedikodular yayılmıştı. Lord Newton'ın suaresine davet edilecek kadar şanslı olmayanlar, tüm dikkatlerini o davetteki dedikodulara vermişlerdi. Dük'ün vârisi, tüm kadınların ağzını sulandırırken, erkeklerin kıskançlıkla dişlerini gıcırdattığı iri yarı fiziği ve yüzü açısından beklentilerin de ötesinde bir memnuniyet uyandıran birisi olarak tanımlanıyordu. Genç adamın İskoç aksanlı boğuk sesi sanki özenilecek bir şeymiş gibi gösteriliyordu ve o geceden beri ne zaman şiir okunsa, Bums'e ait olanlar en çok istenilen şiirler oluyordu.

Onun, gönlünü bir oyuncunun kızı olan hazine avcısına kaptırdığına inanmayı hâlâ reddedenler vardı. Leydi Newton'ın konuk odasında ikisinin oldukça hararetli bir şekilde tartıştıklarına dair bir söylenti yayıldığında ise evlenmemiş olan bazı kadınların ve hırslı annelerinin iştahı kabarmıştı. Belki de onun kendisini aklını başına toplayıp nişanlısından ayrılarak kendi sınıfından çok daha uygun bir gelin adayı seçmesi için hâlâ bir umut vardı.

Balonun yapılacağı akşam gelip çattığında, tüm Londra sosyetesi heyecandan çılgına dönmüştü.

Özellikle de Pamela.

Kıyafetlerinin geri kalanı ancak o sabah teslim edilmişti ve genç kadın baloda ne giyeceğini seçmek için baş döndürücü derecede çok sayıda seçeneğe sahip olmuştu. Sophie'nin de yardımıyla, havalı Fransız tülüyle kaplanmış eteğinin kenarları, attığı her adımda çan gibi sallanan bir değil, iki değil tam üç tane farbalayla tutturulmuş, yüksek belli bir balo kıyafetinde karar kılmıştı. Kabarık kolları omuzlarını açıkta bırakacak şekildeydi, böylece köprücük kemiği ve boynunun zarif kıvrımları tamamıyla gözler önüne seril mişti. Kare kesimli göğüs dekoltesi sadece baştan çıkarıcı kıvrımlarının bir bölümünü sergiliyordu.

Pamela'nın saçlarını yapan Sophie, kendini aşmış, bazı buklelerini serbest bırakarak sedef kakmalı tokalarla öyle bir topuz yapmıştı ki, Fransız modasının en güzel örneğini sunduğu konusunda Pamela'yı ikna etmişti.

Her santimiyle tam bir leydi gibi görünse de, bu durum onun balonun kemerli kapısına geldiğinde ipek eldivenli elleri buz gibi ve saten terlikleri parke zemine çakılmış bir vaziyette nasıl dona kaldığını açıklamıyordu. Annesinin sahneye çıkarken bir an bile korku yaşadığını hiç görmemişti ama bazı talihsiz oyuncuların neredeyse felce uğradıklarına dair hikayeler duymuştu.

Devasa balo salonunu doldurmuş olan ve biraz sonra yiyecekmiş gibi

onu süzerek eksiklerini bulup onun hakkında fısıldaşacak olan kalabalığa doğru panik olmuş bir halde göz gezdirdiğinde, gözlerinin önünde siyah benekler uçuşmaya başladı. O, sahnelere ait biri değildi. O, sahne ışıklarından uzak ve güvenli olan locaya aitti ve ancak diğerlerinin performansını alkışlayabilirdi.

Ancak sonra misafirler açılarak çoğundan bir kafa daha uzun ve geniş omuzlu tek başına bir adamı meydana çıkarıverdi. Pamela derin bir soluk aldı ve siyah benekler kaybolarak yerini kristal kadar net bir görüşe bıraktı.

Eğer orada olsa Connor'ın terzisi çok kırılırdı. Connor, kendisi için özel olarak seçilmiş zengin kumaşlardan özene bezene dikilmiş olan zarif balo kıyafetini bırakıp kendi İskoç eteğini ve şalını giymişti. Kadın misafirlerden birkaçı yelpazelerinin arkasından onun çıplak dizlerini gizli gizli gözetlerken, eteğinin altına ne giydiğini merak ettikleri şüphe götürmez bir gerçekti. İskoçların geleneksel kıyafetini öylesine gururla taşıyordu ki, Londra'daki beyefendilerin yarısı, yarın sabah çıldırmış gibi terzilerini çağırtacak ve kendilerine İskoç eteği ve ekoseli çoraplar sipariş edecekti.

Connor sebep olduğu kargaşadan oldukça habersiz görünüyordu. Onun gözleri sadece genç kadını görüyordu.

Gözleri birbirine kenetlendiğinde, odasına ve içine dalmasından beri henüz birkaç saat geçmiş olduğunu genç kadına hatırlatırcasına dudakları şeytansı bir gülümsemeyle kıvrıldı. Pamela'nın sıkılı olan yumrukları yavaş yavaş gevşedi. Onu ileriye doğru taşıyan ayakları, sanki kendi iradesiyle hareket ediyor gibiydi.

Telaşlı bir uşak, genç kadının yolunu kesiverdi. "Bekleyin hanımefendi! Devam etmeniz uygun olmaz. Adınızı misafirlere anons etmeme izin vermelisiniz."

Onun Warrick Park'a geldikleri gün içeriye girmesini engelleyen uşak olduğunu fark edince, şefkatle koluna vurdu. "Sorun değil, Peter. Ben kim olduğumu zaten biliyorum."

Uşağın çevresinden dolaştı, dimdik tuttuğu çenesi ve dudaklarına yerleştirdiği hafif bir gülümsemeyle misafirlerin arasına doğru yürümeye başladığında, kim olduğunu kesinlikle biliyordu.

O bir leydiydi. Connor'ın leydisi.

Genç adamın yanına gittiği zaman, gözleri dekoltesine ilişen Connor'ın gülümsemesi kaybolmuş ve kaşlan çatılmıştı. Onun ifadesinden şaşkına dönen Pamela, başını eğip kendisine baktığında bir gariplik görmedi. Şimdiye kadar genç adamın, göğsüne bu kadar hayranlıkla baktığına hiç şahit olmamıştı.

"Mücevher takmamışsın," dedi en sonunda, kaşlarını iyiden iyiye çatarak.

Genç kadın, aniden boynuna dokundu. 'Tuhaf göründüğünü bi liyorum ama güzel kıyafeti bir dizi sahte inciyle bozmak istemedim.

"Özür dileme, tatlım. Bu benim hatam. Bir ordu terziyle birlikte, bir kuyumcu çağırmayı da akıl etmeliydim." Bakışlarını sinsice kalabalığın üzerinde gezdirdi, gri saçlı, yaşlı bir kadının göğsündeki ışıl ışıl parlayan elmas kolyeyi görünce, genç adamın *göz*lerinde açgözlü bir pırıltı yanıp söndü. "Kıyafetin için bir şey yapmamı ister miydin?"

Pamela'nın boğuk kahkahası çevredekilerin meraklı bakışlarını üzerlerine çekti. "Kadının seni nasıl süzdüğüne bakılırsa, iki tam için de uygun bir alışveriş yapacağınızdan eminim."

Connor ürpermişti. "Hayır, teşekkür ederim. Neyse daha iyi bir fikrim var."

Genç adam boynuna doğru uzanıp altın zincirini çözdüğü annesinin madalyonunu gömleğinden dışarı çıkardığında, Pamela'nın kahkahası boğazında düğümlenmişti. Connor arkasına geçip kolyeyi boynuna takarken, genç kadın nefes bile almaktan korkarcasına tamamen sessiz bir vaziyette öylece durdu. Hâlâ onun teninin sıcaklığını taşıyan madalyon, sanki genç kadın için özel olarak tasarlanmış gibi boynuna yakışmıştı.

Bu madalyonu, annesinin Connor'a kim olduğunu asla unutmasın diye verdiği geceden beri kalbinin üzerinde taşıdığını bilen genç kadın, litrek parmaklarıyla pürüzsüz altın yüzeyine dokundu.

Genç adamın elleri Pamela'nın kollarının üst kısmında kaldı. "Evlendiğimiz zaman," diye kulağına fısıldadı, "seni krallara layık elmaslar, inciler ve yakutlarla donatacağım. Üzerinde başka bir şey yokken onları benim için takarsın."

Genç kadın elini madalyonun üzerinde bastırmış bir vaziyette ona doğru döndü. "Eğer seni mutlu edecekse bana tüm o incik boncukları

alabilirsin," dedi usulca, "ama benim için bu, kralın tüm ganimetlerinden çok daha kıymetli."

Sanki sıraya girmiş gibi, salonun bir köşesinde oturan dört müzisyen Viyana valsinin ilk melodilerini çalmaya başladılar.

Bir skandal yaratmadan onun kollarında olabilmenin bir yolunu bulduğu için oldukça mutlu olan Pamela, ışıl ışıl parlayan gözlerini Connor'a dikti. "Benimle dans eder miydiniz, lordum?"

Kaslı kollarım göğsünde kavuşturan Connor, aynı dokunaklı gülümsemeyle ona baktı. "Kahretsin, olmaz."

"Çarpıcı bir çift oldular değil mi?" Crispin, resim galerisinin önündeki terastan aşağı, balo salonunu izleyen annesine katıldı.

Annesi yine beyazlara bürünmüştü. Tıpkı bir gelin gibiydi. Ya da bir hayalet...

"Gerçekten öyleler." diye ona katıldı. Kadının sesi şaşırtıcı derecede cana yakındı.

Connor şimdi Pamela'nm arkasında duruyordu. Kadının kolunu okşadıktan sonra, açık renk kafasını, onun koyu renk kafasına doğru eğerek kulağına bir şey fısıldıyordu.

Crispin, "Bulduğum afişe ne yaptın?" diye annesine sordu.

Yaşlı kadın omuzlarını silkti. "Hiçbir şey. Sadece biraz araştırma yaptım."

"Peki, ne öğrendin?"

Yaşlı kadının dudakları gülümsemeyle kıvrıldı. "Her şeyin zamanı var, oğlum. Her şeyin bîr zamanı var."

Annesinin küçük oyunlarından bıkmış olan Crispin, başını bezgince salladı ve gitmek üzere hareketlendi.

Yaşlı kadın elini hafifçe onun koluna koydu. "Asla unutma sevgili oğlum, yaptığım her şeyi senin için yaptım. *Her şeyi,"* diye eklerken iması çok net anlaşılıyordu.

Crispin onun tekrar buz gibi bir ifadeye bürünen duygusuz, koyu mavi gözlerine bakmak için döndü. "Ben de tam bundan korkuyorum ya..."

Sophie kulağını yatak odasının duvarına dayadı, merdiven boşluğundan süzülerek gelen Viyana valsinin nağmeleri düş kırıklığıyla sızlanmasına neden oldu. Gözlerini kapayınca, Crispin'in kollarında mumların aydınlattığı balo salonunda dans ettiğini ve herkesin hayranlıkla onlan izlediğini görebiliyordu.

Kendini kanepenin üzerine attı ve dik dik kapıya baktı. Crispin'in bir kez daha gece ziyareti yapması için hiçbir fırsat olmamıştı. Bir önceki hafta Pamela yatak odasından nadiren ayrılmış ve evden dışarıya ise çok daha az çıkmıştı. Her gece ışıklar söner sönmez, ablasının yatak odasından gelen dikkat çekici gümbürtü sesi ve boğuk inlemelere bakılırsa, Pamela onun uyuyor olduğunu sanıyordu. Sophie bu durum için onu suçlayabileceğinden emin değildi.

Ayağa kalktı ve huzursuz bir şekilde adımlarını attı. Pamela, Connor'la sağ salim evlendikleri zaman, Dük başta olmak üzere herkese Sophie'nin hizmetçisi değil, kardeşi olduğunu söyleyeceğine dair ona söz vermişti. Kollarını omuzlarına sardı, onun basit bir hizmetçi değil de... bir markinin kardeşi olduğunu duyunca Crispin'in yüzünde belirecek afallamış ifadeyi gördüğü anı hayal ederek gülümsedi.

Bakışlarını yatağın üzerine gelişigüzel saçılmış olan ve bu gece için beğenmedikleri giysi yığınına yöneltti. Canını sıkmak yerine, zamanını daha iyi bir şey için harcayarak kırışmadan önce elbiseleri askıya asmayı düşündü. Kesinlikle onları ütülemek gibi bir niyeti yoktu.

Kendini birazcık cadı üvey kardeşlerinin prensin balosunda eğ-Ienen Külkedisî gibi hissederek bir kucak dolusu elbiseyi aldı. Ancak incilerle bezenmiş ışık saçan bir elbiseye gözü ilişince diğerlerini dikkatle yere koydu.

Yüksek belli eteğinin ipek kumaşı, gözleriyle mükemmel bir uyum içinde olan mısır çiçeği rengine boyanmıştı. Cazibesine dayanamayan Sophie, elbiseyi üzerine tutup vals yapar gibi çevresinde dönerken, boy aynasındaki yansımasına hayranlıkla baktı. Elbise Pamela'ya hiç uygun olmayabilirdi ancak tam kendisine göreydi. Tabii göğüs kısmını dolduracak pamuk gibi bir şey bulabilseydi.

Balo salonundan gelen müziği mırıldanarak aynanın önünde ileri geri hareketlerle yaptığı doğaçlama valsı zarif bir dönüşle tamamladı.

Tekrar aynaya doğru döndüğü zaman, yüzünde şeytani bir gülüş

vardı. "O benim elbiselerimi ödünç almadı mı?" dedi aynadaki yansımasına. "Neden ben de onunkini almıyorum?"

Soğukkanlılığını yitirmeden, aceleyle giysi odasına gitti ve pencerenin üzerinde duran raftaki yıpranmış eski püskü bavullarından birini yere indirdi. Bavul, içinde Pamela'nm, Connor'ı rehin aldığı müzikli tabancanın da olduğu, yıllardır tiyatrodan aşırdıkları sahne kostümleriyle doluydu. Kıyafetini tamamlamak için aradığı şeyi bulması, Sophie'nin pek fazla zamanını almadı.

Pamela üzerlerindeki hevesli bakışlara aldırış etmeden, kalabalığın arasında Connor'ı durmaksızın takip etmekle meşguldü. "Dans edemem derken neyi kastettin? Anlamıyorum ki... Senin kadar çevik ve zarif bir erkeğe bu güne kadar hiç rastlamadım. Hey, her hareketin zaten dans gibi. *Her* hareketin," diye heyecanla ekledi, bu sabah üzerinde yaptığı mükemmel hareketleri hatırlayarak. Ritim duygusu olmadığını kesinlikle inkâr edemezdi.

"Delikanlıyken annem bana dans etmeyi öğretmeyi denedi. Bir işe yaramadı."

"Ancak senin kadar iyi eskrim yapan ve şiir okuyan her erkek dans edebilmeli!"

Genç adam, tek kelime bile etmeden bu ifadesinin ne kadar mantıksız olduğunu belirtir gibi omuzunun üzerinden ona doğru imalı gözlerle baktı.

Pamela onun uzun adımlarına yetişmek için adımlarını ikiye katladı. "Neden Dük'e söylemedin? Eminim sana bir dans hocası tutardı."

"Eskrim hocasını neredeyse öldürüyordum. Bir dans hocasına neler yapabileceğimi hayal edebiliyor musun?" diye homurdandı. Mermer sütunun çevresini dolaşan Connor'ın yolu birden Crispin tarafından kesiliverdi.

Crispin, "Seninle konuşmam gerekiyor," derken ince hatlı yüzünde zalim bir ifade vardı.

Crispin resim galerisinin olduğu tarafa doğru temkinli bir bakış attı ancak Warrick soyunun öfkeli bakışlarından başka, ortalıkta kimsecikler yoktu.

O öfkeli bakışlara Connor'ınkiler de eklendi. "Bu defa ne var, şiir düellosu mu, yoksa kılıç düellosu mu? Korkarım Burns'ün kitabı yanımda

yok ancak eğer misafirleri o aptal başının gövdenden ayrılışını izlerken eğlendirecekse bir ya da iki kılıç bulabileceğimizden eminim."

"Lütfen." Crispin onlara iyice yaklaştı, oldukça alçalttığı sesi telaşlıydı. "Sadece birkaç dakikam alacağım."

Bir şey söylemek üzere ağzını açmıştı ki daha bir tek kelime edemeden kalabalığın toplu bir şekilde nefeslerini tuttuğunu duydu.

Üçü de tek vücut olmuş gibi aynı anda döndüklerinde, mavilere bürünmüş, altın saçlı bir tanrıçanın kemerli kapıda durduğunu gördüler. Yüzünün yarısını örten Venedik maskesi, zaten karşı konulamaz olan esrarengiz havasını, sadece biraz daha çekici kılmıştı.

Onlar büyülenmişçesine bakarken, kadın süslü terliklerinin ucunda yükselerek elini uşağın kulağına koyup bir şey fısıldadı.

Uşak anonsunu yapmadan önce güçlükle boğazını temizledi. "Kontes d'Arby."

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Connor, "Belli ki birisi seni gölgede bırakmaya çalışıyor." diye mırıldanırken sessizce kıkırdadı.

Pamela'nın kehribar rengi gözleri tehlikeli bir biçimde kısıldı. "Doğduğum günden beri, o birisi beni gölgede bırakmaya çalışıyor zaten. Hey, küçük yosmaya bakın, yepyeni elbisemi giymiş!"

Salondaki herkes, maskeli balo olmamasına rağmen yüzüne maske takacak kadar yürekli, esrarengiz olan o güzele bakıyor ve onu birbirlerine gösterip fısıldaşıyordu.

Salondaki birçok erkek gibi, Crispin'in de ağzı açık kalmıştı. Yapacağı şeyin önemini ve aciliyetini tamamen unutmuş görünüyordu

"Bana izin verirseniz..." diye mırıldanarak onlardan uzaklaştı ve sanki güzel rüya gören bir uyurgezer gibi kapıda duran büyüleyici yaratığa doğru yürüdü.

Pamela onu takip edecekken, Connor kolundan tutarak geri çekti. "Bunun bir zararı yok. Bırak da kız eğlensin."

Hayranlardan oluşan bir kalabalık, yeni geleni süzmek için balo salonunun ortasına toplandı. Crispin akranlarının kapattığı yolu dirseğiyle açıp yoluna devam edemeden, kalabalığın arasında dedikodu fısıltıları başlamıştı.

Zarif boynuna kadife bir bant sarmış olan esrarengiz kontes, annesi ve babası giyotinle öldürülmüş bir Fransız yetimiydi. Markinin metresi olarak kendini garantiye almak isteyen, şöhretsiz bir fahişeydi. Generalleri baştan çıkarıp askerî sırları öğrenmek için gönderilen bir Fransız ajanıydı.

Crispin hiç kimsenin, onun hanımının süslü kıyafetleri içinde kontes rolü yapan sıradan bir hizmetçi olduğuna dair bir tahmin yürüttüğünü duymadı.

Oldukça hevesli bir genç, ona ilk ulaşan kişi olmak için önüne geçme çabası içindeyken, Crispin ayağını adamın bileğinin önüne uzatarak çelme takıp adamı boylu boyunca parke zeminin üzerine düşürdü.

"Sakarlığım için beni bağışlayın. Çok özür dilerim," diye mırıldanarak duraksamadan adamın üzerinden atladı.

Genç kız onu bekliyordu. Crispin onu dirseğinden sıkıca kavrayıp kalabalığın içine doğru yürümeye zorlarken, genç kız gözünü bile kırpmamıştı. "Peki, efendin bu küçük düşüncesiz marifetini görünce seni sepetlemeyecek mi?"

Genç kız alt dudağını ısırırken, endişeli olmaktan çok, utanıyor gibi görünüyordu. "Hayır ama popoma bir hayli şaplak atabilir."

"Seni döver mi?" Crispin inanamıyordu. Bildiği kadarıyla, bu kadar mükemmel bir tenin üzerinde iz bırakmak büyük bir suç olurdu.

Genç kız iç geçirerek, "Hak etsem bile yapmaz," dedi. "Ama

yaramazlıkta çok fazla ileri gittiğimde, çayımı içmeden ve bisküvilerimi yemeden yatağıma gönderdiğini biliyorum."

Onun, yaramazlıkta çok fazla ileri gittiği yerin kendi yatağı olduğuyla ilgili birkaç baştan çıkarıcı hayal gözünün önüne gelince, Crispin genç kızın dirseğini biraz daha sıkarak onu perdelerle kaplı duvardaki oyuğun içine doğru sürükledi. Burası amcasının misafirlerinin meraklı gözlerinden uzakta bir yerdi.

Genç kızı zorla kendine doğru çevirdi ve "Kimsin sen?" diye sordu.

Tamamen yalnız kaldıklarında, genç kız artık o kadar da gözü kara görünmüyordu. Crispin onu duvara doğru itmeye yeltenince, maskesindeki tüyler ağır ağır titremeye başlamıştı. "Kim olduğumu biliyorsun. Ben Bayan Darby'nin..."

"...hizmetçisisin," diye onun sözlerini tamamladı. "Ve ben de Prens Regent'im." Genç kızın başının iki yanından uzattığı ellerini duvara dayayarak delici bakışlarından kaçmasını imkânsız hale getirdi. *"Kimsin sen?"*

"Sophie'yim," diye fısıldadı.

"Sophie," diye tekrarladı ve dudaklarını ona doğru uzatması bir saniyeden bile kısa sürdü, bu cevap ikisi için de yeterliydi.

Genç kız ceketinin arkasından tutup onu geriye değil, kendine doğru çekince, Crispin önüne geçilemez zafer hissi duydu.

Crispin, "Sophie," diye genç kadının aralık dudaklarına doğru soluklandı. Bu isim birdenbire genç adama dünyanın en büyüleyici ismi gibi gelmişti.

İkisinin de pişman olacağı bir şey yapmadan önce, Crispin giderek artan tutkusunu umutsuzca kontrol altına almak için geri çekildi.

"Beni nasıl tanıdın?" Genç kız gözlerini kırpıştırdı, ihtiraslı mavi gözleri kedi gözüne benzeyen maskeyle gölgelenmişti. "Kontes olmadığımı nereden bildin?"

Niyetinin ötesinde ellerini genç kadının üzerinden bir türlü çekemeyen Crispin, elinin tersini onun yüzünün zarif kıvrımlarında gezdirdi, "ömrüm boyunca seni bulmayı bekledim. Seni nerede olsa

tanırdım. Her zaman..."

Genç kız başını eğdiğinde yüzünde beliren utangaçlığı, en az gözü kara oluşu kadar büyüleyiciydi. "Çok ikna edici bir kontes rolü oynadığımı sanmıyorum."

"Aksine. Fevkalade bir performans sergilediğini düşünüyorum. Tiyatroda olmuş olsaydım, ayağa fırlar ve ciğerlerim patlayana kadar 'Bravo!' diye bağırırdım."

Genç kız başını usulca kaldırdı, gözlerini kısmıştı. "Ne dedin?"

"Ayağa kalkar ve 'Bravo' diye bağırırdım." Genç kızın yüzündeki kanın çekildiğini hissedince, endişe içinde birden susuverdi 'Tatlım ne oldu?"

"Sen!" diye soluklanırken geri geri gitmeye başladı.

Crispin, genç kızın birdenbire tuhaf bir şekilde tutum değiştirmesinden afallayarak adım adım onu takip etti. Perdenin diğer tarafına geçmiş olduklarının ve meraklı bir grubun ilgisini çektiklerinin farkında bile değildiler.

Genç kız titreyen parmağını ona doğru uzattı. Crispin'in onun korkudan değil, öfkeden titrediğini anlaması için genç kızın inlinalı gözlerine bir anlığına bakması yetmişti. "Sen... senin kim olduğunu biliyorum! Sen tiyatroda bana çürük sebze atan o sefil alçaklardan birisin."

Genç kız uzandı ve maskesini çıkararak yüzünü hem ona hem de tüm salona gösterdi. Bu mükemmel yüzü, *tam* olarak daha nerede gördüğünü hatırlayan Crispin'in âdeta kalbi yerinden oynuyordu.

Onun ve bir grup genç züppe arkadaşının hafta sonu olay çıkanp şehrin altını üstüne getirmesi, pek sıra dışı bir durum değildi. Onların yaramazlıkları genellikle, yere damlatmadan bir yudumlayan kimin en çok ucuz cinden içebileceği ya da yoldan geçen kendiliğinde birisini at yalağına atmakla sınırlıydı. Ancak o uğursuz cuma gecesi, hepsi de şişelerin dibini boylamış bir halde, paldır küldür ikinci sınıf bir tiyatro olan dumanlı Drury Yolu'na girmişlerdi.

Sophie sahneye çıktığında, Crispin aynı şimdi olduğu gibi, güzelliğiyle büyülenmiş bir halde donup kalmıştı. Sonra, genç kız o muhteşem ağzını açmış ve her şeyi mahvetmişti.

Odun gibi monoton bir halde kekelemeye başladığında, tiyatro ıslık, yuhalama ve kahkaha sesleriyle çınlamıştı. Crispin, bir arkadaşının eline çürük domates tutuşturduğunun farkında bile değildi. Hiç düşünmeden domatesi fırlattı, sonra o güzel yüzün tamamen domates suyu ve parçalarıyla kaplandığını görünce, kendini domatesten daha çürük hissetmişti. O anda genç kız dönmüş ve doğruca ona bakmıştı, yüzü soluk ve mağrur, daha da koyulaşmış olan mavi gözleri ise tıpkı şimdi olduğu gibi suçlayacı bakmıştı.

"Üzerime domates attın!"

Crispin sanki bir saldırıyı önlemek ister gibi iki elini de havaya kaldırdı. "O gece ucuz cini fazla kaçırdığım için aklım başımda değildi! Eğer öyle olmasaydım, şimdiye kadar bunu hatırlardım."

Genç kız burnundan soludu. "Ah, tabii ya, ne de olsa ömrün boyunca beni bekliyordun. Beni gördüğün her yerde tanırdın. Her zaman. Yalnızca, senin ve o korkunç arkadaşlarının beni çöp yağmuruna tuttuğu ve şehrin dışına sürdüğü akşam haricinde!"

Crispin savunmasız durumunu savunmanın umutsuzluğuyla başını salladı. "Şey... ama çok kötü bir oyuncu olduğunu kabul etmelisin."

Genç kız hiddetle soludu. "Kötü bir oyuncu olmayı, kötü bir insan olmaya tercih ederim!" Bu sözleri söylerken, yanından geçen uşağın tepsisinden bir kadeh şampanya kaptı ve içindekini adamın suratına fırlattı.

Genç kız arkasına döndü ve ardında şaşkın yutkunmalar ve kıkır kıkır gülüşmelerden oluşan bir iz bırakarak hızla yürüdü.

Crispin bir yandan kravatıyla yüzünü silerken, yanındaki adama, "Aşık kavgası" diye mırıldandığında, adam anlayışlı ve sevimli bir tavırla başını salladı.

Crispin gözlerine gelen şampanyayı tamamen temizlediğinde, muhteşem Kontes d'Arby tıpkı gelişi kadar esrarengiz bir şekilde ortadan kaybolmuştu.

Müzisyenler bir başka iğrenç Viyana valsi çalmaya başladıklarında, Connor Pamela'nın elini yakalayarak onu pistin ortasına doğru sürükledi. Genç kadının balo salonunun etrafında süzüle süzüle dans eden çiftleri, özlem dolu gözlerle süzmesini seyretmekten bıkmıştı.

O aptal şehir danslarının ya da görkemli melodilerin hiçbirinin ona

göre olmadığına artık iyice kanaat getirmişti. Eğer Londra'nın yarısının önünde kendini rezil edecekse, bu genç kadın kollarındayken olacaktı.

Pamela, "Nereye gidiyoruz?" diye sorarken, genç adamın yüzündeki gaddar ifadeden paniğe kapılmıştı. Genç adam, âdeta cinayet işlemeye hazır bir cani gibi görünüyordu.

"Seninle dans edeceğim," diye homurdandı. "Ancak anneme yaptığım gibi ayak parmağını kırarsam, sadece kendini suçlarsın."

Connor onu kollarına doğru çekti. Kocaman eliyle genç kızın eldivenli elini kavrayıp diğer elini de sıkıca sırtına bastırdığında Pamela'nın yüreği çalan melodiyle birlikte dalgalandı. Genç adam onu valse kaldınnca, onları daha yakından gözetlemek için can atan diğer çiftler telaşla dansa katıldılar.

İnsanı şaşırtan bir anlığına, sanki genç kadının yatağındaymış gibi gözleri birbirine kenetlenmiş ve bedenleri mükemmel bir uyum içinde hareket ediyordu.

Ta ki genç adamın ayağı, Pamela'nın ayak parmağının üzerine basıncaya kadar...

Pamela, "Ah!" diye gayriihtiyari bagırararak geri sıçradı.

Connor, "Seni uyarmadığımı söyleme sakın," diye gaddarca homurdandı. Bir sonraki sarsak dönüşlerinde, neredeyse yanlarındaki çifte çarparak onları yere sereceklerdi.

Sadece kendileri için değil, çevredeki diğer dans edenler için de tehlike oluşturuyorlardı. Pamela, zarafetiyle etrafındakileri büyüleyen bir adamın, bu kadar kötü bir dansçı olabileceğine inanamayarak yüksek sesle güldü.

Genç adamı çekerek durdurdu. "Daha sonra deneriz," dedi. "Yalnız olduğumuzda."

Genç kadının boğuk sesli önerisi Connor'ın yüzündeki asık ifadeyi silip süpürmüştü. Onu serbest bırakmak yerine, arkasında tuttuğu güçlü eliyle kendine doğru çekti. Genç kadınına bakarken, dünya türlü renk ve manzaralarıyla bir kaleydoskop gibi çevrelerinde dönerken, sanki zaman durmuş ve orada sadece ikisi varmış gibi gözleri arzuyla buğulanmıştı.

Eğer dans edenleri şaşkına uğratarak durmalarına neden olan müzik tuhaf bir şekilde yarıda kesilmeseydi, Pamela sonsuza dek orada öylece kalmayı isterdi.

Daha ortalık durulmadan, balo salonunun kemerli kapısından uşağın zafer kazanmışçasına yankılanan gür sesi duyuldu. "Majesteleri, Warrick Dükü."

Kapıda beliren iri yan iki uşağın Dük'ün tekerlekli sandalyesini sanki bir paşanın tahtırevanını ya da bir kralın tahtını taşır gibi sıralarında tuttuğunu gören kalabalık şaşkınlıkla nefeslerini tuttu Pamela, "Sanırım birisi seni gölgede bırakmaya çalışıyor," diye mırıldanarak Connor'a doğru alaya bir bakış fırlattı.

Genç adam homurdandı. "Tanrı'nın elçisinin kıyafetiyle ve borazanlar çalarak tantanayla duyuran melekler eşliğinde gelmediğine şaşırdım doğrusu."

Uşakların sandalyesini balo salonu boyunca taşıyarak usulca yere indirmelerini, diğer misafirlerle birlikte izlediler. Onları takip eden iki uşak ağırlığının altında hafifçe sendeledikleri kadife kaplı kocaman bir objeyi taşıyordu. Salonun gerisinde kalanlar, adı kötüye çıkmış münzeviyi ve diğer uşakların taşıdığı gizemli yükıı daha iyi görebilmek için başlarını uzattılar.

Dük'ün sıska yanakları kızarmıştı ancak çukurlaşmış gözlerinin ateşten mi yoksa heyecandan mı parladığını söylemek mümkün değildi. Düzgün bir şekilde taranmış saçları, parlak bir perde gibi omuzlarına dökülmüştü. Şakaklarındaki kırlaşmış saçları ona asil bir hava veriyordu. Sandalyeye bağlı olmasına rağmen, zıpkın gibi dimdik oturuyordu. Seçkin gece kıyafeti, bedeninin ne kadar yıpranmış olduğunu maskeliyordu.

Ona kurnaz bir ifade veren ela gözleriyle kalabalığı incelediğinde Pamela onun bakışında bir zamanlar girdiği her topluluğa hükmeden bir adam olduğunu hissetti. Düşes'in kalbini çalan ve sonra da onu kendinden uzaklaştıracak kadar aptalca davranan bir adam.

"Çoğunuz bu gece buraya neden davet edildiğinizi zaten bi liyorsunuz," dedi.

Bekleyiş içindeki kalabalığın üzerine derin bir sessizlik çökmüş olmasına rağmen, Pamela yine de onun sesinin bu kadar iyi çıktığına şaşırmıştı.

"Bunca yıl bu hayata yalnız katlandıktan sonra, nihayet oğlum ve vârisim evine döndü."

Bu açıklama, bazılarının Connor'a sinsice kaçamak bakış atmasına ve kibarca alkış tutmalarına neden oldu.

"Şimdi kendisinden yanımdaki yerini almasını rica ediyorum "

Dükün Connor'a uzattığı titreyen eli, onun zayıflığını saklamak için ne büyük bir çaba sarf ettiğini ortaya çıkarıyordu. Pamela, Connor'ı etkisi altına alan gerilimi ve şu anda kapıdan çıkıp gitmeyi ne kadar çok istediğini hissedebiliyordu. Ancak bunun yerine, bu işkenceyi tek başına çekmeye hiç niyeti olmadığını belirtircesine parmaklarını onunkilere kenetleyen genç adam yürümeye başladı.

Kalabalık iki adam arasında yol açmak için istekle geriledi. Genç kadın ve Connor, Dük'e doğru yaklaştıklarında, Pamela sırtından aşağı buz gibi olduğunu hissetti. Omzunun üzerinden geriye baktığında, Leydi Astrid'in neredeyse abisi kadar alev alev yanan gözlerle onları izlediğini gördü.

Pamela'nın, yaşlı kadının kötü niyetli ifadesinden canı sıkıldı ve yüzü asıldı. Ancak o anda Dük'ün emirlerine itaat etmekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

Tekerlekli sandalyenin yanına ulaştıklarında, Connor huzursuzca genç kadının elini bıraktı. Pamela saygıyla bir adım gerileyerek zarifçe selam verdi. Connor da selam vermek için başını eğmişti ama Dük hemen onu elinden yakalayarak doğrulmasını sağladı.

Pamela arkalarına doğru bir bakış attığında, Dük'ün ihtişamla girişinden beri salonda ilk kez bir hareket sezinledi. Uşakları atlatarak salona giren yeni birileri var gibi görünüyordu. Genç kadın daha gözünü bile kırpamadan, gelenler dört bir yana dağılarak kalabalığın içinde kayboldular.

Genç kadının tedirginliği gitgide artıyordu, konuşmasını bir an evvel tamamlaması için dua ederek dikkatini tekrar Dük'e çevirdi. Dük konuşmasını çabuk bitirirse, bir şeylerin ters gittiği korkusunda Connor'ı uyarabilirdi.

Hâlâ Connor'ın elini tutan Dük, onu kendi yanına doğru çekince, ikisinin yüzü de kalabalığa karşı döndü. "Oğlumun Warrick Park'a geldiği günden beri, ona mükemmel bir karşılama hediyesi bulmaya çalışıyordum. Çoğunuzun da bildiği gibi, hiç abartmaksızın, dünyanın en değerli hâzinelerini onun ayağına dökebilecek kadar büyük servete sahibim. Ancak son dört gecedir güzel nişanlısıyla onu izlerken, oğlumun benim o yaşlarda olduğumdan çok daha akıllı olduğunu öğrendim. O, dünyadaki en değerli

hazinenin ne olduğunun zaten farkına varmış.”

Dük sözlerine ara verip başını ona doğru salladığında, Pamela gözlerinin beklenmedik yaşlarla sızladığını hissetti.

Sanki önceden hazırlanılmış bir mizansen varmış gibi uşakların dördü de üzeri kadife örtüyle kaplı objenin yanında yerlerini aldı

"Yüreğimden gelen sesi ya da yüreğimden geriye ne kalmışsa onun sesini dinledikten sonra, oğluma yalnızca onu gururlandıracak ve çok kıymetli annesinin bir anısı olacak, bir hediye vermeye karar verdim."

Dük etkileyici bir tavırla elini salladı. Uşaklar nesnenin üzerini dört yandan saran altın rengi şeritleri çözdüğünde kadife örtü yere süzüldü.

Altın varaklı, devasa çerçevenin içindeki portreyi gören kalabalığın şaşkınlıkla soluk alış sesleri salonda yankılandı. Kadın soyunun en güzel örneklerinden birisi gencecik bir hanımın portresiydi.

Başının üzerinde toplanmış ve bir nesil öncesinin stilinde hafifçe pudralanmış olan saçlarının ne kadar parlak olduğunu hayal etmek mümkün değildi. Bazıları onun sıra dışı güzelliğinin, büyüleyici gri gözlerinden, dolgun dudaklarından ya da okka gibi burnundan kaynaklandığını söyleyebilirdi ama Pamela sağ yanağının üzerinde yaramaz bir ifadeyle çukurlaşmış gamzeden kaynaklandığını adı gibi biliyordu. Ayrıca çenesini dimdik tutması inatçılığı hakkında ipucu verirken, onun bir erkeğin dalga geçeceği tarzda bir kadın olmadığı hissini uyandırıyordu. Dük'ün bu konudaki dersini çok geç almış olmasının, ne kadar acı olduğunu düşünen Pamela, derin bir iç geçirdi.

Yaşlı adamın gözlerinde parlayan yaşlara bakılırsa, büyük bir olasılıkla o da genç kadınla aynı şeyi düşünüyordu.

Connor elini Dük'ünkilerden çekerek portreye doğru bir adım attı, sonra sanki hipnotize olmuş gibi bakarak bir adım daha attı. Pamela kısacık bir anlığına onun gözlerinin yaşlarla buğulanmış olduğunu gördüğüne yemin edebilirdi.

"Bu benim annem."

Connor'ın ifadesinden yüzünün bembeyaz olmuş halinden şaşkına dönmüş olan Pamela huzursuzca Dük'e doğru baktı. "Evet, sevgilim, tabii ki senin annen," dedi temkinli bir şekilde. "Bu nedenle, Dük bu portreyi sergiledi. Seni ve annenin anısını onurlandırmak için."

Genç adam, "Hayır," diye karşılık verirken dudakları güçlükle hareket

ediyordu. "Anlamıyorsun. Bu gerçekten benim annem."

Aklını yitirmiş birisine bakar gibi ona bakmaya devam ederken, Connor hızla genç kadına doğru dönüp gözlerinin içine öyle bir öfkeyle baktı ki, Pamela içgüdüsel olarak geriledi. Connor, genç kadının dehşetle soluklanmasına aldırış etmeyerek ona doğru bir hamle yaptı ve ucunda annesinin madalyonunun sallandığı zarif altın zinciri düşüncesizce çekip aldı.

Başparmağıyla madalyonu açtı ve haşin bir ifadeyle genç kalma geri verdi.

Pamela madalyonun içindeki minyatüre baktı. Bu portredeki kadının açık kahverengindeki saçları çok daha basit bir şekilde toplanmıştı. Yüzünden mutluluk pırıltıları akıyordu. Daha olgun, daha akıllı, kendisi ve dünyayla daha barışık görünüyordu. Bir bakıma **d**aha farklı görünse de su götürmez bir şekilde Dük'ün portresindeki kadının ta kendisiydi.

Pamela bakışlarını Connor'ın yüzüne çevirdi, durumu kavramanın verdiği şaşkınlık içindeydi. Eğer Connor bu kadının oğluysa, o zaman Dük'ün de oğluydu... ve onun gerçek vârisiydi. Connor bu güne kadar öyleymiş gibi davrandığı her şey iken, kendisi ise tam anlamıyla bir hiçti.

Farkında bile olmadan, genç adamdan geri geri uzaklaşmaya başladı.

Bunca zamandır haklıydı, o buraya ait değildi ve asla ait olma yacaktı. Bu küçük maskaralığı sahneleyen o olabilirdi ama bu asla kendi rolünü oynayacağı anlamına gelmiyordu. O sahne ışıklarından ve seyircilerin bakışlarından uzak olan bir yerde, kuliste kalmalıydı.

Connor genç kadının kendisinden uzaklaşmasını izlerken, şaşkınlıktan gözleri koyulaşmıştı.

Pamela çevrelerini kuşatan kalabalığın gölgesini gördüğünde artık çok geçti.

Leydi Astrid'in çınlayan sesi, resim galerisinden yankılanarak tüm salondakilerin saygıyla susmalarına neden oldu. *"Hemen tutuklayın bu adamı! O bir sahtekâr!"*

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Dük çalışma odasındaki ihtişamlı masasının ardında tekerlekli tahtına kurulmuş savcı, hâkim ve jürinin görevlerini tek başına yürütüyordu. Masanın arkasındaki şöminenin içindeki alevler, şüphesiz cehennemin ta kendisinin ağzını simgeliyor olabilirdi.

Astrid'in, Pamela ve Connor'ı tutuklaması için çağırdığı polis memuru bile onun otoritesine karşı gelme cüreti gösteremiyordu. Oysa ince dudaklarının kmarcasına gerilmiş olduğuna bakılırsa, bunu yapmaktan oldukça mutluluk duyacağı aşikârdı. Dük'ten gelecek en ufak bir işarette müdahale etmeye hazır bir vaziyette, kalpının yanında kaskatı duruyordu.

Polis memurunun dayak yemiş, yaralı bereli adamları Dük'ün emriyle, yaralarını sarabilecekleri ve eksik dişlerini kontrol edebilecekleri yer olan hole gönderilmişti.

Connor kavga edemeden yapamamıştı. Özellikle de adamların Pamela'nın zarif bileklerini arkasına doğru büktüğünü ve demir kelepçe taktığını gördükten sonra. Onu zaptetmek için neredeyse bir düzine adam uğraşmıştı ve eğer adamlardan biri, basiretli davranıp şalının altından çıkardığı dolu tabancasını ateşlemesi Connor'a fırsat vermeden çekip almasaydı, bir kişinin cesedini salonundan çıkarılabilirdi.

Connor ve Pamela masanın önündeki berjer koltuklarda oturmuş azarlanmayı bekleyen bir çift yaramaz çocuk gibiydi.

Pamela hassas bileklerini ovdu. Dük'ün en azından kelepçelerinin çıkarılması için ısrarcı davranmasına şükrediyordu. Connor'ın polis memuruna yönelttiği ölümcül bakışlara bakılırsa bu, yaşlı adamın çok akıllı kararlarından biri olmasa gerekti.

Genç kadın, hâlâ Connor'a bakmakta zorlanıyordu. Onun artık bir haydut değil de, muazzam bir hanedanın vârisi olduğunu hâlâ çok iyi kavramış değildi. Böyle bir şeyin olabilmesi tamamen onun kavrama yeteneğinin ötesindeydi. Titreyen ellerini bir şeyi oyalamak için kırışmış eteğini düzeltti. Polis müdürünün adamları onu misafirlerin şaşkın bakışları arasında balo salonundan dışarı sürüklerken yepyeni güzelim elbisesi yırtılmış ve kirlenmişti

Dük parmaklarını zayıf çenesinin altına koyarak uzun ve zorlu bakışlarla ikisini de süzdü. "Doğru anladığımdan emin olmama izin verin. Siz ikiniz buraya, Warrick Park'a, servetim ve unvanım için kasıtlı olarak beni dolandırmaya geldiniz. Benim güvenimi ve sevgimi, yeğenimin miras hakkını çalmak için bir sürü yalan dolar başvurmaktan utanmadınız."

Connor kaslı kollannı göğsünde kavuşturarak, "Büyük bir kıs böyle," dedi ve pişman olmadığını gösterir bir edayla arkasına yaslanmayı başardı.

Dük'ün kurnaz bakışları genç adamın üzerine kilitlenmişi "Ve şimdi o açgözlü, küçük ellerin tam kasanın üzerindeyken yakalanınca, oymuş gibi davrandığın Eddywhistle Markisi ve Warrick Dukalığının vârisi Percy Ambrose Bartholomew Reginald G Smythe'in ta kendisi olduğunu mucizevi bir şekilde keşfediverdin."

Connor gözle görülür bir şekilde ürperdi. "Tanrı aşkına, iş başında olan birisi neden ilk doğan oğlunun adını Percy koyar."

Dük kaskatı kesildi. "Bu babamın ismiydi. Ayrıca bilmeni isterim, Percy; İngiltere'nin kuzey sınırında nesillerdir onurlu bir isimdir. Hey Percy'ler yıllarını harcayarak İskoçları yönetmiş ve..." Connor'ın gözlerindeki ifadeyi görünce sesi kayboldu.

Connor koltuğun kollarını kavramış bir halde doğruldu. "Bu durum beni sizden daha fazla rahatsız ediyor ve hiç mutlu etmiyor." Kapıyı işaret etti. "Eğer o portredeki kadın annemse, bu sizin de..."

Dük soğukkanlılıkla ona bakarken, devam etmesi için onu teşvik ediyordu.

Connor usulca eklemeden önce yutkundu. "Bu sizin de aldatarak onun kalbini kıran, acımasız herifin teki olduğunuz anlamına geliyor."

"Bunu asla inkâr etmedim, öyle değil mi oğlum?"

"Beni bu şekilde çağırma sakın! Buna hakkın yok!"

Connor'ın öfkeyle bağırışının yankısı dindiğinde, Dük sakin bir ses tonuyla, 'Tabii, bunu zaman gösterecek, öyle değil mi?" dedi. Pamela'ya döndüğünde sesi duygudan arınmıştı. "Duyduğuma göre Bayan Darby, ikinizi polis memurunun alelacele tutuklamasından ve hatta alelacele asılmanızdan kurtarmam için beni ikna edecek olan kanıt yine sizin elinizde."

Asma olasılığını duyan polis memuru birden hareketlenince, Dük'ün keskin bir bakışıyla karşılaştı.

"Ee, şimdi elinde neyin var, tatlım? Delikanlı adına, kralın şahsından vâsilik garantisiyle yazılmış bir mektup mu, yoksa feryat eden nesinin ruhunun ziyareti mi?" Acıyla homurdandı. "Gerçi son yirmi yıldır, beni öldürmek için sürekli ziyaret ettiğini Tanrı biliyor."

Pamela elini elbisesinin korsesine soktu. Polis memurunun adamları onu yakaladığı zaman, madalyonu boynunda tutmak kolay olmamıştı. Ancak annesinin Connor'dan onu canı pahasına korumasını istediğini hatırlayınca, can havliyle madalyonu avucunda sım sıkı tuttu.

Ayağa kalktı ve masaya doğru yaklaştı. Dük elini ona doğru uzatmıştı ancak genç kadın hâlâ tereddüt içindeydi. Madalyonu ona teslim ettiği anda, artık geri dönüşü olmayacaktı. İkisi için de...

Madalyonu yavaşça elinden kaydırdı ve onun eline bıraktı. "İnanıyorum ki bu, onun sizin oğlunuz olduğu hakkında hiçbir endişe kırıntısı bırakmayacak."

Connor'ın bakışlarından hâlâ çekinir vaziyette yerine oturdu

Dük'ün elleri o kadar çok titriyordu ki madalyonun kapağını açmak için üç kere denemek zorunda kaldı. Birkaç dakika minyatüre bakarak oturdu, ifadesi hiç değişmemişti.

Ancak başını kaldırıp Connor'a baktığı zaman, gözleri korkunç, bir ifadeyle alev alev yanıyordu. "Bunu nereden aldın?"

"Annem verdi, ölmeden hemen önce. Resmi, kasabamızdaki bir festivalde babam yaptırttı."

"O halde Kuzey İskoçya yollarında ölmedi?.."

Connor başını salladı. "Öldüğünde ben on beş yaşındaydım."

Dük aksi bir şekilde, "Nasıl olur?" diye sordu. "Tüm bunlar nasıl mümkün olabilir?"

Connor'ın sesi, "Ben nereden bileyim?" diye yükselmişti. "Belki de babam onu hastayken bulmuştur. O başıboş dolaşmayı seven yumuşak kalpli birisiydi. Belki de onu ve bebeğini alıp kabul etti. Benim tek bildiğim, bu portredeki kadının annem ve babamın karısı olduğundan başka hiçbir şey bilmedigimdir."

Dük, "O *benim* karımdı!" diye gürleyerek yumruğunu masaya vurdu. "O karım için doğru kişi değildi!"

Connor imalı bir şekilde ona uzun uzun baktı. "Senin de olmadığın ortada..."

Dük sandalyesinin demir tekerleklerini tuttu ve sanki artık onlara bakmaya dayanamıyormuş gibi sandalyesinin yönünü yana doğru

çevirdi. Saçları ince bir perde gibi yüzüne düşmüştü. "Demek, buraya yaşlı bir aptalı dolandırıp servetine konmak amacıyla geldin ama birden rolünü oynadığın kişinin ta kendisi olduğunu öğrendin."

Connor, "Evet," diye itiraf etti, "öyle görünüyor."

Polis memuru elinde şapkasıyla öne doğru bir adım attı. "Bu iki şarlatan size yeterince rahatsızlık verdi, majesteleri. Neden adamlarımı çağırmama ve siz ne yapılacağına karar verinceye kadar onları tutuklamama izin..."

Dük elini kaldırarak adamın cümlesini yarıda kesti. Omuzları titremeye başlamıştı. Boğazından yükselen garip bir ses yeni bir öksürük krizine gireceğinin işaretiydi. Pamela sandalyesinin kenarına büzüldü, yaşlı adamın gözleri önünde ölmesinden korkuyordu, bu Connor'ı dük yapardı.

Ancak sandalyesini çevirip yüzünü ona döndüğünde, genç kadın bunun bir öksürük krizi değil, kahkaha krizi olduğunu fark etti. Bu kahkahada üzüntüden eser yoktu. O kadar güçlü bir kahkahaydı ki yaşlı adamın gözyaşları bitkin yanaklarından süzülüyordu. Nefesini toparlamakta güçlük çeken yaşlı adam titrek parmağıyla Connor'ı işaret etti. "Ne büyük marifet! Ne büyük ihanet! Artık benim oğlun olduğunu inkâr edecek bir şey yok, değil mi? Ve bahse girerim ki daha en kötü kısmını düşünmemişsindir bile. Eğer ben senin babansam, o zaman Astrid halan ve Crispin de gerçekten senin..."

Connor, "...kuzenim," diye sözünü tamamladı ve inleyerek başını ellerinin arasına aldı.

Polis memuru, "Majesteleri," diye atlayıp masaya doğru yürüdü. "Bu aşağılık oyunlarını onların yanına bırakmayacaksınız herhalde!" Ceketinin içinden bir kâğıt çıkardı ve Dük'e doğru salladı. "Peki ya, bu afiş neyin nesi? Bu onun krala karşı işlenmiş bir sürü suçtan sabıkalı olduğunu kanıtlıyor."

Dük, afişi onun elinden alarak üstünkörü bir şekilde göz gezdirdi. "Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz. Biraz benzerlik olabilir ama bu resimdeki adam, maske takmış herhangi birisi olabilir." Kâğıdı buruşturdu ve omzunun üzerinden ateşin içine attı.

Polis memuru kekelemeye başlamıştı. "Pe... peki o zaman, bu kadın?.. Onu tutuklamama izin vereceğinizden eminim. O sıradan bir suçludan başkası değil!"

Connor gerildi ve ayağa kalkmaya yeltendi ancak Dük elini havada sallayarak onu durdurdu, sonra da parmağını Pamela'ya doğru salladı.

Genç kadın huzursuzca ayağa kalktı ve asi bir okul çocuğu gibi ellerini önünde kavuşturmuş bir vaziyette masanın önünde durdu

"Kendini savunmak için ne söyleyeceksin, kızım?"

Genç kadın başını kaldırdı ve tıpkı o güneşli odadaki ilk karçı taşmalarında olduğu gibi cesurca gözlerinin içine baktı. "Tamamen dürüst davrandığımızı söyleyemem, majesteleri."

Yaşlı adam tekrar gülmeye başladı. "Bu şimdi bizi gerçekten çok şaşırttı, ne dersin?"

"Buraya sadece servetinizi çalmaya gelmedim. Buraya annemin katilini bulmak için geldim. Onun ölümüne neden olan yangının, bir kaza olmadığına inanmak için birçok nedenim var. Düşeş mektubunu yok etmek isteyen birisi bu yangını çıkardı. Size çok yakın olan ve gerçek vârisinizin asla bulunmamasını isteyen birinin."

Dük'ün gülümsemesi kayboldu ve yerini kara kara düşünüp kederli bir ifadeye bıraktı.

"Connor'ı ikna eden bendim." Pamela boğazını temizlemekte biraz güçlük çekti. *"Saygıdeğer lordumuzun* şövalye ruhunu harekete geçirerek bana yardım etmesi için ikna eden bendim."

Connor ayağa fırladı. "Küçük hanım yalan söylüyor! O sadece İngilizlere karşı olan nefretimi ve öç alma duygumu harekete geçirdi. O masum. Ben ise sadece para için bu işin içindeydim."

Dük kurt gibi gözlerle Pamela'ya baktı. "Ah, sanırım çok daha fazlası için bu işin içindesin." Başını salladı. "Akıllı ve işini bilen bir kadın. İlk gördüğüm anda senden hoşlandım."

Genç kadın şaşkınlık içindeydi. "Gözü kara olduğumu söylemiştiniz. Ve küstah."

"Peki, bu tahminimi çürütmek için bir şey yaptın mı?"

Genç kadın başını eğdi. "Sanırım yapmadım."

"İyi o zaman. Azledildin."

Polis memurunun yüzü kızardı. "Ama majesteleri..."

Dük derin bir nefes aldı. "Eğer bu adam geçekten benim oğlumsa ve bizi bir araya getiren de bu kadınsa, o zaman ne suçu işlemiş oluyor?"

Polis memuru ağzını birkaç kez açıp kapadıktan sonra birden, "Peki, annesini birinin öldürdüğü konusundaki akıl almaz iddiasına ne demeli?"

"Ah, sanırım o durumun icabına bakabilirim. Siz de bana güvenmek zorundasınız." İmayla eklemeden önce, Connor ve Pamela da dâhil olmak üzere hepsini teker teker süzdü. "Hepiniz."

Polis memurunun, şapkasını başına takarken bu durumu onaylamadığı her halinden belliydi.

Dük, "Gitmeden önce size yerine getirebileceğiniz bir görev vereceğim," dedi.

Yüzü aydınlanan adamın, evde asılması gereken başka bir suçlunun gizlendiğini duymayı umduğu apaçık ortadaydı. "Emrinizdeyim, majesteleri."

Dük'ün gözlerindeki alev alev yanan ifade kaybolmuş ve yerini kristal gibi soğuk bir görünüme bürünmüştü. "Giderken, kâhyaya kız kardeşimi çağırmasını söyleyebilirsiniz."

Astrid çalışma odasına girdiğinde, zafer kazanmış bir ifade yerine, sempatik ve ağırbaşlı görünmeye çalışıyordu. Ağabeyi masasının gerisinde oturmuş, altın kösteğini inceliyordu. Ardında yanan şöminede uçuşan alevler yüzünü gölgede bırakıyordu.

Yaşlı kadın masanın önündeki berjer koltuklardan birine mağrur bir tavırla otururken, ağabeyinin zekâsına övgüler yağdırarak onu kutlamasını nasıl bir zarafetle karşılayacağının heyecanı içindeydi. "Polis memuru ve adamlarını giderken gördüm. Buradan o sefillerin gözaltına alındığını ve Nevvgate'e doğru götürüldükleri sonucuna varabilir miyim?"

Ağabeyi kösteğinin kapağını sertçe kapadı ve yeleğinin cebine koydu. "İstediğin sonuca varabilirsin. Ancak eğer oğluma sefil demezsen çok memnun olurum."

"Oğlun mu?" Oda oldukça sıcak olmasına rağmen, Astrid tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. "O sahtekârdan bahsediyor olamazsın? O senin oğlun değil. Yetkililere verdiğim o afiş, onun darağacından kaçıp

kurtulan, iflah olmaz bir suçlu olduğunu kanıtladı. Lütfen bana kendini kandırmadığını söyle!"

Yaşlı adamın acıyarak baktığı gözlerinde merhametten eser yoktu. "Kendini kandıran ben değilim, Astrid. O çocuğun bana ait olmadığına beni inandırabileceğini gerçekten düşündün mü? Ve *ona* ait olmadığına... İlk kez onun gözlerine bakıp annesinin bana baktığını gördüğümden, onun kim olduğunu anlamıştım. Ne senin gözlerini kan bürüdüğünde ne de polisin bileklerine kelepçe taktığında bundan bir saniye bile şüphe etmedim."

Astrid, dudaklarındaki ani titremeyi durdurmak isterken alt dudağını o kadar kuvvetli sıktı ki kendi kanının tadını dilinde hissetti. Sesindeki ağlamaklı tondan nefret ederek, "Sadece seni korumaya çalışıyordum. Hep seni gözetmeye çalıştığımı biliyorsun." dedi.

"Tabii ki öyledir. Ancak geçen hafta oldukça ilginç bir şey keşfettim. Ne zaman benim için hazırladığın çayı içmesem, daha fazla öksürmüyorum ve uyumuyorum. Aslında her geçen gün biraz daha güçlendiğimi hissediyorum."

Yaşlı adam, masanın köşesine tutundu ve ağır hareketlerle doğrulup bir zamanlarki gibi dimdik durarak ayağa kalkınca, Astrid şoke olmuş bir vaziyette nefesini tuttu.

Yaşlı kadın elini boğazına götürerek, "Ne ima etmeye çalışıyorsun?" diye sordu.

"Eşyalarını toplayıp, bu evden gitme zamanının geldiğini ima ediyorum," dedi nazikçe. "Endişelenme. Seni hiçbir şeyden mahrum etmeyeceğim. Senin için bir ev ve özel bir hemşire tuttum. Ölünceye kadar da yüklü bir gelirinin olmasını sağlayacağım."

"Peki ya, oğlum ne olacak?" diye tısladı yaşlı kadın. "Yeğenini de sokaklara mı atacaksın."

"Sanırım bu kararı *oğluma* bırakacağım. Eğer Percy... *Connor* onun kalmasını isterse, buna izin veririm."

Yaşlı kadın sırtını dikleştirerek doğruldu ve yıllardır ilk kez ağabeyiyle karşı karşıya geldi. "Ne kadar iyilikseversin," dedi alay edercesine. "Babamdan hiçbir farkın yok değil mi? O da benden kurtulmak için bekleyemedi." Sanki başka birisini uzak bir mesafeden izliyormuş gibi, kendi sesinin çığlık şeklinde yükselmesini duyabiliyordu. Ağzından saçılan çirkin köpükleri görebiliyordu. "Hatta babam beni hiç görmedi. Bana

dosdoğru bakarken bile sanki orada yokmuşum gibi bir ifade takınırdı. Beni bir ayyaşla evlendirdi ve hamile kalıncaya kadar, her gece o öküz herifin beceriksiz kaba ellerine katlanmak zorunda bıraktı. Babama eve dönmeme izin vermesi için sayfalarca mektup yazdım. Ama hiçbirine cevap vermek için zaman bile ayırmadı. Beni asla önemsemedi. Her zaman tek önemsediği kişi sen oldun, çok değerli vârisi!"

"Gitmelisin, Astrid. Beni, polis memurunu çağırıp, Marianne Darby'nin trajik ölümünü araştırmasını istemek zorunda bırakmadan önce git."

Astrid üzerine buz gibi bir sakinliğin çöktüğünü hissetti. Yaşlı kadın, "Pişman olacaksın, Archie. Yemin ederim ki, beni hayatından çıkardığın güne lanet edeceksin!" dedikten sonra yaşlı kadın topuklarının üzerinde hızla döndü ve kapıya doğru yürüdü.

Kardeşi kapıyı çarparak odadan çıktığında, yaşlı adam sandalyesine çöktü ve yorgun elleriyle yüzünü kapadı. "Zaten ediyorum, Astrid," diye fısıldadı. "Zaten ediyorum."

Pamela, Sophie'nin odasına girdi ve karyolasına yanaşıp onu uyurken seyretti. Güzel yanaklarını kirleten gözyaşlarının izine ve sandalyenin üzerine özensizce fırlatılmış buruşuk mavi elbiseye bakılırsa, kardeşinin maskaralığı kendisininkinden daha başarılı olmuş gibi görünmüyordu.

Sophie'nin yanağına dökülen saçları iterken, genç kızın yüz yılın skandalini kaçırdığı için ne kadar üzüleceğini düşünüyordu. Gelecek hafta dedikoducuların ve magazin sayfalarının bu bilgiyle çalkalanacagından hiç şüphe yoktu. Ne de olsa, bir marki ve nişanlısının ev sahipliğini üstlendikleri bir balodan, bileklerindeki kelepçeyle sürüklenmesi her gün karşılaşılan bir durum değildi.

Sophie'nin omuzlarını şefkatle örttü. Şimdilik uyumasına izin vermeliydi. Kısa süre sonra onu uyandırması gerekecekti.

Pamela odasına döndüğünde, yapması gereken tek şey kendini sımsıkı kapanmış pencerelere bakmamak için zorlamaktı. Ancak sabahın erken saatlerine kadar Connor'la duygu dolu saatler geçirdiği yatağına bakmamak o kadar da kolay değildi. Ya da genç adamın onu arkasından sarmaladığı, Pamela'yı zevkten zevke sürüklediği sarmaş dolaş görüntülerinin yansıdığı aynaya bakmamak... Veya kanepenin üzerinde genç adam ona...

Pamela, âdeta keskin bir bıçakla kalbinin deşildiğini hissederek

gözlerini sımsıkı kapadı. Mumları söndürebilir ve pencereleri sürgüleyebilirdi ancak kalbinin kapıları için yapabileceği bir şey yoktu. Geçmişteki anılarından sıyrılmasının bir yolu yoktu.

Sorumluluğunun getirdiği yükleri yatakta bırakarak pencereye doğru yürüdü. Ay ışığının daha sönük olduğu gece her zamankinden daha karanlık görünüyordu. Camın yüzeyindeki hüzünlü gözlerle ona bakan kadının yansımasının, kendisiyle uzaktan yakından bir benzerliği yoktu. Alnını camın soğuk yüzeyine dayadı ve gözlerini kapadı; alev alev yanan gözyaşlarının yanaklarından süzüldüğünü hissediyordu.

Başka yaşların akmasına engel olmak için, elini gözlerine götürüp sileceği sırada, odasının kapısı birdenbire hızla açıldı. Elini, deli gibi çarpan kalbine bastırdı ve kapıda oldukça iri ve oldukça sinirli bir İskoç'u göreceğini düşünerek hızla geriye döndü.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Eğer Connor tamamen siyah kıyafetlere bürünmüş ve elinde de tabancası olmuş olsaydı, tıpkı Kuzey İskoçya yollarında ay ışığının aydınlattığı gecedeki ilk karşılaşmalarındaki gibi görünecekti. “Pencerenin sürgülerini çekmekle beni kendinden uzak tutabileceğini mi sandın?"

Genç kadın gerildi. "Günün birinde bu evin sahibi olacaksın. Sanırım istediğin her yere girebilirsin."

Genç adam yürümeye başlayınca, Pamela dikkatle geriledi. Connor durdu ve inanamayan gözlerle ona baktı. "Ne yapacağımı sanıyorsun tatlım? Sana el kaldıracağımı mı?"

Genç kadına tam tersi ellerini ona sürmesinden korktuğunu söyleyemezdi. O ellerin ne kadar baştan çıkarıcı ve karşı konulmaz

olabildiğini çok iyi biliyordu.

Genç adam ellerini kalçasının üzerine koydu ve yerdeki açık kutunun, kanepedeki eski valizin ve yatağın dört bir yanına saçılmış giysilerin darmadağınık ettiği odayı inceledi. Bakışları sonunda genç kadının üzerinde yoğunlaştı. Genç kadının üzerinde ne şık gece elbisesi ne de geceliği vardı. Bunların yerine en az üç sezon öncesinin modeli olan, dikişleri sökülmüş, yüksek yakalı, eski püskü, bakır rengi yün bir gecelik giymişti.

Bu manzara genç adamın sinirini yatıştırmamıştı.

Başını salladı. "Buraya geleceğimizi tahmin etmeliydim. Tıpkı savaş olasılığını sezer sezmez her şeyi yarıda bırakıp kaçan bir İngiliz gibi."

Genç kadın keskin bir soluk aldı. "İskoçların da dürüst savaşmamak konusunda ün sahibi olduklarını hatırlatmam gerekiyor. Eğer farkına varmadıysan söyleyeyim, savaş kazanıldı. Dük'ün çok sevgili oğlu ailesinin kucağına döndü. Artık toplumdaki ona ait olan yerini almakta özgür."

"Özgür mü?" Connor başını iğrenir gibi salladı. "Bir daha asla özgür olamayacağım. Ömrümün geri kalanını parmaklıklar ardında, bu altın kafeste hapis olarak geçireceğim."

Genç kadın kendine hâkim olamayarak, ona doğru yaklaştı. "Bu doğru değil Connor. Artık gerçekten özgür olacaksın. Dünyayı gezmekte özgürsün. Eğitim almakta özgürsün. Bir celladın olup olmadığını kontrol etmek için sürekli arkanı kollamak zorunda kalmadan, toplum içinde hareket etmekte özgüsün." Başını önüne eğerek, usulca ekledi. "Kendi statüne uygun bir kadını, eş olarak seçmekte özgürsün."

"Zaten seçtim."

Genç kadın başını kaldırdı. Genç kadının gözlerinde gördüğü parıltı, aralarındaki mesafeyi iki adımda kapatmasına neden oldu. Parmaklarını genç kadının kollarına gömerek, onu hafifçe sarstı. "Kahretsin Pamela, ben hâlâ aynı adamım! Daha dün gece yatağına aldığın adam. Elini ağzına kapatarak, ev halkını uyandırmadan seninle..."

"Hayır, değilsin!" diye bağırdı. Sesi incinen kalbinin derinliklerinden yükselmişti. "Artık aynı adam değilsin. O adam bir haydut ve tıpkı benim gibi bir sahtekârdı. Sen bir markisin. Ve günün birinde de dük olacaksın, bense bir oyuncunun kimden olduğu belli olmayan kızından başka bir şey değilim. Senin artık iki tane baban var. Bense birine bile asla sahip

olamayacağım!"

Connor genç kadının kolunu bıraktı ve aralarına bir mesafe koymak için bir adım geriledi. Genç adamın çabucak pes etmesinden ve gözlerindeki tehlikeli ışıltıdan cesareti kırılan Pamela, ürkek gözlerle ona baktı.

Connor kollarını göğsünde kavuşturarak, Pamela'nın daha ilk karşılaşmalarında fark ettiği o doğal kibirli haline büründü. "Eğer artık kendini benim gelinim olarak görmekten hoşnut değilsen, o zaman metresim olabilirsin." Buğulu gözlerle tembel tembel onu baştan ayağı süzdü, gözlerinin dokunduğu her yeri yakıp kavurduktan sonra bakışlarını tekrar yüzüne çevirdi. "Beni memnun eden yeteneklere sahip olduğunu kanıtladın nasılsa."

Pamela, böyle bir darbeyi beklemediği için yutkundu.

Genç adam umursamaz bir tavırla omuzlarını silkti. "Bu kadar şaşırmana gerek yok. Bir oyuncunun kızının markinin yatağını ısıtması, pek de duyulmamış bir şey değil. Sana ve Sophie'ye bakacak gücüm var. Bir yerlerde güzel bir ev, güzel mücevherler ve belki de işlerimle meşgul olduğum ya da eşimle birlikte olduğum ve senin yatağına gelemediğim zamanlarda oyalanman için küçük bir köpek alırım."

Genç kadın çenesini kaldırdı. "Peki, metresin olma ayrıcalığını bana tanıman karşılığında benim ne yapmamı istiyorsun?"

"Ne istersem onu." Genç adam eğilerek dudaklarını kulağına yaklaştırdığında boğuk fısıltısı Pamela'nın ruhundan süzülen bir arzuyla ürpermesine neden oldu. "Ne zaman istersem."

"Pekâlâ," dedi Pamela soğukkanlı bir sesle. 'Teklifini kabul ediyorum. Bu gece senin gelinin olamam ama metresin olmaktan beni hiçbir şey alıkoyamaz."

Doğrulan Connor'ın yüzü granitten oyulmuş gibi hissizdi, "öyle mi?"

"Tabii ki öyle. Tek yapman gereken bana seni neyin memnun edeceğini söylemek." Başını hafif bir kahkahayla geriye attı. "Endişelenme, fahişe rolünü nasıl oynayacağımı biliyorum. Hem sahne de hem de sonrasında, annemin bunu yaptığına defalarca şahit oldum. Eteklerimi kaldırıp yatağa uzanayım mı? Yoksa kanepeye doğru eğileyim mi?"

"Kes artık," diye gürledi Connor.

"Peki, bu pozisyona ne dersin?" Tahrik edici bir bakış attı. "Yoksa dizlerimin üzerine mi çökeyim?"

"Kes artık, Pamela. Hemen!"

"Sadece seni memnun etmeye çalışıyordum."

Connor genç kadının yüzünü ellerinin arasına aldı, bakışları en az sesi kadar yalındı. "Beni memnun etmek istiyorsan, o zaman bu saçmalıkları kes ve benimle evlen."

Genç adamın duygusallığına katlanmak, onu acımasız ve alaya tavrına dayanmaktan çok daha zordu. Gözlerine dolan yaşlan görmesini istemeyen Pamela, başını önüne eğdi. "Korkarım, bunu yapamam lordum. Tüm bu şartlar altında, daha önce bana vermiş olduğun sözlerden, unvanını ve bununla birlikte gelen ayrıcalıklarını tehlikeye atacak, kendine uygun bir eş bulmak ve vârisini dünyaya getirmek gibi görevlerinden alıkoyacak zorunluluklardan seni azat etmekten başka şansım yok."

Connor ellerini onun üzerinden çektiğinde, Pamela artık gözlerinden akan yaşlarını durduramıyordu.

Genç adamın kahkahası kısacık ve kederliydi. "Başından beri planımız buydu değil mi? Nişanımızı atıp kalbimi kıracaktın. Sos yetenin gözünde oldukça trajik bir tablo çizeceğimden eminim. Beni teselli etmeye hevesli kadın kıtlığı da çekmeyeceğim."

Bu sözler kalbini kırsa da, Pamela onu azarlamaya hakkı olmadığını biliyordu. Genç adam şu anda acımazsız değil, sadece dürüst davranıyordu.

"Hâlâ ödülü almaya hakkın var, bunu biliyorsun," dedi genç adam.

Pamela titrek bir nefes alarak başını kaldırdı ve kendini genç adamın bakışlarıyla karşılaşmaya zorladı. "Onu istemiyorum."

Connor'ın gözleri ay gibi parlak ve bir o kadar da uzaktı. "Sen istemeyebilirsin ama Sophie bunu hak ediyor. Neden sadece verilen hizmetin karşılığı olarak kabul etmiyorsun?"

Connor arkasına dönerek kapıyı usulca ardından kapadı. Dizlerinin bağları çözülen genç kadın, kanepeye yığıldı ve hıçkırıklarının sesini engellemek için başını yastığa gömdü.

Birisi saçını şefkatle okşayınca Pamela uzun zamandır ağladığını fark etti. Kalbi umutla çılgınca yerinden oynarken, başını irkilerek kaldırdı.

Darmadağınık saçları ve uykudan şişmiş gözleriyle, yanına kıvrılmış olan Sophie'ydi.

Kardeşi, gözyaşlarının tahriş ettiği yanağına dokundu. "Sorun ne olursa olsun, Pammie, daha önce seni hiç böyle ağlarken görmedim. Hatta anneciğimiz öldüğünde bile..."

Pamela, "Ağlayamadım ki," diye itiraf ederek hıçkırdı. "Senin için güçlü olmalıydım."

Sophie, 'Tamam, tamam tatlım," diyerek onu yatıştırmak için tekrar başmı okşadı. "Neden birazcık da olsa benim güçlü olmama izin vermiyorsun?"

Akıtacak tek damla gözyaşının kalmadığına yemin edecek durumda olmasına rağmen, kardeşinin bu sevecenliği başka bir gözyaşı seline sebebiyet verdi. Ardından hıçkırıklara boğularak ve zaman zaman da Sophie'nin uzattığı eski bir mendille burnunu silmek için duraksayarak tüm hikâyeyi baştan sona anlattı.

Her şeyi bitirdiğinde, gözleri ağlamaktan neredeyse kapanmıştı ve başını Sophie'nin omzundan kaldıracak mecali kalmamıştı.

Sophie, "Bakalım, doğru anlamış mıyım?" diye mırıldanarak parmaklarını Pamela'nın darmadağınık saçlarının arasından geçirdi. "Tüm bunlar yaşanmadan önce, Connor başına ödül konmuş bir haydutken ve büyük olasılıkla ikinizin de asılmasına neden olabilecek birisiyken onunla evlenmeye niyetin vardı. Ancak şimdi, sana şimdiye kadar hayalini kurduğun her şeyi verebilecek ölçüde, deli gibi zengin bir asilzade olduğunu öğrenince, eskimiş eşya gibi onu bir kenara fırlattın."

Pamela ona bakmadan önce, onaylar gibi başını aşağı yukarı salladı, ardından reddeder gibi iki yana salladı, sonra da yine aşağı yukarı salladı.

"Ve sırf kendi mutluluğunu değil, onunkini de bilinçli olarak bir kenara atma nedeninse, sadece ne kadar asil ve bencillikten uzak olduğunu kanıtlamak için."

Pamela kardeşine bakmak için başını kaldırdı.

Sophie o minicik güzel burnunu ablasına doğru kıvırdı. "Anlamıyor

musun, Pamela. Connor bu güne dek başına gelen en güzel şey. O seni hırslı ve güçlü yapıyor. O istediği şey uğruna her şeyi yapmayı göze alan birisi. Ayrıca geçen hafta boyunca her gece, kapımın arkasından gelen seslere bakılırsa, senin de onu istediğim söyleyebilirim."

'Tabii ki onu istiyorum! Onu yaşamaktan bile daha çok istiyorum! Ancak ben düşes olacak birisi değilim."

"Ah, lütfen ama! Adam kesinlikle sana tapıyor. Bir prenses ya da sütçü bir kız olman onun umurunda değil. Ayrıca," diye ciddi bir sesle ekledi, "eğer sen onunla evlenmezsen, ben evlenirim." Hınçlı bir gülücükle dudakları kıvrıldı.

Genç kız ayağa kalktı, tıpkı minik bir kedi gibi esneyip gerindi ve ayaklarını sürüye sürüye giysi odasına doğru yürüdü. "Eğer ne kadar aptal olduğunu söyledikten sonra onu baştan çıkarıp yatağına atarsan, sessiz olmaya çalış, olur mu? Güzellik uykusuna ihtiyacım var."

Kardeşi gittikten sonra, Pamela hemen ayağa kalktı, kalbi neşeyle atıyordu. Birdenbire kendini çok hırslı hissetti. Ve çılgıncasına bencil... İstediğini almak için ne kadar sinsi ya da ahlaksız olması gerekirse gereksin, bedelini ödemeye razıydı. İstediği Connor'dı. Kalan ömrü boyunca, her gün ve her gece onu kollarında ve yatağında istiyordu.

Kapıya doğru yürüdü, sonra birdenbire durdu. Boy aynasında kendi yansımasını görünce korkunç bir çığlık attı.

Connor, balo salonunu boş bulmayacağını tahmin etmişti. Yine de oraya gitmiş ve ay ışığının portrenin üzerinde gölgeler oluşturarak dans edişini izlemekteydi, karşısında durduğu portredeki alımlı genç düşesi, o sadece "Anne," olarak biliyordu.

Dük tablodaki portreye değil, elinde tuttuğu madalyondaki resme bakıyordu. "Bu kadını tanımış olmayı isterdim," dedi usulca. "Çok huzurlu görünüyor. Sanki asla ulaşamayacağı şeyler için mücadele etmekten vazgeçmiş gibi bir hali var."

"Senin sadakatin gibi mi?"

Dük madalyonun kapağını hızla kapattı. "Muhtemelen herkese öldüğünü söylemesi için Strathspey'deki yaşlı kadına para verdi. O akıllı birisiydi." Dudakları özlem dolu bir gülüşle kıvrıldı. "Benim gibiler için oldukça akıllı biriydi. Sonuçta, seni korumak için ortadan kaybolup kendine başka bir hayat kurmaktan daha iyi bir yol var mıydı? Başka bir isimle. Başka bir aileyle. Başka bir adamla…"

"İyi bir adam.” dedi Connor. "Bir kızları oldu. Kardeşin Catriona."

Dük gözlerini kısarak ona baktı. "Peki, mutlu muydu? Gerçekten mutlu muydu?"

Connor başını onaylar gibi salladı. "Onun gülümsemediğine ya da şarkı söylemediğine nadiren rastlardım."

"Buna çok sevindim. Onun mutlu olmasını istedim. Ben sadece üzgünüm, onun için..." Dük'ün sesi kısıldı, elindeki madalyonun yüzeyini şefkatle okşuyordu. "Beni sevmişti. Bir zamanlar."

'Tabii ki sevmiştir. Eğer sevmemiş olsa kalbini kıramazdın."

"O... onun ölümü kolay oldu mu?"

Connor gözlerini sımsıkı kapadığında, annesinin sevdiği adama acıklı bir şekilde son kez gülümsemesini gördü ve silah sesinin uzaktan yankılanışını duyar gibi oldu. "Ona göre öyle olmalı. Sonuç olarak, önemli olan da bu sanırım."

İki adam öylece durup varlığıyla ve yokluğuyla ikisinin de hayatlarını şekillendirmiş olan genç ve güzel kadının resmini süzdüler.

Sessizliği ilk bölen Connor oldu. "Memnun olmalısın. Sonuçta babamın oğlu olduğum ortada. Pamela beni terk ediyor."

Dük'ün yüzü içten bir üzüntüyle buruşuverdi. "Ah, hayır oğlum! Gitmesine izin vermemelisin!"

"Peki, onu nasıl durduracağım?" Connor elini saçlarının arasından geçirirken hayal kırıklığı nihayet bir küfürle yüzüstüne çıkmıştı. "Eğer İskoçya'ya dönmüş olsaydık onu kaçırabilir ve benimle evlenmeye zorlayabilirdim, sonra da oraya ait olduğuna ikna edinceye kadar onu yatağa zincirlerdim. Ancak siz kahrolası uygar heriflerin arasında elimden ne gelir ki? Gözünü mü korkutayım? Nişanımızı attı diye onu tazminat davası açmakla mı tehdit edeyim?"

Dük koltuğunun kollarına tutunarak ağır ağır ayağa kalktı. Connor onun kendisine doğru adım atışını şaşkınlıkla seyrediyordu. Yaşlı adam son adımı da atarak en sonunda Connor'ı omuzlarından tutabilecek bir mesafeye gelinceye kadar yürüdü.

Yaşlı adamın kurnazlıkla bakan ela gözlerinde duygusal bir pırıltı vardı. "Benim yaptığım hatayı yapma, oğlum. Gururunun yolunu kesmesine izin verme. Onun gözünü korkutma. Onu tehdit etme. Onu sev. Sadece onu

sev."

Pamela makyaj masasının önündeki tabureye oturmuş, kendi kendine söylenerek çılgın gibi yüzünü pudralıyordu. Hiçbir zaman, Sophie gibi ağlayınca bile güzel kalan birisi olmamıştı ve uzun süredir ağlaması gözlerinin şişmesi ve yüzünün kıpkırmızı beneklerle kaplanmasıyla sonuçlanmıştı.

Genç kız neredeyse yarım saattir yüzünü düzeltmeye çalışsa da sonuç pek farklı olmamıştı. İç geçirerek taburesinde geriye doğru uzandı ve elindeki tavşan kuyruğunu pudra kâsesinin içine fırlattı. Yapabileceği bir şey yoktu. Eğer Connor onu sevecekse, patlak gözlü bir ıstakoz gibi görünümüyle de kabul etmek durumundaydı.

Eğer şansı varsa genç adam yatak odasındaki mumları söndürmüş olurdu. Genç kadın heyecanını bastırmaya çalıştı, odasına ve yatağına giriverince Connor'ın nasıl şaşıracağını düşünerek gülümsedi. Tek umudu genç adamın ona ateş etmemesiydi. Gerçi onun başını ne kadar ağrıttığı düşünülürse, genç adam bunu yapsa bile onu suçlayamazdı.

Tam ayağa kalkmak üzereydi ki arkasından gelen tuhaf bir çıtırtı sesi duydu. Sesin pencereden geldiğini fark edince kalbi sevinçle yerinden oynadı.

İnatçı bir İskoç erkeğinin bu kadar kolay pes etmeyeceğini tahmin etmeliydi. Özellikle de inatçı bir İngiliz kadınına karşı.

Cama doğru koştu ve heyecanla pencerenin sürgüsünü açtı. "Hizmetçiler fark edip itibarımı zedelemeden önce, hemen içeriye gir, seni aptal Kuzey İskoçyalı. Aslında Londra'nın yarısının gözleri önünde kelepçelenince, itibarım zaten paramparça oldu ama yine de sen bunu daha fazla mahvetmesen iyi olacak."

Pencerenin önünden geri çekildiğinde, siyahlara bürünmüş olan kişinin içeriye girmesini izlerken heyecanla gülümsüyordu.

Ancak o kişi doğrulduğunda, genç kadının yüzündeki gülümseme kayboluverdi. Davetsiz misafiri, Connor'dan en az otuz santim daha kısaydı. Onun omuzları ve kalçaları da daha genişti. Başına, gözlerini açıkta bırakan delikler açtığı, keten kumaştan, basit bir maske geçirmişti.

Genç kadının üzerine atıldı ve Sophie'yi uyandıracak bir çığlık bile atamadan, elini genç kadının ağzına sertçe kapadı.

Connor, Pamela'nın yatak odasının kapısında durmuş, elini koyduğu

kristal tokmağı kuşkulu gözlerle süzüyordu. Tokmağı bir kez daha çevirdikten sonra sertçe zorlamaya başladı. Bir şey olmamıştı. İnatçı haspa bu sefer sadece pencereyi sürgülempkle yetinmeyip kapısını da kilitlemişti.

Connor derin bir nefes alarak kapıya yaslandı. Dük'ün tavsiyelerini dinlerken, yaşlı adam kilitli kapının ardından yalvarmanın onu küçülteceğini söylemiş olmalıydı. Muhtemelen yaşlı adamın bu konuda engin tecrübeleri vardı.

"Pamela?" dedi usulca, meraklı hizmetçiler duymasın diye sesini mümkün olduğunca alçaltarak. "Beni duyduğunu biliyorum, bu yüzden duymamış gibi yapmanın hiçbir anlamı yok."

Sözlerine karşılık sadece sessizlik vardı.

"Bana göre birisi olmadığın konusunda o güzel kafanı yorduğunu biliyorum. Ama işin gerçeği, ben ayakkabılarını cilalamaya bile uygun birisi değilim. Soylu birisi olarak doğmuş olmak, asilzade olmak anlamına gelmez. İstersen bana lordum' diye hitap edebilirsin ancak ben hâlâ senin iç çamaşırını çalmış olan, beş para etmez o hırsız Kuzey İskoçyalı adamım."

"Asla senin gibi bir kadına layık olamayacağım ama eğer izin verirsen ömrümün geri kalanını bunun için uğraşarak geçiririm." Babasının gururla ilgili uyarısını hatırlayarak alnını kapıya dayadı. "Ben babam gibi değilim. Seni seviyorum ve hayatımın geri kalanını seni kaybedecek kadar aptal bir adam olarak geçirmeye de niyetim yok."

Nefesini tutarak dinledi ama odanın içinden gelen bir fısıltı bile duymadı. Başını kaldırarak kapıya doğru asık yüzle baktı. Pamela'nın bu kadar kalpsiz olabileceğini düşünmemişti.

Öfkesinin giderek artmaya başladığını hissetti. "Kahrolası kadın, ben bir markiyim ve günün birinde de dük olacağım. Burası *benim* evim ve sana hemen kapıyı açmanı ve benimle evlenmeni emrediyorum!"

Connor sınırlı olan sabrının en uç noktasına gelmişti. Ayağını kaldırdı ve kapıyı tekmeleyerek açtı. Kapı menteşelerinden sökülerek kırılmıştı.

Oda bomboştu. Kısacık bir bocalama anında Connor, Pamela'nın gitmiş olduğunu düşündü. Ancak sandığı yerde duruyordu ve giysileri ile ayakkabıları hâlâ yatağın üzerinde dağınık bir vaziyetteydi. Giysi odasına gidip kardeşini sorguya tutamadan önce, kapı hızla açılıverdi.

Sophie kızarık gözlerle sabahlığının önünü bağlarken, hareketleri telaşlı ve kızgındı. "Sizin gibi kumruların uyumaktan başka ya-

Hâlâ doğru dürüst düşünemez ve konuşamaz bir haldeyken, Connor ikinci kez onu duvara çarpması, zaten zonklayan beyninin daha da beter zonklamasına neden oldu.

"O nerede?"

Crispin, Sophie'ye doğnı kafası bulanmış bir şekilde baktı. "Hey tam yanında duruyor işte. Onu göremiyor musun?"

"Ben Sophie'den bahsetmiyorum," diye kükredi Connor. "Pamela'yı soruyorum. Kahrolası hangi cehennemde?"

"Bunu ben nereden bilebilirim ki? O senin *nişanlın* değil mi?"

Karanlığın içinden ortaya çıkan devasa yaratığı görünce, Crispin'in kâbusu daha da korkunç hale geldi. Adamın üzerinde upuzun bir gecelik ve püsküllü bir kukuleta vardı. Şapkasının altından sarkan örgülü saçları, Tanrıça Medusa'nm yılanlardan oluşan saçları gibi gürdü. Altın dişi ağzının ön tarafında parlıyordu.

Parmaklarını kıtırdatarak Crispin'e öyle bir bakıyordu ki sanki onun kemiklerini ister gibiydi. "Bana onunla yalnız kalmak için on dakika müsaade ver, bak nasıl konuşturacağım onu."

İyice afallayan Crispin, Connor'ın gömleğine yapıştı. "Bu senin uşağın değil mi?"

Sophie nefesini dışarı üfledi. "İkinizin de şansı yok. Neden benim konuşmama izin vermiyorsunuz?"

Connor, Crispin'in kravatını bırakmayı reddedince, genç kız onun koltuğunun arasından zorla girdi. Crispin'in aklı karışmış olmasına rağmen, genç kızın güzel yüzüne odaklanmaktan kendini alamadı.

Tıpkı bir çocukla konuşur gibi her kelimenin üzerine basarak, "Ablam Pamela, kayboldu," dedi. "Onun kendi isteği dışında götürülmüş olduğuna inanmamız için nedenlerimiz var."

"Ablan mı? Aha! Senin bir hizmetçi olmadığını biliyordum."

"Evet, maalesef bu kötü bir yalandı. Şimdi senin ya da annenin, onun nerede olabileceği hakkında bir bilgiye sahip olduğunuzu düşünüyoruz. Ancak ne yazık ki annenin yatağı boş olduğu için ona soramadık."

Onların annesinin odasına dalarak, onu bu şekilde kaba kuvvete tabi

tuttuklarını hayal eden Crispin kıkırdamasına hakim olamadı.

Connor dişleri birbirine vuruncaya kadar onu sarstığında, Sophie korkarak hemen geri çekildi. "Eğer Pamela'nın nerede olduğunu bize söyleyemiyorsan, o zaman anneni nerede bulacağımızı söylemeni şiddetle tavsiye ederim."

Crispin kahkaha attı. "Büyük ihtimalle, kurbağa gözü toplamaya gitmiştir ya da yeni bir eldiven yapmak için kedilerin derisini yüzüyordun"

Connor soluk soluğa homurdanarak ayaklarını yerden kesecek şekilde onu havaya kaldırdı. Serseme dönen Crispin bir anlığına, Connor'ın onu, bir iyilik yapıp pencereyi açmadan, oraya doğru fırlatmasından korktu. Ancak Connor'ın tek yaptığı, onu yatağına doğru atmak ve nefretle ellerini saçlarının arasından geçirmek oldu.

Üniformalar içinde nefes nefese kalmış bir uşak kapıdan içeriye daldığında, Crispin'in rüyası daha da tuhaflaşmıştı. Connor'a doğru telaşlı bir selam verirken, "İşte buradasınız, lordum," dedi. "Evin her yerinde sizi arıyorduk. Bu mektup şimdi geldi. Bunu veren adam çok acil olduğunu söyledi, ölüm kalım meselesiymiş."

Connor, uşağın elindeki katlanmış parşömen kâğıdını koparırcasına aldı. Connor kâğıdın üzerindeki yazıya göz gezdirirken, uşak onların bu tuhaf toplantısını korkuyla izliyordu. Connor'ın uşağa doğru göz kırpması ise sadece korkusunun dehşete dönüşmesine neden oldu.

Yazılanlan Connor'ın omuzunun üzerinden parmakları üzerinde yükselerek okuyan Sophie'nin güzel alnı kırışmıştı. "Bu adresi biliyorum. Drury Yolu'ndaki Kraliyet Tiyatrosu bu. *Anneciğimizin* öldüğü yer."

Başındaki zonklamaya aldırış etmeyen Crispin, birden yataktan kalktı. "O adresi gayet iyi biliyorum. Bir keresinde annemi Marianne Darby'yi sahnede izlemesi için oraya götürmüştüm. Daha sonra annem birkaç kez onunla çay içmek için oraya gitti. Onu öldüğü gün en son annemin gördüğünden eminim."

Crispin ezberden okur gibi sözlerini tamamladığında, sanki başka bir kafa çıkarmış gibi hepsinin ona baktığını fark etti.

Aylar sonra bile, hâlâ havadaki kurum ve is kokusu gitmemişti. Kereste parçalarının üzerinden atlayan Connor, bir zamanlar çok büyük bir alana inşa edilmiş olan bu tiyatrodan büyülenmişti. Yangının alevleri tarafından yutulmuş olan tavan, olduğu gibi çökmüş ve geriye sadece gökyüzüne bakan üç duvar kalmıştı.

Şafak kısa bir süre sonra ağaracaktı ancak tiyatronun üzerinde gezinen kara bulutlar güneşi değil, yağmuru getirecek gibi görünüyordu.

Connor kararmış sütunun çevresinden dönerek yoluna devam ettiğinde, birden kendini bir zamanlar altın yaldızlı, seçkin bir sahne dekoru olarak kullanılmış ancak şimdi oldukça yıpranmış olan meleğin boş gözlerine bakarken buldu.

Ardında duran Brodie kısık sesle ıslık çaldı. "Eğer burası hayaletlere ait bir yerse oğlum, bu da hayaletin ta kendisi."

Connor arkalarından dikkatle yürüyen pelerinli genç kıza bakarken, burada kalmış hayaletlerden korkması için onun kendilerinden çok daha fazla nedeni olduğunun farkındaydı. İçgüdülerine karşı gelerek Sophie'yi yanında getirmişti. Ona gönderilmiş olan notta, Dük'ü veya otoriteleri Pamela'nm kaybolduğu hakkında harekete geçirirse bunun genç kadının hayatına mal olacağı yazılmıştı ve Sophie eğer onu da yanına almazsa sinir krizi geçirip ortalığı ayağa kaldıracağı konusunda onu tehdit etmişti. Yapabileceği tek şey, bu şımarık kızın üzerine atlayıp koruyabilmesi için Pamela'nın onu uyarmak için bağırma şansı bulmasına dua etmekti.

Sol taraflarından bir ayak sesi duyuldu. Connor hızla dönerek silahına davrandı.

Sabahın puslu havasında yıkılmış locaların enkazının arasından ağır ağır ortaya çıkan Crispin'di. Ellerini havaya kaldırdığında, önceki haline göre oldukça ayık görünüyordu.

Connor, tabancasını indirmeden, "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Yardım etmek istiyorum. O benim annem. Onu ikna edebilirim." Connor kuşkuyla tek kaşını kaldırınca, ekledi, "Her şeyin bir ilki vardır."

"Silahın var mı?"

Crispin başını salladı, ceketini açarak bir kılıç ve iki düello tabancasını gösterdi.

Sophie homurdandı. "Ne o? Manavda hiç çürük sebze kalmamış mı?"

Connor ve ona doğru tuttuğu dolu tabancasına aldırış etmeyen Crispin ellerini indirerek genç kıza baktı. "Ne yani, annemin senin anneni yatağında uyurken yanarak ölmesinden sorumlu olduğu gerçeğini pekâlâ göz ardı ederken, o kahrolası şalgamı unutmama izin vermeyeceksin, öyle

mi?"

"Domatesti o." Sophie kollarını göğsünde kavuşturdu. Genç adama sırtını döndüğünde narin omuzları dimdikti.

Connor derin bir nefes alarak tabancasını tekrar kemerine koydu. "Kalabilirsin. Ama ne söylersem yapacaksın." Başını Sophie'ye doğru salladı. "Eğer yoluma çıkarsan, onun seni vurmasına izin veririm."

Crispin tatsız bir şekilde başını salladı ve sonra da onları takip etti. Tahta parçalarının üzerinden geçerken Sophie'ye yardım etmek istediğinde, genç kız dirseğini hızla geri çekti.

Connor, tiyatronun büsbütün yanmış merkezine doğru ilerlediklerinde, her adımlarını sanki son adımmış gibi dikkatle atarlarken kalp atışlarının hızlandığını hissedebiliyordu. Anne ve babasının ölümünü seyrettiğinden beri kendi hayatı için bir an bile korktuğunu hatırlamıyordu, hatta asılmak üzere boynuna halat geçirildiğinde bile hiç korkmamıştı. Durumu ne kadar umutsuz olursa olsun, elleri hiç titrememiş, hedefinden hiç vazgeçmemişti. Ancak şimdi tehlikeye atılan şey çok değerliydi. Kendisinin değersiz hayatıyla kıyaslanamayacak kadar çok değerli bir şeydi.

Tiyatronun ön tarafına yaklaştıkları anda, Sophie sanki annesinin ruhunu görmüş gibi soluğunu tuttu. Connor ve Brodie içgüdüsel bir hareketle silahlarını çektiler.

Karşılanndaki sahnede vücuda gelen şey, bir hayalet değil, Leydi Astrid'in ta kendisiydi. Artık mükemmel bir hanımefendi gibi görünmüyordu. Saçları darmadağınık olmuş ve kınşmış beyaz elbisesi oldukça kirlenmişti. Connor o lekelerin kan değil de isten oluşmuş olmasına dua etti.

"Leydi Astrid," dedi soğukkanlılıkla. "Yoksa *Leydi Makbet*'mi olacaktı?"

Yaşlı kadın çenesini dikleştirerek ona neredeyse cilve yaparmış gibi gülümsedi. "Sanırım 'Dünya bir sahnedir, tüm erkekler ve kadınlar sadece birer oyuncu," sözleri Shakespeare'e aitti. Buna senin küçük, tatlı yosmanın da dâhil olacağını tahmin ediyorum."

Genç adamın parmağı tetiğin üzerine gitti. "Nişanlım nerede?"

Yaşlı kadın, soluk parmağını sahnenin soluna doğru uzattı ve yüzünü keten maskeyle gizlemiş olan tıknaz bir adam önünde Pamela'yı tutarak sahnede belirdi. Genç kadının elleri arkasında bağlıydı ve güzelim dudakları

bir erkek kravatıyla kapatılmıştı. Genç kadının bembeyaz tenindeki çirkin yara izini gören Connor, Leydi Astrid'i ve fedaisini oracıkta öldürmemek için kendini zor zaptetti.

Ancak genç kadını geniş koluyla göğüslerinin tam altından tutarak hapsetmiş olan adamın diğer elindeki tabancayı, Pamela'nın çenesinin altındaki hassas bölgeye dayamış olduğunu görünce, bu riski göze alamadı. Elindeki, tıpkı Pamela'nın onu rehin alırken kullandığına benzeyen tek kurşunluk bir tabancaydı. Genç kadının gözlerindeki dehşetli pınltıya bakılırsa bu bir oyuncak tabanca değildi.

Connor, kendisini gördüğü zaman genç kadının gözlerinin umutla parlamasını bekliyordu ama bunun yerine, Pamela'nın gözleri dehşetle kararmıştı. Genç kadın çılgın gibi başını iki yana sallayarak bağlı ağzıyla inliyordu.

Crispin karanlığın içinden çıktığında, yüzünde iğrenir gibi gergin bir ifadeyle tabancasını doğrultmuştu. "Şimdi ne yaptın anne?"

Leydi Astrid kısa bir süreliğine oğlunu orada görmekten dolayı şaşırmış gibi oldu ama sonra hemen toparlandı. "Her zaman yapmak zorunda olduğum şeyi, sevgili oğlum. Senin çıkarlarını koruyorum."

"Benim çıkarlarım mı? Yoksa seninkiler mi? Senin de çok iyi bildiğin gibi amcamın ne lanet olası unvanının ne de servetinin benim için zerre kadar önemi yok. Tüm bunları, bir kere başımın okşanmasına değişmeye dünden razıydım."

Yaşlı kadının dudakları küçümsercesi ne büzüldü. "O zaman sen de en az baban kadar akılsızsın, öyle mi? O bedeninde tutkunun zerresini bile taşımıyordu. Ancak damarlannı bir hayli içkiyle doldurmakta oldukça başarılıydı, değil mi? Sigarasını yatağında yanık bıraktığımda, onun çabucak yanmasına bunun bir etkisinin olup olmadığını hep merak etmişimdir."

Sophie'nin benzi solmuştu ama Crispin yerinden bile oynamadı. Connor o anda, Crispin'in çok genç yaşından beri annesinin korkunç sırrını sakladığını anlamıştı. Korkudan taş kesilmiş bir çocukken, annesi onu bir şekilde her şeyi onun için yaptığına ikna etmiş olmalıydı. Buna babasının ölümünden onu sorumlu tutmak da dâhildi.

Sophie, Crispin'in yanına yanaşarak koluna nazikçe dokunduğunda, o bakışlarını annesine çevirdi ve yumuşak bir ses tonuyla konuştu.

"Daha küçücükken bile, deli olmadığın için mi dua etmem, yoksa öyle olmanı mı dilemem gerektiğini asla bilemedim."

Connor zalimce, "Pamela'yı serbest bıraktıktan sonra, onun Bedlam'a mı yoksa Newgate'e mi ait olduğuna karar verecek bir hayli zamanımız olacak," dedi. "Benden ne istiyorsun?" diye sordu yaşlı kadına.

Leydi Astrid'in ses tonu can sıkıcı derecede sakindi. "Sen bir Kuzey İskoçyalısın. Pazarlıktan anlaman gerekir. Bu çok basit bir denklem. Onun hayatına karşılık seninki."

Connor burnundan soluyordu. "Ne yapacaksın be kadın? Kendi oğlun da dâhil olmak üzere bu kadar şahidin önünde beni vuracak mısın? Senin gerçek tarzın bu olmasa gerek, ne dersin? O bembeyaz elini kirletmekten genellikle kaçınırsın."

"Kirletmek zorunda değilim ki..."

Pamela daha da çılgınca debelenmeye başladı, gözleri yaşlarla dolmuş bir halde ona sessizce yalvarıyordu.

"Londra'daki otoritelerin ne kadar iğrenç olabildiğinin farkındayım, özellikle de ağabeyim gibi bir adamın parmağının altında," dedi Leydi Astrid. "Bu gecenin planladığım gibi gitmeyebileceğim önceden tahmin ettiğim için, kendime, kralın verdiği yetkilere ve hukuki bir mektuba sonuna kadar sadık kalmış olan eski bir arkadaşımla görüşme özgürlüğünü tanıdım."

Yıkıntıların arasından çıkıveren bir düzine İngiliz askerinin tüfeklerini ona doğru doğrultmuş olduğunu gören Connor'ın eli tabancasında kasıldı kaldı. Onun ve yanındakilerin iğrenç kırmızı üniformalılar tarafından kuşatılması uzun sürmedi. Komutanlarının aralarından geçebileceği bir mesafeyle yan yana durmuşlardı.

"Albay Munroe'yu hatırlayacağınızdan eminim." diyen Leydi Astrid, sanki iki adamı birbirine bir çay partisinde tanıştırır gibiydi. "Anladığıma göre, son görüşmenizde üzerinde oldukça büyük bir etki bırakmışsınız."

Connor sinsi albaya baktığında, güneşli çayırlıkta, yanında Pamela'yla durduğunu hatırladı. Kendisi hak etmek için hiçbir şey yapmadığı halde, genç kadının onu tutkuyla savunarak albayı nasıl cesurca kandırdığını hatırladı.

Albay ellerini arkasında kenetleyerek her zamanki tanıdık çarpık bacaklı duruşunu aldı. "Sizi tekrar görmenin benim için bir zevk olduğunu

söylemeliyim."

Connor dişlerini sıkarak adama baktı. "Korkarım, aynı şeyi söyleyemeyeceğim."

Leydi Astrid parlayan gözleriyle ikisini birden süzdü. "Albay Munroe, birçok suçtan yargılanacağınız yer olan İskoçya'ya kadar size eşlik etmeyi kabul ederek büyük bir nezaket gösterdi."

Brodie sessizce homurdandı.

"Ve eğer sizin yerinizde olsam," diye ekledi yaşlı kadın, "ağabeyimin kurtarmasını hiç beklemezdim. Onun kolları bile Kuzey İskoçya kadar uzak bir yere uzanamaz. Ancak endişelenmeyin, bu küçük yosmanın kendisine vadedilen ödülü almasını sağlayacağım. Emeğiyle her kuruşunu sonuna kadar hak ettiğinden eminim."

Connor çevresinde yarım tur dönerek bakışlannı buz gibi gözlerle ona bakan çevresini kuşatmış kırmızı üniformalılara çevirdiğinde, avantajını ölçüp biçti.

Astrid, "Ah, istersen savaşabilirsin." diyerek elini havada salladı. "Ancak zavallı nişanlının çapraz ateşte ne kadar kolay bir hedef olabileceği konusunda seni uyarmalıyım."

Connor herhangi bir çapraz ateş olmayacağını gayet iyi biliyordu. Pamela'nın güzel kafasını havaya uçurmak için, Leydi Astrid'in fedaisinin tetiği çekmesi yeterliydi.

Bakışlarını tekrar Pamela'ya çevirdiğinde, artık Munroe yoktu. Kırmızı üniformalılar yoktu. Leydi Astrid yoktu. Orada sadece ikisi vardı.

Tıpkı annesinin tetiği çekip hayatına son vermeden önce, Davey Kincaid'a gülümsediği gibi, genç kadına gülümsedi. Tüm kalbiyle, ruhuyla ve gelecekte bir gün, bu hayatlarında olmasa da belki bir sonrakinde birlikte olacaklarına dair tüm beklentisiyle gülümsedi.

Pamela boğuk boğuk ağlıyordu ve gözyaşları yanaklarından süzülerek ağzını kapatan bezi ıslatıyordu. Başını olumsuz bir şe kilde salladı ve sessizce Connor'a yapmak üzere olduğu şeyi yap maması için yalvararak onu tutan adamdan kurtulmaya çabaladı.

Tabancasını yere koyup ellerini kaldırırken, Brodie'nin inlemesini ve Sophie'nin nefesini tuttuğunu duydu. Kırmızı üniformalılar çevresini sararak güçlü kollarını arkasında tutup kelepçelediler.

Askerler, genç adamı tiyatrodan ve Pamela'nın hayatından çıkarıp götürürlerken, genç kadına bir kez bile bakmadan gözünü dosdoğru ileriye dikmişti.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Catriona Wescott gözyaşlarının arasından elindeki mektuba bakıyordu. Kocası, iki minik çocuğu ve onun uykusunu bölen uşak, mektubu getireli daha birkaç saniye olmuştu. Annelerinin hüznünden habersiz olan çocuklar, battaniyenin altına kıvrılmış keyifli bir şekilde uyuyorlardı.

Simon, "Ne oldu sevgilim?" diye sordu. Yatağın yanında duruyordu ve yeşil gözleri endişeyle koyulaşnuştı.

Genç kadın kocasına bakarken, kederli değil de neşeli görünmeye gayret etti. "Ağabeyimden geliyor. Connor'dan. O yaşıyor!"

Simon yatağa uzandı ve genç kadın titreyen elleriyle mektubu açarken şefkatle onun omuzlarını sıktı. Connor, genç kadının hayatından çıkalı on dört yıldan fazla ve kendinden haber alınmayalı da beş yıldan fazla bir süre geçmişti. Kincaid Kalesi'ne sahip çıkmak için Kuzey İskoçya'ya döndüğünden beri onu aramış ve hiçbir sonuca ulaşamamıştı. Şimdilerde Catriona'ya hizmet eden ve on yıldan fazla bir süre onunla birlikte at sürmüş adamları, eğer Connor Kincaid bulunmak istemezse, asla bulunmayacağı hakkında genç kadını uyarmışlardı.

Titreyen elleriyle zarfı yırtarak açtı ve içindeki tanıdık el yazısını görünce yanaklarından taze yaşlar dökülmeye başladı.

Benim minik kediciğim.

Yıllar önce, sen daha küçük bir kız çocuğuyken gönderdiğim mektupları alıp almadığını bilme şansım olmadığı için, bu mesajın şok edici bir etki yaratabileceğini

sanıyorum.

Beni çeşitli suçlarımdan ötürü asacaklar ve gittiğim zaman, sana benim kötü bir adam olduğumu söyleyecek birileri çıkacaktır. Ancak sadece çok kısa süreliğine de olsa iyi bir kadının beni sevmiş olması, bende bir şeyleri iyi yaptığımı, sana burada söylemek istiyorum.

Nasıl bir kadın haline geldiğini gördüğümü ve bu nedenle göğsümün nasıl kabardığını öğrendiğinde de çok şaşırabilirsin. Senin yakışıklı İngiliz adamına söyle, eğer sana iyi davranmazsa mezarımdan çıkıp yakasına yapışırım. İki İskoç ufaklık için söyleyeceğim şey ise, sadece bir VVescott *olmadıklarını, aynı zamanda Kincaid kanı taşıdıklarını unutmamalarını sağlamandır.*

Ben gittikten sonra, annemiz hakkında da bazı şeyler duyabilirsin ama hatırlaman gereken tek şey, onunla gurur duymak için her türlü nedene sahip olduğundur. O aynı senin gibi, kelimenin tam anlamıyla, bir hanımefendiydi. Tanrı yardımcın olsun, sevgili kediciğim.

Seni her zaman seven, Ağabeyin, Connor

Catriona kederli gözlerini kocasının yüzüne doğru kaldırdı. "Ah, Simon bir şey yapmalıyız! Veda etmek için yazmış. Onu asacaklarmış!"

Bileklerine demir kelepçeler takıp onu hapishaneden çıkardıklarında, Connor gözlerini kısarak darağacının soğuk görüntüsüne baktı. Sanki çok sevgili bir arkadaşı ya da eski bir sevgili gibi ona son derece tanıdık gelmişti. Pamela'nın kollarında geçirdiği huzurlu ve keyifli anlarında bile, yolun sonunda kendisini bekleyenin bu olduğunu nedense hep biliyordu.

Bu onun her adımını gayet iyi bildiği bir danstı.

İki kırmızı üniformalının arasında yürürken, ılık rüzgâr saçlarını dalgalandırıyordu. Gökyüzünün berrak maviliğinde süzülen bembeyaz bulutların olduğu görkemli bir Kuzey İskoçya öğlesiydi. Uzaklarda bir yerde, hâlâ ötüşen tarla kuşlarının sesi ile İskoç çamının her salınışında yaydığı keskin kokusu geliyordu.

Derin bir soluk alan Connor, bunun son nefeslerinden birisi olacağını biliyordu. Rüzgârla dans ederek burnuna kadar gelen hafif bir leylak kokusu alınca yüzü asıldı. Yaşamının sona ermesiyle en çok üzüleceği birçok şeyden biri, bir daha asla Pamela'nın saçının büyüleyici kokusunu ve bir daha o güzel dudaklarının tadını asla alamayacak olmasıydı.

Onu ne kadar çok sevdiğini, genç kadına hiç söylememişti. Yatak

odasının kapısında söylemişti ama her şeyin söylenip yapıldığı bir zamanda, nedense bunun bir işe yaradığını sanmıyordu.

O ve ona eşlik eden mermer suratlı adamlar, oldukça kısa bir süre sonra darağacının altına gelmişlerdi. Connor'ın bakışları tahta merdivenlerin geniş basamaklarından yukarı süzülerek platformun üzerinde onu sabırla bekleyen maskeli cellatla buluştu. Ancak adamın sabrı sonsuza dek sürmeyecekti. Connor kısa bir süre gözlerini kapadı, bir kez daha o karanlık gecede, babasının bedeni ipin ucunda sallanırken halatın gıcırdayan sesini duydu. Askerlerden biri onu sertçe itince, gözlerini açmak zorunda kaldı.

Connor merdivenleri çıkmaya başladığında, cellat yeleğinin açıkta bıraktığı, insanın gözünü korkutan şişkin kaslan göstererek kollarını göğsünde kavuşturdu.

Neşeli konuşmaları ve dalga dalga yayılan kadın kahkahalarını duyduğunda, Connor neredeyse platformun üzerine çıkmıştı.

Döndü ve darağacımn dört bir yanındaki çimenlere doğru ellerinde piknik sepetleri ve şemsiyeleriyle gelen, iyi görünümlü çok sayıda kişinin aval aval onu seyrettiğini gördü. Kadınların hepsi narin tenlerini öğlen güneşinden korumak için başlık, erkekler de şapka takarak yüzlerini gölgede bırakmışlardı.

Connor burnundan soluyordu. İngilizlerin onu asılırken seyretmeye geleceğini bilmesi gerekiyordu. Onlara göre, bir Iskoç'un boynunun halatın ucunda kırılmasından daha iyi bir gösteri yoktu. Hatta tilki avı ya da at yarışları bile bununla kıyaslanamazdı.

Kilimlerini çimlerin üzerine yayıp öğle çaylarının olduğu sepeti açtıklarında, inanamayan gözlerle onları izleyen Connor, tiksintiyle başını salladı. İlk düşmede boynunu kıracak kadar şanslı değilse, yutkuna yutkuna tekmeler savurup debelenerek can verirken, onu daha büyük bir keyifle izleyecek ve bir yandan da içkilerini yudumlayacak ya da çayla birlikte taze pişmiş bisküvilerini yiyeceklerdi.

Hapishanenin balkonundan onu soğukkanlılıkla izleyen adama gözü ilişti. Albay Munroe'nun da bu küçük komedilerini izlemekten keyif alacağının farkındaydı. Belki de bu durumu üstlerinden terfi almak için bile kullanabilirdi.

Askerler ona idam sehpasına kadar eşlik ederken, cellat da halatın

yanındaki yerini aldı. Kafasına geçirdiği siyah çuvalın göz deliklerinden, gözleri ışıl ışıl parlıyordu.

Benzer bir maskeyi Connor'a önerdiklerinde, genç adam başını salladı. Anne ve babasının ölümünü izledikten sonra, kendi ölümünden saklanmaya hiç niyeti yoktu. Yaşamına, tıpkı yaşadığı anlardaki gibi gözleri kocaman, açık ve özgürlük vadeden gökyüzüne bakar bir vaziyette veda edecekti.

Askerlerden biri halatı boynundan geçiriyorken, aşağıda bir kargaşa oldu.

Connor güneşe karşı gözlerini kısarak bakınca, ince uzun bir kadının kalabalık izleyici grubunu ite kaka kendine yol açtığını gördü. Kadın matem tutar gibi, başlıklı siyah bir pelerin giymişti.

Platformu tutan kolonlann dibinde duran askerlere doğru koştu ve birisini kırmızı ceketinin önünden yakaladı, sesi gittikçe yükselerek histerik bir hal alıyordu. "Onu görmeme izin vermek zorundasınız! O benim ağabeyim ve neredeyse on beş yıldır onu görmüyorum." Sesi yürek parçalayan bir hıçkırıkla kesildi. "Ah, lütfen, ona güle güle dememe izin vermek zorundasınız!"

Connor kendi yüreğinin de parçalanıp ikiye ayrıldığını hissetti. Mektubunun Catriona'ya, o ölmeden ulaşıp ulaşmadığını bilmesine imkân yoktu. Kadının kederine şahit olunca, ulaştığı için neredeyse üzülecekti.

Genç asker diğer askere hoşnutsuz gözlerle bakarak kadının ellerini kararlı bir şekilde ceketinden çekince, kadın dizlerinin üzerine çöktü ve kollarını adamın bacaklarına sardı. "Lütfen, sör, size yalvarıyorum! Eğer içinizde bir parça insaf varsa, en azından ona bir veda öpücüğü vermeme izin verin."

Kalabalığın içinden birisi, "Zavallı kızın veda etmesine izin ver!" diye bağırdı,.

"Bir öpücüğün zararı olmaz," diye bağırdı başka bir adam. "Ne de olsa bu son olacak."

Kadının yürekler acısı yalvarışları, havayı Connor'ın lehine çevirdiğinde, kalabalıktan koro halinde yuhalama ve ıslık sesleri yükseliverdi.

"Albay..." Yüzü kararsızlıkla kıpkırmızı olan genç asker komutanına baktı.

İdam edilmekte olan bir hükümlünün kız kardeşine veda etmek için son bir şans vermeyen bir albayın itibarının nasıl zedeleneceğini hem Connor hem de Munroe gayet iyi biliyordu. "Ah, pekâlâ." diye bağırdı Munroe. "Ancak ona çabuk olmasını söyleyin. Kincaid yeterince zamanımı aldı zaten."

Catriona başı önünde ve pelerinin başlığı yüzünü hâlâ perdeler bir vaziyette, ağır ağır merdivenleri çıkarken, kalabalığın üzerine saygı dolu bir sessizlik çöktü. Connor, kız kardeşinin onunla ilgili son anısını ellerinde demir kelepçe ve boynunda bir urganla süslemek istemezdi ama şu anda yapabileceği pek bir şey yoktu.

Kadın kollarını beline sardığında, genç adam burun deliklerine dolan leylak kokusuyla kaskatı kesildi. Kadın başını geriye doğru atarak şeytansı gülümsemesini ve bir çift kehribar renkli, ışıl ışıl parlayan gözü ortaya çıkardı.

"Merhaba, sevgili ağabeyim," diye boğuk bir sesle mırıldandı. "Beni özledin mi?"

OTUZUNCU BÖLÜM

İşkence gibi geçen bir saniye boyunca, Connor kalbinin duracağını sandı; böylece kırmızı üniformalıları onu asma zahmetinden kurtarmış olacaktı. Kelepçelerini zorlayan Connor, böylesine korkunç bir riski göze alacak derecede pervasız davrandığı için Pamela'yı sarsması gerektiğini bile bile, onu kollarına almak için yanıp tutuşuyordu.

Dudaklarını genç kadının kulağına doğru götürdü, sesi çılgın bir fısıltı şeklinde çıkmıştı. "Aklını mı yitirdin sen? Munroe seni tanırsa, benimle birlikte asmakta hiç tereddüt etmeyecektir."

Genç kadının dudakları Connor'ın boğazında gezinirken, dayanılmaz yumuşaklığıyla eski ip izini okşuyordu. "Kesinlikle tam olmak istediğim yer... tabii *eğer* sen de asılacaksan." Genç kadın askerler için boğuk boğuk

hıçkırdı, genç adamın beline daha sıkı sanldı ve yüzünü göğsüne gömdü.

Connor neredeyse kahkahayla gülecekti. Burada, cehennemin kapısında duruyorken bile, genç kadının onu tahrik etme gücü vardı. Genç kadının merdivenlerin altındaki bahtsız askerden arakladığı kelepçenin anahtarını, elinin içine koyması çok uzun sürmemişti.

Connor anahtarı avucunun içine saklayarak askerlerin görmesini engelledi. "Peki ya, şimdi ne yapmam gerekiyor?"

"Bekle.” diye fısıldadı Pamela. Başını tekrar geriye atarak özlem dolu gözlerle ona baktı. "Söz verdiğim öpücüğe ne oldu?"

Connor onun yanağından sade bir kardeş öpücüğü alması gerektiğini biliyordu. Bu oradaki herkesin ondan beklediği bir şeydi. Ancak kırmızı üniformalılar onu genç kadınla ilgili hayallerinden uzaklaştıralı çok uzun bir süre geçmişti. Onu kollarına ve yatağına aldığı günlerin hayaliyle birçok yalnız gece geçirmişti. Eğer bu onların son öpüşmeleri olacaksa, genç kadının ömrünün geri kalanında hatırlayacağı bir öpücük olması için elinden geleni yapacaktı.

Her şeyi riske attığının farkında olarak genç kadına doğru uzandı ve dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirerek açması için baskı yaptı, böylece onun enfes tadını sonuna kadar alabilecekti. Genç kadın da, içinde aşk, umut ve anne ile babasının ölümünden sonra vazgeçmiş olduğu tüm hayallerini içinde barındıran güçlü bir duyguyla öpüşüne karşılık verdi.

Çimlerin üzerindeki kalabalık ıslık çalıp yuhalamaya başladığında, platformun üstündeki askerlerden biri gözleri fal taşı gibi açılmış arkadaşını dürttü. "İkisi bayağı yakın olmalı."

Munroe, "Bu kadar yeter," diye tiksintiyle bağırdı. "Kadını hemen ayırın. Bu yabani ayaktakımı, Tann'dan korkan, terbiyeli İskoçların adını lekeliyor."

Askerler genç kadını ayırmak için ellerini uzatamadan önce, Connor'dan kendisi ayrıldı. Çok yakında mateme boğulacak bir kız kardeşin ağırbaşlılığıyla, pelerininin başlığını düzeltti ve başını önüne eğerek merdivenlerden indi.

Genç kadın ardına bir kere bile bakmadan kalabalığın arasına karışmıştı. Eğer elindeki anahtann kavurucu soğukluğunu hissetmeseydi, Connor genç kadını hayal ettiğini düşünebilirdi. Celladın ipini çektiğini ve oksijensiz kalan beyninin son bir kez ateşli bir hayali gözlerinin önüne getirdiğini düşünebilirdi.

Munroe ellerini balkonun korkuluklarında kasarak, "Hadi, artık bitirelim şu işi!" diye bağırdı. "Çayım soğuyor."

Askerler platformun iki yanına doğru çekildiler. Cellat elini ipe doğru uzattı. Connor o anda, adamın kolunun üst tarafındaki güçlü kasların üzerindeki yılan dövmesini ilk kez fark etti. Kalbi umutla çarparken, gülümsememek için kendini zor zaptetti.

İlk bağırışı duyunca gülümsemesi kendiliğinden kaybolmuştu. "Asın alçağı!"

"Kırın o sefil boynunu!"

"Asın! Asın!" İzleyenler hep bir ağızdan bağırmaya başladıklarında, seslerinin düşmanca yükselmesi askerleri bile rahatsız etmişti.

Connor, onu seyredenlerden birinin piknik sepetinden parlak kırmızı bir domates çıkarmasını izledi. Domates havada uçarken, Connor darbeyi savuşturamayacağı için çaresiz bir halde kendini kastı.

Ancak domates doğruca ona en yakın duran askerin suratında patlayarak adamın şaşkınlıkla haykırmasına neden oldu. Asker yüzündeki domates parçalarını temizlerken, bu kez büyük bir lahana Connor'ın çok yakınından geçerek diğer askere öyle bir hızla çarptı ki adam platformdan aşağı düştü. Birden ortalık havada uçuşan bir sürü mahsulle doldu, bunların hemen hepsi de talihsiz kırmızı üniformalıları hedef alıyordu. Her birinin yarı kör olmuş bir vaziyette küfrederek dört bir yana saçılmaları uzun sürmedi.

Connor da demir kelepçelerin kilidini aynı çabuklukla açıvermişti. Kelepçeler platforma düştüğünde, başındaki cellat maskesini bir hamlede çıkaran Brodie, ona doğru bir tabanca atarken altın dişini tanıdık bir sırıtmayla gösterdi.

Connor hayretler içinde, çıkardıkları kargaşadan faydalanan kalabalığı izledi. Hepsi aynı anda şemsiyelerini indirip şapkalarını ve başlıklarını çıkardıklannda çoğunluğunun erkek olduğu ortaya çıkmıştı. Bu sefer ellerini piknik sepetlerine herhangi bir sebze çıkarmak üzere değil, tabancalarını almak için daldırdılar. İngiliz askerlerine doğru tabancalarını çabucak yöneltmişlerdi.

Kendi tabancasını da balkona doğrultan Connor, orada kimseciklerin olmadığını gördü. Munroe, arkasında bir tabur askeri olmadığında, korkağın birisi olmuştu. Kırmızı üniformalı birinin, tozu dumana katarak yoldan aşağı doğru atıyla dörtnala gittiğini gördüğü zaman, Connor albayın

yenilgiyi kabul edip başka bir zaman savaşmak ve hayatta kalabilmek için geri çekilmeyi tercih ettiğini düşündü.

Connor ve Brodie merdivenlerden indiklerinde, daha az sayıda silahla yetersiz olduklarının farkına varan kırmızı üniformalılar, ellerindekileri yere attı. Daha sonra on kadar adam çevrelerini sardı ve hepsini asmaya karar vermek üzere akıllarını toplayana kadar, onlan tutsak edebilecekleri bekçi kulübesine doğru götürdüler.

Connor tabancasını pantolonunun kemerine soktuğunda, tepenin üstünde bir kadın belirdi. Üzerinde ağırlık yapan siyah pelerinini bir tarafa savurup koşarak tepeden aşağı indi ve yüzü sevinçle aydınlanmış bir vaziyette kendini genç adamın kollarına attı.

Connor onu göğsüne bastırarak kaldırdı ve çevresinde geniş bir daire çizdi. "Seni küçük aptal! Her zaman senin sağduyudan uzaklaşacak kadar cesur olduğunu söylemiştim. Şimdi bunu bir kez daha kanıtladın.''

Connor dikkatle onu yere indirirken, genç kadın parlayan gözlerle ona baktı. "Başka şansımız yoktu. Kraldan büyük bir özür getiren Dük buraya gelmek üzere ama seni kurtarabilecek kadar çabuk gelemeyeceğini biliyorduk. Bir şey yapmalıydık."

Connor öfkeyle baktı. "Bu yüzden karar vermekte acele ettin ve kendi başına beni kurtarmaya..."

"Şey, tam öyle sayılmaz..."

Genç kadın kenara çekilerek kurtarıcılarını ilk kez tam olarak görmesini sağladı. Genç adam ilk olarak çevresi bir düzine, belki de daha fazla, ukala tipli ve hâlâ neşeyle sırıtan gençlerle sarılmış olan Crispin'i fark etti.

Crispin öne doğru çıkarak arkadaşlarına doğru bir beğeni işareti olarak başparmağını gösterdi. "Birçoğu genelevlerden ve kumar masalarından bıkmıştı ve zavallı bir yabancıyı at yalağına itmekten daha heyecanlı bir macera yaşamak istiyorlardı."

"Peki ya sen..." diye sordu Connor. "Sen de mi sıkılmıştın?"

Crispin omuzlarını silkerek yüzüne özenle sakin bir ifade yerleştirdi. "Annemin size yaptıklarından sonra en azından bunu yapabileceğimi düşündüm."

Pamela, Connor'a, "Artık Leydi Astrid konusunda endişelenmemize

gerek yok," dedi ve Crispin'e ters bir bakış fırlattı. "Dük ne yaptığını öğrenince, onu Bedlam'a teslim etti. Şahsi bir odası, özel bir hemşiresi olacak. Dük orada Newgate'den daha iyi muamele göreceğini düşündü."

Connor, Crispin'in yüzüne ve gömleğine sıçramış olan domates lekelerini inceledi. "Dost saldırısına mı uğradın dostum?"

"Ben bunun pek dostça olduğunu söyleyemem." Crispin'in gözleri kısıldı. "Korkarım içimizden birinin kötü emelleri var."

"Aksine," dedi Sophie şemsiyesini çevirerek öne doğru sıçrarken. "İçimizden birinin gayet iyi emelleri var."

Crispin, "Peki, bununla ödeştik mi?" diyerek yanağındaki domates parçasını sildi.

"Sanmam. Hâlâ kötü bir oyuncu olduğumu söylüyorsun."

"İyi ya, sen de benim kötü bir adam olduğumu söyledin."

"Sen kötü bir adamsın."

"En azından, senin oyunculuğundan daha iyiyim."

Sophie, hiddetinden çığlık atma isteğini güçlükle yenerek hızla geri döndü ve çılgın gibi yürürken Crispin'i de peşine taktı.

Pamela derin bir nefes aldı. "Sence onu affedecek mi?"

Connor bilgiç bir gülümsemeyle, "Akıllıysa hayır," diye karşılık verdi. "Belki de şemsiye konusunda onu uyarmalıydık."

İkinci bir grup yanlanna yaklaştığında gülümsemesi kayboldu ve adamlarından birçoğunu tanımaya başlamıştı. Onlar bir haydut olmadan önce, yıllar boyu birlikte at sürdüğü adamlarıydı. Körpe Callum, artık sırım gibi bir delikanlı değil, koskoca bir adam olmuştu. Yakışıklı Donel'ın hazırcevaplı lığı her zaman başını derde sokmuştu. Kibirli ve cılız Kieran ise onun şimdiye kadar tanıdığı en değerli arkadaşıydı. Ve kalabalığı oluşturan diğerleri de bir zamanlar ona kardeşi gibi yakın olan kişilerdi.

"Nasıl?" diye fısıldadı. "Buraya nasıl geldiniz?"

Adamlar açılarak oldukça şık, pembe bir başlık takmış olan kadına yol verdiklerinde, Pamela kenara çekildi. Kadın utangaç bir tavırla yaklaşırken, ardından gelen uzun boylu, geniş omuzlu ve altın saçlı adam temkinli bir şekilde Connor'a bakıyordu.

Kadın çenesini kaldırıp başlığının altındaki yüzünü meydana çıkardığında, Connor'ın soluğu kesildi. Onu bir zamanlar dolaşık kızıl saçları olan, çilli çocuk olarak bilirdi. Ancak şimdi, yanında ona tapan kocası ve kendisi gibi çilli çocuklarıyla, göz alıcı derecede güzel bir kadın olmuştu.

Titreyen elini kadının yanağına değdirerek, "Benim küçük kediciğim," diye fısıldadı.

"Sadece senin bana bu şekilde hitap etmene izin verdiğimi biliyorsun," diyen Catriona'nın buğulu gri gözleri yaşlarla parlıyordu. "Londra'da seni gördüğümde, delirdiğimi zannettim. Seni hâlâ o kadar çok özlüyordum ki, bu nedenle hayalimde canlandırdığımı sandım. Seni asmadan onları durdurmak için buraya gelirken, Pamela ve adamlarıyla karşılaşınca o zaman gördüğümün gerçek olduğunu keşfettim."

Kollarını genç adamın boynuna doladığında, aynı küçük bir kız çocuğuyken yaptığı gibi güzel yüzünü buruşturdu. Connor gözlerini sımsıkı kapadı ve onu kendine çekerek kucakladı. Son kez onu bu şekilde kucakladığında, ikisi de dünyada birbirlerinden başka tutunacak kimseleri olmayan, dehşete düşmüş iki çocuktu. Şimdi ise birbirlerinin kollarından ayrıldıklarında onları bekleyen başka kucaklar vardı.

Connor kardeşini temkinli bir şekilde kocasına teslim ettiğinde, yakışıklı İngiliz'in yeleğinin cebinden çıkardığı mendili ona uzatmasını seyretti.

İki adam birkaç dakika birbirlerini süzdükten sonra Simon, "Mezarınızdan hortlayıp yakama yapışacağınızdan endişelenmeme gerek kalmadığı için rahatladım."

Connor kısılmış gözleriyle adamı inceledi. "Eğer ona kötü davranırsan bu tarafta yakana yapışmam çok daha kolay olur."

Simon haylaz bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Adaşınızla karşılaşmanız için sabırsızlanıyorum. Bizim küçük Connor, kulaklarının arkasını yıkadığımız zaman en az bu kadar kızgın bir şekilde yüzünü asabiliyor."

Hâlâ gülmeye devam eden adam, Connor'ı orada, öylece ağzı bir karış açık bırakarak karısını yakındaki bir karaağacın gölgesine götürdü.

Pamela koluna girince, genç adam, "Connor adında bir oğulları var. Bunu biliyor muydun?" diye sordu.

"Biliyordum. Ve Francesca adında da bir kızları var," dedi yumuşak

bir biçimde.

"Francesca/" diye fısıldadı genç adam.

Catriona'nın annelerini bu adıyla biliyordu. Annesi sırlannı kalbinde saklamış ve Connor'ın onu dilediği kadar iyi tanımasını önlemişti. Ve çok genç yaşta ölerek yine Connor'ın onu çok iyi tanımasını önlemişti. Ancak onu tanıdığı kadarı bile, Connor için büyük bir ayncalık olmuştu.

Aklına gelen bir şeyle Pamela'ya doğru döndü. "Başından beri Catriona burada olduğuna göre, sen neden kardeşimmiş gibi davrandın?"

"Ah, lütfen! Kardeş rolünü onun becerebileceğinden çok daha inandırıcı oynayacağımı biliyordum."

"Ah, evet, o öpücük *çok* inandırıcıydı."

Genç kadın ellerini kalçasına koydu. "Beni öpen sendin."

"Sen yalvardıktan sonra. Ayrıca senin de bana karşılık verdiğini belirtmeliyim. Hem de kız kardeşe yakışan büyük bir heyecanla."

"Tabii, her zaman bir ağabeyim olsun istemişimdir," diye itiraf etti.

Connor, onun yanaklarını ellerinin arasına aldı ve başparmağını dudaklarının yumuşaklığında gezdirdi. "Peki ya, bir kocaya ne dersin? Onun yerine bir koca olsa?”

"Hımm... Emin değilim. Baban artık tekerlekli sandalyesini bırakıp bastona geçtiğine ve oldukça iyi göründüğüne göre, beni bir düşes yapman oldukça zaman alacak." Derin bir nefes aldı. "Sadece bir marki karısı olmaya razı olabileceğimden emin değilim."

Connor onu kollarına doğru çekerek homurdandı. "Seni arsız kadın, Kuzey Iskoçya'da olduğumuzu unutun mu? Teklifimi bu defa reddedersen, Brodie'yi de yanıma alırım ve seni kaçırarak silah zoruyla benimle evlenmeye zorlarım. Sonra da, buraya ait olduğuna ikna edinceye kadar seni yatağa zincirlerim."

Pamela, "Eğer hatırladıklarım beni yanıltmıyorsa," diye nefes nefese yanıt verdi, "bu sadece üç dakikanı alacaktır." Utangaç bir tavırla gözlerini yere indirdi. "Bilmen gerekir diye düşünüyorum, o demircilerden birinin nikâhımızı kıyması için İngiltere'ye dönerken Gretna Green'de durmamız gerekebilir. İlk bebeğimizin gayrimeşru olmasını istemem."

"İlk bebeğimiz mi?" Connor ne dediğini idrak edinceye kadar bir süre kaşlarını çatarak baktı, sonra da şaşkınlıktan ağzı açık kaldı.

Parmağıyla genç kadının çenesine dokununca, Pamela başını salladı, o muhteşem gözlerinden sevinç gözyaşları dökülüyordu. "Korkarım ki, benden bir vâris dünyaya getirme konusunda sarfettiğin yoğun emeklerin oldukça kısa bir süre içinde başarıyla sonuçlandı."

Genç adam elini şefkatle Pamela'nın karnının üzerinde gezdirirken, çocuklarının bu incecik bedenin içinde büyüyeceği fikri onu büyülemiş gibiydi.

Pamela gözyaşlan içinde ona gülümsedi. "Eğer erkek olursa, sence baban onu Percy diye çağırmakta ısrar eder mi?"

"Eğer ederse, korkarım onu vurmak zorunda kalırım."

Genç adam onu kollarına alıp yüzünü öpücüklere boğarken Pamela kahkaha attı.

Neşeli anları, hiç de hoş olmayan bir sesle bölündü. "İşte şimdi, hayattayken asla görmeyeceğimi düşündüğüm bir şey oldu."

Connor temkinli bir şekilde başını kaldırdı. "Peki, neymiş o Brodie?"

Kuzey İskoçyalı başını onaylamaz bir alaycılıkla iki yana doğru sallarken, saç örgüleri sallanıyordu. "Connor Kincaid, savaşmaya gerek bile duymadan bir İngiliz'e teslim oluyor."

Pamela, "Ah, yeterince savaştık," diyerek elini sevgiyle birkaç kez genç adamın göğsüne vurdu.

"Kesinlikle savaştım," dedi Connor. "Ancak en yürekli ve gö- zükara savaşçılar bile ne zaman kollarını indireceğini bilir."

Connor, Brodie'nin homurdanmasına aldırış etmeden, şefkatli olduğu kadar ateşli bir öpücükle Pamela'nın dudaklarına yapıştı ve özgürlüğü ile geleceğini kalbini çalan bu güzel İngiliz'in ellerine teslim etti.

SON SÖZ

Pamela içinde çöreklerin olduğu sıcak tepsiyi terasa taşırken, tombul sarı kedi yavrusu ayaklarına atılıverince neredeyse düşüyordu. Sessizce küfür ederek tekrar dengesine kavuştuğunda, kedi geri çekilerek ön patisini yaladığını görünce, sanki genç kadın kasıtlı olarak ona çarpmış gibi kötü kötü ona baktı.

Minik kedi ve dört kardeşi, genç kadının ayaklarına dolanmak için her fırsatı değerlendiriyorlardı. En kısa mesafeli yürüyüş ya da merdivenleri tırmanmak bile ölüm kalım savaşı haline geliyordu. En azından anneleri, tüm gününü terastaki alçak taş duvara kıvrılarak eylül güneşinin tadını çıkarırken oldukça memnun görünüyordu.

Pamela, kendini bu kadar hantal hissetmeseydi, bu kadar sakar olmayacaktı. Ancak görünüşe göre, kamında taşıdığı bebek, kedi yavrulan kadar hızlı büyüyordu.

Genç kadın, Connor'ın deri defterlerin üzerinde hesap yaptığı masaya doğru yaklaştığında, elindeki tepsiyi gururla gösterdi. "Sevgilim bak, sana biraz daha çörek yaptım."

Connor inleyerek, "Ah, Tannm olamaz," dedi.

Pamela, deri defterleri kenara doğru iterek çörek tepsisini masaya koydu. "Bunun en iyi çalışmam olduğuna inanıyorum."

Parmağını kararsız bir vaziyette için için yanan hamur topuna dokundurarak, "Şey, bu konuda seninle tartışamam," dedi. "Bu çörekleri neden aşçının yapmasına izin vermediğini anlamıyorum. Sonuçta Dük ta İngiltere'den onu bize yemek yapması için gönderdi."

"Peki, buna nasıl vakit bulacak? Kadın, Brodie'ye kaçtığından beri, ikisini de yataktan çıkaramıyorum ki..."

Connor kolunu genç kadının beline doladı ve onu kucağına oturtarak burnunu boynunda gezdirdi. "Belki de onları örnek almalıyız."

Pamela zevkten ürpererek kollarını onun boynuna sardı. Connor onun vücudunu her zaman beğeniyordu ama karnında kendi çocuğunu taşıdığı şimdiki halini daha da çok seviyordu. Genç kadın en azından bir İskoçyalı'nın doyumsuz cinsel arzulara sahip olduğunu biliyordu ve bu arzuları tatmin etmek için her fırsatı büyük bir hazla değerlendiriyordu.

Başını genç adamın boynuna yasladı, önündeki manzarayı izlerken

kendini tıpkı anne kedi gibi mutlu hissediyordu.

Nihayet deniz kenannda bir eve sahip olmuştu. Dük'ün en büyük arazilerinden birinin, İskoçya'nın doğu yakasında olduğunu kim bilirdi ki? Heybetli kayalıkların üzerine inşa edilmiş ve Kuzey Denizi'ne bakan taş malikâne o kadar büyüktü ki, Connor ve Pamela sık sık yollarını kaybederek birbirlerini aramak zorunda kalıyorlardı.

Yeni ıslah olmuş bir haydut olarak, Connor malikânenin lordu olma görevini oldukça rahat bir şekilde yerine getiriyordu. Son birkaç ayını, arazilerine geri dönen İskoç kiracılarıyla görüşerek geçirmiş ve onlara ellerinden alınan koyunlarını nasıl yetiştirecekleri konusunda eğitim vermişti. Ondan etkilenen bazı İngiliz toprak sahipleri de aynı şeyi yapmaya başlamışlardı.

Pamela, "Bugün Sophie'den bir mektup aldım," dedi. "Noel için buraya gelecekmiş."

"Ah... ha," dedi Connor. "Ben de bugün Crispin'den bir mektup aldım, oda Noel için buraya gelecekmiş."

Pamela neşeyle, "Endişelenme. Sophie'ye söylemeyeceğim. Bunun bir sürpriz olmasını sağlayalım," dedi, kardeşinin tepkisinin ne olacağını şimdiden kestirebiliyordu. "Sophie'nin, savaş resmî olarak biter bitmez, Paris'te oyunculuk eğitimi almak için Dük'ü ikna ettiğini öğrenince, korkarım Crispin oldukça üzülecek."

Connor homurdandı. "Eğer tekrar sahneye çıkarsa üzülen sadece Crispin olmayacak. Onu giyotine göndermeyi düşünebilirler."

Pamela gelmesi olası misafirlerini parmaklarıyla saymaya başladı. "Eğer Sophie, Crispin, Simon, Catriona ile çocukları, senin adamların, onların aileleri ve Dük de olmak üzere hepsi Noel'de burada olursa ev ağzına kadar dolacak."

Connor şefkatle elini genç kadının kocaman karnının üzerine koydu. "Şansımız varsa Noel'e kadar misafir listemize birini daha ekleyebiliriz."

"Ah, evet. Minik Percy!"

Genç adam ona öyle bir baktı ki Pamela onun dolu bir tabanca taşımadığına şükretti. En azından her zaman taşımıyordu.

Pamela genç adamın asık suratını düzeltmek için onu içtenlikle öptü. "Eğer oğlan olursa, adını babanın ismi olan David ya da kısaltılmış haliyle

Davey koyalım," diyerek Connor'ın annesini en sonunda kadının kendini güvende hissedebileceği bir gelecek ve sevgi vermiş olan adamı kastetti.

"Ve eğer kız olursa," diyen Connor, genç kadına söz verir gibi, "ona annenin adını, Marianne ismini koyarız," dedi.

Genç kadın yanağını tekrar onunkine dayadı ve öylece denizin dalgalarını izledi. "Hiç sıkıldın mı, aşkım? Bir haydut olmayı hiç özledin mi?"

"Şaka mı yapıyorsun? Kana susamış bu kedi yavruları ve senin çöreklerin arasında geçirdiğim her gün benim için yeni bir macera. Ben daha çok, bu hayatın senin gibi bir kadın için oldukça sakin kalmasından korkuyordum. Adamlarımı mirasımı ve kalbimi sahtekârlıkla çalmaya alışık olan bir kadın için..."

Genç adamın kulağını hafifçe ısırarak onu tahrik ederken, "Şey, şu son saniyeler içinde birazcık sıkılmış olabilirim," diye itiraf etti. "Belki de ihtiyacım olan şey sadece, güçlü bir haydudun beni yatağa taşıyarak icabıma bakmasıdır."

"Bu isteğini ikilemek zorunda kalmayacaksın, tatlım."

Connor onu bir hamlede kucağına alıp teras boyunca yürüdüğünde çığlık attı. Genç adamın onu hiç zorlanmadan taşıması, Pamela'nın kendisini sanki küçük bir inekmiş gibi hissetmesini önlüyordu.

Pamela kedi yavrularından biri önlerine doğru fırlayınca, "Dikkat et!" diye çığlık attı.

En az Pamela kadar istekli olan Connor, bir sonraki büyük maceralarına bir an önce atılmak için adımlarını hiç yavaşlatmadan kedinin üzerinden atladı.